

**The 2nd
Writing
Contest of
SUN** [Silk-Road
Universities Network]

2018

WRITINGS

Essay_
Any story or
fairy tale about
Silk road in the
author's country

Poem_
Mother



WPRICOS

The 2nd Writing Contest of SUN
[Silk-Road Universities Network]

2018

WVRICOS

2018

The 2nd Writing Contest of SUN
[Silk-Road Universities Network]

ESSAY

Any Story or Fairy Tale about
Silk Road in the Author's Country

POEM

Mother



**SILK-ROAD
UNIVERSITIES
NETWORK**



**UNITED
STUDENTS OF
SILK-ROAD
UNIVERSITIES
NETWORK**

Co-organized by

Beijing Foreign Studies University, China
Imam Khomeini International University, Iran
Tokyo University of Foreign Studies, Japan
Kazakh Ablai Khan University of International Relations and World Languages, Kazakhstan
Kazakh National Agrarian University, Kazakhstan
Hankuk University of Foreign Studies, Korea
University of Bucharest, Romania
Uzbekistan State University of World Languages, Uzbekistan
University of Social Sciences and Humanities-Vietnam National University Ho Chi Minh City, Vietnam

Published by SUN (Silk-road Universities Network)

Office: 909, Main (Administration) Building, Hankuk University of Foreign Studies,
107 Imun-ro Dongdaemun-gu, Seoul, Korea
Phone: +82 2 2173 3581
Fax: +82 2 2173 3582
E-mail: sunofficial0822@gmail.com

Organized by

Sungdon Hwang, Ph.D., Secretary General, Silk-road Universities Network
Jeewoo Lee, WRICOS Manager, Silk-road Universities Network
Jeewoo Lee, WRICOS Step, Principal Coordinator of WRICOS,
Department of Malay-Indonesian Interpretation and Translation, HUFS
Mijin Kang, WRICOS Step, Coordinator, Department of English Literature and Culture

Translated by

Beijing Foreign Studies University, China
Hankuk University of Foreign Studies, Korea
Tokyo University of Foreign Studies, Japan
Uzbekistan State University of World Languages, Uzbekistan
University of Social Sciences and Humanities Vietnam National University, Vietnam
Moscow State Linguistic University, Russia
University of Bucharest, Romania
Aristotle University of Thessaloniki, Greece
University of Coimbra, Portugal
Kazakh Ablai Khan University of International Relations and World Languages, Kazakhstan
Kazakh National Agrarian University, Kazakhstan

Designed by

Euihwan Cho

Sponsored by

Provincial Government of Gyeongangbuk-do, Republic of Korea

Printed in Korea, 2019

Copyright © 2019

All Rights Reserved.

No part of this book may be reproduced or utilized in any form or by any means
without the written permission of the publisher.

CONTENTS

Introduction

Congratulatory Address 11

Poem

Grand Prize 20

Selection 50

Essay

Grand Prize 142

Selection 208

Information

Award Winners 626

Translators 628

Examiners 633

What Does the Silk Road Mean to Me?

WRICOS (Writing Contest of SUN) is one of the three cultural events organized by SUN (Silk-Road Universities Network). The most ensuring way to establish peaceful coexistence and be proud of being humans lies in recognizing and respecting other cultures and the consequent cultural diversity, which is the spirit of our network's foundation. Language diversity is one of the most important branches of cultural diversity. It's because people's perceptions are bound by their languages and collective sharing of the perceptions is the very basis of the cultures of their societies.

More than 70% of all human languages are found in terrestrial and marine routs of the Silk Road over three continents. Thus, the Silk Road is called a rich repository of diverse languages. However, such language diversity in this region has been greatly threatened. Many of ethnic minorities' languages have disappeared due to only a few, so-called official languages. If the situation is left as it is, it is most likely that it will end up being an eerie cultural ruin where diversity of ideas and cultures is collapsed and only uniformity prevails. A remedy for the cultural destruction

is to encourage diverse ideas in diverse, beautiful languages in the Silk Road to be fully expressed and widely translated so that anyone can enjoy their beauties. There are many universities of foreign languages across this region. WRICOS is the meaningful manifestation that joint efforts of the intellectuals of the universities accomplished such valuable task. Last year, four universities of foreign languages had been involved, and this year, ten universities collaborated on judging, translating, and publishing. I want to thank all the universities concerned.

In last year's contest, "What Does the Silk Road Mean to Me?" was the common theme for both categories of poetry and essay. This year, a different theme was given to each category. "Mother" was the poetry theme while "Various Stories and Tales about the Silk Road in Your Countries" was given as the essay theme. There were 86 entries written in 16 languages from 17 Silk Road countries of Europe and Asia. Reviewed by the event judges consisting of professors of literature and language, 15 works written in 12 languages from 12 nations (8 poems and 7 essays) were selected as prize winners. Then, professors, students, and translators of 14 universities translated prize-winning works into as many as 14 different languages. It may be the very first in human history to organize the international writing contest that is open to so diverse languages and requires cooperation in translation involving many universities of foreign languages. I give my earnest thanks to all for your hard work.

I want to thank all student contestants of member universities for their wonderful works, and deliver my congratulatory message to prize winners. Also, give my cheering

applause to those who didn't win this year. I am looking forward to many students' entries in the third WRICOS, next year.

As WRICOS goes on year after year, I hope that it makes not only the people in the Silk Road but also the entire humankind deeply realize how diverse and beautiful the languages of the Silk Road are and how valuable it is to preserve the diversity, from which the atmosphere of mutual respect and recognition settles down in all over.

August, 2018

Professor Sung-don Hwang
Secretary General of SUN



Congratulatory Address

Greetings!

My name is Onur Açılan and I'm from Ankara University, Turkey. As the president of USSUN and on behalf of SUN, I would like to extend my warmest congratulations to “winner name here” for “his/her” victory and I would like to thank all of the participants for taking part in WRICOS 2018.

Role of the mother is highly valued in every culture. They are a crucial part of the family, glue that holds everyone together. They act as the family's caregivers and advisors. They are the caretakers and preservers of the household. Fairy tales and stories are the best ways to preserve cultures and transfer them to new generations. It is impossible to miss the similarities of fairy tales from different geographies. Tales travel all around the world and change, making it incredibly difficult to track down their origins. Therefore, these tales reward the reader with similar moral, social or political lessons. Mother and fairytales have a great thing in common. From generation to generation, both have been critical actors when it comes to teaching culture to children. They are irreplaceable figures of cultural continuity. Writing is by no means an easy task. I am pretty sure all of us are

overwhelmed by ideas of what to write, unable to organize them before actually starting to write them all down. Therefore I'd like to thank all participants personally for sparing their time to writing these poems and essays. I hope you enjoy these writings as much as I did.

Thank you for reading,

Onur

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Onur', written in a cursive style with a long horizontal stroke extending to the right.

POEM WORKS

Mother

GRAND PRIZE

The Way She Walked Along

YEJIN JIN

당신이 걷던 길

الطريق الذي مشيت به

你走的路

The Way She Walked Along

Der Weg, den du gegangen bist

Ο δρόμος που βάδιζες

La strada che hai percorso tu

あなたの歩んだ道

ТАНЫ ЯВСАН ТЭР ЗАМААР

Urma pașilor tăi

Следом за тобой

Tu camino

Sizyurganyo'l

Con đường mẹ qua

당신이 걷던 길

나의 숨만큼이나 더웠던 그곳에서부터
물기도 없이 차기만 한 바깥으로 나오기까지
삼천 걸음을 걸어도 똑같은 흙바닥뿐인 곧은 길이
둘에서 넷, 넷에서 여덟 나뉘어 굽은 길을 내기까지

아이야, 그 길에는 돌이 많아
멀고 멀어 험하다 험한 그 길에는 너 설 곳이 없단다
어머니, 나의 키는 벌써 훌쩍 커 버려
높고 높아 뽕족한 산봉우리조차 내려다보여요

먼지투성이 흙바닥 위로 주저앉아 무릎에 박힌 돌을 빼내고
상처가 아물어 갈 때쯤 또 다시 발이 걸려 넘어진다
나의 몸 구석구석 피어난 붉고 푸른 꽃과 그 끝의 아스팔트
그 길에는 흙먼지도 돌멩이도 흙이 쌓인 언덕도 없다
그 길의 바닥은 평평하고 딱딱하고 차가워 꽃이 싹을 틔우지 않는다

어머니, 나의 길을 따라 걸어왔을 뿐인데 왜 나의 길엔 끝이 없을까

아무런 걸림돌 없는 바닥 위 발 디딜 때마다 왜 나는 무릎이 저려올까
어머니, 내가 만난 세 번째 세상은 바닥마저도 차가운 것 같아
이 길은 한 번 넘어지면 팔이 아려와 다시 일어날 수가 없어

그러나 어머니, 나는 결국 이 길을 걷게 될 테니
당신의 발자국을 세며 나의 코 주윌 맴돌던 흙냄새를 그리며
당신이 땀 흘려 손수 일궈 낸 길들을 똑같이 그려 낼 테니
텅 빈 이 길을 걸어가야지
곧 새싹이 틀 이 길을 당신의 뒤를 따라 걸어가야지

الطريق الذي مشيت به

حتى خروجك من حيث كان الجو حارًا كأنفاسي إلى حيث كان المكان باردًا بلا
أي ماء
إلى أن ينشعب الطريق المستقيم الذي كان سطحه مغطى بالتراب رغم ثلاثة آلاف
خطوة من السير
إلى طريقين، فالى أربعة، فالى ثمانية طرق مستقيمة
ثم ينتهي إلى طرق متعرجة
يا بُنَيَّ، إِنَّ الأحجار كثيرة في هذا الطريق
لا استراحة لك في الطريق المتناهي الوعر
يا أُمِّي، لقد صرْتُ طويلة القامة للغاية
حتى أنني أنظر إلى قمة الجبل الشامخة المدببة من أعلى
أجلس على الأرض المغطاة بالغبار والتراب وأنزع حصي من ركبتي
وما أن يندمل جرحي حتى أتعثر في طرق من جديد
أزهار حمراء وزرقاء متفتحة في كل أرجاء جسمي، وفي النهاية يأتي طريق
معبّد
ليس في الطريق غبار ولا حجر ولا تلال حيث تتراكم الأتربة

لا تبرعم الأزهار لأن الطريق مسطح وصلب وبارد
يا أُمِّي، أنا فقط سرتُ في مساري، فيا تُرى لِمَ لا أرى نهاية مساري؟
كلّما أضع أقدامي على أرض ليس بها أي موانع وحواجز، فيا تُرى لِمَ تُصاب
ركبتي بالتنميل؟
يا أُمِّي، يبدو لي أن الدنيا الثالثة التي أصادفها باردة حتى أراضيها
إذا سقطتُ على هذا الطريق مرةً فإني أشعر بالم كأنه وخز في ذراعي وليس في
وسعي أن أقوم مرةً أخرى
ولكن يا أُمِّي، قُذِرَ لي السيرُ قدمًا في هذا الطريق في نهاية المطاف
سوف أتصور الرائحة الترابية التي كانت تفوح حول أنفي وأنا أَعُدُّ أثار أقدامك
سوف أرسم الطرقات وكأَنَّكَ قد مَهَّدَتْهَا بيدك نفسها ومع عرق جبينك
إني سأحاول أن أمضي قدمًا في هذا الطريق الفارغ
إني سأحاول أن أتبع هذا الطريق الذي ستنبت فيه البراعم قريبًا، وأن أسير وراءك

你走的路

从如我的呼吸般炙热的地方开始
独身一人来到没有一丝水分的外面为止
走三千步也是一样的泥泞之路
直到走完这从二到四，从四到八分开的蜿蜒的道路为止

孩子啊，在那条路上有很多石头
那漫长而又遥远的道路，你却没有休息的地方
妈妈，我的个子已经长高了
连既高耸又尖尖的山峰也可以俯视着

我坐在尘土飞扬的泥土地上，把卡在膝盖上的石头取出来
当伤口愈合的时候，又再次被绊倒
我身上每个角落都绽放着红色和青色的花朵，和那片尽头的柏油路。
那条路上没有土尘石子儿，也没有土丘
那条路的地平直，坚硬，寒冷，连花都不能发芽

妈妈，我只是沿着我的路走过来的，为什么我的路就没有尽头呢
走在没有任何绊脚石的地面，为什么每次我的膝盖都会麻木
妈妈，我遇到的第三个世界好像连地板都很冰冷
如果在这条路摔倒的话，连胳膊都抬不起来

但是母亲，我最终会走上这条路
我数着你的脚印，闻到我鼻子下泥土的气息
我会用同样的方式画出你的汗水
这空荡荡的路一定要走下去
不久，嫩芽会跟上你的脚步

The Way She Walked Along

From the place as hot as my breath
Till coming to the outside with only arid coldness,
Until the straight road on which a three thousand step walk finds
only soil
turned to winding roads as four had diverged from two, and eight
from four.

My child, the road has too many stones,
the road, too far-off and rugged, has no place for you to take a rest.
Mother, I have grown so tall,
even high, high peaks are seen below my eyes.

Sitting on the dusty soil ground, I pull pebbles out of my knees.
By the time the wound heals, I fall over again.
Red and blue flowers all over my body and the asphalt road at the
end.
It has neither cloud of dust nor pebbles, and no soil hills, either.
The road is so flat, hard, and cold that flowers cannot bloom.

Mother, I just have been walking along my road, but how come it

has no end.

Why my knees ache whenever I step on the stone-free road.
Mother, even the ground of the third world that I met seems cold.
Once falling over on such road, I can't rise to my feet as my arms
are smarting.

But mother, I will eventually walk this road,
counting your footprints and missing the earthy smell lingering
over my nose.

As you have tilled roads with your own hands and sweat, I will
draw this road in the same way.

I must walk this empty road.

I will walk this road where fresh sprouts will shot up soon,
following your way.

Der Weg, den du gegangen bist

Von dort, wo es so heiß war wie mein Atem
Bis hier draußen, trocken und kalt
Bis aus einem geradlinigen Weg, dreitausend Schritte weit
ungepflastert,
Zwei, aus zwei vier und aus vier acht krumme Wege entstehen

Liebes Kind, der Weg ist so steinig
Auf dem so weiten und holprigen Weg ist kein Platz für dich zum
ausruhen
Liebe Mutter, ich bin schon so groß geworden,
Auf die so hohen und spitzen Berggipfel sehe ich herunter

Ich lasse mich auf den staubigen Erdboden fallen und entferne
die Steine,
die sich in meine Knie bohren
Und kaum ist die Wunde verheilt, komme ich wieder zum
Stolpern
Die roten und blauen Blumen überall auf meinem Körper und
der Asphalt an deren Ende
Auf diesem Weg gibt es weder Staubwirbel noch Steine noch

Erdhügel
Der Boden ist eben, hart und kalt, und die Blumen gehen nicht auf

Mutter, ich bin nur meines Weges gegangen, doch warum nimmt
er kein Ende
Warum tun meine Knie weh, wenn ich meine Füße auf dem
stolperfreien Boden setze
Mutter, sogar der Boden der dritten Welt, vor der ich stehe, fühlt
sich kalt an
Einmal hingefallen, kann ich mit den wunden Armen nicht wieder
aufstehen

Aber Mutter, ich werde letztendlich auf diesem Weg gehen
Deine Schritte zählend und nach dem Erdgeruch in der Nase
sehnd
Genauso wie du werde ich schweißstriefend Wege austreten
Diesen leeren Weg werde ich gehen
Auf dem Weg, der gleich aufkeimen wird, will ich dir nachfolgen

Ο δρόμος που βιάδιζες

Μέχρι να βγω από εκείνο το μέρος που είναι τόσο ζεστό όσο η
ανάσα μου
εκεί έξω όπου κάνει μόνο κρύο και δεν έχει υγρασία
Μέχρι τον ίσιο δρόμο του οποίου το χωματένιο οδόστρωμα δεν
έχει αλλάξει ακόμα και μετά από τρεις χιλιάδες βήματα
και που χωρίζεται σε δύο, σε τέσσερα σε οχτώ φιδωτά
μονοπάτια

Παιδί μου, σ' αυτόν τον δρόμο υπάρχουν πολλές πέτρες.
Είναι μακρύς, δύσκολος, δεν υπάρχει μέρος να ξαποστάσεις.
Μαμά, μεγάλωσα και ψήλωσα πολύ.
Μπορώ ακόμη και να δω την ψηλή και κοφτερή βουνοκορφή
να ορθώνεται κάτω από τα μάτια μου.

Καθισμένη στο σκονισμένο χωματένιο δρόμο αφαιρώντας ένα
ένα τα χαλίκια από τα γόνατά μου
Όταν η πληγή είναι έτοιμη να γιάνει, σκοντάφτω πάνω σε κάτι
και ξαναπέφτω

Ανθισμένα κόκκινα και μπλε λουλούδια παντού πάνω στο σώμα

μου και στην άκρη τους η ασφαλτός.
Στον δρόμο αυτό δεν υπάρχει ούτε σκόνη, ούτε πέτρες ούτε
χωματένιος λόφος.
Το οδόστρωμα είναι τόσο ίσιο, σκληρό και κρύο που τα
λουλούδια δεν τολμούν να ανθίσουν.

Μαμά, περπάτησα ακολουθώντας μόνο τον δρόμο μου.
Γιατί ο δρόμος μου δεν έχει τέλος;
Ποιος ο λόγος που τα γόνατά μου πονάνε όποτε βαδίζω στον
δρόμο
παρόλο που δεν υπάρχουν εμπόδια;
Μαμά, ο τρίτος κόσμος που συναντώ είναι κρύος,
ακόμα και το έδαφος είναι το ίδιο κρύο.
Σ' αυτόν τον δρόμο ακόμα κι αν πέσω μόνο μια φορά
ο πόνος στα χέρια μου δεν με αφήνει να ξανασηκωθώ.

Όμως, μαμά, ξέρω ότι στο τέλος θα τον περπατήσω αυτόν τον
δρόμο
μετρώντας τα βήματά σου, αποζητώντας τη μυρωδιά του
χώματος
που πλανάται γύρω από τη μύτη μου.
Θα πορευτώ στον δρόμο μου έτσι ακριβώς
όπως χάραξες κι εσύ τον δικό σου με τον ιδρώτα σου.
Πρέπει να περπατήσω αυτόν τον άδειο δρόμο.
Ακολουθώντας εσένα, πρέπει να περπατήσω σε αυτόν το δρόμο
όπου σύντομα θα φυτρώσουν καινούρια βλαστάρια.

La strada che hai percorso tu

Da dove faceva caldo come il mio respiro

Fino alla fine, fredda, senza acqua.

Anche se si cammina tremila passi, la via è diritta, la stessa
strada sterrata,

fino alla curva dove le strade si dividono, da due a quattro, da
quattro a otto.

Bambino, ci sono molte pietre su questa strada.

Non c'è riposo per te su questa strada così lunga, così faticosa

Madre, la mia statura è già alta,

riesco a guardare anche le aspre cime delle montagne su in alto,
in alto.

Mi siedo sulla strada polverosa e tolgo il pietrisco dal ginocchio

Quando la ferita guarisce, cado di nuovo.

Ogni parte del mio corpo ha generato fiori rossi e blu. Asfalto
alla fine della strada.

In questa via non c'è terra, nessun ciottolo, neanche colline
coperte di terra.

Il fondo della strada è piatto, duro e freddo, per questo i fiori

non si aprono.

Madre, ho camminato solo lungo il mio sentiero, perché non c'è
fine alla mia strada.

Cammino su una strada senza ostacoli: perché ho dolore al
ginocchio?

Madre, nel terzo mondo che ho incontrato è fredda anche la
terra.

Se cado una volta su questa strada, il mio braccio duole e non
posso rialzarmi.

Ma, madre, alla fine continuerò su questa strada
contando le tue impronte e annusando il profumo della terra
intorno al mio naso.

Dipingerò nello stesso modo in cui tu con le tue mani hai creato
le strade nel sudore.

Vado per questa strada vuota.

Ti seguo su questa strada dove i germogli spunteranno.

あなたの歩んだ道

私の息ほど暑かったその場所から
水気も無く、ただ冷たいだけの外へと出てくるまで
三千歩進んでも全く同じ地面が続くだけのまっすぐな道が
二から四、四から八と分かれて曲がった道になるまで

よく聞いて、その道には石が多くて
はるか遠くのあまりにも険しいその道にはお前が休む場所が無いのよ
お母さん、私の背はもうぐんと伸びてしまって
はるか高い尖った山の嶺すら下に見えるんです

埃だらけの地べたにしゃがみこんで、膝に刺さった石をつまみ出し
傷が癒えていく頃に、もう一度足が引っかかって転ぶ
私の体の隅々から咲き出した赤く青い花とその先のアスファルト
その道には砂埃も石ころも砂が積もった丘も無い
その道の地面は平たくて固く冷たいので花が芽を出さない
お母さん、私の道に沿って歩いて来ただけなのに、なぜ私の道には終
わりが無いのだろう

何の障害も無い地面の上で足踏みする時、なぜ私の膝はしびれて
くるのだろう
お母さん、私が出会った三番目の世界は地面さえも冷たいみたい
この道は一度転ぶと腕がじんじんしてきて、二度と起き上がれな
い

だけど、お母さん、私は結局この道を歩むことになるから
あなたの足跡を数えながら、私の鼻の周りから離れなかった土の
匂いを懐かしみながら
あなたが汗を流し自分の手で切り開いた道を、私も同じに描き出
すから
何も無いこの道を歩いて行こう
もうじき新芽が出るこの道をあなたの後ろをついて歩いて行こう

ТАНЫ ЯВСАН ТЭР ЗАМААР

Миний амьсгал шиг тэр халуун газраас

Дусал ч чийг үгүй зэвхий хүйтэн гадагшаа гарах хүртэл

Гурван мянган алхам яваад ч эгээ л нэгэн адил зурайх

шороон зам

Хоёроос дөрөв, дөрвөөс найм болж хуваагдан мурилзан

мушгирах замд орох хүртэл

Аяа, Тэр зам чулуу ихтэй

Холоос хол, хэцүү бартаатай тэр замд чамд амрах газар гэж

үгүй

Эжий минь, Нэг л мэдэхэд би их өндөр болчихож

Өндрөөс өндөр, шовх оргилууд хүртэл өнгийн харах юм.

Тоос шороо дүүрэн газар сөхрөн суугаад өвдгөндөө

шигдсэн чулууг түүж

Шарх нь аниад дахин хөдлөх тэр үед бас дахин бүдэрч

унана

Миний биеийн энд тэнд тодрон ургасан улаан, хөх цэцэгс,

бас түүний цаана хар зам

Тэр замд тоос шороо, хайрга чулуу, шороон дов толгод ч

байхгүй

Тэр зам тэгш, хатуу, хүйтэн тул цэцэгс ч нахиагаа үл

дэлгэнэ.

Эжий минь, Би өөрийн замаа л дагаж явсан юмсан, яагаад

миний замд төгсгөл гэж үгүй юм бол

Ямар ч бартаа үгүй зам дээр хөлөө л тавих бүрт яагаад

миний өвдөг шархиран өвднөм

Эжий минь, миний учирсан гуравдахь ертөнцийн ёроол нь

хүртэл цэв хүйтэн юм шиг

Энд замд нэг л бүдрэн унавал гар хөл минь шархиран

бадайрч дахин босч үл чадна

Гэхдээ эжий минь, ямартай ч би энэ замыг туулах хэрэгтэй

Таны үлдээсэн мөрийг тоолон миний хамрыг загатнуулах

шорооны үнэрийг санагалзан

Таны хөлсөө урсган өөрийн гараар гаргасан замуудыг яг

адилхан зурайлган гаргах тул

Хүнгүй хоосон энэ замаар алхъя

Удахгүй нахиа дэлгэрэх энэ замаар таны араас даган алхъя

Urma pașilor tăi

Din locul acela fierbinte asemenea respirației mele
Și până în lumea aridă în care am fost azvârlită
Mii de pași de-aș face, drumul e același, de țărână
Doi se fac patru, patru se fac opt, până când pașii netezesc
cărarea.

Copile, drumul acela e presărat cu multe pietre
Atât de îndepărtat și de bolovănos, nu-ți va fi nicicând odihnă.
Mamă, am crescut deja atât de mult
Încât pot vedea până și crestele ascuțite ale munților.

Înainte prin colbul drumului, ocolind pietrele care-mi zdrelesc
genunchii
Abia mi se vindecă rănilor că iar mă împiedic și cad.
Pe trup îmi înfloresc flori vineții și roșii. La capăt e asfalt.
Pe drumul acela nu se află nici urmă de țărână, nici pietriș.
Pe drumul acela rece, întins și dur nu crește nici măcar o floare.

Mamă, de ce oare drumul acesta al meu e fără capăt?
De ce oare îmi amortesc genunchii de câte ori pășesc pe

suprafața lui netedă?

Mamă, până și pământul pe care am mai pășit de atâtea ori îmi
pare acum rece
Când cad pe drumul acesta, brațele mă ard și nu mă mai pot
ridica.

Acum, mamă, că am pornit pe acest drum,
Îți număr pașii, simt în nări mirosul țărânii
și știu că ai trasat acest drum cu sudoarea frunții tale.
Și voi merge pe urmele tale, pe drumul acesta pustiu,
până va înflori pe el primul boboc de floare.

Следом за тобой

Один лишь шаг, и из горячего как мое дыхание места
Я оказалась снаружи в этом холодном мире,
И пусть позади останутся хоть три тысячи шагов,
Впереди меня и дальше будет ждать такая же прямая
дорога,
Которая затем поделится на две, на четыре, на восемь
извилистых

Дитя моё, эта обрывистая дорога вся в камнях
Она не знает конца, и нет на ее пути места, где ты сможешь
преклонить голову.
Мама, я уже так выросла,
Что могу сама смотреть свысока на высокие-превысокие
острые горы

Я без сил валюсь на эту пыльную дорогу и смахиваю
камушки с колен
Когда раны затягиваются, я поднимаюсь, но снова
спотыкаюсь и падаю
Всё мое тело цветет красно-синими цветами, а внизу под

ногами асфальт
На этой дороге нет ни пыли, ни камней, ни пригорков.
Поверхность дороги гладкая, твердая и такая холодная, что
ни один росток не пытается даже прорваться сквозь нее

Мама, ведь я так стремительно иду по этой моей дороге,
почему же мне не видно конца?
Почему я ступаю на ровную гладь, свободную от преград,
но мои ноги немеют всё больше и больше?
Мама, холод этого третьего по счету пути моей жизни,
кажется, пронизывает меня с ног до головы
Если я хотя бы раз здесь упаду, то щемящая боль в ногах не
позволит мне больше подняться

Но, знаешь, мама, я всё равно буду идти дальше
Я буду идти за тобой и, наклонившись, чувствуя запах
земли, буду наблюдать каждый твой след,
Я буду идти по этой уже пустой дороге, омытой твоим
потом, рисуя тебя в воображении,
По этой дороге, сквозь которую вот-вот прорастут зеленые
ростки, я буду идти следом за тобой.

Tu camino

Desde mi respiro tan caluroso y profundo
hasta el seco y frío exterior
tres mil pasos anduve sobre camino de suelo firme
de tierra que no sabe cambiar.
Que se divide de dos en cuatro, de cuatro en ocho
y de curvados senderos va.

¡Hijo! Ese camino con tantas piedrecillas
tan escarpado y lejano, abrigo no te da.
Mamá, ¡tanto de estatura he crecido!
miro abajo hasta los picos de las montañas,
¡Qué altos y también agudos son!

Sentado en el suelo de barro polvoriento
quito piedrecillas que clavadas en mis rodillas están.
Cuando cicatrizan mis heridas, nuevos tropiezos van.
Flores rojas y azules en mi cuerpo brotan por doquier.

El camino asfaltado donde no florecen los retoños
sin polvo, piedrecillas ni cúmulos de tierra está.

Su suelo tan llano, duro y frío es
que no permite a las flores retoñar.

¡Mamá! anduve solo mi camino, y ¿por qué nunca termina?
¿Por qué al pisar el suelo sin piedrecillas mis rodillas adormecen
y se van?
¡Mamá! Parece que el tercer mundo que he encontrado
Hasta en su suelo frío es.
Una vez que caigo en el sendero, no puedo levantarme pues
ateridos mis brazos están.

Pero, ¡Mamá! recorriendo este camino seguiré
contando tus pasos y extrañando el olor a terruño
que mi olfato frecuentaba.
Bosquejaré los mismos caminos que con sudor y tesón abriste.
Así, por este desolado sendero viajando seguiré.
Siguiéndote por este camino iré,
donde pronto las flores brotarán.

Sizyurganyo'l

Qaerdankelganimdannafaskabiissiqli
Keyingisafargaqadarsuvsizqoladi
Hattouchmingqadamnarida ham birxiltuproqbor
Ikki-to'rt dan, sakkizdanskizgacha,
Boy, yo'ldako'ptoshlar bor.
Masofadagiuzoqvatezkoryo'llarda dam olishuchun joy yo'q.
Oyim, balandligimallaqachonkatta.
U balandvabalandniko'rib, o'tkir tog' tepalarigaqarabturibdi.
Tuproqliaxloqsizlikzamindao'tiramanvatizzatoshlarinichiqara
man.
Yarashifotopganida, oyog'iyanatushadi.
Meningtanamningharbirqismidaqizilvako'kgulvaoxiridaasfaltb
or
Yo'ldaaxloqsizlik, toshbo'ronlar, axloqsizlikyo'q.
Yo'lningpastkiqismitekis, qattiqvasovuq,
shuninguchungullarurilmaydi.
Onam, men o'zimningyo'llarimbo'ylabyurdim, nimauchunmeni
ngyo'limdanhechnarsatugamadi
Harsafarhechqandayto'siqsizergaboraman, nimauchun men
tizcho'kishimkerak?

Onam, uchinchidunyo men bilanbirgasovuq.
Bu yo'lyiqilgandanso'ng, men qo'llarimniorqagaqaytarib,
yanako'tarilaolmayman.
Lekin, onam, oxir-oqibatbuyo'ldayuraman.
Men sizningoyoqizlaringiznihisoblaymanva burning atrofidaayl
anibyurganyernihidlayman
Men sizningteringizorqaliyo'lnixuddishundayyo'lbilanbo'yaltir
aman.
Bu bo'shyo'lnibosibo'tishimkerak.
Yaqindakurtaklarisiznikuzatibborishuchunyo'lbo'ylabyuradi.

Con đường mẹ qua

Từ đầu đó nóng nản như hơi thở
Đến ngoài kia lạnh không chút làn hơi,
Mẹ- ba ngàn bước cũng con đường đất nọ
Ba thành bốn, bốn thành tám- chia khúc mấy con đường.

Hỡi con trẻ! Con đường đầy đá đỏ,
Xa cú xa, trập trùng đầu chốn nghỉ!
Nghe mẹ ơi! Con chỉ cao từng chút,
Lên ngọn cao, cao nữa hướng xuống nhìn.

Trên nền đất phủ bụi, mẹ vút hòn đá va vào gối
Vết thương đầu đã lành, lại vấp ngã nữa thôi.
Thân này từng vết tím, có hoa xanh và phía cuối nhựa đường,
Đâu có ngọn đồi với đá cuội hay đất đầu.
Hoa không nở trên nền đất lạnh dầu thềm thang!

Hỡi mẹ ơi! Con đường con bước đến, sao mãi không có phía
cuối con đường?
Chân chỉ giẫm trên đường không trở bước, có đôi lần- chân vẫn
mỏi.

Mẹ ơi! Cuộc đời này con chỉ đến lần ba, mà hình như đất cũng
lạnh,
Một lần ngã- chân chùn không gượng nổi nữa đâu.

Nhưng mẹ ơi! Con đường đó con phải bước
Đếm dấu chân mẹ qua, nhớ hơi đất nóng nóng tràn lên mũi
Nhớ như in mấy con đường, mồ hôi mẹ vương từ chiếc khăn
tay.
Vì phải bước trên con đường trống vắng,
Con sẽ theo lưng, vì hạt giống nở trên đường!

SELECTION

LO YUEH YEA

Mother - The Gift of a Lifetime

Mother - The Gift of a Lifetime

母亲 - 一生的礼物

母 - 生涯の贈り物

Ана - өмірлік баға жетпес сый

어머니 - 일생의 선물

Mama - un dar pentru o viață întreagă

Мама - Дарующая жизнь

Mẹ - Món quà cuộc đời

Mother - The Gift of a Lifetime

Across oceans, you choose me;

I met you, my future person.

You love me for what you see.

You love me for what you hear.

And when I put my body next to yours,

I feel the warmth of your heart.

Across oceans, you call my name;

I met you, my present person.

You witnessed a series of wildfire over my past.

You showed me courage to step out of my shadows.

And when I put my heart next to yours,

I hear my spirit singing.

Across oceans, you hear me;

I met you, my pillars of strength.

You mend my bruises and wounds.

You lifted my future self.

You carry me back to love and to life.

And because of you, the moon is whole again.

Across oceans – here we stand.

When love swept in like the ocean,

I know love is the bearer of heartache.

Love is the only thing we take with us from one life to the next.

And because of you, I know love.

Only now can I recognise,

love is the heart of conversation.

Like the air around you,

that keeps you alive and throbbing hope.

Thank you for the gift of a lifetime.

母亲 - 一生的礼物

跨越海洋，你选择了我；

我曾见过你，我的未来.

你爱我因你所见.

你爱我因你所听.

当我身在你旁，

感受到你心中温暖.

跨越海洋，你呼唤我名；

我曾见过你，我的现在.

你见证我过去的风风火火.

你给予我走出阴霾的勇气.

当我心在你旁，

我听到灵魂在歌唱.

跨越海洋，你听到了我；

我曾见过你，我力量的支柱.

你抚平我的累累伤痕.

你提升我未来的自我.

你带我回到爱与生活.

因为你，月缺也终圆.

跨越大洋 - 我们来到这里.

当爱如潮水席卷而来，

我便知爱可治愈心忧.

爱是我们一生唯一所伴.

因为你，我知道爱为何物.

此刻我幡然醒悟，

爱是沟通的根基.

就像身边的空气，

使你大口呼吸，心脏跳动.

谢谢你给予我这一生的礼物.

母 - 生涯の贈り物

遙かな海に隔てられようとも あなたはわたしを選んでくれる

出会ったのはあなた、未来のわたし

わたしを見てありのまま愛してくれる

わたしの声を聞いてそのまま愛してくれる

あなたの隣に身を置けば

あなたの心の温かさを感じる

遙かな海に隔てられようとも あなたはわたしの名を呼んでくれる

出会ったのはあなた、今のわたし

あなたはわたしの過去に燃えさかったいくつもの炎を見て知っている

あなたはわたしが己の影から抜け出せるよう、勇気を見せてくれた

あなたの隣に心を置けば

わたしの魂の歌が聞こえる

遙かな海に隔てられようとも あなたはわたしの声を聞いてくれる

出会ったのはあなた、わたしの強さの柱

あなたはわたしの痣も傷も癒してくれる

あなたは未来のわたしを高めてくれた

あなたはわたしに愛と人生を思い出させてくれる

あなたのおかげで 月がまた満ちている

遙かな海に隔てられようとも—わたしたちはここに立っている

愛が荒れる海のように激しく流れ込んだとき

愛が心の痛みをもたらすことも知っている

わたしたちが人生から人生へと受け継ぐのは愛だけ

あなたのおかげで わたしには愛がわかる

Ана – өмірлік баға жетпес сый

Мұхиттар арасынан сен мені таңдадың;

Мен сені кездестірдім, менің болашақ адамым.

Сен мені көргенің үшін сүйесің.

Сен мені естігенің үшін сүйесің.

Мен денемді сенің жаныңа жақын қойған кезде,

Мен сенің жүрегіңнің жылулығын сезінемін.

Мұхиттар арасынан сен менің есімімді атадың;

Мен сені кездестірдім, менің нағыз адамым.

Сен менің өткен өмірімнен орман өрті секілді кезеңге
куә болдың,

Сен менің өз көлеңкелерімнен шығуға батылдық
көрсеттің,

Мен өз жүрегімді сенің жүрегіңе жақын қойған кезде,

Мен рухымның ән айтқанын естідім.

Мұхиттар арасынан сен мені естисің;

Мен сенімен кездестім, менің күштерімнің тірегі.

Сен менің жараларым мен жарақаттарымды оңалтың.

Сен менің болашағымды көтердің.

Сен мені сүйіспеншілік пен өмірге қайта алып келдің.

Өйткені, сен үшін, ай қайтадан толығымен толысты.

Мұхиттар арасында - біз мұнда тұрмыз.

Сүйіспеншілік мұхит сияқты жайлағанда,

Білемін мен, махаббат - бұл жан-қайғысы.

Сүйіспеншілік бұл жалғыз нәрсе,

біз мұны өзімізбен бірге бір өмірден келесіге жеткіземіз.

Міне, сондықтан мен сен үшін,
сүйіспеншіліктің не екенін білемін.

Тек, енді ғана мен мойындай аламын,

Сүйіспеншілік – бұл жүрек сөзі.

Сені қоршаған айналадағыдай,

Бұл сені тірі және пульсирлеу үміті.

Өмірлік сый үшін мың алғыс.

어머니 - 일생의 선물

바다 건너에서, 당신은 나를 선택 합니다;
내 미래의 사람, 당신을 만났습니다,
당신은 당신이 보는 대로 나를 사랑 합니다.
당신은 당신이 듣는 데로 나를 사랑 합니다.
그리고 당신 옆에 나의 몸을 놓을 때,
당신 마음의 따스함을 느낍니다.

바다 건너에서, 당신은 내 이름을 부릅니다;
내 현재의 사람, 당신을 만났습니다.
당신은 내 과거 위로 지나는 들불을 목격했습니다.
당신은 나의 그늘에서 나올 수 있는 용기를 보여주셨습니다.
그리고 내 가슴을 당신의 가슴에 놓을 때,
내 정신이 노래하는 것을 듣게 됩니다.

바다 건너에서, 당신은 나를 듣습니다;
내 힘의 기둥, 당신을 만났습니다.
당신은 나의 명과 상처를 낫게 합니다.

당신은 미래의 내 자신을 끌어 올려주셨습니다.
당신은 나를 사랑으로 삶으로 다시 이끌어주십니다.
그리고 당신 덕분에, 달은 다시 둥근달이 됩니다.

바다 건너에서, 여기 우리 서있습니다.
사랑이 바닷물처럼 밀려들었을 때,
사랑은 마음의 고통을 품는다는 것을 압니다.
우리가 이생에서 다음 생까지 가져갈 것은 사랑뿐입니다.
그리고 당신 덕분에, 나는 사랑을 압니다.

이제야 깨닫습니다,
사랑이 대화의 핵심이란 것을.
당신을 에워싼 공기가
당신을 살게 하고 당신의 희망을 고동치게 하는 것처럼.
인생이란 선물을 주셔서 감사합니다.

Mama – un dar pentru o viață întreagă

De peste oceane m-ai ales pe mine;

Te-am întâlnit, viitoarea mea persoană.

Mă iubești așa cum mă vezi.

Mă iubești așa cum mă auzi,

Iar când îmi alătur trupul de al tău,

Îți simt căldura inimii.

De peste oceane m-ai strigat pe nume;

Te-am întâlnit, persoana mea de azi.

Ai fost martoră la șirul de incendii din trecutul meu.

Mi-ai arătat ce este curajul de a ieși din umbrele mele.

Și când îmi alătur inima de a ta,

Îmi aud spiritul cum cîntă.

De peste oceane m-ai auzit;

Te-am întâlnit, reazăm al tăriei mele.

Mi-ai lecuit vînătăile și rănilile.

Mi-ai înălțat sinele ce avea să fie.

Mă porți înapoi spre iubire și spre viață.

Datorită ție, luna este din nou plină.

Peste oceane – astfel stăm.

Cînd iubirea a năvălit ca un ocean,

Am știut că iubirea poartă cu ea durerea.

Iubirea – doar pee a o purtăm cu noi dintr-o viață în alta.

Și datorită ție am cunoscut iubirea.

Abia acum înțeleg,

Iubirea este inima conversației.

Aidoma aerului din preajmă-ți

care te ține în viață și face să palpate speranța.

Îți mulțumesc pentru acest dar pentru o viață întreagă.

Мама - Дарующая жизнь

Нас разделяла вечность, когда ты выбрала меня.

Я встретил тебя, главный человек в моём будущем.

Ты любишь смотреть на меня.

Ты любишь слушать мой голос.

И когда я прижимаюсь к тебе,

Тепла твоего сердца хватает на обоих.

Нас разделяла вечность, когда ты назвала моё имя .

Я встретил тебя , главный человек в моём настоящем.

Ты стала очевидцем всех бедствий моего прошлого.

Ты дала мне смелость выйти из сумерек.

И когда моё сердце бьется с твоим бок о бок,

Моя душа поёт.

Нас разделяла вечность, когда ты услышала меня.

Я встретил тебя, мой столп и опора.

Ты исцеляешь мои синяки и раны.

Ты построила моё будущее.

Ты указала мне дорогу назад к любви и жизни.

И появление луны на моём небосводе, это тоже ты.

Нас разделяла вечность, но вот мы стоим здесь.

Когда любовь подстерегает как волна в океане,

Я знаю, что она носитель сердечной боли.

Любовь – это то, что остаётся при смене жизней.

И то, что я знаю любовь, причина – это тоже ты.

Только сейчас мне становится как будто ясно,

Любовь – корень и сердце любой беседы.

Как воздух вокруг тебя,

Который живителен и питает надежду.

Спасибо за этот дар жизни.

Mẹ – Món quà cuộc đời

Qua bao dâu bể, mẹ vẫn chọn con;
Nhìn mẹ, con thấy mình tương lai.
Tâm mẹ mừng vì hình hài con trẻ.
Lòng mẹ vui vì con cất tiếng gọi.
Những giờ phút được nằm bên cạnh,
Yêu biết bao hơi ấm tỏa từ tim mẹ.

Qua bao dâu bể, mẹ vẫn gọi tên con;
Nhìn mẹ, con thấy mình hiện hữu.
Dầu lửa đời giăng khắp cả đông tây.
Nhờ có mẹ, con vượt vô vàn khó khăn.
Những giờ phút để tâm lắng nghe mẹ,
Lòng hân hoan con như cất tiếng ca.

Qua bao dâu bể, mẹ vẫn nghe thấy con;
Nhìn mẹ, một điểm tựa cuộc đời.
Mẹ xóa tan những đớn đau trong con.
Mẹ nhẹ nhàng nâng con hướng tới trước.
Mẹ dẫn lối con về lại tình thương cuộc đời
Nhờ có mẹ, trăng lại tròn, đời lại đẹp thay!

Qua bao dâu bể, mẹ và con vẫn tồn tại;
Những giờ phút tình yêu lan tỏa như nước đại dương.
Con hiểu được tình yêu là chấp nhận khổ đau.
Tình yêu là của để dành cho nhiều kiếp con người.
Nhờ có mẹ, con hiểu được tình yêu.

Giờ đây con đã hiểu tình yêu là cội nguồn từ những lời mẹ
dành riêng con,
Như không khí ngập tràn không biên giới.
Nuôi con tim với khát khao vời vợi.
Cảm ơn mẹ - món quà cuộc đời.

Mother

SELECTION

CHINBAATAR DUIRIIMAA

ᠡᠭᠦ᠋ᠵᠡ

母亲

MOTHER

MA CHÈRE MAMAN

MADRE

母

어머니

Мама

Хоёр салаа гэзэгтэй тэр хөөрхөн охин
 Хэвлийгээсээ амь унаган ээж болсон
 Хорин насаараа гангарч
 Хайрын шүлэг тэрлэж явсан тэр бүсгүй
 Амандаа бүүвэйн дуу аялсан эх хүн болсон
 Үеийн охидтой дурлал ярин ичингүүрдэг ялдамхан тэр
 охин
 Өнө мөнхийн хайрыг олж ээж болсон

Энэ ертөнцөд анх намайг уйлахад
 Ээж минь намайг бас анх харсан гэдэг
 Энгэртээ амьдрал бүтээж
 Ээж минь л намайг хүн болгосон

Сүүтэй энгэрт торнисон болохоор
 Сэтгэл минь үргэлж ариун байдаг
 Эхийнхээ намуун дууг сонсож өссөн болохоор
 Энэ дэлхий ер бусын амгалан санагддаг
 Үүрийн гэгээ цухуйж ч амжаагүй байхад
 Залуу эхийнхээ нойрыг хасаж зөндөө би зовоосон

Замбуулингаас би ганц л зүйл хүсмээр байна
 Ганцхан удаа би ээжийнхээ ээж байж үзмээр байна

Ачлал буянаа надад зориулж дуусахын цагт
 Орчлон түүнийг минь аваад одвол би яах вэ
 Ээжийнхээ ээж болоод
 Орчлонгийн жамаас үүрд түүнийг нуумаар байна

Шаргал нарны дулаан цацрагс
 Цэцэгсийн навчсыг зөөлөн илбэж тэтгэдэг шиг
 Сайхан ээж минь ялдам залуу төрхөө алдаж
 Шөнө өдөргүй намайг л хайрласан

Тэр их сэтгэлийг нь хариулж
 Ганц л удаа
 Ээжийнхээ ээж баймаар байна

母亲

梳着两条辫子的可人的姑娘
诞下生命成为了母亲
二十岁最美的年华
枕着情诗入眠的那个姑娘
却成了哼着摇篮曲的母亲
羞涩地与朋友们谈论爱恋的那个姑娘
得到了永恒的爱成为了母亲

当我一声啼哭来到这世间时
也是母亲第一次看到我
怀抱里创造生活
是母亲将我抚养成人

在母亲怀里吮着纯白的乳汁长大
使得我的心也向来纯真
听着母亲温柔的声音长大
使得这世界也感觉异常平和安宁

在黎明破晓前 我曾多次
减少年轻母亲的睡眠使她为我辛苦
我向上天（佛祖）祈求 只为一事
试着当母亲的母亲 哪怕一次

当母亲将一切恩赐于我
上天将她带走时我该如何是好
如若成为母亲的母亲
我要使她永远幸免于这世间残酷的规律

金色的夕阳用它温暖的光
轻轻抚摸花草一般
美丽的母亲也渐渐失去她年轻的容颜
不舍昼夜只把爱奉献给了我

我只愿哪怕一次
成为母亲的母亲
报答她这份深沉的爱

MOTHER

That pretty girl with two braids of hair
Became a mother giving birth to a child
That girl, who used to dress herself up
At her young twenty years of age, writing poems,
Became a mother singing a lullaby
That girl, who was talking bashfully about love to the girls of her
age,
Became a mother finding everlasting love.

In this world, when I first cried
My mother heard me first
Carrying life to her breast
My mother brought me up.

My soul is always pure
Since I grew up in the flap of a Mongol gown, with the milk of my
mother.
The world seems unusually peaceful
Since I grew up hearing my mother's calm voice.

Before each dawn broke
I made my young mother anxious, keeping her awake.
From this world, I wish only one thing
I want to be a mother of my mother just one time

What would I do if this world takes my mother away?
When it's time to finish her kindness to me.
I want to be a mother of my mother
Hiding her from this world so cruel.

Like the warm rays of the golden sun treat kindly
The leaves of the flowers,
My beautiful mother loved me day and night
While her youth and beauty faded.

I want to be a mother of my mother
Just one time
Repaying her kindness.

MA CHÈRE MAMAN

Cette belle fille ayant deux nattes
Devient maman un jour
Cette belle fille de vingt ans
Composant le poème d'amour
Devient maman et chante la berceuse
Cette belle fille si douce
Parlant de l'amour avec ses copines
Trouve son amour et devient maman

Ma maman me voyait pour la première fois
Quand j'ai mis à pleurer pour la première fois dans ce monde
C'est elle qui m'a fait grandir
Qui m'a offert cette vie

Mon cœur est toujours pur et sain
Car elle m'a allaité avec son lait pur
Ce monde me paraît si doux
Car j'ai grandi sous sa mélodie douce

J'ai fait souffrir ma jeune maman
Quand l'aube du matin ne se réveillait point
J'ai une seule demande dans ce monde
Je voudrais être la maman de ma chère maman

J'ai une grande peur si l'autre monde la nécessite un jour
Quand elle terminera son aide envers moi
Je voudrais le tromper
Devenant la mère de ma mère

Elle m'a aimé jour et nuit
En perdant sa beauté et sa jeunesse
Comme le rayon du soleil
Qui touche doucement les feuilles de fleur

Je voudrais devenir la maman de ma mère
Pour une seule fois
Pour son grand amour

MADRE

Una bella ragazza con tre trecce
È divenuta madre partorendo dal suo ventre una creatura
Quella bella ragazza che si abbelliva con la sua giovinezza dei
vent'anni
E che componeva poemi d'amore
È divenuta una madre che canta ninne nanne
Quella bella ragazza timida che parlava d'amore con le sue
coetanee
È divenuta madre trovando l'amore eterno

Quando ho pianto in questo mondo per la prima volta
Era anche la prima volta che mia madre mi vedeva
Col latte del suo seno
È mia madre che mi ha fatto diventare l'uomo

La mia anima è sempre pura
Poiché sono cresciuto col latte del suo petto
Questo mondo mi sembra straordinariamente calmo
Poiché sono cresciuto ascoltando la pacifica voce di mia madre

Ai primi bagliori di luci all'alba
Mi è dispiaciuto molto svegliare la mia giovane madre
Avrei solamente un desiderio in questo mondo
Vorrei essere sola una volta la madre di mia madre

Cosa farei se questo mondo me la portasse via
Qualora non mi dedicasse più tutta se stessa
Vorrei nasconderla dal destino di questo mondo
Diventando la madre di mia madre

Come i raggi caldi del sole
Che accarezzano i petali dei fiori
La mia bella madre ha amato solo me giorno e notte
Non curandosi della sua giovinezza

Per tutto l'amore che mi ha dedicato
Solamente una volta
Vorrei essere la madre di mia madre

母

二つに分けたお下げ髪のあの可愛い娘が
子宮から生命(いのち)を産み落として母親になった
二十年の間お洒落をして
愛の詩を書いてきたあの娘が
子守唄を口ずさむ母親になった
同い年の娘たちと恋を語っては恥ずかしがっていたあの可憐な娘が
永遠の愛を手に入れて母親になった

この世で私が初めて泣いたとき
母もまた私を初めて見たという
胸元の乳房で私の生命(いのち)を支え
母こそが私を一人前にしてくれた

母の胸元の乳を吸って育ったがゆえに
私の心はいつも清らかだ
母の穏やかな唄を聞いて育ったがゆえに
この世が途方もなく平(たい)らかに思えるのだ

夜明けの光がまだ差し込まないころ
私は若き母の安眠を破ってたいそう苦しめたという
この世で私が唯一望むことは
一度だけでも自分の母の母になってみたいことだ

その恩恵と福德を私に捧げ終えるとき
この世が母を連れ去るなら 私はどうしようか
自分の母の母となって
この世の摂理から母を永久(とわ)に遠ざけたい

黄金(こがね)色の暖かな陽光が
花々の葉をやさしく撫(な)でて育(はぐ)むように
美しき母は可憐な若々しい容姿を失いつつ
昼となく夜となく私だけを愛(いづく)しんだ

その大いなる恩情に報いるために
たった一度だけ
私は母の母になってみたい

어머니

두 갈래로 땀은 머리의 그 아리따운 소녀가
아랫배에서 생명을 탄생시켜 엄마가 되었다
스물 해 동안 자신을 꾸미며
사랑의 시를 짓던 그녀가
입 속에 자장가를 부르는 엄마가 되었다.

또래 소녀들과 사랑 이야기를 하며 수줍어하던 그 소녀가
영원한 사랑을 찾아 엄마가 되었다.
이 세상에 처음 내가 울음을 터트렸을 때
어머니 또한 나를 처음 봤다고 한다
품 속에서 생명을 만들어가며
어머니가 나를 사람으로 만들었다

모유가 가득한 품 안에서 자라
나의 마음도 그만큼 깨끗하고 맑다
어머니의 그 고요한 목소리를 듣고 자랐기에
이 세상도 신비롭고 평화롭게 느껴진다

여명도 밝기 전에
젊은 어머니의 잠을 설치게 한 나
이 세상에서 유일한 소원이 있다면
단 한 번만이라도 나는 어머니의 엄마가 되어 보고 싶다

나를 위한 보살핌을 마치는 그 때에
저승으로 그가 떠나가버리면 나는 어찌하나
어머니의 엄마가 되어서
세상의 순리로부터 영원히 그를 숨기고 싶다

황금 태양의 따스한 햇살
꽃잎을 부드럽게 쓰다듬으며 키우듯이
나의 어머니는 아리따운 모습을 잃어가며
밤낮 가리지 않고 나를 사랑했다

그 숭고한 마음에 보답하기 위해
단 한 번만이라도
나는 어머니의 엄마가 되어 보고 싶다

Мама

Та прекрасная девушка с двумя косичками,
Родив меня, стала матерью
Двадцатилетняя,
Та девушка, писавшая любовные стихи,
Напевающей колыбельную стала матерью
Та миловидная девушка, без стыда обсуждавшая с
ровесницами влюбленности,
Сейчас, найдя вечную любовь, стала матерью

Говорят, когда я в этом мире впервые заплакала,
Мама тогда меня впервые увидела
Сотворив жизнь под полою дэли,
Мама родила меня

Благодаря тому, что пола дэли были наполнены молоком,
Душа моя всегда чистой будет
Благодаря тому, что росла я, слушая нежные песни матери,
Все остальное в этом мире спокойным мне кажется
Не успевала утренняя заря появиться,
Сон молодой матери прерывался

Во всей вселенной я хочу только одну вещь
Всего один разок побыть матерью мамы

Когда закончатся благодеяния, посвящённые мне,
Как мне быть, если ее вселенную отнимут у меня?
Став матерью мамы,
По законам вселенной ее навсегда хотела бы я спрятать

Словно желтоватого солнца теплый луч
Лепестки цветов нежно ласкает,
Так и моя красивая мама, лишившись приятной молодости,
Днем и ночью меня любила

И чтобы ответить на ее чувства
Я хочу раз в жизни
Побыть матерью мамы

SELECTION

AMIR HOSSEIN CHGINI

Mothers do not claim

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

奉至仁至慈的真主之名

慈悲あまねく慈悲深きアッラーの御名にかけて

Во имя Бога всемилостивого и милосердного

بسم الله الرحمن الرحيم

مادر چرا آغوش تو سرد گشته
چشمان تو سوی افق ها محو گشته
در سجده ات دیگر امیدی نیست مادر
از ترس آغوش رویم زرد گشته
چادر نماز گل گلیت آنقدر زیباست
که چشمان پریشانم به تو آرام گشته
در سجده طولانیّت مرا دعا کن
احوال من عاشق تر از مجنون گشته
در کودکی با عشق خود پروراندیم
ذرات وجودی من از عشق تو سیراب گشته
دست در دستم نهادی تا به امروز
که دستانم به دستان تو مدیون گشته
ناز هایی که کشیدی از دل من
تمامش در دل من ثبت گشته
گویند که بهشت زیر پای مادران است
اری, زیر پای مادران بهشت گشته

奉至仁至慈的真主之名

母亲，为什么你的怀抱不再温存
为什么你思索的目光凝望远方
母亲，得到你为我祈祷的希望已破灭
因害怕失去你的怀抱我面色苍黄
装饰着艳丽花朵的礼拜罩袍如此漂亮
使我紧张的眼神得以平静
请在你长长的礼拜中为我祷告
我的爱甚至比马杰农还热烈
儿时你满怀爱意地抚育我
深爱着我的一切
你牵着我的手直到今日
你的关怀是我的情债
你对我的鼓励和赞扬
所有都铭记在我心上
有人说天堂在母亲的脚下
是，母亲的脚下就是天堂

慈悲あまねく慈悲深きアッラーの御名にかけて

母よ なぜ あなたの抱擁は冷めたのか
あなたの眼差しは 地平線のかなたに消えた
あなたの神への跪拝には もはや希望はなく
抱擁を恐れて 私の顔は青ざめる
あなたの花柄の礼拝用のチャードルは 美しく
私の不安な眼差しは あなたに向けると安らぐ
長い跪拝の中で 私のために祈りをささげよ
されば 私の気持ちは 愛の狂者マジュヌーンにも勝る
私の幼き時より あなたは あなたの愛で 私を育み
私という存在の隅々まで あなたへの愛で溢れんばかり
あなたが 自分の手を 私の手に重ねてくれた 今日まで
私があるのは あなたが差し伸べてくれた手のおかげ
私の心に寄せた慈しみは
すべて 私の心の中にしっかりと位置を占め
楽園は 母たちの足元にある といわれる
そうだともし 母たちの足元が 楽園となるのだ

Во имя Бога всемилостивого и милосердного

Мама, почему твои объятия охладели
Твой взор устремлён вдаль
На молитвенном коврике больше нет надежды, мама
Я испугался, что больше не обниму тебя
Твоя чадра для молитвы с цветочным узором настолько
красива,
Что мои взволнованные глаза приходят в спокойствие,
глядя на тебя
Помолись за меня на своём длинном коврике для молитвы
Я влюблённее Маджнуна¹
В детстве я был воспитан любовью
Частицы моего существования были напитаны твоей
любовью
До сегодняшнего дня твоя рука была в моей руке
Так, что мои руки стали должны твоим рукам
Нежность, которую ты заставила источать моё сердце
Вся она сохранилась в моём сердце
Говорят, что рай находится под ногами матерей
Да, под ногам матерей возник рай

¹ | Персонаж иранского фольклора, известный своей преданной и беззаветной любовью к Лейли

SELECTION

VITTORIO ALVES

Hourglass

Ampulheta

沙漏

Hourglass

砂時計

Clepsidra

ПЕСОЧНЫЕ ЧАСЫ

Ampulheta

I

Assistiu à preparação
e perguntou-se como chegou àquele momento

A flâmula que jazia ao pé da mesa
ou as horas insólitas
em que os amigos vinham à porta
de nada adiantaram

Não o via por cegueira arbitrária,
o prenúncio latente.

Absorta, nem o ferver do chá
retomou-a ao irrecuperável agora

Nada a preparou,
não há como se preparar,
para o dia em que o filho troca de mãe

II

Ele sai pela porta.
A rua, fumaça que encerra os olhos
as barricadas já a cantar.
O alvorecer das almas,
primavera húmida
de mil amores não consumados

E cada passo pela ruela do intento
é um braço que se perde ao ruído do tempo

Mas a mãe já não chora na sala.
Sabia do anjo que a fecundou
que seu coração à partir do milagre encarnado
seria doravante ampulheta

O estrondo seco lá fora
é ao mesmo tempo epitáfio de uma nação
e mãe que vira vento diminuto

沙漏

I

看着所做的准备
问着如何才能到达那一瞬

躺在桌角的微弱火焰，
或是那些不寻常的时刻里
朋友们来到门前却不踏入

通过随意的无知
无法看见潜在的预兆

毫无准备
无法为了孩子改变母亲的那一天
而准备

II

他走出门
街道，闭上眼的烟
歌唱的路障。
灵魂的黎明，
还有一千份不完美的爱的
湿润的春天

那沿着巷弄走的每一步
是迷失在时光声响中的臂膀

母亲没有在房间里哭泣
因为她知道是天使让她怀了孕
从这份奇迹降临开始
她的心成为了沙漏

外面一声沉闷的巨响
是一个民族的墓志铭
而母亲，轻轻化作微风

Hourglass

I

She watched the preparation
and wondered how they were led to that moment

The flag by the foot of the table
or the odd hours
his friends wounded up by the door
were of no use

She would not see it,
encompassed by arbitrary blindness,
the latent and the foreshadowed.
Inert, not even the boiling tea
Retraced her to the irrecoverable now

Nothing prepared her
Nothing could prepare her
For the day the son changes mothers

II

He walks out the door.
The street, drenching fog
While barricades hymn.
The evergreen of the souls
Damp spring
Of a thousand unconsummated loves

And each step down the alley of prime
is an arm lost to the noise of time

But in her nest, the mother weeps no more
She knew from the angel which fertilized her
that her heart, from the incarnated miracle,
would be henceforth hourglass.

The raw blare outside
is both epitaph of a nation
and mother who becomes faint wind

砂時計

I

準備に立ち会った母は
自問する、どのようにあの瞬間にまで到ったのかと

机の下に転がる小さな旗や
予想だにしない時間に
友人たちが扉をたたくといったことも
なんの手掛かりにもならなかった

勝手に見ようとしなかったから
彼と、そのひそかな前兆を見逃した。
頭がいっぱいの彼女を、沸いたお茶が
取り返しのつかない今に引き戻すことは出来なかった

彼女は何の準備もしなかったし、
備えるすべもなかった、

息子が母を取り替える日のために

II

彼は戸口から出て行く。
外は目を開けられないほどの煙と
バリケードの向こうではもう歌が。
魂の夜明け、
何千という遂げられない愛の
じめじめとした春

意志という路地を一步一步行くことは
時間という雑音で失われる一本の腕

けれども母はもう居間で泣いてはいない。
彼女を身籠らせた天使から聞いていたのだ
肉色の奇跡のその時から彼女の心臓は
永遠の砂時計になるのだと
外で聞こえる乾いた爆発音は
ある国家の墓名碑であり
さやかな風となった母でもある

I

A asistat la pregătiri
și s-a întrebat cum a ajuns în clipa aceea

Flamura care zăcea lângă masă
sau orele insolite
când prietenii veneau la ușă
n-au folosit la nimic

Nu o vedea din orbire arbitrară,
prevestirea latentă.
Absorbită, nici clocotul ceaiului
nu a reluat-o din irecuperabilul acum

Nimic n-a pregătit-o,
n-ai cum să te pregătești,
pentru ziua când fiul își schimbă mama

II

El iese pe ușă.
Strada, fum care închide ochii
baricadele cântă deja.
Zorile sufletelor,
primăvară umedă
a mii de iubiri neconsumate

Iar fiecare pas pe strada intenției
e un braț care se pierde în zgomotul timpului

Dar mama nu mai plânge în cameră.
Știa de la îngerul care a fecundat-o
că inima ei de la minunea încarnată
avea să fie clepsidră.

Tunetul sec de afară
e în același timp epitaf al unei națiuni
și mamă devenită adiere infimă.

ПЕСОЧНЫЕ ЧАСЫ

I

Происходили на ее глазах
Приготовления к этому моменту.

При ней беседы жаркие звучали
В те поздние часы,
Когда приятели все вместе собирались,
Садясь за общий стол.
Она была слепа, не замечая,
К чему все приведет.
Теперь уже ничто ее не ободрит,
Теперь ей ничего исправить не дано.

Готова не была
Она к такому дню,
Когда ее родной оставит сын.

II

Он свой покинул дом.
Вся улица в дыму, в котором тонет взгляд,
Но песни с баррикад уже слышны.
Встает в сердцах весна
Пылающей зарей
Несбыточной мечты.
Ведут шаги вперед, все ближе, ближе к цели,
Но заглушает их, как будто ветер, время.

Уже не плачет мать одна в гостинной,
Явился ангел к ней и ей поведал,
Что сердце навсегда отныне станет
В груди ее песочными часами.

За окнами слышны глухие звуки –
То эпитафия стране ушедшей,
И плачет мать, о прошлом сожалея.

Витторио Алвес
Коимбра, май 18

SELECTION

Waketime Story

GRECU ANA

Poveste de trezit copii.

Waketime Story

Histoire pour réveiller les enfants

Conto para despertar crianças.

Рассказ для пробуждения детей.

Cuento para despertar niños

Poveste de trezit copii.

Își mișca buzele în ritmul respirației mele,
iar degetele ei mai palide îmi apucau pleoapele...
m-am rugat înainte să închid ochii
să nu mă vadă.

Un ecou străbate timpul
și-mi sărută tâmpile. Încerc să apuc o mână dintre cele care mi
se arată.

Nu vreau să zbor, dar cineva mă poartă.

Refuz printr-o încolăcire bruscă
a tot ce-am fost vreodată – vis sau părere
o prea fericită iubită fără durere.

Mă cuprind în sine și-n atotcuprinzătorul cuvânt;
Explodez în fața celui care mi-a ascuns pentru totdeauna
dorul de mama.

Din tot ce a izbucnit din mine – strâng, topesc, dezleg
un nod cârnos și ondulat și sug dintr-un lichid vâscos
tot misterul vieții. Stau și aștept să mă nasc a doua oară.
De data aceasta... eu îmi voi fi propria mamă.

Waketime Story

She moved her lips to the rhythm of my breath
and her fingers grew paler as she picked my eyelids...
before I closed my eyes I prayed
that she won't see me.

An echo crosses time
and kisses my temples. I try to grab one of the hands
that appear to me.

I do not wish to fly, yet someone carries me.

I reject by swiftly coiling up
everything I have ever been – a dream or illusion
a beatific painless lover.

I am all wrapped in my self and in the allencompassing word;
I explode in the face of the one who forever hid from me
my yearning for mother.

Of all that erupted from me – I collect, melt, untie
a fleshy, curvy knot and suck from a viscous liquid
all of life's mystery. I wait to be born a second time.
This time... I'll be my own mother.

Histoire pour réveiller les enfants

Elle bougeait ses lèvres au rythme de ma respiration,
Et ses doigts plus pâles prenaient mes paupières...
J'ai prié avant de fermer les yeux
Qu'elle ne me voie pas.

Un écho parcourt le temps
Et baise mes tempes. J'essaie d'attraper une main de celles qui se
montrent à moi.
Je ne veux pas voler, mais quelqu'un m'emporte
Je refuse par un enroulement brusque
de tout ce que j'ai jamais été - rêve ou illusion
une trop heureuse bien-aimée sans douleur.
Je me contiens en soi et dans la parole toute englobante
J'explose devant celui qui m'a caché pour toujours
la nostalgie de ma mère.

De tout ce qui a éclaté de moi - je ramasse, je fonds, je délie
un nœud charnu et ondulé et je suce d'un liquide visqueux
tout le mystère de la vie. Je reste et j'attends de naître une seconde fois.
Cette fois-ci... c'est moi qui serai ma propre mère.

Conto para despertar crianças.

Ela movia os lábios no ritmo da minha respiração,
e os seus dedos mais pálidos tocavam as minhas pálpebras...
rezei antes de fechar os olhos
para que não me visse.

Um eco passa pelo tempo
e beija as minhas têmporas. Tento segurar uma mão das que
vêm para mim.
Não quero voar, mas alguém me leva.
Recuso através dum enroscamento súbito
de tudo que alguma vez fui – sonho ou ilusão
uma feliz namorada sem aflição.
Abranjo-me em mim mesma e na palavra que tudo abrange;
Explodo diante daquele que me escondeu para sempre
as saudades da minha mãe.

De tudo o que irrompeu de mim – aperto, derreto, desfaço
um nó carnoso e ondulado e sorvo dum líquido viscoso
todo o mistério da vida. Fico à espera de nascer pela segunda
vez.
Desta vez... eu vou ser a minha própria mãe.

Рассказ для пробуждении детей.

Двигает губами в ритме моего дыхания,
и ее бледные пальцы схватили меня за веки ...
я молился, прежде чем закрыть глаза
чтобы меня не было видно.

Эхо проходит через время
и целует мои виски. Я пытаюсь схватить руку из того что мне
видно.

Я не хочу летать, но кто-то носит меня.
Я отказываюсь с внезапного краха
все, что я когда-либо был - мечта или мнение
слишком счастливая женщина без боли.
Я охватываю себя всеобъемлющим словом;
Я взрываюсь перед тем, кто спрятал от меня навсегда
тоска по маме.

Из всего, что вышло из меня - собираю, растаю, развязываю
мохнатый и волнистый кивок и пью из вязкой жидкость
всю тайну жизни. Я сижу и жду, чтобы родиться во второй
раз.
На этот раз ... я буду для себя мамой.

Cuento para despertar niños

Movía sus labios al ritmo de mi respiración,
y sus dedos más pálidos me cogían los párpados...
he rezado antes de cerrar los ojos,
para que no me vea.

Un eco atraviesa el tiempo
y me besa los sienes. Intento coger una de las manos que se me
muestran.

No quiero volar, pero alguien me lleva.
Me niego, al hacerme un ovillo repentino
de todo lo que he sido jamás, un sueño o una ilusión,
una sobremanera feliz amada falta de dolor.
Me comprendo en sí y en la omnicomprendensiva palabra;
Estallo ante quien me ha ocultado para siempre
la añoranza de la madre.

De todo lo que ha prorrumpido de mí – recojo, derrito, desato
un nudo carnoso y ondeante y chupo de un líquido viscoso
todo el misterio de la vida.
Me encuentro esperando nacer por segunda vez.
Esta vez.... seré mi propia madre.

SELECTION

MARIIA KUSHAKOVA

Mother

Mama

母亲

Mother

母

Mãe

Mamă

Me

Мама

Стелется шелковым полотном
Раскаленный песок пустыни.
Долгий путь им кажется сном,
Манящий, опасный - кровь стынет!
Как уберечься от краж,
От набегов жестоких и ран?
Отчий дом позади, как мираж.
Тянется вдаль караван.
До этого дня им везло,
Но сколько удача продлится?
Солнце беспощадно и зло,
Что в его землях таится?
А где-то вдали у родного огня
Седая склоняется мать.
Не будет ни ночи, ни дня
Как не будет усердно внимать
Скрипам пола и шорохам стен -
Дитя ль переступило порог?
Нежно треплет она гобелен,
Что на память оставил сынок.

Глаза светятся заботой, теплом
От волнений легли морщины.
Взгляд ищет пески за окном:
Там на запад идут мужчины,
Под солнцем пустынь загоревшие.
На материнских руках возвращены,
Сильные, смелые и окрепшие,
Тревог ее слезами умашены,
Благословлены колыбельной;
Без страха шествуют к цели.
Угрозы избегая смертельной,
Идут долгие дни и недели.
Трудов после не спится лишь ей:
Маме чудятся многократно
Воры, бури и сонмища змей...
С надеждой ждет чадо обратно.
Молитва - за покой его плата.
Любовь - оберег от врага.
Караван вдали ищет злата.
А сокровище главное - у очага.

母亲

在炙热的沙漠中
有一条丝绸之路
漫长的道路似乎是一场梦。
迷人的，危险的一一使人惊恐万分！
如何保护自己远离盗窃
残忍的袭击和创伤？
那后面的房子就像一个幻影，
远处是漫长的商队。
直到那一天，他们都很幸运。
但运气会持续多久？
太阳是无情的，邪恶的，
土地上是什么正在融化？
而在某个远离故乡的地方，
白发苍苍的母亲颤颤巍巍。
没有夜晚，没有白天
就不可能用心聆听。
地板吱吱作响，墙壁沙沙作响 -

孩子是否回家了？
在儿子的记忆中，
她轻轻地拍打挂毯。
眼中充满了关怀和温暖
在兴奋中，眼角出现了皱纹。
眼神飘向窗外的沙漠：
西边有一个男人，
在沙漠的太阳下被晒得黝黑。
在母亲的怀抱里长大，
坚强地，勇敢地，乐观地
她泪流满面，
唱着祝福的摇篮曲；
没有恐惧，他们朝着目标迈进。
避免致命的威胁，
漫长的几天、几周过去了。
辛勤的工作之后，她久久不能入睡
在梦里 她数次看见
小偷，暴风雨和蛇群……
带着希望，孩子正在等待。
为他的报酬而祈祷。
爱保护我们免受伤害。
商队在寻找远处的黄金。
而最重要的宝藏一一在我们的家园。

Mother

The hot sand of the desert
Pours like the silk cloth.
The long path seems to them a dream,
Inviting, dangerous - the blood is getting cold!
How to protect yourself from theft,
From raids and wounds?
Father's house is behind like a mirage.
A caravan turns into the distance.
Until that day, they were lucky,
But how long will luck last?
The sun is merciless and evil,
What is hidden in its lands?

And somewhere in the distance at home fire
The gray-haired mother leans.
There will be no night, no day,
When she will not diligently listen to
The creaking of the floor and the rustling of the walls -
Did the child cross the threshold?
She gently taps tapestry,

What her son left in memory .
Eyes glow with care, warmth
From the excitement, wrinkles fell.
The look is seeking the sands outside the window:
There are men going west,
Under the sun of the deserts sunburned.
On the mother hands are grown up,
Strong, courageous and strong,
Anxiety is smothered in her tears,
Blessed with a lullaby;

Without fear, they march towards the goal.
Avoiding the deadly threads,
Long days and weeks go by.
After labor only she can not sleep:
Different disasters occur to her head
Thieves, storms and a host of snakes ...
With hope the child is being waited for back.
Prayer – fee for his peace.
Love is his guard from the enemy.
The caravan is looking for gold in the distant lands.
And the main treasure is left near the hearth.

母

絹織物のごとく、広がっている
焦げそうなほど熱い荒地の砂が
長い路は夢のように見えても
魅惑的かつ危険なものである——血は凍っている！
どうやって身を守るのか？ 物取りから
残虐な襲撃から 怪我から
父親の家は背後に まるで蟹気楼
遠くではキャラバンが歩を進めている
この日までは彼らは運が良かった
しかし いつまでこの幸運は続くのだろうか？
太陽は遠慮を知らず憎たらしい
その大地に何を隠しているのか？
どこか遠く 生命の炎のもとで
白髪の母は背を丸めている
昼であろうと夜であろうと
どうして熱心に耳を傾けないのだろうか？
草原が軋る音に 壁が擦れる音に

敷居を越えたのは子どもだったのか？
母がゴブラン織を優しく撫でていたのを
息子は覚えている
目は心配そうだったが温かく
動揺からかシワが刻まれていた
視線は窓の向こうの砂埃を探していた
そこには西に向かっている男たちが
荒地の太陽の下で浅黒くなった
母の手によって育てられ
屈強に勇敢に頑丈になった
母の不安げな涙によって香油を塗られ
子守唄に祝福された
恐れることなく目的地へと進むだろう
恐れから逃げ回って 死に物狂いで
何日も何週間も歩いている
困難のあとでも彼女は眠れない
何度も母は驚き恐れている
盗人に 嵐に 蛇のかたまりに.....
希望を持って帰還という奇跡を待っている
祈りは-平穩のための彼への仕送り
愛は-敵に対する護符
キャラバンは遠くで金を探している
一方、大切な宝物はかまどのそばにある

Mãe

Estende-se como um pano de seda
A areia escaldante do deserto.
O caminho longo parece-lhes um sonho
Atraente, perigoso – o sangue gela!
Como se proteger de roubos,
De incursões cruéis e feridas?
Qual miragem, a casa paterna ficou para trás.
Uma caravana dirige-se para longe.
Até àquele dia eles tiveram sorte,
Mas quanto tempo vai a sorte durar?
O sol é impiedoso e raivoso,
O que está oculto nas suas terras?
E num lugar longínquo ao pé do fogo do lar
A mãe de cabelos grisalhos inclina-se.
Não haverá noite, nem dia,
Em que não escute assiduamente
O rangido do chão e o sussurro das paredes -
Foi a criança que atravessou a soleira?
Ela toca carinhosamente no gobelim
Que o filho deixou como lembrança.

Os olhos brilham cheios de cuidados, a ternura
Da excitação, as rugas desfazem-se.
O olhar procura areias para além da janela:
Lá os homens vão para o oeste
Sob o sol dos desertos tisonados.
Nas mãos da mãe criados,
Robustos, corajosos e fortalecidos,
A ansiedade sufocadas nas suas lágrimas,
Abençoados com uma canção de embalar;
Sem medo, eles marcham em direção ao objetivo.
Evitando ameaça mortal,
Passam longos dias e semanas.
Depois das tarefas só ela não dorme:
À Mãe aparecem muitas vezes
Ladrões, tempestades e uma massa de cobras ...
Com esperança, espera o regresso do filho.
A prece é a paga do seu sossego.
Será o amor um amuleto contra o inimigo?
A caravana procura ouros lá longe.
E a jóia maior está junto à lareira.

Mamă

Se-așterne ca o pânză mătăsoasă
Al deșertului nisip arzător
Le pare un vis lunga cale aleasă
Ce-ngheață sângele cu nimbu-i primejdios, ispititor!
Cum să se ferească de prădare
De crude cotropiri ori vătămări?
Casa părintească-i un miraj în zare
Iar caravana se-ntinde-n depărtări.

Până-n ziua de azi ei au avut noroc
Dar cât mai poate-acesta dăinui,
Sub soarele ce arde cu nemilosu-i foc
Adâncurile, oare, ce au a tăinui?

Iar undeva, departe, la vatra de acasă
Căruntă stă bătrâna mama
Nici zi, nici noapte vreodată nu se lasă
Fără ca ea să ia temeinic seama

La scrâșnetul podelei ori freamăt de perete

I-o fi trecut iar pragul odrasla ei iubită?
Atinge blând goblenul, mângâind pe-ndelete
Această amintire de fecior dăruită.
Privirea i se-aprinde de grijă și căldură
Adânca frământare ei riduri i-a săpat
Cătând nisipul, ochii străbat fereastra sură
Acolo-n vest, departe, bărbații au plecat

De al deșertului soare dogoriți
Ei sunt crescuți de mâinile mamei
Puternici, curajoși, căliți,
Scălțați în lacrimile temerilor ei,
C-un cântec de leagăn binecuvântați;
Fără de spaimă către țelul lor o să descindă
Făcând ocol când sunt de moarte-amenințați.
Și-așa, lungi zile, săptămâni se tot perindă.

Dup-a ei trudă, numai mama somn nu are:
Căci în gându-i ne-ncetat se-arată
Tâlhari, furtuni, ori vreun cuib de șerpi mare
Dar, cu nădejde, fiul înapoi l-așteaptă.

Pentru liniștea lui - rugăciunea e plată,
Iar iubirea e pavăză contra oricărui dușman.
Caravana, departe, tot auru-l cată,
Iar comoara cea sfântă lângă vatră stă-n van.

Mẹ

Sa mạc hoang vu nổi dài bờ cát nóng
Tựa mảnh lụa đào trải rộng muôn xa
Như giấc mơ một con đường xa thẳm
Nguy hiểm khôn cùng – nơi máu nóng hóa băng
Tự hỏi làm sao có thể bảo vệ mình
Trước bọn cướp luôn rập rình đe dọa
Quê cha đó xa mờ trong ảo ảnh
Đoàn lũ hành vân nổi bước lê thê
Những ngày qua thân may mắn mỉm cười
Nhưng có chắc thân ở bên lâu nữa?
Mặt trời chói chang đốt thiêu vạn vật
Chốn dung thân nào giữa mặt đất hoang vu?
Đâu đó xa xăm bên ngọn lửa quê nhà
Có mẹ già ngồi nhớ thương thêm vắng
Chẳng có một đêm, một ngày nào nữa cả
Nghe tiếng con mình ngoan ngoãn dạ vâng
Tiếng bước chân con sột soạt xa gần
Chạy giỡn khắp nhà, qua thềm, qua tường vắng
Mẹ nhẹ nhàng ngồi tước từng sợi thảm
Trong trí nhớ mình in bóng dáng người con

Đôi mắt ánh lên niềm lo lắng khôn cùng
Khóe mắt hằn sâu nếp nhăn vì thương nhớ
Ánh mắt mẹ hướng nhìn qua cửa sổ
Tìm kiếm nơi xa, giữa sa mạc vô cùng
Đâu bóng đoàn người bước chập chùng
Dưới ánh mặt trời chói chang hoang mạc
Họ - những người con kiên gan dũng cảm
Đã lớn lên từ vòng tay mẹ yêu thương
Nỗi sợ lo khiến mắt mẹ lệ nhòa
Khẽ thì thầm bài hát ru xưa ấy
Mong may mắn đến cho đoàn lũ khách
Từng bước lặng thầm mau về đến quê cha
Không nề hà bao hiểm nguy rình rập
Rong ruổi đêm ngày, không ngại nghỉ một giây
Giấc ngủ chập chờn bởi mẹ còn lo lắng
Trộm cướp, bão bùng, bầy rắn dữ gần con
Với niềm tin mẹ biết con sẽ về
Lời nguyện cầu bình yên cho con trẻ
Tình yêu mẹ là tấm bùa hộ mệnh
Cho đoàn lũ hành mãi tìm kiếm nơi xa
Những bạc vàng kia, châu báu ngọc ngà
Vẫn không sánh được trái tim người mẹ.

Mother

SELECTION

GULHAYO BURIYEVA

Onajon

母よ

어머님

Единственная моя

Onajon

U vafo timsoli munis bir xilqat,
Oilam, bolam deb yashaydi har gal.
Uning ta'rifiga so'zlar topolmay,
Ona siymosiga qo'ydilar haykal.
Yiroqlab ketsam gar yo'lga ko'z tikkan,
Bedor kunlar men deb o'zin unutgan.
Qancha mashaqqatga bardoshing yetgan,
Qiy nab qo'ymadimmi seni onajon?!
Goho hadyalarni berdimku bisyor,
Balki obro' uchun begonalarga...
Senga ham tuhfa berdimmi bir bor,
Qadring bilmadimmi yoki onajon?!
Chehrang o'xshatarlar quyoshga, oyga,
Arzimas sovg'alar tengingmas go'zal.
Agar imkon bersang ol jonim sovg'a,
Men uchun bu dunyo sen-la mukammal!
Sen baxtlar so'raysan Ollohdan menga,
Har qilgan niyating toza zilol suv.
Lek, bilsang olamda mingta go'zaldan,
Ajin tushgan taftli yuzlaring suluv...

Mening yutug'imdan dildan quvongan,
Qoqilsam, ezilgan mendan yomonroq.
Sendayin suyanchni qaydan topgayman?!
Befavo do'stlardan o'zing afzalroq!
Bor bo'lg'in dunyoda asrlar osha,
Yagona farishtam sensan jonajon,
Sirdoshim o'zing ayt senga yarasha ,
Farzand bo'loldimmi aytgin onajon?!

母よ

彼女は真心の象徴であり 友という存在
いつも 家族よ我が子よ、といて暮らしていて
彼女の思いに言葉を見つけることができないのです
母のあり方を信念としたのでしょう

私が離れ去るなら 道を見守り
日々、眠りもせず自らを顧みず 私を思い
どんな苦難にさえ 貴女は耐え忍ぶ
母よ、私は貴女を困らせることはありませんでしたか？

しばしば、多くの贈り物をしたのです
しかしそれは他人に対して自分の名誉、立場のために
貴女にもそういったものを贈ったでしょうか たったひとつでも
それとも母よ あなたの尊さを 知らなかったというのでしょうか

母の顔は 太陽に月に似て
贈り物はそれに値せず 美しさにも及びはしない

もしもお許しくださるなら わが命をも差し上げましょう
私にとって世界は貴女がいるから完璧となるのです

貴女は私の幸せを神に請い
全てのあなたの願いは清く澄んだ水のように
この世の1000人の美女よりも
しわの入ったあなたの顔が美しい

私の成功を 心から喜び合い、
私がつらいときに 誰よりも苦しんでくれた
貴女のような支えをどこで見つけられるでしょう？
あなたは仮初めの友より心強い

この世で何世紀をも超えて生きてください
わたしのたった一人の天使が貴女なのです
言ってください わたしの親友は貴女にこそふさわしいと
母よ、答えてください わたしは貴女の子になれたのでしょうか

어머님

당신은 성실하고 모범적인 막역한 친구이며
언제나 가족과 자식을 위해 살아오셨습니다.
당신을 설명하기 위한 단어가 부족하여
어머니 모습을 기리기 위한 기념비를 세웠습니다.
자식이 떠난 길 위에서 하염없이 기다리며,
늦은 밤까지 자식을 위해 당신을 희생하셨습니다.
얼마나 고통스러운 날들을 참아 오셨나요.
어머님! 제가 당신을 힘들게 하지는 않았나요?!

때때로 출세를 위해 타인에게
선물을 많이 했는데...

당신에게도 한 두차례 선물을 했나요
어머니의 소중함을 몰랐나봅니다.
사람들이 당신의 얼굴이 해와 달을 닮았다고 합니다.
당신은 어떠한 가치 있는 선물로도 비교할 수가 없습니다.
저에게 기회가 있다면 제 생명을 드리오며,
지금 제 인생은 당신으로 인해 완벽합니다.
당신께서는 신께 저의 행복을 빌어주며,

당신의 모든 바램은 물처럼 청명합니다.
그런데 아시나요, 세상의 아름다운 이 천 명보다
주름 있는 당신의 얼굴이 더 아름답습니다.
저의 성공을 진심으로 기뻐하셨고,
실패하면, 저보다 더 괴로워하셨습니다.
당신처럼 의지할 사람을 어디서 찾을 수 있을까요?!

믿을 수 없는 친구보다 당신이 더 좋습니다.
세상이 끝나도 항상 제 곁에 있어주세요.
당신은 저의 유일하고 사랑스러운 천사이며,
저의 소중한 친구입니다.
어머님!! 저는 당신의 자식이 될 자격이 있나요?!

Единственная моя

Нежное создание, символ верности она
Каждый день её наполнен думами о семье, о детях.
Не найдя слов достойных её
Поставили памятник образу матери.
Когда я далеко, она всегда ждёт с надеждой
Забывает о себе, проводя дни без меня
Сколько же испытаний ты пережила, как же хватило у тебя сил?!

Не затруднила ли я тебе жизнь, мама?!

Дарила подарки дорогие чужим
Для того, чтобы заслужить уважение их...

И тебе хоть раз подарила ли я тебе подарок,
Или не узнала ли я твою ценность в этой жизни?!

Лик твой сравнивают с солнцем иль луной
Недостойны подарки тебя, прекрасная моя!

Если можно возьми мою жизнь – мой подарок тебе
Для меня этот мир совершенен, потому что ты в нём есть!

Ты просишь у Аллаха счастья для меня
Каждое твое действие словно чистая вода в роднике!

Но если бы ты знала, что дороже тысяч красавиц мира

Твое лицо, покрытое морщинами...

Ты искренне рада достижениям моим
Мои неудачи переживала глубже, чем я
Где найду я такую опору жизни как ты?!

Ты лучше друзей моих неверных!

Будь во веки веков, живи в этом мире
Ты единственный Ангел мой мама
Ты единственная, кто хранит мои тайны
Скажи же, мама, смогла ли я стать достойной дочерью твоей?!

ESSAY WORKS

Any story or fairy tale about
Silk road in the author's country

GRAND PRIZE

When Silk met Greece

MARIA GEORGOUSI

When Silk met Greece

当丝绸遇上希腊

Όταν το Μετάξι συνάντησε την Ελλάδα

絹がギリシャに出会う時

Жібек жолының Греция елімен тоғысуы

실크로드와 그리스의 만남

Cînd mătasea a întîlnit Grecia

Когда в Греции появился шёлк.

Shoyining Yunonistonga kirib kelishi

Mối lương duyên Tô lụa - Hy Lạp

When Silk met Greece

Although it is a fact that mind works coherently upon the objects it contemplates, it is always peculiar to find yourself occupied with thoughts that turn into real diachronic truths in a state of great absentmindedness as you are surrounded by images that the natural landscape evokes. That was the realization I got on a windy day of May when reading my book amidst the garden of my village in Greece I was caught by the most astounding view that my eyes had ever encountered. A series of mulberries were stretching themselves vehemently in the far distance intersecting among the olive oils in such a gossamer mosaic that gave the impression of a huge spider moving its legs in all directions aiming to weave the most resplendent textile. In its beauty the eyes opened wide but its sublimity did not lie in its unique magnificence but in the realization that this beauty stemmed from a bicultural amalgam of natural wealth, a wealth that unites under a harmonious integrity Asia with Eastern Europe. Pondering over this view it came upon me the memory of my grandfather narrating a story of long times ago about how the silk roads reached my country, something that always reminds me of the fact that Greece shares not only a historical but also a

cultural past with the countries of East .

The story goes back in ancient Greece in the year of 3C B.C. when the very cunning king of Macedonia called by the name of Alexander the Great starts his military expeditions in Asia. His incomparable strategic wisdom leads him to great military expeditions beyond Greece to far unknown countries never traced before by any other Greek king; but wherever he goes and whatever his conquests are, Alexander is never complacent with his achievements. Deep in the bottom of his heart there lives a secret, incomprehensible passion that flushes his body and agitates his mind with a firing uneasiness that confounds him more than ever in moments of rest and sleep as a reminder of something that has remained unfixed. Every night he rises from his bed and like a crazy somnambulist walks up and down along the corridors of his palace running after the same vivid illusion. Each illusion is impregnated with the apparition of his beloved father Philip the II who shouts at him with a sonorous voice: “There is a road that you have not taken yet, a road of ineffable beauty, a road inconceivable in its economic power, a road where silks parade and textiles wave proudly as flags raised up after an inglorious battle.” Astounded for a moment by the sudden presence of his father and perplexed by the insinuations of such a magnificent road Alexander half asleep and half awake asks in a desperate voice: “Where is this road my father?” “From where I should start my long journey to this land of paradise” but Philip never answers to his inquiries but like an ethereal ghost dissolves

in the air awakening him from his sleep. After this weird encounter with his father Alexander dives more desperately into his contemplative mood. The image he creates of the road haunts his mind and his only aspiration is to find it and behold with his own eyes all those enterprises mentioned by his dead father. His restlessness prompts him to visit the Delphi oracle and there he asks about the whereabouts of this road but no clear answer is given to him. However disappointed he may be he decides to start a new journey with the aim of conquering East unafraid of the dangers and defeats he may have to face. His vision turns to be victorious. After passing through Asia Minor he conquers Persia, Syria and from there achieves a series of victories in Palestine and Egypt until he finally reaches India. In many of the countries he reaches he erects temples in commemoration to the Greek gods and in Egypt people welcome him as their divine savior from the Persian occupation and crown him Pharaoh. Thereafter, Alexander achieves in the Middle East the aspiration that has for so long inundated his dreams. From the people he meets there he gets to know the notorious art of silk and impressed by what can be made from the exploitation of silkworms and the developed silk roads that unite China and others countries of Asia with those of Middle East, he gets fervent with the desire to bring this art in his own country as a way of culturally merging the two countries under the production of such a precious textile. So enthusiastic he is by this idea that he doesn't eat and sleep for days. His sleep is encompassed by nightmares of silkworms

encroaching upon his bed ready to gorge on him with their tiny trenchant teeth and leave him without flesh. Under this constant terror and resolute more than ever that the only way to absolve himself from the hideousness of his nightmares is the discovery of the secrets of the silk art, that is being so long kept confidential among the great Asian courts and palaces, he sends to his teacher Aristotle silk cocoons to analyze them and observe the processes by which they can produce the silk fiber. After days of incessant observation and study upon many books Aristotle at last finds the great secret and immediately informs Alexander. For Alexander the Great this day signifies a great victory even greater than the untying of the Gordian knot. The conquering of Middle East and the adoption of a culture so long based on the production of silk is for him a new opening of Greece into new trade routes, able to rise Macedonia not only as a great economical power but also as a pole of attraction from many different countries leading to the recognition and adoption of the Greek culture and customs by diverse Asian cultures. His enthusiasm is so overwhelming that he immediately organizes feasts in the provinces to celebrate the expansion of the trade market while aspiring at the same time the increase of the economic power of his empire beyond the borders of Greece. The feast assumes a majestic, colorful aspect; women are dressed in silks of every kind dancing and leaping around as if exalted by the trance of freedom and femininity that the soft and silky textiles arouse in them. They are not common women anymore, they have become attractions by many male admirers

as the delicacy and analogy of their bodies is greatly shown by the way the silky textiles leak their alabaster bodies. Among these younger beauties dressed in the most resplendent manner is Olympiad, the mother of Alexander. Her charm cannot be compared even with the most beautiful young girl in the palace. Her powerful personality along with her high self esteem as a queen and the mother of the Great Alexander is now enhanced by the immeasurable prestige and poise her silky dress provides her with. She is the queen of the queens and the most capable of enchanting anyone with her beauty. The proudest mother of all the preceded kings and queens, Olympiad boasts about her son's achievement and shows her silky dress collection to all of her female acquaintances promising to dress them all with the most expensive textiles of Asia decorated with ornamental frills and arachnoids embroideries. This is how the days elapse in the kingdom of Macedonia where wealth gives place to a high aesthetic quality of decoration, for the silk with its intense glistening and glimmering quality not only does it lighten the skins of women making even the dark-colored Persian ones like fireballs in the night but also exudes a luxurious and romantic air from all of them regardless of their social class status. And since everything is settled under the silky veil of a glorious beauty and women with their long soft dresses leave their sensuous trails in every step they take Alexander is get rid of his terrible nightmares and in the place of the ugly silkworms his sleep is now surrounded by emerging Chinese butterflies that look

more like artificial handicrafts than real species of nature. In the delusion of his dreams and in the unconscious production of them in pits deep into his mind real truths revealed themselves and these truths inaugurated an age of great financial and cultural prosperity, for the silk roads do not only constitute a trade system between the Far East and the Middle East but on account of Alexander's ambitious spirit silk roads are stretched through the Mediterranean to Greece through which not only silk but also religion, culture, philosophy, technology and science are exchanged between the two countries. However the good days will not hold for long. Greece preserves for many years this monopoly in the trade enterprise with East and the Hellenistic world forces its stamp on the silk roads, until the all growing Roman force conquers the whole world taking in its own hands this precious business. No matter the outcome of the historical events Alexander's business pandemonium proves that the exchange of products, tradition and culture between countries can only be seen as a movement towards progress and a civil collaboration of cultures, that by joining forces can create global masterpieces and open the gate of fertilized distributions so that the world can be strewn with the precious seeds of mutual peace, love and respect. Besides, humanity should know only one thing: the things that unite us cannot separate us.

当丝绸遇上希腊

思维指引行动不足为奇，奇怪的是当你置身于自然景色中，脑海中唤起画面，在恍惚之间发现自己被思维占据，而这些思维成了颠扑不破的真理。这份感受源自今年五月我在家的一次经历。那天刮着风，我正在村里的花园读书，眼前惊为天人的景象吸引了我。远处橄榄油中一串串桑葚竭尽全力向外延伸，相互交织，仿佛蒙上了层薄纱的画作，桑葚则化身为一只巨大的蜘蛛朝四面八方伸展着腿，睁大双眼，想要编织出最华丽的织物。此景的宏伟之处并不在于独一无二的壮丽，而在于这是大自然中两种文化融合财富，在亚洲和东欧的和谐共处中连系在一起。想到这儿，我想起祖父说过的一个发生在很久以前的故事，说的是丝绸之路如何来到我的国家。这个故事总是让我想起这样一个事实：希腊不仅与东方国家享有共同的历史，还有相通的文化。

这个故事可以追溯到公元前3世纪的古希腊。当时足智多谋的马其顿国王亚历山大大帝开始远征亚洲。由于他拥有无与伦比的战略智慧，所向披靡，征服了以往任何希腊国王都没有到达过的遥远国度；但是无论他走到何处，无论他征服哪国，亚历山大都没有对自己的成就沾沾自喜。在他的内心深处有一种秘密的，难

以理解的激情，这种激情冲刷着他的身体，激荡着他的心灵。尤其在小憩和睡觉时，这种激情尤为令他困惑，总在提醒他还有未竟之业。每天晚上，他从床上爬起来，像一个陷入癫狂的梦游者，沿着宫殿的走廊走来走去，追逐着不变的幻象。幻象中总有他敬爱的父亲菲利普二世，父亲用洪亮的声音对他喊道：“有一条路你还没有走，一条无法言喻的美丽之路，一条经济实力超出想象的路，一条结束一场不光彩的战斗后丝绸和织物会在空中随着旗帜骄傲飘扬的路。”他既对父亲的突然出现感到震惊，又对这条宏伟道路的暗示深感困惑。亚历山大半梦半醒间绝望地问道：“父亲，这条路究竟在哪？”“我应该从哪儿出发，才能通往天堂之地？”，但是他的父亲从不应答，而是像飘渺的幽灵一样消融在空气中，唤醒他的睡眠。经历这一奇怪遭遇之后，亚历山大更加拼命地陷入沉思。那条道路的形象萦绕在他的脑海中，他唯一的愿望就是找到它，亲眼见证父亲梦中提到的一切。他的不安促使他去拜访德尔菲神谕，询问这条道路的踪迹，却没有得到明确的答案。不论多么失望，他都决定开始一段新的旅程，为了征服东方，不畏任何可能面临的危险和失败。最终他实现了这一愿望。穿过小亚细亚后，他征服了波斯，叙利亚，并从此开始在巴勒斯坦和埃及战无不胜，最终成功到达印度。他在到过的许多国家建造寺庙来纪念希腊诸神。在埃及，人们欢迎他成为神圣救世主，将他们从波斯占领下解放出来，并加冕他为法老。此后，亚历山大在中东实现了长久以来他执念的愿望。从他所遇之

人口中，他了解到声名远扬的丝绸艺术，而蚕的用处，连接中国和亚洲与中东国家的繁荣丝绸之路也令他印象深刻，他热切地希望将丝绸艺术带到自己的国家，生产珍贵的丝绸纺织品，从而促使两国文化融合。他痴迷于这个想法，废寝忘食几天几夜。接着他开始做噩梦，梦中的蚕正在蚕食他的床，锋利的小牙齿狼吞虎咽地啃食他，直到尸骨无存。在这种持续不断的恐惧之下，他比以往任何时候都更加坚定地认为，摆脱噩梦的唯一方法就是解开丝绸艺术的秘密，而这个秘密长期埋藏在宏伟的亚洲宫殿中。亚历山大把蚕茧给了他的老师亚里士多德，让亚里士多德分析观察蚕吐丝的过程。他在翻阅了数天的书籍加上不断的观察和研究，终于找到了这个伟大的秘密，并立即通知亚历山大。对亚历山大大帝来说，这一天标志着一场伟大的胜利，甚至比解开戈尔迪之结还要伟大。对他来说，征服中东，并承袭长期以丝绸生产为基础的文化代表着希腊将开辟新的贸易路线，不仅能够将马其顿提升为经济强国，也可吸引不同的亚洲国家承认和继承希腊文化和习俗。他热情高涨，立即在各省举办盛宴庆祝贸易市场扩张，同时希望他的帝国的经济实力能够辐射出希腊。在庄严且多彩盛宴上，女性穿着各式各样的丝绸舞动，身上柔软的丝绸仿佛唤起了她们的身体自由和女性魅力。丝绸展示出她们细腻玲珑的身体，雪白光滑的肌肤，她们不再是普通的女性，而是被许多男性崇拜。在这些穿着华丽的年轻美女中，亚历山大的母亲奥林匹亚德就是其一。哪怕宫中最美丽的年轻女子也无法她的魅力相提并

论。作为女王和亚历山大大帝母亲，她个性坚强，自尊骄傲，身上的丝绸华服则更加彰显出她不可估量的威望和风度。她是女王之王，拥有迷倒众生的美貌。奥林匹亚德是所有先王和王后中最自豪的母亲，她夸耀自己儿子的成就，并向她所有的女性朋友展示了她一套套丝绸服装，承诺给她们所有人的衣服绣上亚洲最昂贵的装饰褶边和密集的刺绣。

这就是当时马其顿的生活。财富成就了高雅的装饰，丝绸光泽莹润明亮，不仅衬得女性皮肤愈发透亮，就连肤色偏深的波斯人也是如此，仿佛黑夜中点燃的火球，而且无论她们的社会地位如何，都散发出奢华和浪漫的气息。一切都笼罩在美丽的丝绸之下，女性穿着柔软的丝裙，每一步都婀娜多姿。亚历山大也逐渐摆脱可怕的噩梦，梦中原本聚集着丑陋的桑蚕之处现在是破茧重生的中国蝴蝶，这些蝴蝶看起来更像人造工艺品，而非真正的自然物种。如梦似幻中，他头脑深处无意间揭开了真相，由此开启了一个伟大的金融和文化繁荣的时代，因为丝绸之路不仅构成了远东和中东之间的贸易体系，而且在雄心勃勃的亚历山大带领下，丝绸之路穿越地中海，延伸到了希腊，这些国家之间交流的不仅是丝绸，更是宗教，文化，哲学，技术和科学。然而，人无千日好，花无百日红。希腊多年来一直垄断着东方和希腊的贸易，在丝绸之路上留下自己的印记，但随后罗马不断壮大，征服了世界，将这宝贵的贸易夺了过来。不论历史结果如何，亚历山大的贸易之路证明，国家间的商品，习俗和文化交流只能被视

为一种进步以及民间文化的合作，而通过团结力量，贸易可以创造世界典范，广开财富分配之门，让和平，友爱和尊重的珍贵种子洒遍世界。此外，人类应只知道一件事：我们因什么团结在一起，什么便不可分开我们。

Όταν το Μετάξι συνάντησε την Ελλάδα

Αν και είναι γεγονός ότι το μυαλό δουλεύει ορθολογικά πάνω στα αντικείμενα τα οποία περιεργάζεται, είναι πάντα περίεργο, ενώ είσαι αφηρημένος, να βρεθείς κατεχόμενος από σκέψεις που μετατρέπονται σε πραγματικές διαχρονικές αλήθειες, καθώς περιβάλλεσαι από εικόνες, τις οποίες αναδεικνύει το φυσικό τοπίο. Αυτό συνειδητοποίησα μια ανεμοδαρμένη μέρα του Μαΐου, καθώς, ενώ διάβαζα το βιβλίο μου στον κήπο του χωριού μου στην Ελλάδα, αιχμαλωτίστηκα από την πιο εκπληκτική θέα που είχαν συναντήσει ποτέ τα μάτια μου. Μια σειρά από βατόμουρα απλώνονταν ορμητικά σε μακρινή απόσταση και διασταυρώνονταν ανάμεσα στα ελαιόδεντρα σε ένα τέτοιο αραχνοϋφαντο μωσαϊκό, που έδινε την εντύπωση μιας τεράστιας αράχνης που κινεί τα πόδια της προς όλες τις κατευθύνσεις με στόχο να πλέξει το πιο λαμπρό ύφασμα. Σε τόση ομορφιά τα μάτια ανοίγουν διάπλατα, αλλά η σπουδαιότητά της δεν έγκειται στη μοναδική της μεγαλοπρέπεια, αλλά στην αντίληψη ότι αυτή η ομορφιά προέρχεται από ένα πολιτισμικό αμάλγαμα φυσικού πλούτου, έναν πλούτο που ενώνει με αρμονική ακεραιότητα την Ασία με την Ανατολική Ευρώπη. Συλλογιζόμενη, αναπόλησα τον παππού μου να διηγείται

μια ιστορία πολλών χρόνων σχετικά με το πώς οι δρόμοι του μεταξίου έφτασαν στη χώρα μου, κάτι που πάντα μου θυμίζει το γεγονός ότι η Ελλάδα μοιράζεται όχι μόνο το ιστορικό αλλά και το πολιτιστικό παρελθόν της με τις χώρες της Ανατολής.

Η ιστορία ξεκινάει στην αρχαία Ελλάδα περίπου το 300 π.Χ., όταν ο ευφυής βασιλιάς της Μακεδονίας Μέγας Αλέξανδρος ξεκινά τις στρατιωτικές του αποστολές στην Ασία. Η ασύγκριτη στρατηγική σοφία του τον οδηγεί σε μεγάλες στρατιωτικές εκστρατείες πέρα από την Ελλάδα, σε μακρινές, άγνωστες χώρες, που δεν είχαν εντοπιστεί ποτέ από κανένα άλλο Έλληνα βασιλιά· αλλά οπουδήποτε πηγαίνει και όποιες και αν είναι οι κατακτήσεις του, ο Αλέξανδρος δεν είναι ποτέ εφησυχασμένος με τα επιτεύγματά του. Στο βάθος της καρδιάς του κρύβεται ένα μυστικό, ένα ακατάληπτο πάθος που αναστατώνει το σώμα του και εξάπτει το μυαλό του, μια φλέγουσα ανησυχία που τον μπερδεύει περισσότερο από ποτέ σε στιγμές ανάπαυσης και ύπνου, ως υπενθύμιση για κάτι που έχει παραμείνει ατελές. Κάθε βράδυ σηκώνεται από το κρεβάτι του και σαν τρελός υπνοβάτης περπατάει πάνω και κάτω κατά μήκος των διαδρόμων του παλατιού του, κυνηγώντας την ίδια ζωντανή ψευδαίσθηση. Κάθε όραμα γεμίζει από την εμφάνιση του αγαπημένου του πατέρα, Φιλίππου Β', που κραυγάζει με βροντερή φωνή: «Υπάρχει ένας δρόμος που δεν έχεις πάρει ακόμη, ένας δρόμος ανυπέρβλητης ομορφιάς, ένας δρόμος ασύλληπτος ως προς την οικονομική του δύναμη, δρόμος όπου

το μεταξύ παρελαύνει και τα υφάσματα κυματίζουν υπερήφανα ως σημαίες που αναρτήθηκαν κατόπιν ένδοξης μάχης». Ξαφνιασμένος για μια στιγμή από την αιφνίδια παρουσία του πατέρα του και αμήχανος από την υπόδειξη ενός τόσο μαγευτικού δρόμου, ο Αλέξανδρος, μισοκοιμισμένος, ρωτά με απελπισμένη φωνή: «Πού βρίσκεται αυτός ο δρόμος πατέρα;» «Από που πρέπει να ξεκινήσω το μακρύ ταξίδι μου σε αυτή τη γη του παραδείσου;», αλλά ο Φίλιππος δεν απαντά ποτέ στα ερωτήματά του, αλλά σαν ένα αιθέριο φάντασμα διαλύεται στον αέρα, ξυπνώντας τον οριστικά. Μετά από αυτή την παράξενη συνάντηση με τον πατέρα του, ο Αλέξανδρος βυθίζεται απεγνωσμένα στους στοχασμούς του. Η εικόνα του δρόμου στοιχειώνει το μυαλό του και η μόνη του φιλοδοξία είναι να τον βρει και να δει με τα μάτια του ότι αναφέρει ο νεκρός πατέρας του. Η ανησυχία του τον ωθεί να επισκεφθεί το μαντείο των Δελφών και να ρωτήσει που βρίσκεται αυτός ο δρόμος, αλλά δεν του δίνεται σαφής απάντηση. Παρά την απογοήτευσή του, αποφασίζει να ξεκινήσει ένα νέο ταξίδι με σκοπό την κατάκτηση της Ανατολής, χωρίς φόβο για τους κινδύνους και τις ήττες που μπορεί να αντιμετωπίσει. Το όραμά του αποδεικνύεται νικηφόρο. Μετά τη διέλευση από τη Μικρά Ασία κατακτά την Περσία, τη Συρία και από εκεί επιτυγχάνει μια σειρά νικών στην Παλαιστίνη και την Αίγυπτο μέχρι που φτάνει τελικά στην Ινδία. Σε πολλές από τις χώρες που καταφθάνει κατασκευάζει ναούς αφιερωμένους στους Έλληνες θεούς, ενώ οι Αιγύπτιοι τον καλωσορίζουν ως απελευθερωτή

από την περσική κατοχή και τον χρήζουν Φαραώ. Στη συνέχεια, ο Αλέξανδρος στη Μέση Ανατολή επιτυγχάνει την φιλοδοξία που έχει για τόσο καιρό κατακλύσει τα όνειρά του. Από τους ανθρώπους που συναντά εκεί, γνωρίζει την περιβόητη τέχνη του μεταξιού και εντυπωσιασμένος από τα αποτελέσματα της εκμετάλλευσης των μεταξοσκωλήκων, καθώς και από τους αναπτυσσόμενους δρόμους μεταξιού που ενώνουν την Κίνα και άλλες χώρες της Ασίας με αυτές της Μέσης Ανατολής, επιθυμεί να φέρει αυτή την τέχνη στη χώρα του, ως ένα μέσο πολιτιστικής σύγκλισης των δύο χωρών, μέσω της παραγωγής ενός τόσο πολύτιμου υφάσματος. Τόσο ενθουσιασμένος είναι από αυτή την ιδέα που δεν τρώει και δεν κοιμάται για μέρες. Ο ύπνος του ταραίζεται από εφιάλτες με μεταξοσκώληκες που σπρώχνουν στο κρεβάτι του έτοιμοι να ορμήσουν πάνω του τρυπώντας τον με τα μικροσκοπικά τους δόντια και αφήνοντάς τον άσαρκο. Κάτω από αυτό το συνεχή τρόπο και απόλυτα πεπεισμένος ότι ο μόνος τρόπος για να απαλλαγεί από τους εφιάλτες του είναι η ανακάλυψη των μυστικών της μεταξωτής τέχνης, που από καιρό κρατείται μυστική στις μεγάλες ασιατικές αυλές και στα παλάτια, στέλνει στον δάσκαλό του Αριστοτέλη κουκούλια μεταξιού για να τα αναλύσει και να παρατηρήσει τις διαδικασίες με τις οποίες μπορούν να παραχθούν οι ίνες μεταξιού. Μετά από ημέρες αδιάκοπης παρατήρησης και μελέτης σε πολλά βιβλία, ο Αριστοτέλης επιτέλους ανακαλύπτει το μεγάλο μυστικό και ενημερώνει αμέσως τον Αλέξανδρο. Για τον Μέγα Αλέξανδρο αυτή η μέρα σηματοδοτεί μια μεγάλη νίκη, ακόμη

μεγαλύτερη από το λύσιμο του γόρδιου δεσμού. Η κατάκτηση της Μέσης Ανατολής και η υιοθέτηση ενός πολιτισμού, βασισμένου για αιώνες στην παραγωγή μεταξιού, είναι γι' αυτόν ένα νέο άνοιγμα της Ελλάδας σε καινούριες εμπορικές οδούς, ικανές να αναδείξουν τη Μακεδονία, όχι μόνο ως μεγάλη οικονομική δύναμη, αλλά και ως πόλο έλξης από πολλές διαφορετικές χώρες, οδηγώντας στην αναγνώριση και υιοθέτηση του ελληνικού πολιτισμού και των εθίμων του από διάφορους ασιατικούς πολιτισμούς. Ο ενθουσιασμός του είναι τόσο έντονος, που διοργανώνει αμέσως γιορτές στις επαρχίες για να γιορτάσει την επέκταση της εμπορικής αγοράς, καθώς φιλοδοξεί να αυξήσει την οικονομική δύναμη της αυτοκρατορίας του πέρα από τα σύνορα της Ελλάδας. Η γιορτή παίρνει μια μεγαλοπρεπή, πολύχρωμη διάσταση· οι γυναίκες είναι ντυμένες με μεταξωτά όλων των ειδών, χορεύουν και χοροπηδούν σαν να ανυψώνονται από την έκσταση της ελευθερίας και της θηλυκότητας που τα μαλακά και μεταξένια υφάσματα τους προκαλούν. Δεν είναι πλέον απλές γυναίκες, είναι αντικείμενα θαυμασμού από πολλούς άνδρες θαυμαστές, καθώς η λεπτότητα και οι αναλογίες του σώματός τους αναδεικνύονται σε μεγάλο βαθμό από τον τρόπο που τα μεταξένια υφάσματα αγκαλιάζουν τα αλαβάστρινα σώματά τους. Ανάμεσα σ' αυτές τις νέες καλλονές ντυμένες με τον πιο ιδιαίτερο τρόπο είναι η Ολυμπιάδα, η μητέρα του Αλεξάνδρου. Η γοητεία της δεν μπορεί να συγκριθεί ούτε με την πιο όμορφη νεαρή κοπέλα στο παλάτι. Η ισχυρή της προσωπικότητα, μαζί με την υψηλή

αυτοεκτίμησή της ως βασίλισσα και μητέρα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ενισχύεται από την ασύγκριτη αίγλη και σιγουριά που της παρέχει το μεταξένιο φόρεμά της. Είναι η βασίλισσα των βασιλισσών και η πιο ικανή να μαγέψει τον καθένα με την ομορφιά της. Η πιο υπερήφανη μητέρα από κάθε προηγούμενο βασιλιά και βασίλισσα, η Ολυμπιάδα μπορεί να υπερηφανεύεται για το επίτευγμα του γιου της και να δείχνει τη μεταξωτή συλλογή φορεμάτων σε όλες τις γνωστές της, υποσχόμενη να τις ντύσει με τα πιο ακριβά υφάσματα της Ασίας, διακοσμημένα με στολίδια και αραχνοειδή κεντήματα. Έτσι περνούν οι μέρες στο βασίλειο της Μακεδονίας, όπου ο πλούτος δίνει τη θέση του σε μια υψηλή αισθητική ποιότητα, καθώς το μετάξι με την έντονη λάμψη του δεν φωτίζει απλώς το δέρμα των γυναικών, κάνοντας τις σκουρόχρωμες Περσίδες να μοιάζουν με φωτιά, αλλά ταυτόχρονα τους προσδίδει έναν πολυτελή και ρομαντικό αέρα, ανεξάρτητα από την κοινωνική θέση της καθεμίας. Καθώς όλα γαληνεύουν κάτω από το μεταξένιο πέπλο ενός ένδοξου κάλλους, και γυναίκες με μακριά απαλά φορέματα αφήνουν αισθησιακά μονοπάτια σε κάθε τους βήμα, ο Αλέξανδρος απαλλάσσεται από τους τρομερούς εφιάλτες του και τη θέση των άσχημων μεταξοσκωλήκων παίρνουν οι αναδυόμενες κινεζικές πεταλούδες, που μοιάζουν περισσότερο με τεχνητά χειροτεχνήματα, παρά με πραγματικά είδη της φύσης. Με την αυταπάτη των ονείρων του και την ασυνείδητη δημιουργία τους σε κοιλότητες βαθιά μέσα στο μυαλό του, αποκαλύφθηκαν πραγματικές αλήθειες και αυτές οι αλήθειες εγκαίνιασαν μια

εποχή μεγάλης οικονομικής και πολιτιστικής ευημερίας, διότι οι δρόμοι του μεταξίου δεν αποτελούν μόνο ένα εμπορικό σύστημα μεταξύ της Άπω και τη Μέσης Ανατολής, αλλά λόγω του φιλόδοξου πνεύματος του Αλεξάνδρου, οι δρόμοι του μεταξίου επεκτείνονται μέσω της Μεσογείου στην Ελλάδα, με αποτέλεσμα να ανταλλάσσονται μεταξύ των δύο χωρών όχι μόνο το μετάξι, αλλά και η θρησκεία, ο πολιτισμός, η φιλοσοφία, η τεχνολογία και η επιστήμη. Ωστόσο, οι καλές ημέρες δεν θα κρατήσουν για πολύ. Η Ελλάδα διατηρεί για πολλά χρόνια το μονοπώλιο των εμπορικών επιχειρήσεων με την Ανατολή και ο ελληνιστικός κόσμος βάζει τη σφραγίδα του στους δρόμους του μεταξίου, μέχρις ότου ο αναπτυσσόμενος ρωμαϊκός στρατός κατακτά όλο τον κόσμο, παίρνοντας στα χέρια του αυτήν την πολύτιμη επιχείρηση. Ανεξάρτητα από την απόρροια της ιστορίας, το επιχειρηματικό δαιμόνιο του Αλεξάνδρου αποδεικνύει ότι η ανταλλαγή προϊόντων, παράδοσης και πολιτισμού μεταξύ των χωρών, μπορεί να θεωρηθεί μόνο ως κίνηση προς την πρόοδο και ως συνεργασία των πολιτισμών, που με ενωμένες τις δυνάμεις τους, μπορούν να δημιουργήσουν παγκόσμια αριστουργήματα και να ανοίξουν πύλες γόνιμων ανταλλαγών, έτσι ώστε ο κόσμος να μπορεί να σπαρθεί με τους πολύτιμους σπόρους της αμοιβαίας ειρήνης, της αγάπης και του σεβασμού. Εκτός αυτού, η ανθρωπότητα πρέπει να γνωρίζει μόνο ένα πράγμα: τα πράγματα που μας ενώνουν δεν μπορούν να μας χωρίσουν.

絹がギリシャに出会う時

精神はいつも思考の対象物の上に働くというのは真実ですが、自然が喚起するイメージに囲まれた放心状態で、自分が通時的に真実と変わる考え事に耽っていることに気付くといつも奇妙な気持ちになります。私は5月のある風の強い日に、ギリシャの農村部にある実家の庭で本を読んでいた。そこで、今まで見たことのないある自然の風景を目の当たりにし驚嘆しました。私が目にしたのは、桑の木が情熱的に枝を広げ、モザイク柄の器に入ったオリーブオイルと交差している姿でした。それはまるで、華麗な布を得ようと巨大な蜘蛛があらゆる方向に足を動かしているようでした。その美しさに目を見開きました。しかし、私は単にその独特の壮大さに感嘆したのではありません。この美しさは2つの文化が交わり生まれたのだ、東欧とアジアの見事な融合から生まれたのだということに気づき、感動していたのです。そしてその文化の融合に思いを巡らすうちに、祖父が昔私に、シルクロードがどのようにしてギリシャにまで到達したかを語ってくれたことを思い出しました。そしてその記憶は私に、ギリシャが歴史的にだけでなく、文化的にも東方

の国々と過去を共有しているという事実を思い起こさせました。

物語は、紀元前3世紀の古代ギリシャに遡ります。アレクサンドロスの名で呼ばれたマケドニアのある狡猾な王が、アジアへの軍事征服を試みました。彼の戦略は他とは比べ物にならないほど優れており、結果として征服はギリシャを超え、これまでどの王も到達したことのない国にまで至りました。しかし、征服がどこに及ぼうとも、何を達成しようとも、アレクサンドロスは自分の功績に得々とすることはありませんでした。アレクサンドロスの心の奥底には、秘密の、他人には理解しえない激情がありました。その感情は彼の体を熱くし、心をかき乱し、彼が休み、眠るたびに、何かが足りないということを訴えてくるのでした。それゆえ、アレクサンドロスは毎晩ベッドから起き上がり、まるで気の狂った夢遊病者のように城の回廊を行ったり来たりして、いつも同じ鮮やかな幻想を追いかけることになりました。幻想には、愛する父フィリップス2世がいつも現れ、アレクサンドロスを真剣な声色で怒鳴りつけてきます。

「お前が、未だ到達していない道がある。言いようのない美しさの道、想像の及ばない経済力を持つ道、恥ずべき戦の終わりに旗が掲げられると同時に絹や布が誇らしげに練り歩く道だ。」父の突然の出現に驚き、そして父の話す雄大な道の話に困惑しながらも、アレクサンドロスは半分眠り半分起きた状態で、恐れをなしながらこう聞き返します。「父よ、その道はどこに

あるのですか?」「その樂園の地にたどり着くためには、どうすれば良いのでしょうか?」しかしフィリップ2世は質問には答えず、空気のようにその場から消え、アレクサンドロスの目を覚ますのみでした。これ以来アレクサンドロスは、なおいっそう瞑想に浸り、そのまだ見ぬ道にとりつかれるようになっていきました。そして、その道を見つけ出し、自分の目で、父が語った全てを見たいと思うようになっていったのです。いてもたってもいられなくなったアレクサンドロスは、神託を求めデルフォイを訪れ、その道のありかを尋ねましたが、明確な答えを得ることはできませんでした。落胆はしたアレクサンドロスは、東方の征服のため新しい旅に出ることを決意しました。征服は勝利につぐ勝利を遂げました。小アジアを経由し、ペルシャ、シリアを征服したのち、そこからパレスチナ、エジプトで数々の勝利を挙げ、遂にはインドに達します。征服した国々ではギリシャの神々を祭る寺院を建立し、エジプトの人々からはペルシャの支配から国を救った聖なる救済者として歓迎され、ファラオの地位をも得ることになりました。それ以降、アレクサンドロスは中東で長年の夢を達成し始めます。そこで出会った人々から、絹の芸術について学び、養蚕から作り出すことのできる品々、そして中国などのアジア諸国と中東とを結ぶシルクロードの発展に感銘を受けました。そして、この素晴らしい芸術を自分の国に持ち帰り、絹の生産を通して2か国を文化的に融

合させる術としたいという思いに駆られました。その思いの強さは、彼を数日間寝ることも、食べることもできなくさせるほどのものでした。眠りにつけば、今にもその小さく鋭い歯で彼の体を食い尽してきそうな蚕たちがベッドに侵入してくる悪夢を見ます。この絶え間ない恐怖から免れる唯一の方法は、長きにわたりアジアの宮中で内密にされてきた絹の技巧の発見しかありませんでした。そこで、アレクサンドロスは、自分の家庭教師であったアリストテレスに蚕を授け、蚕が絹糸を作り出す過程を分析、観察させました。アリストテレスは、長きに渡る絶え間ない観察と、数多くの本からの示唆により遂にその秘密を発見し、それはすぐにアレクサンドロスに伝えられました。この日はアレクサンドロス大王にとって、ゴルディアスの結び目を解いた日にも勝る、大きな勝利の日となりました。中東の征服とシルクの生産に基づく長きにわたる文化の受容は、ギリシャに新たな貿易ルートをもたらし、マケドニアは経済大国としてだけでなく、そのギリシャ文化によりアジアからも認識されるようになりました。その時の彼の喜びようは相当なもので、貿易市場の拡大を祝う饗宴をすぐに開催し、ギリシャ国境を越える帝国の経済力のさらなる向上を祈念したほどでした。饗宴は雄大で、華やかさにあふれたものとなりました。絹に身を包んだ女性たちが様々な舞踊を披露し、躍動します。柔らかな絹によって、夢中の自由と女性らしさが引き立ちます。衣装

が際立たせる彼女たちの繊細さとシルエットは、多くの男性たちを惹きつけました。女性たちの中の最も華麗な衣装をまとっていたのは、オリンピアード、アレクサンドロスの母でした。オリンピアードの魅力は、宮殿でもっとも美しい若い娘とも比類にならないほどのものでした。彼女は元来強気な性格で、女王そしてアレクサンドロス大王の母としての強い自尊心を持っていましたが、その内面に絹のドレスが計り知れない威信とパワーを添えます。彼女は女王の中の女王であり、見るものすべてがその美しさに魅了されました。オリンピアードは息子の偉業に誰よりも誇らしげで、女性の知り合いの皆に自分の絹のドレスコレクションを見せ、装飾や刺繍でいっぱいそのドレスを皆に着せることを約束しました。これがマケドニア王国での日々でした。豊かさが質の高い装飾を生み出します。絹はその輝きによって女性の肌を明るくし、暗いトーンの肌を持つペルシャ人女性の肌にさえ夜の花火のような輝きをもたらします。それだけでなく、社会的地位に関わらず全ての女性が、豪華でロマンチックな雰囲気をもとうようになるのです。そして、そして、栄光の美しさの絹のようなベール、長い裾を揺らすドレスをまとった美しい女性たちの姿のおかげで、アレクサンドロスは醜い蚕の悪夢を見ることはなくなり、代わりに生き物というよりも工芸品ではないかと見まがうような中国の蝶たちが舞う姿が夢に現れるようになりました。夢の中、そしてその夢が生

まれたアレクサンドロスの意識の中の出来事は、やがて真実となり、シルクロードは経済と文化の繁栄の時代をもたらすことになりました。というのも、シルクロードはアレクサンドロスの情熱により地中海を通してギリシャに引き伸ばされ、極東と中東を結ぶ貿易システムとしてだけでなく、絹そして宗教、文化、哲学、技術、科学が交換される道となったからです。しかし、良き時代は長くは続きません。ギリシャは東方世界とヘレニズム世界のシルクロードを通じた貿易を長年の間独占しましたが、ローマ軍が地域一帯を征服すると、この貿易もすべてローマの手に渡ることとなりました。しかし歴史的な結果がどうであれ、アレクサンドロスのもたらした商業の発展は、国を超えたモノ、伝統、文化の交流が、進歩への歩み、市民的文化的協働をもたらし、世界に平和、愛、尊敬をもたらす肥沃な分配を作り出すのだと私たちに教えてくれます。人類は知るべきです。私たちを結びつけものは、私たちを分かちことはできないということを。

Жібек жолының Греция елімен тоғысуы

Бұл ақиқаттың шындыққа жанасатыны соншалықты, ақыл ой-сананы белгілі бір ой толғандыратыны белгілі, санада әрқашан бір ойлар мазалайтындығын айқындайды, яғни бұл жағдай нағыз диахроникалық ақиқаттардан үлкен жоғалтуларға алып келетіндігі шындық, өйткені сізді қоршаған әлем табиғат көрінісі тудыратын бейнелермен қоршалған. Бұл ой мені былай жетелеп еді. Грецияда өз ауылымның бақшасының арасында, мамыр айының желді бір күнінде кітапоқып отырған кезімде, көзалдыма ешқашан бұрын бұлай кездеспеген таңқаларлық керемет бір көрініс келе қалды. Алыстан қиылысып, гусамер әшекейіндегідей зәйтүн майы арасынан бірнеше тұт ағаштары өздерімен өздері тербеліп созылып жатты, оның арасынан өзінің барлық бағыттағы мақсатымен, өз аяқтарымен өру үшін алға жылжып отырған үлкен өрмекшінің көмегімен пайда болып отырған ең көрнекті жібек тоқымасын көргенде таңқаларлық әсер қалдырады. Оның әдемілігін айтар болсаң, көздері айқара ашылған, бірақ оның ерекше кереметінде ешқандай шүбәсіздік жоқ еді, өз жұмысын іске асыру кезінде одан пайда болған дүниеде, оның

әдемілігі табиғи байлықтан мәдени байланыстың пайда болуына алып келді, бұл байлық Азия, Қиыр Шығыс пен Еуропа елдерінің арасындағы гармониялық үйлесімділікті тұтастық негізінде біріктірген. Бұл бейнені көз алдыма елестетіп ойланып отырған кезімде, Жібек жолы менің еліме қалай жеткендігі, маған еске түсіретіндігі сонда, яғни Греция тек тарихи орын ғана емес сонымен қатар шығыс елдерімен бірге мәдени өткендерді бастан кешкен қала екендігін еске түсіреді, және ұзақ жылдар бұрын менің атамның жадында сақталған тарихи оқиғаны баяндап бергені есіме түсе кетті.

Бұл тарихи оқиға ежелгі Грецияда біздің ғасырымыздан 3 мың жыл бұрын, Македонияның Ұлы Александр есімімен аталатын өте айбынды патшасы, өзінің әскери экспедицияларын яғни жорығын Азия елдерінен бастаған кезде болған еді. Оның теңдесі жоқ стратегиялық даналығы оны Грецияны шегінен тысқары елдерге, үлкен әскери экспедицияларға жорықтарға шығуына алып келеді; ешқашан байқамаған грек патшаларының көрмеген жерлеріне де бас ұрады; бірақ ол қайда барса да, қай жерлерде болса да, жеңіске жетсе де, Александр өзінің жетістіктерімен ешқашан тойған емес, қанағаттанған емес еді. Оның денесін арылтатын, ұйқы және тыныш кезінде ақыл-ойын үрей билеп көп шатастыратын, бекітілмегендей болып қалып қойған, оның жүрегінің терең түбінде жасырын бір құпия, түсініксіз құмарлық

жатты. Әрбір түнде ол төсегінен тұрып, көтеріліп, ақылсыз сомнамбулист сияқты, тірі елесінің соңынан еріп, өзінің сарайының дәлізінде біресе төмен біресе жоғары қарай жүретін еді. Әрбір елестің қиялы оның сүйікті әкесі Филип II болатындай көрінеді, ол әдемі дауыспен оған былай айқайлайды: «Қатал шайқастардан кейін көтерілетін тулар сияқты, сен әлі асу алмаған тағы бір жол бар, сөз жеткізсіз сұлулыққа апаратын жол бар, оның экономикалық қуатына жете алу мүмкін емес жол бар, онда жібек шеруі мен тоқыма бұйымдары мақтан тұтатын жол бар». Бір сәтте күтпеген жерден әкесінің пайда болғанына таң қалып, мұндай ғажайып жолдың шабуылына таң қалып, Александр жартылай ояу және жартылай ұйқы қалпында үмітсіз дауыспен әкесінен былай деп сұрайды: «Әкешім, бұл жол қайда?» «Мені осы жұмақ жеріне апаратын жолды қай жерден бастауым керек?», бірақ Филип II оның сұрауларына ешқашан жауап бермеген, бірақ жарық аруақ секілді оны ұйқысынан оятып, ауада балқытып еді. Александрдың әкесімен біртүрлі кездесуінен кейін, оның керемет аса көңіл-күйі күннен-күнге бөліне берді. Сурет яғни өзі салған жолдың суреті оның ақыл-ойын орап алды, оның жалғыз ғана ұмтылысы – сол жолды табу болды және бакилық болған әкесінің ескертуімен барлық кәсіпорындарды (шеберханаларды) өз көзімен көру болды. Оның тынышсыздығы оны Дели ордасына алып келді, сонда ол осы жолдың қайда екендігін сұрайды, бірақ оған

нақты жауап ала алмайды. Алайда оның көңілі қалса да, ол Қиыр Шығыс елін жаулап алу мақсатымен алға ұмтылып, қауіптен қорықпай, оған қарсы тұру үшін жаңа жолға шығуды, бастауды ұйғарды. Оның нысаны - жеңіске жету болды. Кіші Азия арқылы өтіп, ол Парсы, Сирия елдерін басып алады, ол жерлерден кейін Палестина және Египетте бірнеше жеңістерге қол жеткізіп, ақыр соңында Үнді еліне келіп жетеді. Көптеген елдерде ол грек құдайларына арнап храмдар орнатады, Мысырда адамдар оны парсы басқыншылығынан құтқарушы ретінде қарсы алып, оған Перғауынның тәжін кигізеді. Осыдан кейін Александр Таяу Шығыста өзінің ұзақ уақыт бойына сіңірген ұмтылысқан армандарына қол жеткізеді. Қытай мен басқа Азияның мемлекеттерімен Таяу Шығыстағы елдерін біріктіретін дамыған Жібек жолында ол кездескен адамдардан атақты жібек өнері туралы сұрап біледі және жібек құрттарын пайдаланудан қандай нәрсеге қол жеткізетіндігіне таңданады, масаттанады, оның бойын екі елді біріктіретін мәдени асыл текті тоқыма өндірісі өнерін өз еліне тәсіл-өнер ретінде әкелуге деген ұмтылысы оны жігерлендіреді. Оның осы идеямен жігерленгені соншалықты, ол күні бойы тамақ ішпейді және ұйықтамайды. Оның түнгі ұйқысы бөліне бастайды, түнде оның төсегіне кішкентай шыртықш тістерімен шабуыл жасауға дайын тұрған жібек құрты, оның тәнін дымсыз қалдыратындай түс көріп түнгі ұйқысы бастығырылды. Осындай үздіксіз қорқыныш жаман

түстерден арылу үшін, ол жігерленіп, әйтеуір бір күні бұдан құтылудың жалғыз жолы - Ұлы Азия елінің билері мен сарайлары арасында ұзақ жылдар бойы сақталып құпия болып келген - жібек өнерінің құпияларын ашу екендігін ұғынды, ол өзінің ұстазы Аристотельге жібек кокондарын жіберіп, талдауға және мүмкіндігінше жібек талшықты шығара алатын процестерді қадағалауды ұсынды. Үздіксіз бақылау жүргізген күндерден кейін және Аристотельдің көптеген кітаптарын оқып, зерттегеннен кейін, ақыр соңында үлкен құпияның беті ашылады, және тез арада Александрға хабарды жеткізеді. Ұлы Александр үшін бұл күн үлкен жеңісті Гордиялық торапты жоғарылатудан да көп сияқты болып көрінеді. Жібек өндіруге негізделген Таяу Шығысты басып алу және мәдениетін қабылдау ұзақ уақыт бойы Грецияның жаңа сауда бағыттарына жаңадан ашылуына, ол Македонияны тек үлкен экономикалық күш ретінде ғана емес, сондай-ақ, әртүрлі азиялық мәдениеттермен бірге грек мәдениеті мен әдет-ғұрыптарын мойындауға және қабылдауға әкеліп соқтырады. Оның ынта-жігерінің соншалықты қатты болғандығы сонша, ол провинцияларда мерекелерді біртіндеп Греция шекарасынан тыс жерде өзінің империясының экономикалық күштерін арттыруға талпынып, сауда нарығының кеңеюін тойлау үшін ұйымдастырады. Мерекелік іс-шаралар керемет, әсем әртүстес аспект беріп отырды; әйелдер әр түрлі түстен жібектен киім киіп би

биледі, және жібек матасы жұмсақтығы жібектегі матадан жасалған киімдердің әдемілігі еріксіз әйелдікке деген сүйіспеншілігінің арқасында көтеріледі. Олар әдеттегідей жай қарапайым әйелдер емес, олар көптеген ерлердің қызуғышылығын арттырып, көрнекті орындарда табылды, өйткені денелерінің нәзіктігі мен ұқсастығы жібек маталар текстураның сусылдаған бойымен ағын секілді жолында айқын көрініс тапты. Осындай жас сұлулар киінгендердің арасында ең керемет әдемі стильде (тәсілде) киінген тұлға бұл Александрдың анасы - Олимпиада еді. Оның әдемілігін сарайдағы ең әдемі қыздармен салыстыруға мүмкін емес еді. Ханшайым жеке тұлға ретінде күш жігерін, өзін-өзі жоғары бағалап, сондай-ақ Ұлы Александрдың анасы ретінде ол өзін жоғары құрметтеуімен көрсетіп, ұлының керемет беделімен күшейіп, оның тарапынан жібектен тігілген киім киетін болды. Ол ханшайымдардың ханшайымы және өзінің сұлулығымен кез-келген адамды таңқалдыруға қабілетті болды. Барлық бұрынғы патшалар мен патшайымдардың ең құрметті анасы Олимпиада ұлының жетістігі туралы мақтана алды және өзінің жібек көйлектер жинағын барлық әйел таныстарына көрсетеді, олардың бәрін ою-өрнектер мен аrochenidтер кестелерімен безендірілген Азиядағы ең қымбат тоқыма киімдерімен киіндіруге уәде етеді. Македония патшалығында осы күндері байлық жоғары безендірудің эстетикалық сапасына ие болған

күн еді, өйткені оның жігерлі жарқырауы және керемет сапасы бар жібек үшін әйелдердің талғамын жеңілдетеді, тіпті қара түсті парсы түнгі шабандоздар секілді, сонымен қатар олардың әлеуметтік класс мәртебесіне қарамастан, олардың бәрінен де сәнді және романтикалық әсер қалдырды. Өйткені, барлық керемет сұлулықтың нышаны жібек матасының перделерімен және әйелдердің ұзын жұмсақ көйлектерімен реттелетіндіктен, олардың әр қадамында өздерінің сезімтал іздерін қалдырады, Александр өзінің қорқынышты түнгі түстерінен арылды, ұсқынсыз жібек құртының орнына енді дамып келе жатқан қытай көбелектерімен қоршалды, бұл табиғаттың нақты түрлеріне қарағанда жасанды қолөнерге көбірек ұқсады. Өз армандарының жалғандығына және олардың ой-санасына терең бейімделуінде шынайы ақиқатың көзін ашты және бұл шындықтар үлкен қаржылық және мәдени өркендеу дәуірін ашты, өйткені жібек жолы тек қана алыс Шығыс және Таяу Шығыстағы, бірақ Александрдың өршіл рухты жібек жолдары арқасында Жерорта теңізі арқылы Грецияға созылып, Жібек жолы ғана емес, сонымен бірге дін, мәдениет, философия, технологиялар мен ғылым екі ел арасында алмасылды.

Алайда жақсы күн ұзақ уақытқа созылмайды. Көптеген жылдар бойы Греция Шығыс пен Хелленизмдегі жібек жолдардағы мөртаңбаны сақтай отырып, сауда кәсіпорнында осы монополияны сақтап келеді, бұл

осыны қымбат бизнеске айналдырғанға дейін, бүкіл Римдік күшке бүкіл әлемді өз қолында ұстап, күшейтеді. Тарихи оқиғалардың нәтижесі қандай болмасын, Александрдың іскерлік пандемониясы елдер арасындағы өнімдерді, дәстүр мен мәдениет алмасуын тек прогрестің қозғалысы мен мәдениеттердің азаматтық серіктестігі ретінде қарастырылуы мүмкін екенін дәлелдейді. әлемді өзара татулық, сүйіспеншілік пен сыйластықтың құнды азығы ретінде бірге таратуға мүмкіндік беретін өркениет қақпасының қозғалысы ретінде ғана бойына сіңдіре білді. Сонымен қатар, адамзат бір ғана нәрсені білуі керек: бізді біріктіретін нәрсе бізді бөле алмайды.

실크로드와 그리스의 만남

어떤 사물에 집중 할 때 우리의 마음이 그것에 일관되게 작용하는 것이 사실이지만, 골몰하던 생각이 자연 풍경이 촉발하는 어떤 모습을 볼 때처럼 낮이 나간 듯한 상태의 통시적 사실로 변하는 느낌은 언제나 특이한 경험이다. 어느 바람 불던 5월, 그리스의 나의 마을 정원에서 책을 읽다가 나는 여태껏 보지 못했던 경이로운 광경을 보고 그러한 경험을 하게 되었다. 앞다투듯 멀리까지 뻗은 일련의 뿔나무 가지들이 올리브 기름병들 사이로 들어가 교차하면서 연출한 섬세한 모자이크는 마치도 거대한 거미가 가장 영롱한 직물을 만들기 위해 사방으로 다리를 움직이는 듯한 인상을 주었다. 나는 그 아름다움에 눈을 번쩍 뜨게 되었다. 그 이미지에 깃든 숭고한 느낌은 독특한 웅장함 때문이 아니라, 아시아와 동유럽, 두 문화가 연합하여 창출해낸 조화롭고 온전한 천연자원이라는 깨달음에서 비롯한 아름다움이었다. 그 광경을 보면서 생각하다가, 문득 할아버지가 들려 주시던, 아주 옛적에 실크로드가 어떻게 우리나라에 도달했는지에 대한 이야기가 생각났다. 그 이야기는 항상 내게 과거에 그리스가 역사적으로 문화적으로 동방과 관련이 있었다는 사실을 상기 시킨다.

그 이야기는 기원전 3세기 고대 그리스의 매우 영민한 마케도니아 왕인 알렉산더 대왕이 아시아로 군사 원정을 시작하던 시대로 거슬러 올라간다. 탁월한 전략가인 그는 그리스를 넘어 다른 그리스 왕들이 존재조차 모르던 먼 나라까지도 원정 갈 수 있었다. 하지만 그는 어디를 가든, 이미점령한 나라에 상관 없이 그는 자신의 업적에 만족하지 못했다. 그의 마음 깊은 곳에 감추어진 이해되지 않는 열정이 있었다. 그것은 그의 몸을 들뜨게 하고 그의 마음을 불안하게 요동치게 했으며, 그는 잠잘 때도 휴식을 취할 때에도 풀리지 않은 채 남아있는 것을 기억하면서 곤혹스러워 하였다. 밤마다 그는 미친 몽유병자처럼 침대에서 일어나 자신의 궁 복도를 왔다 갔다 하면서 그 한결 같은 생생한 환상을 추적하고 있었다. 그 환상에 골몰하던 그는 아버지 필립 2세가 유령으로 나타나 그에게 분명한 어조로 말하는 꿈을 꾸게 된다: “네가 아직 정복하지 않은 길이 있는데 형언할 수 없을 만큼 아름답고, 상상조차 안되는 경제력을 갖고 있으며, 그 길에는 비단이 넘쳐나고 직물들이 부끄러운 전투 후에 올리는 깃발들 같이 펄럭인다.” 갑작스런 아버지의 출현과 그 아름다운 길에 대한 암시에 혼란스러운 알렉산더는 잠결에 다급히 물었다: “아버지 그 길은 어디 있어요?” “나는 그 낙원으로 향하는 긴 여정을 어디서부터 시작해야 하나요?” 그러나 필립은 대답 없이 사라지고 알렉산더는 잠에서 깨어났다. 이 기이한 아버지와 만남 이후에 그는 그것에 대해 더욱 몰두하기 시작했다. 그의 맘 속에는 그 길에 대한 상상으로 가득했고 그

의 유일한 야망은 돌아가신 아버지가 말해준 그 곳을 찾아 자신의 눈으로 직접 그 곳의 경제력을 확인하는 것이 되었다. 초조함에 그는 텔피로 가서 그 길의 위치에 대한 신탁을 구했지만, 명확한 답을 들을 수 없었다. 실망스러웠지만, 그는 자신에게 닥칠 수 있는 위험과 패배에 대한 두려움 없이 동방 정복의 여정을 결심한다. 그의 예상은 성공적이었다.

소아시아를 지나 그는 페르시아 시리아를 정복하고 팔레스타인과 이집트 여러 곳에서 승리했고 마침내 인도에 도달했다. 그가 도달한 많은 나라에서 그는 그리스 신전을 세우고 이집트에서 그는 페르시아에서 이집트를 구한 구원자로 대접을 받으며 파라오로 추대되었다. 중동에서 그는 오래 동안 그의 꿈을 장악하던 야망을 이루었다. 그 곳 사람들로부터 그는 누에를 이용한 비단 직조술을 듣고 강한 인상을 받았고 중국 및 아시아 국가들과 중동국가들을 연결하는 실크로드에 대해 듣게 되었다. 그는 이 귀한 직물 직조술을 자신의 나라에 들여오고 싶었고 이 명분을 통해 두 나라간 문화적 병합을 시도하고픈 강한 열망을 품게 되었다. 수 일간 먹지도 자지도 않을 만큼 그는 그 생각에 사로잡혀 있었다. 그는 수시로 누에가 침대로 기어와 날카로운 이빨로 자신의 몸을 다 파먹는 악몽을 꾸었다. 자꾸만 되풀이되는 끔찍한 악몽에서 벗어나는 유일한 방법은 여러 아시아 왕실의 기말로만 내려오던 실크직조술의 비밀을 알아내는 것이라 여기면서, 그는 누에고치를 그의 스승인 아리스토텔레스에게 보내 실을 만들어내는 과정을 분석하고 관찰해 줄

것을 요청했다. 아리스토텔레스는 며칠 동안 누에고치를 관찰하고 문헌을 연구한 끝에 그 비밀을 알아냈고 알렉산더에게 결과를 즉시 통보하였다. 이 날은 알렉산더에게 고르디우스 매듭을 풀 것보다 더 큰 승리의 날이었다. 알렉산더에게 중동 정복과 실크직조술을 갖고 있는 문화 수용은 그리스가 새로운 무역로에 진출하고 마케도니아의 경제력을 높이는 기회일 뿐만 아니라, 다른 나라들의 관심을 이끄는 중심지로서 다양한 아시아 국가에 그리스문화를 전파할 수 있는 기회였다.

열정에 들떠 그는 교역확장을 축하하는 잔치를 벌였고 한편, 그리스 국경선을 넘는 자신의 제국의 부를 증대시키려는 야망을 갖게 되었다. 그 잔치는 웅장하고 호화스러웠다; 여러 종류의 실크 옷을 입은 여자들이 부드러운 실크 촉감이 주는 자유로움과 여성성에 도취된 듯 춤추고 뛰어 다녔다. 이제 그녀들은 더 이상 평범하지 않았다. 굴곡 있는 몸매를 은근히 드러내주는 실크로 인해 그녀들의 섬세한 몸은 못 남성들의 관심의 대상이 되었다. 화려한 옷을 입은 아름다운 젊은 여성들 사이에 알렉산더의 어머니 올림피아드도 있었다. 여왕으로써 그리고 알렉산더의 어머니로써 이제 실크드레스가 주는 무한한 특권과 자태로 그녀의 강한 성격과 자존심은 더욱 높아졌다. 그녀는 여왕중의 여왕이고 그녀의 미모는 누구든 매혹시킬 수 있었다. 역대 왕과 왕비 중 가장 자랑스런 어머니로써 올림피아드는 자신의 아들의 업적을 자랑하고 그녀의 실크드레스 컬렉션을 여성 지인들에게 보여주면서 그들 모두에게 아시

아에서 온 가장 비싼 옷감에 주름장식과 자수가 놓인 드레스를 입게 해주겠다는 약속을 한다.

이것이 그 날 마케도니아 왕국이 누리게 된 품격 높은 미의 향연의 모습이다. 그 이유는, 실크의 강렬한 광택은 여성피부를 밝게 만들고 심지어 검은 피부의 페르시아 여성들을 밤에도 빛나게 해주며, 또한 사회적 지위와 상관없이 모든 여성들이 화려하고 낭만적 분위기를 발할 수 있게 해주기 때문이다. 실크의 빛나는 아름다움으로 인해 모든 것이 해결되고, 여성들의 부드러운 감촉의 드레스는 움직일 때마다 감각적 자취를 남길 수 있게 되자, 알렉산더는 흥측한 누에가 등장하는 악몽에서 해방되었고 그 대신에 생물체라기보다 수공예품 같이 생긴 중국 나비들이 등장하는 꿈을 꾸게 되었다. 그의 무의식의 꿈 속에서 사실들이 밝혀지게 되었고, 그 것은 바로 재정적 문화적 변영의 시대가 도래했다는 사실이다. 실크로드의 동양과 중동간의 교역만을 뜻하는 것이 아니라 알렉산더의 야심 찬 포부로 인해 지중해에서부터 그리스에까지 이르게 되었고 그것을 통해 실크뿐 만 아니라 양 문화간 종교, 문화, 철학, 기술과 과학까지도 교류할 수 있게 되었다. 그러나 좋은 시절은 그리 오래가지 못했다. 점차 강해진 로마의 세력이 전세계를 정복하면서 이 귀한 사업을 차지 하기 전까지 그리스는 동방과의 교역을 수년간 독점하였고 실크로드에 헬레니즘을 각인시켰다. 이 역사적 사건의 결과에 상관없이, 알렉산더가 일으킨 사업적인 대혼란은 양국간의 물물, 전통, 문화 교류가 글로벌 한 대작들을 생산

하고 비옥한 분배의 기회를 열어서 상호적 평화, 사랑, 존중이라는 귀한 씨를 세계에 뿌릴 수 있었던 문명의 진보와 문화협력을 향한 운동으로 볼 수 있음을 보여준다. 또한 인류가 주지해야 할 사실은 우리를 결속시키는 것들이 우리를 갈라 놓을 수 없다는 점이다.

Cînd mătasea a întîlnit Grecia

Deși e un fapt cunoscut că mintea prelucrează coerent obiectele pe care le contemplă, e întotdeauna un sentiment ciudat cînd te trezești preocupat de gînduri ce devin adevăruri diacronice într-o stare de maximă uitare, cînd te înconjuri de imagini evocate de peisajul natural. Asta am realizat într-o zi vîntoasă de mai cînd, în vreme ce citeam o carte în mijlocul grădinii mele dintr-un sat grecesc, am fost răpit de preveliștea cea mai răvășitoare pe care mi-a fost dat să o văd vreodată. Un șir de duzi se întindea vehement spre depărtări, intersectîndu-se cu măslinii într-o țesătură fină, mozaicată ca pânza pe care un păianjen uriaș o lățea în toate direcțiile, agitîndu-și picioarele pentru a urzi cea mai aleasă țesătură. La vederea acelei frumuseți, ochii mi s-au deschis larg, dar sublimul imaginii nu venea din măreția ei fără pereche, ci din aceea că sursa frumuseții era un amalgam bicultural de bogății naturale ce reunește într-un întreg armonios Asia și Europa de răsărit. Cugetînd la acea priveștiște mi-am reamintit cum bunicul meu mi-a istorisit o poveste de demult despre felul în care drumurile mătăsii au ajuns și în țara mea, iar asta mă ajută să îmi reamintesc mereu că Grecia își împărtășeste nu doar trecutul istoric, ci și pe cel

cultural cu țările de la Răsărit.

Povestea ne întoarce la Grecia antică, cu mai bine de 300 de ani înainte de Hristos, cînd șiretul rege al Macedoniei, Alexandru cel Mare, a purces într-o expediție militară prin Asia. Înțelepciunea lui strategică fără pereche l-a purtat dincolo de fruntariile Greciei în marile lui campanii militare pe tărîmuri necunoscute regilor greci ce l-au precedat. Dar, indiferent pe unde a mers și cu ce cuceriri s-a împăunat, Alexandru nu s-a complăcut în succesul său niciodată. În adîncul inimii lui se cuibărise o patimă tainică, de neînțeles care îi înfierbânta trupul și îi tulbura mintea—o neliniște învăpăiată care îl descumpănea tot mai mult în clipele de răgaz și odihnă, reamintindu-i că ceva rămînea nerînduit. În fiecare noapte își părăsea culcușul și umbla nebunește, ca un somnambul, de-a lungul coridoarelor palatului său, urmărind o aceeași vie iluzie. Și de fiecare dată îi apărea chipul iubitului său tată, Filip al II-lea, care îi striga cu o voce bubuitoare: „Mai e un drum pe care n-ai pășit, un drum de o frumusețe negrăită, un drum a cărui putere economică nu poate fi cuprinsă de mintea omenească, un drum pe care pășesc mîndre mătăsuri, iar țesăturile flutură falnic ca flamuri după un război fără glorie.” Uimit pe moment de prezența neașteptată a părintelui său și năucit de sugestia unui astfel de drum magnific, Alexandru întrebă, doar pe jumătate treaz: „Dar unde este drumul acesta, tată? De unde să purced pe calea aceasta lungă spre tărîmul paradisiac ce-l zugrăvești?” Însă Filip nu-i răspundea niciodată, risipindu-se ca un duh eteric,

trezindu-l din somn pe febrilul visător. După o asemenea stranie reîntîlnire cu tatăl lui, Alexandru se adîncea cu și mai mare îndîrjire în propriile-i gînduri. Imaginea drumului fantomatic îl bîntuia și unica lui aspirație era acum să îl găsească și să poată privi cu propriii săi ochi tot ce îi pomenise defunctul său tată. Neastîmpărul lui îl mîna spre oracolul din Delphi pe care îl cercetă pentru a afla unde e drumul acela, dar nu află vreun răspuns lămurit. Deși dezamăgit, hotărî să purceadă într-o nouă călătorie cu gîndul de a cuceri Răsăritul, fără să-i pese de primejdiile și înfrîngerile de care ar fi putut avea parte. Dar viziunea lui se dovedi a fi de bun augur. După ce a străbătut Asia mică, el cuceri Persia, Siria, apoi repurtă victorii în Palestina și Egipt, ajungînd în cele din urmă în India. În multe dintre țările pe care le străbătu victorios, Alexandru înălță temple pentru a cinsti zeii Greciei, iar egiptenii îl întîmpinară ca pe un mîntuitor divin ce i-a scăpat de jugul persan și îl încoronară faraon. Prin aceste izbînzii, Alexandru își împlini în cele din urmă aspirația ce îi tulburase de atîta vreme visele. De la popoarele pe care le-a întîlnit în această campanie a aflat despre faimoasa artă a mătăsii și s-a uimit de ce se poate obține din cultivarea viermilor de mătase. Astfel, a decis să croiască drumuri ale mătăsii care să lege China și alte țări din acea parte a Asiei de Orientul mijlociu, mînat de dorința de a aduce această artă în țara lui de baștină și de a uni culturile celor două tărîmuri prin producerea acestei țesături prețioase. Copleșit de entuziasm, uita să doarmă și să mănînce cu zilele. Somnul îi era tulburat de coșmaruri cu viermi

de mătase care îi colcăiau prin pat, gata să se înfrupte cu dinți mici și ascuțiți chiar din carnea sa. Terorizat, dar mai hotărît ca oricînd să se mîntuie de hidoasele năluciri prin aflarea tainei ascunse în arta mătăsii, ce rămînea ferecată la curțile regale ale Răsăritului, trimise gogoși de mătase bătrînului său învățător, Aristotel ca acesta să le studieze și să afle cum se poate obține firul de mătase. După zile întregi de observație și după studiul vechilor hrisoave, Aristotel desluși misterul și îi trimise vorbă lui Alexandru. Acestuia, i se păru o izbîndă mai mare decît cea a confruntării cu nodul gordian. Cucerirea Orientului mijlociu și adoptarea unei culturi ce se bîzua din vechime pe producerea mătăsii însemna pentru el noi căi de negoț ce se deschideau în fața Greciei și înălțarea Macedoniei ca o mare putere economică și ca un pol de atracție pentru țări felurite, iar aceasta avea să ducă la recunoașterea și adoptarea culturii și a obiceiurilor grecești de către culturile asiatice. Entuziasmul său nu are margini, așa că pune la cale serbări în toate provinciile pentru a slăvi creșterea negoțului și speranța că puterea economică a imperiului său va depăși granițele Greciei. Serbările sînt impresionante, pline de culoare; femeile sînt învestmîntate în tot soiul de mătăsuri și puse să danseze exaltat, ca într-un extaz al libertății și feminității pricinuit de pînza mătăsoasă ce le învăluia. De-acum nu mai erau niște simple femei, ci o atracție de nestăpînit pentru bărbații robiți de felul gingaș în care mătasea le mîngîia trupurile de alabastru. În rînd cu tinerele și învăluite la rîndu-i cu splendida țesătură, dansa și Olimpia,

mama lui Alexandru. Cu vraja ei nu putea rivaliza nici cea mai frumoasă dintre tinerele chemate la palat. Personalitatea și orgoliul ei de regină și mamă a marelui Alexandru sînt sporite de prestidiiul și grația veștmîntului ei de mătase. Regină a reginelor, avea puțința de a vrăji pe oricine cu frumusețea ei. Mîndră ca niciuna dintre fețele regești de altădată, Olimpia se fălește cu realizările fiului ei și își arată colecția de rochii de mătase tuturor cunoștințelor ei, promițîndu-le că le va îmbrăca cu cele mai scumpe și împodobite pînzeturi ale Asiei. Astfel se scurg zilele în regatul Macedoniei unde bogăția face loc calității estetice a ornamentației, căci mătasea, cu scîlpirile ei opulente nu numai că luminează ca o flacără pielea femeilor, chiar și a celor mai tuciuiri persane, dar le și învâluie într-un aer romantic ce nu mai ține seama de rangul lor în societate. Cum totul era acum cuprins în faldurile mătăsoase ale unei nobile frumuseți ce rămînea în urma femeilor drapate în rochii moi și lungi, Alexandru se simți eliberat de sub povara cumplitelor coșmaruri, iar locul viermilor respingători fu luat de fluturi chinezești cu iz de lucrătură a unor meșteri iscusiți, mai degrabă decît de ființă vie. Fantasmile înșelătoare ale viselor lui, izvorîte din puțul adînc al inconștientului, fuseseră transformate în fapte aieveau, iar acestea inaugurară o epocă de prosperitate financiară și de bogăție culturală, căci drumurile mătăsii nu sînt doar un sistem negustoresc ce leagă Orientul îndepărtat de cel mijlociu, ci, datorită spiritului temerar al lui Alexandru, aceste drumuri, ce au străbătut Mediterana pentru a ajunge în

Grecia, au fost străbătute în ambele sensuri și de către religiile, culturile, filozofiile, tehnologiile și științele acelor meleaguri. Dar vremile acestea faste nu aveau să țină o veșnicie. După mulți ani de monopol al lumii elenistice asupra comerțului cu Răsăritul, forța Romei se impuse asupra lumii întregi și preluă această inestimabilă afacere. Dar, dincolo de evenimentele istorice, efervescența întreprinzătoare a lui Alexandru a dovedit că schimbul de produse, tradiții și culturi nu reprezintă altceva decît o cale spre progres și colaborare civilizată dintre culturi, că prin unirea forțelor se pot crea opere de artă globale și se pot deschide porți pentru distribuirea fertilă în lume a semințelor păcii, iubirii și respectului reciproc. În plus, umanitatea trebuie să înțeleagă un singur lucru: cele ce ne unesc nu ne pot dezbină.

Когда в Греции появился шёлк.

Несмотря на очевидность того, что ум фокусируется на объектах, которые он созерцает, всегда необычно осознавать себя задумывающимся над мыслями, которые превращаются в настоящие диахронические истины во время состояния рассеянности, когда вы окружены образами, которые создаёт естественный пейзаж. Это я осознала в один ветреный день в мае, когда, читая книгу посреди сада моего дома за городом, я увидела самую поразительную сцену, которая когда-либо попадалась мне на глаза. Ряды тутовых деревьев простирались вдаль, пересекаясь с оливковыми деревьями и создавая впечатление работы паука-ткача,двигающего ногами во всех направлениях, с целью сплести самый яркий рисунок. При виде красоты картины мои глаза широко раскрылись, но её возвышенность заключалась не в уникальном великолепии, но в осознании того, что эта красота происходит из биокультурной амальгамы природного богатства, богатства, которое в своей гармоничной целостности объединяет Азию с Восточной Европой. Когда я размышляла над этой картиной, в моей голове всплыла история, рассказанная некогда моим

дедушкой, о том, как сотни лет назад Греция стала частью Шёлкового пути, что всегда мне напоминает о том, что мы разделяем не только историческое, но и культурное прошлое со странами Востока.

Эта история берет начало в античной Греции в 3 в. до Р.Х., когда самый хитрый король Македонии по имени Александр Великий начинает свои военные экспедиции в Азии. Его не имеющий равных талант стратега заводит его далеко за пределы Греции в дальние страны, где до него не был ни один греческий правитель, но куда бы он ни шёл и каковы бы ни были его завоевания, Александр никогда не был удовлетворен своими достижениями. Глубоко в его сердца жила тайная, непостижимая страсть, которая изматывала его тело и возбуждала его ум волнением, которое поражало его больше в моменты сна и покоя, как напоминание о чем-то, что осталось несделанным. Каждую ночь он поднимался с постели и как в состоянии сомнамбулии шёл по коридорам своего дворца, преследуя одну и ту же реалистичную иллюзию. Это иллюзия призрака его любимого отца Филиппа II, который кричит на него звучным голосом: «Есть путь, на который ты ещё не ступал, дорога невыразимой красоты и немыслимая в своей экономической мощи, там веют шёлковые стяги, поднятые после бесславной битвы». Ошеломленный на мгновение внезапным присутствием отца и озадаченный возможностью существования такой чудесной дороги Александр в состоянии полусна

спрашивает отчаянным голосом : «Где эта дорога, отец? Откуда я должен отправиться в дальний путь в эту райскую страну ?», но Филипп никогда не отвечает на его вопросы , он лишь тает в воздухе , пробуждая его от сна. После этого странного столкновения с отцом Александр всё больше погружается в свое задумчивое состояние. Образ чудесной дороги преследует его , и его единственное стремление- найти её и увидеть своими глазами всё то, о чём говорил отец. Его тревога приводит его к Дельфийскому оракулу, и там он спрашивает о местонахождении пути,но не получает ясного ответа. Как бы он ни разочаровался, он решает начать новое путешествие с целью завоевания Востока, не боясь ни опасностей, ни поражений, с которыми ему, возможно, придется столкнуться. Его поход становится победоносным. Пройдя через Малую Азию, он завоевывает Персию, Сирию и после этого одерживает ряд побед в Палестине и Египте, пока он наконец не достигает Индии. Во многих странах он возводит храмы в честь греческих богов, и в Египте люди приветствуют его как своего божественного спасителя от персидских оккупантов и провозглашают его фараоном. После этого чаяния Александра, которые преследовали его во снах, сбываются. От людей, которых он встречает там, он узнает пресловутое искусство шелка и впечатлен тем, что может получиться из продуктов жизнедеятельности шелкопрядов, а также развитыми дорогами , которые объединяют Китай и другие

страны Азии с регионами Ближнего Востока, он хочет привнести это искусство в его собственную страну как способ культурного слияния двух стран, поводом для чего послужит производство такой драгоценной ткани. Он был так охвачен этой идеей, что не спал и не ел дни напролет. Его сон захватили кошмары с участием шелкопрядов, вторгающихся в его постель, готовых ухватиться за него своими крошечными острыми зубами и оставить его без мяса. Под гнетом постоянного ужаса и собственной решимости единственным способом избавления от кошмаров для Александра становится открытие секретов шелкопрядения, которые так долго держались в тайне великими кланами Азии в тени дворцов, для этого он посылает к своему учителю Аристотелю шелковые коконы, чтобы проанализировать их и понаблюдать за процессами, в результате которых производится шелковое волокно.

После дней непрерывного наблюдения и изучения многих книг Аристотель, наконец, раскрывает секрет шелкопрядения и немедленно сообщает Александру. Для Александра Великого этот день ознаменовывает великую победу, даже большую, чем при развязывании гордиевого узла. Покорение Ближнего Востока и попытка перенятия культуры, основанной на производстве шёлка, значат для него открытие новых торговых путей для Греции, способных не только Македонию на пьедестал экономически сильной державы , но и сделать её центром притяжения для других

стран , ведя к признанию и принятию греческих традиций и ценностей различными азиатскими культурами.

Его энтузиазм был настолько всепоглощающим , что он немедленно организовал пиры во всех доменах Македонии , чтобы отметить расширение торгового рынка, одновременно стремясь увеличить экономическую мощь своей империи и за пределами Греции. Праздник получил величественный , красочный вид , женщины , разодетые в шелка, танцевали , будто впад в транс , подчиненный свободе и женственности, что в них пробудили мягкие и шелковистые ткани. Они больше не были просто женщинами, они стали пламенем, на который как мотыльки слетались поклонники их красоты, подчеркнутой шелком, оттеняющим алебастр их кожи. Среди этих молодых красавиц, одетых в самой блистательной манере, была Олимпиада, мать Александра. Силу её очарования нельзя было сравнить даже с самой красивой молодой девушкой во дворце. Ее сила как личности наряду с ее высокой самооценкой как королевы и матери Великого Александра, теперь усиливалось неизмеримым престижем ее шелкового платья. Она была королевой королей и способной очаровать любого своей красотой. Как самая гордая мать всех предшествовавших королей и королей, Олимпиада хвасталась достижениями своего сына и показывала свою шелковистую коллекцию всем подругам, обещая одеть их всех в самый дорогой текстиль Азии, украшенный декоративными рюшами и вышивками.

Вот так проходили дни в королевстве Македония, где богатство не уступало эстетике , поскольку шелк с его интенсивным блеском и мерцанием не только заставлял кожу женщин светиться, при этом уроженки Персии походили на вспышки фейерверков на ночном небе, но и создавал вокруг женщин флёр романтичности, независимо от их социального статуса. Под шелковистым пологом , кажется что всё сложилось, и женщины с длинными мягкими платьями оставляют свои чувственные следы на каждом шагу, а Александр избавляется от своих кошмаров, и вместо уродливых шелкопрядов его сон теперь полон китайских бабочек, которые больше похожи на предметы искусства, чем на живые создания. В заблуждении своих мечтаний и бессознательно в глубине души Александр мечтал о том ,что Шёлковый путь соединит Ближний и Дальний Восток не только через торговлю, но и что через Средиземное будет осуществляться обмен понятий религии, культуры, философии и науки.

Однако хорошие дни не будут длиться вечно. Греция сохранила на протяжении многих лет монополию на торговлю с Востоком и эллинистическим миром, буквально поставив печать на Шёлковом пути , пока Рим не захватил весь мир, взяв в свои руки этот драгоценный бизнес. Независимо от результатов этих исторических событий деловое устремление Александра доказывает, что обмен товарами , традициями и культурой между странами

можно рассматривать только как движение к прогрессу и гражданскому сотрудничеству, что, объединив силы, можно создать мировые шедевры и поспособствовать плодотворному для всех сторон распределению ресурсов, чтобы мир мог быть усыпан драгоценными семенами любви и уважения. Кроме того, человечество должно знать только одно: вещи, которые нас объединяют, не могут стать причиной разобщенности.

Shoyining Yunonistonga kirib kelishi

Garchi aqlimiz ob'ektlar ustida ishlayotgan bo'lsa-da, tabiiy peyzaj uyg'otadigan tasvirlar bilan o'rab olinganidek, siz o'zingizning dahshatli haqiqatlarga aylanib ketadigan fikrlar bilan mashg'ul bo'lishingiz har doim o'ziga xosdir. Men may oyining shamolli kunida, Gretsiyadagi qishlog'imning bog'ida kitobimni o'qiyotganimda, umrim davomida ko'zlarim bilan to'qnash kelgan eng hayratlanarli nuqtai nazar meni qamrab oldi. Bir qator qo'ziqorinlar o'zlarini zaytun moylar orasida uzoqroq masofada huddi o'rgimchak to'ri bilan kesib o'tib cho'zilishar, bu esa mo'jazgina mozaikada eng buyuk to'qimachilik tikish uchun barcha yo'nalishlarda oyoqlarini harakatga keltirgan katta o'rgimchakdek tuyg'usini paydo qilardi. Uning go'zalligida ko'zlar hayratda qamashar, ammo uning buyukligi o'zining betakrorligida emas, balki bu go'zallik tabiiy madaniyatning madaniy birligidan, Osiyo bilan Sharqiy Evropa birgalikda birlashib butunlikni hosil qilganini anglab yetishda namoyon bo'lardi. Bu nuqtai nazarni yoritganda, bobom menga uzoq vaqtlarda ipak yo'llar qanday qilib mening mamlakatimga yetib borganligi haqida hikoya qilib berar edilar, bu esa menga Yunoniston Sharq mamlakatlarining nafaqat tarixiy, balki

madaniy tarixibilan ham bog'lanib turadi.

Hikoya qadimgi Yunonistonda 3C yilda B.C. Makedoniyaning eng ayyor qiroli Iskandar Zulqarnayning Osiyoga harbiy ekspeditsiyalaridan boshlanadi. Uning tengsiz strategik hikmati uni Yunonistondan tashqaridagi katta harbiy ekspeditsiyaga boshqa yunon podshohlari tomonidan ilgari hech qachon kuzatilmagan uzoq mamlakatlarga olib boradi; ammo u qaerga bormasa ham Iskandar Zulqarnaynni hech qachon yutuqlari qoniqtirgan emas.

O'z qalbining tubida u chuqur, tushunarsiz, hissiy tuyg'ulari bilan yashaydi, u o'z tanasini silkitadi va fikrlarini har qachongidan ko'ra ko'proq dovdirab qoladi va uyqusizlikni eslatadi. Har kecha u to'shagidan turadi va saroyning koridorlari bo'ylab xuddi aqlsiz uyqusirash kabi otasidek bir xil sarobona tasavvurga tushardi. Har bir sarobsevimli otasi Filipp II ning unga jarangdor ovozi bilan baqirayotgan ruxi bilan singdirilgan edi: "Siz hali qo'lga kiritmagan yo'l, samarasiz, iqtisodiy qobiliyatning yo'li". "Shoyidan parad" va "To'qimachilik" urushdan keyin mag'rur ko'tarilgan bayroqlar. "To'satdan, otasining bunday huzuridan va bunday betakror yo'lni hayratiga tushgan Aleksandr, yarim uyg'oq yarim uyqu xolatida." Otajon bu yo'l qayerda? "" Men bu jannatmakon mamlakatga qayerdan yo'l olishim kerak?", lekin Filipp uning so'roviga hech qachon javob bermaydi, balki havoda uchib ketgndek g'oyib bo'lib, uni uyqudan uyg'otardi. Otasi bilan bo'lgan bu g'alati uchrashuvdan so'ng Aleksandr yanada o'zining tushkun ruhiy holatiga tushib ketadi. Uning

marhum otasi ta'kilab o'tgan obraz uning butun ongini egallab oladi, u o'zining ko'zlari bilan ko'rishga bag'ishlaydi. Uning bu intilishi overlok Delfi ga yo'lni axtarib topishga qaratadi ammo, aniq javob topolmaydi. U qanchalik hafsalasi pir bo'lmasin Sharqqa egalik qilish niyati bilan, uchrashi mumkin bo'lgan haf hatardan qo'qrmasdanyangi safar boshlashga qaror qiladi. Uning qarorlari g'alabaga olib keldi. Kichik Osiyo orqali u Forsni, Siriyaning u yerdan esa Falastin va Misrda qator g'alabalar bilan Hindistongacha etib borgan. Ko'pgina mamlakatlarda u yunon xudolarini yodga olish uchun ma'budlarni quradi va uni Misrda Fors ishg'olidan qutqaradigan ilohiy qutqaruvchi sifatida qabul qilishib va Fir'avni tojini kiyg'azishdi.

Shundan so'ng, Aleksandr uzoq vaqt davomida uning orzularini suv ostida qoldirgan Yaqin Sharqda intiladi. O'sha erda uchrashgan odamlardan, Xitoyning va boshqa Osiyo mamlakatlarini Yaqin Sharq bilan birlashtiradigan ishlab chiqilgan ipak yo'llarini ekspluatatsiya qilishdan nima qilish mumkinligi haqida shov-shuvli ipak san'ati bilan tanishib, hayratlanadi va bunday qimmatbaho to'qimachilik san'atiniikki madaniyatni birlashtirishda vosita sifatida o'z mamlakatiga olib kirish istagi paydo bo'ladi. Bu g'oyadan juda ilhomlanib ketib, kunlar davomida yemay ichmay o'ylanadi. Uning uyqusida shoyi qora chulg'uncha, uning kichkina o'tkir tishlari bilan unga to'siq qilishga tayyor bo'lib, uni go'shtsiz holda tark etishga tayyor. Bu doimiy daxshati ostida, o'z ustoziga Aristotel ipak pidosi ularni tahlil qilish va ipak tolasini ishlab chiqarish jarayonlarini

kuzatish uchun Osiyo saroylari orasida uzoq vaqt saqlanib kelgan ipak san'ati sirlarini kashf etishga qaror qiladi. Aristotel ko'plab kitoblari ustida to'xtovsiz kuzatish va tadqiqotlar o'tganidan so'ng buyuk sirni topadi va darhol Aleksandrni xabardor qiladi. Iskandar Zulqarnayn, bu kun Gordian tugunini yo'qotishdan ko'ra buyuk g'alabani anglatadi. Yaqin Sharqni fath qilish va ipak ishlab chiqarishga asoslangan madaniyatni uzoq vaqt qabul qilish uning uchun Makedoniyani nafaqat yirik iqtisodiy kuch sifatida, balki, shuningdek, diqqatga sazovor joy sifatida ham ko'tarilishi mumkin bo'lgan yangi savdo yo'llariga Yunonistonning yangi ochilishidir, turli xil Osiyo madaniyatlari bilan yunon madaniyati va urf-odatlarini tan olinishi va qabul qilinishiga olib keladi. Uning g'ayrati shunchalik g'ayrioddiyki, u shtatdagi bayramlarni tez orada savdo bozorini kengaytirishni nishonlash uchun tashkil etib, ayni paytda uning imperiyasining Yunoniston chegaralaridan tashqarida iqtisodiy kuchini oshirishga intiladi. Bayram ajoyib va rang-barang tomonni nazarda tutadi; ayollar har qanday raqsning ipaklarini kiyib, yumshoq va ipak matolarni uyg'otadigan erkinlik va ayollikning tantanasi bilan yuksalgandek tuyulardi. Ular endi oddiy ayollar emasdi, ko'plab erkak muxlislar tomonidan qiziqish uyg'otardi, chunki ularning tanalarining nozikligi va o'xshashligi ipak matolarni albasterdekkayqallab ko'rsatib berar edi. Bu go'zal ayollar ichida eng yorqin kiyingan ayol ham bor edi, Iskandarnig onasi Olimpiada. Uning jozibasini Saroyning hattoki eng yosh va chiroyli qiz bilan taqqoslab bo'lmasdi. U malikalar malikasi edi va o'z jozibasi bilan

har kimni rom eta olardi. Olimpiada barcha qirolik davridagi eng mag'rur ona, uning qudratli shaxsiyati va buyuk Aleksandrning onasi kabi yuksak hurmati bilan birga, hozirgi vaqtda uning noyob obro'-e'tibori kuchayib, uning ipak libosi unga yordam beradi. Barcha sobiq shohlar va qirollarning faxrli onasi, olimpiadada o'g'lining yutug'i haqida maqtovg'a sazovor bo'lib, o'zining barcha ipak kiyimlar to'plamini o'zining barcha taniqli tanishlarigagina ko'rsatadi. Ularning barchasini Osiyoning eng qimmatbaxo matolari, taqinchoqlari va bezakli kashtalari bilan bezatilgan eng qimmat to'qimachilik mahsulotlari bilan bezashni va'da qiladi. Makedoniya qirolligidagi kunlar mana shunday katta bo'lganki, bu erda boylik bezakning yuqori estetik sifati bilan ta'minlangan, chunki ipak o'zining zich porlashi va yorqin sifati bilan nafaqat ayollarning terisini engil rangli, tungi otlar kabi, shuningdek, ularning ijtimoiy sinf maqomidan qat'i nazar, ularning barchasidan hashamatli va romantik ruhni keltirib chiqarardi. Har narsaga qudratli go'zallikning ipak pardasi ostida va ayollarning uzun yumshoq liboslari bilan joylashtirilgani uchun, ularning har bir qadamida o'zlarining sezgir yo'llarini qoldirib ketgan Aleksandr dahshatli kabuslarini yo'qotadi va u yerda chirkin ipak qurtlari o'rniga tabiatning haqiqiy turlari bilan taqqoslaganda, sun'iy qo'l san'atlari kabi ko'plab keladigan kapalaklarni ko'radi. Uning orzularining aldovida va ongida chuqurlashib ketgan chuqurlikda ularning haqiqiy haqiqatlari o'zlarini ochib berdi va bu haqiqatlar katta moliyaviy va madaniy farovonlik davriga kirdi, chunki ipak yo'llari nafaqat Uzoq

Sharq va Yaqin Sharqda, balki Iskandarning ambitsiyali ruhiy ipak yo'llari orqali O'rta yer dengizi bo'ylab yunonlarga uzanib, shunchaki ipak emas, balki din, madaniyat, falsafa, texnologiya va ilmlar o'zaro almashtirildi.

Shunga qaramasdan, yaxshi kunlar uzoq davom etmaydi. Yunoniston uzoq yillar Sharqiy savdo korxonasida ushbu monopoliyani saqlab qolgan va Yunon dunyosi ipak yo'llarda o'z tamg'asini kuchaytirdi, tobora o'sib borayotgan Rim qo'shini butun dunyoni o'z qo'llari bilan bu qimmatbaho biznesni o'z qo'llariga olguniga qadar. Tarixiy hodisalar natijalariga qaramay, Aleksandrning ishbilarmonlik qobiliyati mamlakatlar o'rtasida mahsulot, an'analar va madaniyat almashinuvi faqatgina taraqqiyotga yo'naltirilgan harakat va madaniyatning fuqarolik jamiyati sifatida qaralishi mumkin, shuning uchun kuchlarni birlashtirib, umumjahon asarlar yaratib, bu dunyoda tinchlik, sevgi va hurmatning qimmatbaho urug'lari bilan to'lib-toshishi uchun urug'langan dağılımların eshigi. Bundan tashqari, insoniyat bir narsani bilishi kerak: bizni birlashtiradigan narsalar bizni ajratib yubora olmaydi.

Mối lương duyên Tô lệ - Hy Lạp

Dù tâm trí thường bị chi phối bởi những suy ngẫm đa mang, có một điều lạ lùng là đôi khi bạn lại nhận ra bản thân đang chìm đắm trong những suy tưởng mà về sau sẽ trở thành sự thật theo dòng thời gian trong lúc đang thả hồn lơ đãng giữa những hình ảnh do khung cảnh tự nhiên gợi lên. Tôi chợt nhận ra điều này trong một ngày tháng Năm đầy gió khi đang đọc sách trong vườn tại quê nhà ở Hy Lạp. Tôi như chìm đắm trong một quang cảnh ngoạn mục chưa từng thấy trước đây. Những cảnh dâu tằm vươn ra mạnh mẽ ở đằng xa, xen giữa những cảnh ô liu, hết như một bức ghép hình tinh tế, khiến tôi liên tưởng tới một con nhện khổng lồ đang dang rộng chân dệt nên tấm lụa tuyệt mỹ nhất. Vẻ đẹp ấy khiến tôi phải tròn mắt thán phục. Và cái cảm giác choáng ngợp ấy không phải sinh ra từ sự tuyệt mỹ của bản thân nó mà từ nhận thức rằng vẻ đẹp ấy là một tài sản của thiên nhiên, một thứ tài sản kết tinh từ sự giao thoa văn hóa giữa Châu Á và Đông Âu. Trong khi đang mê mẩn bởi khung cảnh này, tôi chợt hồi tưởng lại câu chuyện ông tôi từng kể về việc con đường tơ lụa đã đến đất nước tôi như thế nào. Câu chuyện ấy vẫn luôn nhắc nhở tôi rằng Hy Lạp không chỉ có mối liên kết lịch sử mà có cả mối liên kết văn hóa với các nước phương Đông

Câu chuyện bắt đầu từ năm thứ 3 trước Công nguyên ở Hy Lạp, khi vị hoàng đế khôn ngoan của vương quốc Macedonia là Alexander Đại đế bắt đầu cuộc viễn chinh ở Châu Á. Với tài thao lược vô song, ông đã chinh phục những đất nước xa xôi mà chưa có vị hoàng đế Hy Lạp nào từng đặt chân đến. Dầu vậy, Alexander Đại đế không bao giờ hài lòng với những chiến công của mình. Sâu thẳm trong tim ông chôn giấu một khát khao bí mật, không thể lí giải. Nó ngự trị cơ thể, thiêu đốt tâm trí ngay cả lúc ông nghỉ ngơi hay trong giấc ngủ, nhắc nhở ông về một việc gì đó vẫn còn dang dở. Hằng đêm ông thức giấc và đi dọc theo các hành lang cung điện như một kẻ mộng du điên rồ đuổi theo một ảo ảnh không hề đổi thay. Trong ảo ảnh ấy ông thấy người cha đáng kính của mình, vua Philip Đệ Nhị, cất giọng uy nghiêm: “Vẫn còn một con đường con chưa đến, một con đường đẹp khôn tả, con đường với sức mạnh kinh tế không thể nghĩ bàn, nơi gấm lụa tung bay như những lá cờ phấp phới sau trận chiến”. Choáng ngợp trước sự xuất hiện bất ngờ của vua cha và bối rối bởi điểm báo về một con đường kì vĩ như thế, Alexander Đại đế trong lúc nửa tỉnh nửa mê năn nỉ van nài cha: “Con đường đó ở đâu, thưa cha?” “Con phải bắt đầu từ đâu để đến được vùng đất thiên đường ấy?”. Nhưng vua cha Philip không bao giờ đưa ra câu trả lời mà tan biến đi như sương khói khiến Alexander Đại đế bưng tỉnh mộng. Sau cuộc gặp gỡ lạ lùng ấy, Alexander Đại đế càng trở nên ưu tư trầm mặc. Hình ảnh về con đường do Alexander Đại đế tự vẽ lại cứ mãi ám ảnh tâm trí ông. Tham vọng duy nhất của ông là tìm thấy nó và ngắm nhìn

sự giàu đẹp mà người cha quá cố đã nhắc đến. Nỗi niềm này thúc ông đến gặp nhà tiên tri Delphi để hỏi về vị trí của con đường, nhưng ông không nhận được câu trả lời thỏa đáng nào. Dù thất vọng, Alexander Đại đế vẫn quyết định bắt đầu một hành trình mới nhằm chinh phục phương Đông bất chấp mọi hiểm nguy rình rập. Và ông đã giành được thắng lợi. Sau khi vượt qua bán đảo Anatolia, Alexander Đại đế chinh phục Ba Tư, Syria và tiếp tục giành chiến thắng ở Palestine và Ai Cập cho đến tận Ấn Độ. Ở nhiều vương quốc ông đặt chân đến, Alexander Đại đế đều cho xây dựng các đền thờ thần Hy Lạp. Ở Ai Cập, ông được chào đón như vị cứu tinh giải phóng người dân khỏi ách thống trị của Ba Tư và được tôn lên làm Pharaoh. Sau đó, Alexander Đại đế thỏa mãn nỗi khát vọng đã ám ảnh những giấc mơ của ông bấy lâu ngay tại vùng Trung Đông. Từ cư dân nơi đây, ông biết đến nghệ thuật dệt lụa trứ danh và vô cùng ấn tượng trước những sản phẩm từ tơ tằm cũng như con đường tơ lụa nối liền Trung Quốc và các nước châu Á với các quốc gia Trung Đông. Alexander Đại đế nung nấu giấc mơ đưa nghệ thuật này về Hy Lạp và thông qua việc sản xuất loại vải quý này có thể kết nối hai quốc gia về mặt văn hóa. Ông say mê với ý tưởng này đến độ mất ăn mất ngủ nhiều ngày liền. Trong cơn ác mộng, ông thấy lũ tằm bò lên giường ngấu nghiến da thịt ông đến khi chỉ còn trơ lại bộ xương. Đối mặt với nỗi kinh hoàng dai dẳng cùng quyết tâm cao độ rằng cách duy nhất để thoát khỏi những cơn ác mộng là khám phá ra bí mật của nghệ thuật dệt lụa mà các dân tộc châu Á vẫn đang giữ kín, Alexander Đại đế gửi kén tằm cho vị thầy

của mình là ngài Aristotle để phân tích và quan sát quá trình sản xuất sợi tơ. Sau một thời gian quan sát và nghiên cứu không ngại nhọc, cuối cùng ngài Aristotle đã giải mã được bí ẩn và ngay lập tức báo cho Alexander Đại Đế. Đối với vị vua này, thì đây là một ngày đánh dấu một chiến thắng còn vĩ đại hơn cả khi ông tháo được nút thắt Gordian¹. Việc chinh phục vùng Trung Đông và đón nhận một nền văn hóa từ lâu đời dựa trên nghề dệt lụa đã mở ra cho Hy Lạp những con đường giao thương mới, không chỉ biến vương quốc Macedonia thành một thế lực kinh tế hùng mạnh mà còn thu hút sự chú ý của nhiều quốc gia, dẫn đến việc nhiều nước ở Châu Á thừa nhận và học tập văn hóa Hy Lạp. Với niềm hân hoan tốt độ, Alexander Đại đế ngay lập tức cho tổ chức các bữa tiệc linh đình ở khắp vương quốc để ăn mừng việc mở rộng thương trường, đồng thời dồn hết tâm huyết vào việc bành trướng sức mạnh kinh tế của đế chế ra khỏi biên giới Hy Lạp. Các bữa tiệc tráng lệ và tràn đầy màu sắc: phụ nữ mặc trang phục bằng lụa đủ loại và nhảy múa vòng quanh trong niềm hân hoan vô bờ với sự tự do và nét nữ tính mà loại chất liệu mềm mại và mịn màng này mang lại cho họ. Họ không còn là những phụ nữ bình thường, mà đã trở thành tâm điểm chú ý của các quý ông qua những đường nét duyên dáng trên thân thể ngọc ngà của họ được tơ lụa tôn vinh thêm phần nổi bật. Trong số các mỹ nhân này, người ăn mặc lộng lẫy nhất là Thái hậu Olympiad,

1 | Nút thắt Gordian là một nút thắt phức tạp đến mức không ai mở được, và tương truyền ai mở được nó sẽ trở thành vua. Alexander Đại Đế đã mở nút thắt này bằng cách dùng kiếm chặt đứt nó

thân mẫu của Alexander Đại đế. Ngay cả thiếu nữ xinh đẹp nhất trong hoàng cung cũng không sánh được với sự quyến rũ của bà. Cá tính mạnh mẽ cùng phong thái tự tin của một nữ hoàng vốn là thân mẫu của Alexander Đại đế nay lại được tô điểm với khí chất phi phàm và nét duyên dáng mà chiếc váy lụa mang lại. Bà là nữ hoàng của tất cả các nữ hoàng, và có thể chinh phục bất kì ai với nhan sắc của mình. Thái hậu Olympiad, một bà mẹ kiêu hãnh bậc nhất của tất cả các vị vua và nữ hoàng tiền nhiệm, hết mực ca ngợi chiến công của con trai và khoe bộ sưu tập váy lụa tơ tằm của bà với các quý phu nhân bạn bà. Bà còn hứa hẹn sẽ cho họ mặc những loại lụa đắt tiền nhất của châu Á được trang trí với đường diềm và họa tiết thêu. Và cứ như thế, tại vương quốc Macedonia, trang sức xa hoa nhường chỗ cho sự tinh tế trong việc làm đẹp bởi vì độ bóng bẩy và lấp lánh của lụa tơ tằm không chỉ làm sáng bừng màu da của phụ nữ, khiến cho cả những phụ nữ Ba Tư da sạm màu cũng rực rỡ như ngọn lửa trong đêm, mà còn làm toát lên ở họ nét quý phái và lãng mạn bất chấp địa vị xã hội. Kể từ khi mọi thứ như được bao phủ bởi tấm lụa tuyệt mỹ và những người phụ nữ khoác trên mình bộ váy dài mềm mại để lại những dấu chân quyến rũ ở nơi họ đi qua thì Alexander Đại đế không còn bị những cơn ác mộng ám ảnh nữa. Những cơn ác mộng xấu xí không còn xuất hiện trong giấc mơ của ông, mà thay vào đó đàn bướm Trung Hoa bay lượn, trông như những tác phẩm thủ công hơn là những sinh vật tự nhiên. Chính những ảo mộng của Alexander Đại đế và sự hình thành của chúng trong vô thức đã dẫn tới những thay đổi trong thực tế và khai sinh một thời kì

vàng son của kinh tế và văn hóa, vì con đường tơ lụa không chỉ tạo nên hệ thống giao thương giữa vùng Viễn Đông và Trung Đông mà nhờ vào tham vọng của Alexander Đại đế, chúng còn vươn dài qua Địa Trung Hải đến tận Hy Lạp, và trên những con đường này không chỉ tơ lụa mà cả tôn giáo, văn hóa, triết học, công nghệ và khoa học cũng được trao đổi qua lại giữa các quốc gia. Tuy nhiên những ngày huy hoàng không kéo dài. Trong nhiều năm, Hy Lạp duy trì độc quyền thương mại với Phương Đông và đã để lại dấu ấn trên con đường tơ lụa, đến khi Đế chế La Mã trỗi dậy chinh phục cả thế giới và chiếm luôn cả nghề tơ lụa quý báu này. Dù kết quả của các sự kiện lịch sử này có thể nào đi nữa thì thành tựu kinh tế của Alexander Đại đế cũng chứng minh rằng việc trao đổi hàng hóa, truyền thống và văn hóa giữa các quốc gia chỉ có thể được xem như một bước tiến hướng đến sự phát triển và hợp tác văn hóa. Đồng thời, nó cũng chứng minh rằng, bằng cách hợp tác với nhau, nhân loại có thể tạo ra các tuyệt tác tầm cỡ thế giới và mở ra cánh cổng ban phát sự màu mỡ để hạt mầm hòa bình, yêu thương và tôn trọng lẫn nhau có thể nảy nở khắp nơi. Bên cạnh đó, nhân loại nên nhớ duy nhất một điều: những thứ gắn kết chúng ta không thể chia rẽ chúng ta.

SELECTION

Changsha Kiln - A Thousands - year - old "Silk Road" Ballad

Deng Meng Fang 邓梦芳

长沙窑 - 传唱千年的“丝路”歌谣

أتون تشانغشا - أغنية "طريق الحرير" المغنية لآلاف السنوات

Changsha Kiln - A Thousands - year - old "Silk Road" Ballad

Four de Changsha : chanson millénaire sur la Route de la Soie

Brennofen Changsha – das tausende Jahre gesungene Lied in der Seidenstraße

La Fornace di Tongguan di Changsha - la Ballata di 'la Vita della Seta'
Che Si Canta Per Migliaia degli Anni

長沙窯 - 千年の時をつなぐ「シルクロード」の歌

Чанша пешы - Мыңжылык шыркалган “Жібек жолы” әні

장사요(长沙窑) - 천년 동안 불려져 온 “실크로드”의 노래

Forno de Changsha - Uma Balada da Rota da Seda Cantada Por Mil Anos

Гончарные мастерские города Чанша – народная песня о
«Шелковом пути», передаваемые из уст в уста

Una copla de la Ruta de la Seda que se ha cantado a lo largo del milenio

Lò Trường Sa - Ca dao của Con Đường Tơ lụa đã lưu truyền hàng
nghìn năm

长沙窑 - 传唱千年的“丝路”歌谣

在“一带一路”国际合作高峰论坛开幕式上，国家主席习近平向世界述说着古老民族千年前的故事：“我们的先辈扬帆远航，穿越惊涛骇浪，闯荡出连接东西方的海上丝绸之路……在印度尼西亚发现的千年沉船‘黑石号’等，见证了这段历史。”从小生长于湘水之滨的我对此极有感触，这艘千年沉船“黑石号”承载的便是长沙窑的厚重历史。

1998年，在印度尼西亚勿里洞岛海域的一块黑色大礁岩附近，德国一家打捞公司打捞出了一艘唐代沉船，这艘古老沉船被命名为“Batu Hitam”，也即“黑石号”。在船上装载的6万余件瓷器中，长沙窑瓷器多达5万余件。据考证，长沙窑出产的陶瓷远销29个国家和地区，在与东西方各国文化的交融碰撞中展现出了中国独特的魅力。可以说，长沙窑的故事便是千年前中国唐代海上丝绸之路商贸盛况的缩影。

一、前世传奇：海上丝绸之路的见证者

沿着历史的长河溯流而上，我们不妨触摸长沙窑的余温，去倾听那

个时代的故事。公元八世纪，唐代富裕辉煌的开元盛世过后，经历了“安史之乱”的李唐王朝逐显衰败之势，人口也有明显的减耗。此时中原人大量南迁，许多窑工也便一路向南，几经辗转，只为寻一方净土。《旧唐书·地理志》有记载云：“自至德后，中原多故，襄邓百姓，两京衣冠，尽投江湘，故荆南并邑十倍其初。”窑工们来到湘江边，在铜官一带一个叫做“石渚”的地方安顿下来，当时的他们不曾想到日后将会给中国陶瓷史添上华美的一笔。事实上，正因为窑址在铜官镇被首先发现，后来的长沙窑也被称作“铜官窑”。

自隋唐以来，陶瓷均以青、白单色为主，而在南方这一片有着楚骚遗风的国度中，窑工们以其浪漫的想象力，在岳州窑传统的褐黑色瓷器的基础上创立了釉下多种色调，铜红便是其中的一抹亮色。他们谙熟唐三彩传统技艺，又找到了适宜制陶的黏土，改变了“南青北白”的固有局面，渐成“南青北白长沙彩”鼎立之势，也为中国陶瓷业带来一个色彩纷呈的美丽世界。

唐代诗才辈出，据说当离乡漂泊的诗人杜甫到潭州（长沙）时，恰巧看到了铜官窑烧瓷的情景，便吟咏出了一首《铜官渚守风》，诗人起初以为是春耕烧山，直到天幕也被染红，方知是铜官窑在用山柴烧窑。更为可考的记载是，湘籍诗人李群玉在《石渚》一诗中生动形象地描述了长沙铜官窑鼎盛时期的生产制作情况：“古岸陶为器，高林尽一焚。焰火湘浦口，烟触洞庭云。迴野煤飞乱，遥空爆响闻。地形穿凿势，恐到祝融坟。”用山柴烧制瓷器时洞火冲天，十分壮观。“李群玉对故乡湖南感情极深，在其诗歌中，我们读出了晚唐的

人文风貌，也找寻到了对长沙窑的生动记载。

大唐是我国诗、书、画的黄金时代，安史之乱过后，诗歌中浓烈的理想色彩消退，却有了更加生活化的倾向。长沙窑的窑工们也在诗的感性世界中徜徉，实有以诗文装饰瓷器的首创之功。瓷器上的诗句摆脱了礼俗羁绊，极有人间烟火气，也成为了《全唐诗》的重要补充。“君生我未生，我生君已老。君恨我生迟，我恨君生早。”相爱却不能长效厮守，此中充盈着愁思之苦。“男儿大丈夫，何用本乡居。明月家家有，黄金何处无。”诗中道尽“丝绸之路”中男儿志存高远、努力探索的心境。

在唐朝时期，许多信奉伊斯兰教的阿拉伯、波斯商人留居长安等地，政府对外开放包容的政策也延续到了制瓷业上。长沙窑不仅有花草树木、山水鱼虫等生动活泼的图案，还吸取了西亚、波斯绚烂多彩的艺术风格，瓷器上的装饰丰富多彩，如骆驼舞乐、胡人骑射等，应有尽有，更有书写着阿拉伯文“真主真伟大”的瓷器。在8世纪末期，长沙窑这颗极具创造魅力的彩瓷明珠开始焕发光彩，魅力之大，使其后来拥有了广阔的国内外市场。瓷器从铜官港口出发，由湘江入洞庭湖顺长江出海，经扬州、泉州等口岸，出口到东亚、西亚、中东、阿拉伯地区、非洲北部等29个国家和地区，不愧于其唐代“外销第一窑”的美誉。

由此可见，长沙窑对海上丝绸之路的开辟起着不可忽视的作用。当时的北方战乱频发，陆上丝绸之路已难走通，而长沙窑不仅巧匠云集，首创釉下彩绘，更以包容开放的胸怀，借助得天独厚的地理优

势，坐拥湘水之便，抓住了海上丝绸之路的大好良机。同时，长沙窑凭借“按需定制”的生产模式备受世界喜爱，呈现出蓬勃生机。瓷器上的华美光泽折射着古老中国的艺术与文化魅力，它的故事也口口相传，至今仍有余响。

二、今生故事：一带一路上的文化瑰宝

每当回到家乡，我仍能感受到长沙窑的“陶都”风情。天然麻石路、陶砖陶瓦屋，多彩的陶瓷产品俯拾皆是，这诗意盎然的一切都在无声地陈述着昔日的彩韵唐风。

“黑石号”中的一件长沙窑青釉褐彩瓷器上有一句美丽的诗：“君生我未生，我生君已老”。穿越千百年，今人读到，仍觉与古人情感相通。长沙的舞剧《君生我未生》则更将这一句诗演绎为了一段发生在唐代铜官镇的凄美故事。舞剧讲述了身处不惑之年的窑主潇龙，在湘江之畔见一女子河边浆纱，一见倾心，却碍于年龄的阻隔难以道出爱恋，那浣纱女便是少女湘儿。湘儿也对潇龙一见钟情，但是少女怀春怎好言说，便也只得情意深藏于心。潇龙瓷艺精湛，在许多瓷瓶上描摹出了湘儿的风姿。然而不巧的是，世事辗转，两人在顾盼情深中却失去了彼此。在长沙铜官窑远销海外的过程中，异国的番王惊叹于瓷瓶上绘制的湘儿的绝色，决心娶走湘儿。湘儿有苦难言，终于披上嫁衣，被逼上开往异乡的船，从此与潇龙远隔天涯。在海上航行的路途中，湘儿无意间看到了瓷瓶上有自

أتون تشانغشا - أغنية "طريق الحرير" المغنية لآلاف السنوات

في حفل الافتتاح لمندى الحزام والطريق للتعاون الدولي، حكى الرئيس الصيني شي جينغ بينغ عن قصة الأمة القديمة للعالم كله: "أبحر أسلافنا واجتازوا الأمواج الهائلة واستكشفوا طريق الحرير البحري الذي يربط بين الشرق والغرب... وشهد تاريخه حطام سفينة 'الحجر الأسود' الألفية التي عثر عليه في إندونيسيا." إن سفينة "الحجر الأسود" حملت التاريخ العريق لأتون تشانغشا، ونشأت في شاطئ نهر شيانغشوي، فأشعر به كثيرا.

في عام 8891، بالقرب من الشعب الأسود الكبير في مياه جزيرة بيليتونج، إندونيسيا، أنقذت شركة إنفاذ ألماني حطام سفينة لأسرة تانغ. وسميت حطام السفينة هذا بـ "matih utaB" أي "الحجر الأسود". في هذه السفينة أكثر من 6 آلاف خزف، وبما فيها أكثر من 5 آلاف خزف لأتون تشانغشا. وفقا للبحوث، صدر الخزف الذي أنتجه أتون تشانغشا إلى 92 بلدان ومناطق. فيمكن القول إن قصة أتون تشانغشا هي لمحة التجارة على طريق الحرير البحري في أسرة تانغ قبل أكثر من آلاف السنوات.

أ- الأسطورة الماضية: الشاهد لطريق الحرير البحري

نعيد النظر إلى نهر التاريخ، فنحس بدرجة الحرارة المتبقية لأتون تشانغشا، ونستمع إلى القصة لذلك العصر. في القرن الثامن الميلادي، بدأت أسرة تانغ التي شهدت "تمرد أنشي" تتحط بعد عصر كايوان المزدهر. وانتقل سكان السهول

جاءت الصورة، ورافقها بيت شعر: "君生我未生，我生君以老。" 湘儿终于明白，自己的意中人也与自己受着同样的煎熬，于是抱起瓷瓶，跳入了无垠的大海，航船随之沉没。潇龙在长沙听闻湘儿的死讯，也投身窑中自焚，以死殉情，最终血溅瓷器，化为一尊红釉瓷，铜官窑从此闻名。

这首凄美的爱情故事委婉曲折，让人为之动容，铜官窑陶瓷的背后有着深刻的文化意义，它演绎的是人类共同的情怀，对“爱”至死不渝的追求便是其中之一。长沙窑曾穿越惊涛骇浪，扬帆远航，而今日再一次用厚重的艺术历史积淀向世界诉说着中国的故事。

随着“一带一路”国际合作高峰论坛的成功举办，作为古代海上丝绸之路重要支点的长沙窑重聚世界目光，前来铜官参观的外国友人也越来越多。千年之前，长沙窑带着“心忧天下、敢为人先”的湖湘精神漂洋过海，作为唐代中外友好交流的使者，使大唐风韵在异域流转，在海上丝绸之路沿线发现的许多长沙窑瓷器便是中国在唐朝时期对外友好交往的有力证据。千年之后，长沙窑又回到了故乡，在古丝绸之路这一历史符号的指引下，向全世界传递着工匠精神、创新精神以及对爱的向往。

长沙窑的故事如同一曲湘水谣，响彻楚地，我希望这一支美丽的古曲在新时代的诗篇里仍能为人吟咏，因其道尽了华夏博大的气度，也继续诉说着千年“丝路”的荣光。

حي: "تفشّت النار إلى المكان الذي تتدفق الأنهار إلى نهر شيانغجيانغ، ويلمس الدخان السحاب فوق بحيرة دونغتينغ." وهذه القصيدة تتبين أن النار يرتفع إلى السماء تقريبا عندما أحرق الخزف بالأحطاب، وهذا المشهد عظيم ومدهش جدا. إن أسرة تانغ هي العصر الذهبي للشعر والخط والرسم. وبعد تمرد أنشي، التمتع اللون المثالي في الشعر، بل امتلأ بلون الحياة اليومية. وهذا يرجع إلى تزيين الخزف بالأشعار، وهذه الأشعار أصبحت جزءا كبيرا في كتاب ((أشعار تانغ الكاملة)). وهناك شعر مشهور منها: "عندما ولدت لم ولدت، وعندما ولدت أصبحت كبيرا في السن. تأسف على أنني ولدت متأخرة، وآسف على أنك ولدت مبكرا." تمثل هذه القصيدة بالحزن والأسف، لأنهما تحابان لكن لا يمكن أن يتزوجا ويبقيا.

في أسرة تانغ، أقام كثير من التجار العرب والفرس الذين يؤمنون بالإسلام في تشانغآن، وامتدت سياسة الانفتاح والتسامح إلى قطاع صنع الخزف. فلا تحتوي الأنماط على خزف أتون تشانغشا على الزهور والأعشاب والأشجار والأسماك والحشرات، والمناظر الطبيعية فقط، بل تمتص أسلوب الفن في غرب آسيا والفارس. فالزخرفة على الخزف متنوعة وملونة، مثل الأشخاص الذين يرقصون ويلعبون الآليات الموسيقية على ظهر الجمل، وأهل هو الذين يرمون السهام راكبين الأحصنة، والكلمات العربية "الله أكبر". في نهاية القرن الثامن، انطلق السفن التي حملت خزف أتون تشانغشا من ميناء تونغقوان في نهر شيانغجيانغ، ثم أبحرت السفن على طول نهر اليانغتسي إلى البحر، مرارا يانغتسو وتشيانغتشو، أخيرا وصلت السفن إلى 92 بلدان ومناطق في شرق آسيا وغرب آسيا وشمال إفريقيا. وكذلك صدر خزف أتون تشانغشا إلى هذه البلدان والمناطق، فيجدر أتون تشانغشا بـ"الأتون الأول من حيث التصدير".

الوسطى من الصين إلى الجنوب، فكثير من عمال الأتون انتقلوا إلى الجنوب أيضا للبحوث عن أرض آمنة. يقال في ((الكتاب القديم لأسرة تانغ · جغرافيا))، إن كثير من سكان السهول الوسطى انتقلوا إلى حوضي نهر اليانغتسي ونهر شيانغجيانغ، فزاد عدد البلدات إلى مزيد من 01 مرات في منطقة هوشيانغ. استوطن عمال الأتون في شييتشو ببلدة تونغقوان، لكنهم لم يعتقدوا في ذلك الوقت أنهم سيضيفون لمسة رائعة في تاريخ خزف الصيني في المستقبل. منذ أسرتي سوي وتانغ، معظم ألوان الخزف هي الزرقاء والبيضاء، لكن في المنطقة الجنوبية ذات إرث تشو ساو، خلق عمال الأتون بخيالاتهم الروماتسية فخارا ألوانا متنوعة على أساس الخزف الأسود والأسمر، والأحمر النحاسي هو واحد من هذه الألوان البراقة. أجاد هؤلاء العمال المهارات التقليدية لقاريات أسرة تانغ الموهمة بالألوان، ووجدوا الطين الصالح لصنع الخزف، مما غير الوضع المتأصل، ألا وهو اشتهر جنوب الصين بالخزف الصيني الأخضر، واشتهر الشمال بالخزف الصيني الأبيض. ثم تشكل الوضع الجديد: الخزف الصيني الأخضر في الجنوب، الخزف الصيني الأبيض في الشمال والخزف الملون اللامع في تشانغشا، الأمر الذي جلب قطاع صنع الخزف الصينية إلى عالم ملون جميل.

ولد كثير من الشعراء في أسرة تانغ. قيل إن الشاعر دو فو الذي ابتعد عن منزله لسنوات كثيرة أنشد شعرا عندما وصل إلى تانتشو (تشانغشا)، ورأى مشهد صنع الخزف في أتون تشانغشا. كان يظن الشاعر أن الفلاحين أحرقوا الجبال لزراعة المزروعات في الربيع، وحتى صبغت السماء باللون الأحمر، عرف أن هذا المشهد هو أحرق أتون تشانغشا بالأحطاب. وهناك سجل أكثر موثوقية آخر. قد وصف الشاعر من أهل هو نان لي تشيون يوي أحوال صنع أتون تشانغشا بشكل

فهت أنهما يتحابان، ففزت في البحر الواسع. وعندما سمع شباو لونغ عن هذا الخبر، قفز في فرن صنع الخزف. وتطاير دمه إلى الخزف، فأصبح الخزف فخارا أحمر لماعا. ثم اشتهر أتون تشانغشا منذ ذلك الوقت.

هذه قصة الحب مثيرة ومؤسفة، وتظهر سعي الناس إلى الحب الحقيقي والمشاعر الإنسانية المشتركة، وكذلك المغزى الثقافي وراء خزف أتون تشانغشا.

مع النجاح في إقامة منتدى الحزام والطريق للتعاون الدولي، يجذب أتون تشانغشا نظرة العالم مرة أخرى بصفته نقطة ارتكاز هامة لطريق الحرير البحري القديم.

ويزوره مزيد من الأجانب. قبل آلاف السنوات، أبحر خزف أتون تشانغشا إلى الخارج حاملا روح منطقة هوشبانغ أي التركز على البلد وكون أول من يفعل

أمرا صعبا، مما جعل فتنة أسرة تانغ تنتشر إلى الخارج. وبعد آلاف السنوات، يعود خزف أتون تشانغشا إلى بيته، وينشر أرواح الحرفيين والخلق والسعي إلى

الحب إلى العالم بتوجيه طريق الحرير.

قصة أتون تشانغشا مثل أغنية تغنى في جنوب الصين. وأتمنى أن هذه الأغنية القديمة الرائعة ما زالت تغنى وتنتشر في العصر الجديد، لأنها إظهار تسامح

الصين وشرف طريق

الحرير.

ويدل هذا على أن أتون تشانغشا لعب دورا هاما في فتح طريق الحرير البحري.

في ذلك الوقت، كثرت الحروب في الشمال، فلا يمكن السير على طريق الحرير

البري. أما أتون تشانغشا، فاجتمع فيه كثير من العمال الماهرين، وخلق خزفا

ملونا لماعا، وكذلك تمتع بتميز نهر شيانغجيانغ. فتلقى أتون تشانغشا إقبالا حارا

في العالم كله بنمط إنتاجه "صنع الخزف حسب الطلب". يظهر الخزف الفن

الصيني القديم وجاذبية الثقافة الصينية، وإنه ما زال يتمتع بشهرة حتى الآن.

ب- قصته الآن: الكنز الثقافي على طريق الحرير

كلما عُدت إلى البيت، شعرت بجاذبية أتون تشانغشا بصفته مدينة للخزف. طرق

الحصى الطبيعية وغرف الطوبات الفخارية كلها الشعرية تخبرنا بعظمة وجمال

أسرة تانغ بصمت.

هناك بيت جميل من القصيدة على خزف لأتون تشانغشا في "الحجر الأسود":

" عندما ولدت لم ولدت، وعندما ولدت أصبحت كبيرا في السن." ما زلت أحس

بالمشاعر والعواطف بين البطل والبطلة بعد آلاف السنوات. ويحكي دراما

الرقص ((عندما ولدت لم ولدت)) عن قصة رائعة ومحزنة حول هذه القصيدة.

أحب شباو لونغ صاحب الأتون في الأربعين من عمره شبانغ أر عندما رآها

تغسل القماش في ضفة نهر شيانغجيانغ. لكنه لا يمكن إبلاغها بحبه، لأن عمره

أكبر من عمرها كثيرا. في الحقيقة، أحبته شبانغ أر أيضا، لكنها لم تخبره أيضا

بسبب الخجل. تمتع شباو لونغ بمهارة رائعة في صنع الخزف، فرسم صورة

شبانغ أر على الخزف. ومع تصدير خزف أتون تشانغشا إلى الخارج، رأى أحد

الملاك صورة شبانغ أر الجميلة وأعجبه جمالها، فقرر التزوج منها. ينسب شبانغ

أر، فصعدت إلى السفينة إلى الخارج. على الطريق، رأت صورتها على الخزف

وكتبت القصيدة "عندما ولدت لم ولدت، وعندما ولدت أصبحت كبيرا في السن".

Changsha Kiln - A Thousands - year - old "Silk Road" Ballad

At the Opening Ceremony of the Belt and Road Forum for International Cooperation, President Xi Jinping told a story of the ancient Chinese nation happened thousands of years ago to the whole world - Our ancestors, navigating rough seas, created sea routes linking the East with the West, namely, the Maritime Silk Road. These ancient silk routes opened windows of friendly engagement among nations, adding a splendid chapter to the history of human progress. The thousand-year-old “gilt bronze silkworm” displayed at China’s Shaanxi History Museum and the Batu Hitam shipwreck discovered in Indonesia bear witness to this exciting period of history. Growing up on the shore of Xiang River, I am deeply touched by this. The sunken ship Batu Hitam(also called Black Stone, an ocean-going vessel) carries the great yet heavy history of Changsha Kiln.

In 1998, a German salvage company salvaged a Tang Dynasty (618–907) sunken ship, known as Batu Hitam, or Black Stone, near a large black reef off the coast of Belitung Island, Indonesia. Among over 60,000 pieces of porcelain loaded on the ship, more than 50,000 are from Changsha Kiln. According to relevant research, the porcelains produced in Changsha Kiln have been

exported to 29 countries and regions, showing the unique charm of China in the collision with the eastern and western cultures. It can be said that the story of Changsha Kiln epitomizes China's booming commerce and trade along the Maritime Silk Road in the Tang Dynasty thousands of years back.

I. Legend of the Past: Witness of the Maritime Silk Road

Tracing the history back, we might as well feel the preserved glamour of Changsha Kiln and listen to the story of that glorious era. In the eighth century, since the Flourishing Kaiyuan Reign Period, the Tang Dynasty has experienced a gradual decline after the Rebellion of An Lushan and Shi Siming, and its population was greatly reduced. At that time, a large number of people in the central plains headed towards the south, and many kiln workers also migrated to the south after several moves, only to find a favorable land to live and work. Records of Geography in the Old Tang Book writes that from the Wude Period of Emperor Li Yuan's reign, the central plains witnessed great misfortunes. Residents of Xiang and Deng and aristocratic families of Luoyang and Chang'an all moved from the turbulent area and sought new residency along the Xiang River. Then the villages in the Jingnan Prefecture expanded tenfold. The kiln workers reached the Xiang River and settled in a place called Shizhu near the Tongguan district. They will never expect that their efforts would have added to brilliance in China's history of porcelain. In fact, just

because the kiln site was first discovered in Tongguan Town, the Changsha Kiln later was also called "Tongguan Kiln".

Since the Sui and Tang dynasties, the porcelain has been mainly in blue and white. But in the south, a land with the legacy of ancient Chu's poetic tradition, the kiln workers have created, based on the traditional brownish black porcelain of Yuezhou Kiln, a variety of underglaze colors among which copper red is one of the bright colors. They are familiar with the traditional techniques of tricolor-glazed pottery in the Tang Dynasty, and find proper clay suitable for pottery making, which changed the inherent situation of "the south porcelain is green while the north porcelain is white", and gradually "the south porcelain is green, the north porcelain is white and porcelain made in Changsha Kiln has its unique color". Therefore, the Chinese porcelain industry blooms with colorful and beautiful porcelain wares.

It is said that when the great poet Du Fu was exiled to Tanzhou (Changsha), he happened to see the pottery baking in the Tongguan Kiln. He improvised a poem titled "Sight in Ningxiang County, Tongguan Town". At first the poet thought people were burning mountains for spring plowing, then until the canopy of heaven was also dyed red he realized that workers in Tongguan Kiln were burning pottery with firewood. A more reliable record is that Li Qunyu, a poet born in Hunan, vividly described the prosperous production and manufacture of the Tongguan Kiln in Changsha in his poem Shizhu: Upon the ancient shore of the river, porcelain ware manufacturing was thriving and high

forests were thoroughly burned down. The flame extended to the river mouth and the smoke touched the clouds floating on the Dongting Lake. Coals scattered on the open fields and the blasting sound was heard from the distant sky. The fire spread across the terrain. Should the legendary god of fire Zhu Rong's grave be burned away? The raging fire from the cave where the porcelain was baked with firewood towered to the sky, presenting a very spectacular scene to the people's eyes. Li Qunyu has a deep affection for his hometown Hunan. In his poems, we not only read out the cultural features of the late Tang Dynasty, but also found lively records of the time-honored Changsha Kiln.

The Tang Dynasty is a golden age of Chinese poetry, literary works and paintings. After the Rebellion of An Lushan and Shi Siming, the strong features related to noble ideal in the poems had faded, and more poets tended to describe and picture the real life. The workers in Changsha Kiln also strolled in the perceptual world of poetry, owing to the initiative to decorate porcelains with poetry within the industry. The poems on the porcelain broke away from the fetters of etiquette and custom, and were brimming with flavor and vitality of life. These verses became an important supplement to the Collected Poetry of the Tang Dynasty. "I was not when you were born; You were old when I was born; You regret that I was late born; I regret that you were early born." Love can't last forever, causing endless love-sickness of lovers. "Why should a man live in his hometown when he is young? There is a bright moon hanging over every house, but

gold is not scattered everywhere. In this poem the ambitious aspiration and exploring efforts of men living along the Silk Road are fully demonstrated.

In the Tang Dynasty, many Arabian and Persian merchants who believed in Islam traveled to China and stayed in Chang'an and other places. The government's policy of opening up and inclusiveness has also extended to the porcelain making industry. Porcelain produced from Changsha Kiln not only has vivid and lively patterns of flowers, plants, trees, mountains, waters, fish and insects, but also absorbs the varied artistic styles of western Asia and Persia. The decoration on the porcelain is rich and colorful, such as camel dance, riding and shooting of the Hu people, etc. There were many sorts of porcelain pieces, even some porcelains on which "God is great" in Arabic is written. At the end of the 8th century, Changsha Kiln, a charming pearl with great creativity in the industry of colored porcelain manufacturing, began to glow with shining glamour, which made it have a vast domestic and international market. Departing from Tongguan port, along the Xiang River, to Dongting Lake, then through Yangzhou, Quanzhou and other ports along the Yangtze River, the porcelains were exported to 29 countries and regions in east Asia, west Asia and north Africa. The Changsha Kiln is worthy of its reputation as "the first kiln for export" in the Tang Dynasty.

It can be seen that, Changsha Kiln played a vital and non-negligible role in the development of the Maritime Silk Road. At that time, wars were frequently waged in the north, so the

overland silk road land has been difficult to tread or travel. However, Changsha Kiln, located on the shore of Xiang River, not only gathered skillful craftsmen who created under-glaze painted porcelain, but also captured the good opportunity of the maritime silk road with an inclusive and open mind, relying on the unique advantages of geography. At the same time, Changsha Kiln became popular in the world with its "on-demand customization" production mode and showed good momentum and vitality of development. The luster on the porcelain reflects the artistic and cultural charm of ancient China, and the story of Changsha Kiln is handed down to generations with echo in people's heart.

II. Story in the Present Life: the Cultural Treasures along the Belt and Road

Whenever I return to my hometown, I can still be appealed to the charm of the "porcelain capital" Changsha Kiln. Natural granite road, house built with ceramic bricks and tiles, together with colorful painted porcelain, formed a poetic atmosphere and became a silent statement of the past glory and style in the Tang Dynasty.

A romantic poem on a celadon with brown painting made from Changsha Kiln found in Batu Hitam reads: "I was not when you were born; You were old when I was born." Though thousands of years elapsed, when people read the verse today,

they still can relate emotionally to the ancient people. The Changsha dance drama *I Was Not When You Were Born* also interprets this poem as a tragic and beautiful story happened in Tongguan town in the Tang Dynasty. The dance drama tells the story of Xiao Long, a 40-year-old kiln owner, who met a young lady named Xiang Er washing clothes by a river and fell in love with her at the bank of the Xiang River. However, due to age barrier, it was hard for him to confess his love to her. Xiang Er also fell in love with Xiao Long at first sight, but she was so shy to express her love and hid this secret affection in her heart. Xiao Long had exquisite porcelain making skills and painted the graceful image of Xiang Er on many porcelain vases. Unfortunately, there were unexpected twists and turns in their destiny and the two have lost each other in their yearning. In the process of selling porcelains of Changsha Kiln abroad, a foreign emperor was amazed at the unique charm and unrivalled beauty of Xiang Er painted on the porcelain vases and determined to marry her. Xiang Er swallowed the misery and was forced to board on a ship bound for a foreign land. From then on, she was separated from Xiao Long. On the voyage, Xiang Er happened to see a painting of herself on a porcelain vase, accompanied by a poem: "I was not when you were born; You were old when I was born." Xiang Er finally understood that her lover was suffering the same pain herself, so she picked up the porcelain vase and jumped into the boundless sea with it. Later, the ship sank with her. Xiao Long, hearing about in Changsha the death of Xiang

Er, immediately committed suicide in the burning kiln. He died for his true love. The porcelain ware was splashed over with his blood and eventually turned into a red-glazed porcelain. Hence, the Tongguan Kiln became famous.

This tragic and beautiful love story is euphemistic and tortuous and so many people are deeply moved. Porcelain produced in Tongguan Kiln ceramics bears a profound cultural significance. It strikes a sympathetic chord of human beings. The undying pursuit of love is one of the common feelings aroused by the story. Changsha Kiln once sailed far away through the stormy waves. Today it spreads the story of China with its profound accumulation of art and history to the world.

With the successful convening of the Belt and Road Forum for International Cooperation, Changsha Kiln, an important point along the ancient maritime silk road, re-attracts the attention from the whole world. More and more foreign friends come to visit Tongguan. Thousands of years ago, Changsha Kiln traveled across the sea with the Hunan people's spirit of "worrying about the world and daring to be the first". As the emissary of sino-foreign friendly exchanges in the Tang Dynasty, it brought the charm of China in the Tang Dynasty to many foreign countries. Many Changsha porcelains found along the maritime silk road are strong evidence of China's friendly exchanges with foreign countries in the Tang Dynasty. Thousand years later, Changsha Kiln returned to its hometown. Under the guidance of the ancient silk road, Changsha Kiln, as a historical symbol, conveyed to the

world the spirit of craftsmanship, innovation and yearning for true love.

The story of Changsha Kiln, like a ballad of Xiang River, is well-known throughout the south of China. I hope this beautiful old ballad can still be sung in the new era, for it fully displayed the inclusiveness of China and will continue to demonstrate the glory of the "Silk Road" for thousands of years.

Four de Changsha : chanson millénaire sur la Route de la Soie

Dans la cérémonie d'ouverture du Forum sur l'initiative « Ceinture et Route » pour la coopération internationale, le président chinois Xi Jinping a raconté une histoire qui remonte à des millénaires au monde entier : « Nos ancêtres ont mis à la voile contre vent et marée pour frayer la Route de la Soie maritime reliant l'Orient et l'Occident... L'épave de Bateau Belitung trouvé au large de l'Indonésie a été témoin de cette histoire ». Moi, née aux côtés de la rivière Xiang, est bien touchée par ce discours. Ce bateau Belitung constitue le symbole d'une longue histoire du Four de Changsha.

En 1998, tout près d'un grand rocher noir au large de l'île indonésienne de Belitung, une entreprise allemande a renfloué une épave Tang nommé « Batu Hitam », soit Bateau Belitung. La cargaison de l'épave consistait en effet presque entièrement de céramique chinoise de Changsha qui selon des recherches, sont exportées à 29 pays et régions. Elles montrent le charme unique dans les échanges entre cultures de différents pays orientaux et occidentaux. Autant dire, l'histoire du Four de Changsha est le reflet des échanges commerciaux florissants sur la Route de la Soie maritime sous la dynastie des Tang il y a des millénaires.

Partie I Légende historique : témoin de la Route de la Soie

Marchant le long de la rivière de l'histoire, nous pouvons toucher la température du Four de Changsha en écoutant ce qu'elle nous raconte de cette époque-là.

Au VIII^e siècle, succédant à l'ère Kaiyuan, une époque glorieuse et prospère, la dynastie des Tang sous la gouvernance de la famille Li s'est dégradée à cause des bouleversements provoqués par la Révolte d'An Lushan. Cette décadence se concrétisait en diminution de la population, des habitants du Centre parmi lesquels beaucoup d'artisans commençaient à immigrer vers le Sud pour trouver un environnement paisible. Selon Records géographiques de l'Ancien Livre des Tang, après l'ère Zhide, le Centre était marqué par des catastrophes successives, il n'était pas rare de voir des habitants se jeter dans la rivière Xiang, la taille de la cité de Jingnan a décuplé. Des artisans sont arrivés au bord de la rivière Xiang et se sont installés à Shizhu qui appartenait au bourg de Tongguan, un lieu si inconnu que personne n'a pu prévoir son rôle considérable dans l'histoire de céramique chinoise. En fait, le siège du Four de Changsha a été pour la première fois découvert dans le bourg de Tongguan, d'où son autre appellation qui est le Four de Tongguan.

À la différence du vert et du blanc, couleurs dominantes des céramiques unicolores depuis les dynasties des Sui et des Tang, les artisans du Sud pleins d'imagination ont pris l'initiative d'utiliser des couleurs brillantes sur le fond des céramiques traditionnelles

brun foncé du Four de Yuezhou, y compris le rouge de cuivre. Avec la découverte d'argile, matière idéale pour la céramique, ces artisans habiles à la technique traditionnelle de la céramique Sancai ont brisé l'idée reçue « Sud vert, Nord blanc » en ajoutant des couleurs variées et ont ouvert un nouveau chapitre plus coloré pour la céramique chinoise.

La dynastie des Tang est une époque où des poètes de talent surgissent en foule, parmi lesquels Du Fu est un représentant éminent. Ayant mené une vie errante à l'étranger, à l'arrivée de Tanzhou (Changsha), il a vu par hasard des artisans cuire des céramiques dans la Four de Tongguan. Touché par cette scène, il a composé un poème intitulé À l'abri du vent sur l'îlot de Tongguan. Le poète a tout d'abord pensé que ce sont les agriculteurs qui mettaient du feu dans la montagne pour se préparer à la culture printanière, mais enfin il a compris que c'était la cuite des céramiques dans la Four de Tongguan jusqu'à ce que le ciel ait rougi par la lumière des flammes. Selon des œuvres plus fiables, le poète Li Qunyu originaire du Xiang a décrit précisément dans son poème intitulé Shizhu la scène splendide lors de la production des céramiques à l'apogée du Four de Tongguan : les flammes touchent le ciel quand on cuit des céramiques avec des bois des arbres dans la montagne. Comme il est très attaché à son pays natal qui est le Hunan, dans ses poèmes, se lisent non seulement des coutumes et cultures de la fin des Tang, mais aussi la description précise et vive sur le Four de Changsha.

La dynastie des Tang est considérée comme l'âge d'or du

poème, de l'écriture et de la peinture chinoises. Après la Révolte d'An Lushan, se voit de moins en moins l'idéalisme dans les poèmes dont les sujets se tournent vers la vie civile. Les artisans du Four de Changsha se réjouissaient aussi dans le monde du poème et ont pris l'initiative d'embellir les céramiques de poèmes écrits par eux-mêmes. Leur composition reflétant la vie réelle se libère des règles exigées et constitue une partie complémentaire importante de la Poésie complète des Tang. À titre d'exemple : « Je n'existe pas à ta naissance, tu vieillis à ma naissance. Tu regrettes ma naissance trop tard, je regrette ta naissance trop tôt. » Malgré l'amour mutuel entre ces deux, ils ne peuvent pas être ensemble pour toujours, ce poème est plein de douleur et de tristesse. « En tant qu'homme, à quoi sert si je reste dans son lieu de naissance? N'importe qui dispose de la lune, n'importe où se cache de l'or. » Ce poète manifeste son espoir et son ambition pour le futur grâce aux opportunités apportées par la Route de la Soie.

Sous la dynastie des Tang, de nombreux commerçants arabes et persans croyant en islamisme s'installaient dans des villes du Centre comme Chang'an. La politique gouvernementale d'ouverture sur l'extérieur s'est étendue à l'industrie céramique. En plus des images naturelles vivantes telles que fleur, herbe, arbre, forêt, montagne, cours d'eau, poisson et insecte, les céramiques de Changsha se sont aussi inspirées des styles artistiques de l'Asie de l'Ouest et de la Perse qui se caractérisent par l'abondance en couleurs. Les images décoratives sur des céramiques sont devenues plus variées : interprètes et danseurs qui jouent sur

le dos du chameau, habitants de l'ethnie minoritaire qui font de l'équitation et lancent des flèches, se voit même l'écriture en arabe « ANLA-AHM-AKBAR » sur les céramiques. À la fin du VIII^e siècle, le Four de Changsha commençait à s'épanouir comme une perle précieuse qui brille, elle occupait de vastes marchés intérieurs et extérieurs. Les céramiques de Changsha transportées par les bateaux partant du Port de Tongguan et passant par la rivière Xiang, le lac Dongting, le Yangtsé, les villes portières de Yangzhou et de Quanzhou, sont enfin exportées à 29 pays et régions en Asie de l'Est et de l'Ouest, au Moyen-Orient, dans les zones arabes, et au nord de l'Afrique, d'où un nom glorieux « championnes pour l'exportation ».

De ce fait, le Four de Changsha joue un rôle non négligeable pour frayer la Route de la Soie maritime. À cette époque-là, les guerres fréquentes au nord de la Chine ont interrompu la Route de la Soie terrestre, alors que la ville de Changsha où se réunissaient les artisans doués et innovants, qui a pris des mesures d'ouverture en bénéficiant des avantages géographiques (traversée par la rivière Xiang), a saisi l'opportunité exceptionnelle historique, soit la Route de la Soie maritime. De plus, si les céramiques de Changsha sont accueillies sur le marché mondial et que toute industrie fasse preuve d'une vitalité, c'est parce que les produits sont fabriqués selon les exigences et besoins des clients. La brillance merveilleuse sur la céramique nous montre le charme artistique et culturel de la Chine antique, l'histoire du Four de Changsha se propage de génération en génération, même

aujourd'hui, elle résonne dans le monde entier.

Partie II Histoire d'aujourd'hui : perle culturelle sur la Route de la Soie

Chaque fois du retour dans mon pays natal, je ressens l'ambiance du Four de Changsha comme la « capitale de céramique » : pavé de granit, maisons en briques, marchandises céramiques de toutes sortes à portée de la vue, chaque signe poétique nous rappelle son passé glorieux.

Sur une céramique de Changsha découverte dans le Bateau Belitung, un beau vers s'écrit : « Je n'existe pas à ta naissance, tu vieillis à ma naissance ». Malgré des millénaires passés, les contemporains ont le même sentiment que les anciens. Le spectacle de danse « Je n'existe pas à ta naissance » a adapté ce vers à une scène de théâtre racontant une histoire amoureuse tragique qui s'est passée dans le bourg de Tongguan sous la dynastie des Tang. Le héros Xiaolong, quarantaine, exploitant d'un four, est tombé amoureux d'un coup de foudre d'une fille à sa première vue au bord de la rivière Xiang, cette fille s'appelle Xiang'er. Soucieux du décalage de leur âge, il n'ose pas lui exprimer son affection pour elle. Quant à Xiang'er, elle est trop timide pour dire son sentiment affectueux. Xiao long, doué de fabriquer les céramiques, a dessiné la beauté de Xiang'er sur ses produits. Malheureusement, ayant vécu les vicissitudes de la vie, ils se sont croisés et se sont séparés. Après que les produits

de Xiaolong ont été exportés à l'étranger, un roi s'étonnait de la beauté extraordinaire de la fille dessinée sur des céramiques et s'est décidé à l'épouser. Soumise à la réalité, Xiang'er a été forcée de se marier avec lui en enterrant son affection secrète au fond du cœur. Au cours de la navigation, elle a vu par hasard son portrait sur les céramiques accompagné d'un vers : « Je n'existe pas à ta naissance, tu vieillis à ma naissance ». Elle s'est pour autant rendu compte que son bien-aimé ne souffrait pas de moins de douleur qu'elle, et s'est jetée dans la mer à perte de vue en portant la céramique dans ses bras. À l'écoute de la mort de son amoureuse, Xiao long s'est jeté dans le four. Les éclaboussures de son sang sur les céramiques les ont rendues toutes rouges, d'où une grande renommée du Four de Tongguan.

Cette histoire émouvante sur le Four de Tongguan a une connotation culturelle profonde, elle interprète les sentiments communs de l'humanité, tels que la recherche permanente de l'amour même au prix de la vie. Le Four de Changsha a mis à la voile contre vent et marée dans le passé, aujourd'hui, il raconte de nouveau l'histoire à la chinoise au monde sur la base d'une richesse artistique accumulée dans l'histoire.

Grâce au succès du Forum sur l'initiative « Ceinture et Route » pour la coopération internationale, en tant que pilier de l'ancienne Route de la Soie maritime, le Four de Changsha absorbe de nouveau le regard du monde entier, de plus en plus d'amis étrangers viennent le visiter. Il y a des millénaires, comme l'envoyé des échanges amicaux entre la Chine et l'étranger,

les céramiques de Changsha ont franchi la mer et ont diffusé la culture chinoise sur les terres étrangères, de nombreuses céramiques trouvées le long de la Route de la Soie en sont preuves. Des millénaires après, les céramiques de Changsha retournent dans leur pays natal et continuent de transmettre au monde l'esprit d'artisan, l'esprit d'innovation et la recherche de l'amour sous l'orientation de l'ancienne Route de la Soie.

L'histoire du Four de Changsha est une ode pour la rivière Xiang qui retentit sur la terre Chu. J'espère que nous redonnerons la vie à cette ancienne chanson à la nouvelle époque, parce qu'elle interprète parfaitement la splendeur de la culture chinoise et la gloire de la Route de la Soie depuis des millénaires.

Brennofen Changsha – das tausende Jahre gesungene Lied in der Seidenstraße

Bei der Eröffnungszeremonie des internationalen Kooperationsgipfels „Gürtel und Straße“ erzählte Staatschef Xi Jinping der Welt über die Geschichte vor tausenden Jahren der alten Nation: „Unsere Vorfahren segelten durch die Wellen und schafften die maritime Seidenstraße, die Ost und West miteinander verband... Das in Indonesien gefundene Jahrtausend-Schiffswrack „Schwarzer Stein“ hat diese Geschichte miterlebt.“ Das Jahrtausend-Schiffswrack „Schwarzer Stein“ trug die Geschichte vom Brennofen Changsha. Ich bin an den Ufern vom Fluss Xiang aufgewachsen, und daher kann ich es gut verstehen.

Im Jahr 1998 rettete eine deutsche Bergungsfirma in der Nähe eines schwarzen Riffs in den Gewässern der Insel Belitung, Indonesien, ein Wrack der Tang-Dynastie, das „Batu Hitam“, auch bekannt als „Schwarzer Stein“. Unter den mehr als 60.000 Porzellanstücken, die auf dem Schiff geladen waren, befanden sich mehr als 50.000 Stücke aus dem Brennofen Changsha. Forschungen zufolge wurden die im Brennofen Changsha hergestellten Keramiken in 29 Länder und Regionen exportiert, was den einzigartigen Charme Chinas in der Kollision zwischen den Kulturen des Ostens und des Westens zeigte. Man kann

sagen, dass die alte Geschichte vom Brennofen Changsha der Inbegriff des Handelsmottos in der Tang-Dynastie der maritimen Seidenstraße Chinas war.

I. Ehemalige Legende: Zeuge der maritimen Seidenstraße

Wenn wir den langen Fluss der Geschichte entlang hinaufgehen, möchten wir vielleicht die Temperatur des Brennofens Changsha berühren, um die Geschichte dieser Ära zu hören. Im achten Jahrhundert n. Chr. erlebte die Li-Tang-Dynastie nach der wohlhabenden Kaiyuan-Periode der Tang-Dynastie die „Anshi-Rebellion“, die Anbruch eines Rückgang der kaiserlichen Regierung symbolisierte. Zu dieser Zeit hatte sich Anzahl der Bevölkerung wesentlich verringert. Die Leute der zentralen Gebiete Chinas zogen in großer Zahl nach Süden, und viele Brennofenarbeiter gingen auch nach mehreren Runden nach Süden, nur um ein reines Land zu finden. In „Berichten der Geographie des alten Tang-Buchs wurde geschrieben: „Zur Zeit der Mid-Tang-Dynastie“ sind die Leute wegen Naturkatastrophen in zentralen Gebieten Chinas in großer Zahl nach Süden umgesiedelt. Deshalb hat sich die Bevölkerung in Provinzen Hubei und Hunan zehn Male gewachsen.“ Die Ofenarbeiter kamen zum Fluss Xiang und ließen sich an einem Ort namens „Shizhu“ in der Gegend von Tongguan nieder. Damals dachten sie nicht, dass sie der Geschichte der chinesischen Keramik einen wunderschönen Schlag hinzufügen würden. In der Tat wurde der

spätere Brennofen Changsha auch „Tongguan-Ofen“ genannt, nur weil der Brennofen in der Stadt Tongguan entdeckt wurde.

Seit den Sui- und Tang-Dynastien dominierten blaugrün und weiß monochrome Porzellane. Im Vergleich dazu wandten die Brennofenarbeiter im Süden des Landes mit dem Erbe von Chu-Sao ihre romantische Vorstellungskraft an das traditionelle braunschwarze Porzellan des Yuezhou-Ofens an. Unter der Glasur wurde eine Vielzahl von Schattierungen erstellt, und Kupferrot war eine der hellen Farben. Diese Brennofenarbeiter waren vertraut mit den traditionellen Techniken von Tang-Sancai und haben Ton gefunden, der sich für die Herstellung von Porzellanen eignete, was der inhärente Situation von „blaugrüne Porzellane im Süden und weiße im Norden“ eine neue Besonderheit von „farbliche Porzellane in Changsha“ hinzugefügt haben. Dies verlieh der chinesischen Keramikindustrie einen neuen Weg.

Gedichte der Tang-Dynastie kamen in großer Zahl vor. Als der Dichter Du Fu, der lange nicht zu Hause war, nach Tanzhou (Changsha) ging, sah er zufällig die Szene des brennenden Tongguan-Ofens und schaffte ein Gedicht namens „Windschatten Tongguanzhu“. Erst dachte Du Fu an einen Waldbrand. Bis der Himmel ebenfalls rot gefärbt war, war es bekannt, dass man Porzellan mit Bergholz brannte. Eine andere testbarere Aufzeichnung war, dass der Hunaner Dichter Li Qunyu die Produktion des Tongguan-Ofens in Changsha während seiner Spitzenzeit in dem Gedicht „Shizhu“ lebhaft schilderte. Als das Porzellan mit Bergholz gefeuert wurde, stieg

das Feuer an, was ein wunderschönes Bild ausmachte. Li Qunyu hatte eine tiefe Zuneigung für seine Heimat Hunan. Seine Lyrik diente als eine lebhafte Aufzeichnung des Changsha-Ofens und dadurch fühlt man auch die humanistischen Züge der späten Tang-Dynastie.

Tang-Dynastie ist das goldene Zeitalter der Poesie, Kalligraphie und Gemälde in China. Nach der Anshi-Rebellion war die ideale Farbe in der Poesie verblasst, es befand sich jedoch eine Tendenz, die mehr am Leben orientierte. Die Ofenarbeiter im Brennofen Changsha schlugen in der emotionalen Welt der Poesie ein: Es gab eine Pionierarbeit, Porzellan mit Poesie zu dekorieren. Die Verse auf Porzellan waren von Ritualen und Bräuchen befreit worden, was eine wichtige Ergänzung der „Poesie der Tang-Dynastie“ wurde.

Ein Vers eines chinesischen Gedicht heißt, „Wenn Sie geboren sind, bin ich noch nicht. Wenn ich geboren bin, sind Sie schon alt. Sie hassen es, dass ich zu spät geboren bin. Ich hasse es, dass Sie zu früh geboren sind.“ Liebe kann nicht dauerhaft sein, das ist voller Leiden. Ein anderer Vers lautet, „Männer brauchen nicht, immer zu Hause zu bleiben. Es gibt überall Mond und Gold.“ In dem Gedicht sind Männer auf der Seidenstraße zu beschreiben, die ehrgeizig waren und fleißig arbeiteten.

Während der Tang-Dynastie blieben viele arabische und persische Händler, die an den Islam glaubten, in Chang'an und anderen Orten. Und die Politik der Regierung von Offenheit und Toleranz wurde auch auf die Porzellanindustrie ausgedehnt.

Brennofen Changsha hatte nicht nur lebhafte Muster wie Blumen und Bäume, Landschaftsfische und Insekten, sondern nahm auch den herrlichen künstlerischen Stil von Westasien und Persien auf. Die Dekorationen auf Porzellan waren farbenfreudig, wie Kameltanz, Reiten von Hu-Leuten usw. Darüber hinaus gab es auch Porzellanstücke, auf denen „Allah ist wirklich großartig“ im Arabisch geschrieben wurde.

Am Ende des 8. Jahrhunderts wurden Porzellane aus dem Changsha-Ofen sehr beliebt und sein Charme war so groß, dass es später einen großen sowohl nationalen als auch internationalen Markt hatte. Vom Hafen Tongguan aus wurde Porzellane vom Fluss Xiang zum Dongting-See und danach an den Yangtse transportiert. Dann ging es an den Häfen Yangzhou und Quanzhou vorbei, und wurde nach 29 Ländern und Regionen exportiert wie Ostasien, Westasien, dem Nahen Osten, den arabischen Gebieten und Nordafrika. Daher ist es kein Wunder, dass der Brennofen Changsha einen Ruf „des ersten Ofens für Export“ genoss.

Es ist zu sehen, dass der Changsha-Ofen eine wichtige Rolle bei der Entwicklung der maritimen Seidenstraße spielte. Zu dieser Zeit war der Krieg in Nordchina häufig, und die Seidenstraße auf dem Land war schwer zu passieren. Einerseits sammelten sich zahlreiche Meisterhandwerker am Changsha-Ofen und schuf die Unterglasurmalerei in der Geschichte Chinas. Andererseits herrschte am Brennofen Changsha eine integrative und aufgeschlossene Atmosphäre. Und weil der Changsha-

Ofen einen geografischen Vorteil besaß, befand es sich eine gute Gelegenheit in der maritime Seidenstraße aus. Zur gleichen Zeit war der Brennofen Changsha in der Welt für seine „On-Demand“-Produktionsmodell beliebt und zeigte seine Vitalität. Der prachtvolle Glanz auf Porzellan spiegelte den künstlerischen und kulturellen Charme des alten China wider. Die Geschichte des Changsha-Ofens verbreitete sich im ganzen Land und wirkte sich heutzutage noch positiv aus.

II. Die Geschichte dieses Lebens: die kulturellen Schätze auf dem Weg

Jedes Mal wenn ich in meine Heimatstadt zurückkehre, kann ich immer noch den Stil des Changsha-Ofens als „Stadt der Keramik“ spüren. Vielfältige Keramikprodukte wie natürliche gemauerte Straßen und Terrakotta-Fliesen sind überall zu finden. Und all das gibt den alten Reim der Tang-Dynastie an.

Es gibt einen Vers eines schönen Gedichts, der auf einem glasierten braunen Porzellanstück aus dem Changsha-Ofen im „Schwarzen Stein“ geschrieben wurde: „Wenn Sie geboren sind, bin ich noch nicht. Wenn ich geboren bin, sind Sie schon alt.“ Wenn man nach tausenden Jahren den Vers liest, kann einer immer noch mit den Alten mitfühlen.

Ein Theaterstück aus Changsha namens „Wenn Sie geboren sind, bin ich noch nicht“ interpretierte dieses Gedicht sogar als eine schöne Geschichte, die in der Stadt Tongguan der

Tang Dynastie geschah. Das Tanzdrama erzählt über den Brennofenmeister Xiaolong. Wenn Xiaolong am Ufer des Flusses Xiang eine Frau namens Xiang'er sah, verliebte er sich in sie. Es war jedoch wegen der Altersbarriere schwierig, seine Liebe auszudrücken. Xiang'er verliebte sich auch auf den ersten Blick in Xiaolong, aber sie versteckte ihre Gefühle in ihrem Herzen. Xiaolong konnte Porzellane gut machen und bildete das Aussehen von Xiang'er auf vielen Porzellanflaschen ab. Leider haben sich die beiden in der unsteten Welt verloren. Nachdem die Porzellanstücke des Changsha-Ofens im Ausland verkauft wurden, staunte einer ausländische König über die Schönheit von Xiang'er, die auf die Porzellanflasche gemalt wurde. Deshalb entschloss der König, Xiang'er wegzunehmen. Xiang'er zog sich unwillig ein Hochzeitskleid an und wurde gezwungen, in einem fremden Land zu gehen, was zu einer Trennung von Xiang'er und Xiaolong führte. Unterwegs sah Xiang'er unabsichtlich ihr eigenes Porträt auf der Porzellanflasche, begleitet von einem Vers: „Wenn Sie geboren sind, bin ich noch nicht. Wenn ich geboren bin, sind Sie schon alt.“ Schließlich verstand Xiang'er, dass ihrer Geliebte auch unter Liebeskummer litt. Sie ergriff die Porzellanflasche und sprang ins Meer, und danach sank das Schiff. In Changsha hörte Xiaolong den Tod von Xiang'er, und er widmete sich auch der Selbstverbrennung im Brennofen. Am Ende spritzte seiner Blut ein Porzellanstück ins Rote. Seitdem wurde der Tongguan-Ofen im ganzen Land berühmt.

Diese schöne Liebesgeschichte ist euphemistisch und

berührend. Hinter Porzellanen aus dem Tongguan-Ofen steht eine tiefgründige kulturelle Bedeutung, d.h. sie interpretieren die gemeinsamen Gefühle der Menschen, zum Beispiel das Streben nach Liebe, auch wenn Tod droht.

Der Brennofen Changsha dient als ein wichtiger Drehpunkt der antiken maritimen Seidenstraße. Nach vielen Jahren nutzt heute der Changsha-Ofen eine gute Gelegenheit aus, der Welt die lange Geschichte Chinas zu erzählen. Mit dem Erfolg des internationalen Kooperationsgipfels „Gürtel und Straße“ hat der Changsha-Ofen weltweite Blicke gesammelt, und immer mehr ausländische Freunde gehen nach Tongguan besuchen. Vor tausenden Jahren hieß der Geist in Huxiang-Gebieten „globale Ansicht und Ehrgeiz“, unter dessen Anleitung Porzellanflaschen aus dem Brennofen Changsha ins Ausland exportiert wurden, die als Botschafter des freundschaftlichen Austauschs zwischen China und anderen Ländern in der Tang-Dynastie waren. Dadurch wurden die Reize der Tang-Dynastie an verschiedenen Orten entlang der maritimen Seidenstraße entdeckt. Heute kehrt der Changsha-Ofen in seine Heimatstadt zurück. Unter der Führung des historischen Symbols der alten Seidenstraße werden der handwerkliche und innovative Geist sowie die Sehnsucht nach Liebe in die ganze Welt übertragen.

Die Geschichte vom Changsha-Ofen ist wie ein schönes Lied für den Fluss Xiang, das in Xiangchu-Gebieten gesungen wurde. Ich hoffe, dass dieses wunderschöne alte Lied in den Gedichten der neuen Ära noch widerhallen kann. Immerhin spiegelt

es nicht nur den großartigen Horizont des Huaxia-Volkes wider, sondern erzählt der Welt die strahlende Geschichte der Seidenstraße Chinas weiter.

La Fornace di Tongguan di Changsha - la Ballata di 'la Vita della Seta' Che Si Canta Per Migliaia degli Anni

Nella cerimonia di apertura di Belt and Road Forum for International Cooperation, il presidente Xi Jinping ha raccontato la storia dell'antica nazione al mondo, 'i nostri antenati, navigando in mare agitato, ha creato le rotte marittime tra l'oriente con l'occidente, cioè la via della seta marittima... ... e il naufragio "Batu Hitam" scoperto in Indonesia testimoniano di questa esaltante periodo della storia.' Nata e cresciuta vicina al mare, sono d'accordo profondamente con queste parole. Il naufragio 'Batu Hitam' scoperto in Indonesia assume la lunghissima storia della fornace di rame di Changsha.

Nel 1998, nei pressi di una barriera corallina nera nelle acque dell'isola di Belitung, in Indonesia, una compagnia di salvataggio tedesca ha salvato un naufragio della dinastia Tang. Questo antico naufragio è stato chiamato "Batu Hitam", noto anche come " Pietra nera ". Tra gli oltre 60.000 pezzi di porcellana caricati sulla nave, ci sono oltre 50.000 pezzi di porcellana della fornace di rame di Changsha. Secondo la ricerca, le ceramiche prodotte nella Fornace di Tongguan di Changsha vengono esportate in 29 paesi e regioni, mostrando il fascino unico della Cina nella collisione delle culture orientale e occidentale. Si può dire che la

storia della Fornace di Tongguan di Changsha è l'epitome della prosperità della Via della Seta Marittima in Cina nella dinastia Tang, migliaia di anni fa.

La Leggenda del Passato: Testimoni della Via della Seta Marittima

Passando alla storia del lungo fiume, potremmo toccare la Fornace di Tongguan di Changsha per ascoltare la storia di quell'epoca. L'ottavo secolo, dopo la prosperità dell'epoca Kaiyuan, la dinastia Tang che ha subito 'la ribellione di An-Shi' mostrava decadenza, e la popolazione ha ridotto significativamente. A quel tempo, la gente delle Pianure Centrali si è spostato verso sud in gran numero e molti lavoratori del forno sono andati anche a sud, solo per trovare una vita sicura. Parte Geografica della Storia Antica della Dinastia Tang ha ricordato, 'Dopo la ribellione di An-Shi nella dinastia Tang, nell'area delle pianure centrali le guerre erano frequente, la gente di Chang'an, Luoyang, sud di Henan e nord di Hubei si sono spostato a sud verso l'area di Xiangjiang. Dall'area di Jingzhou all'area di Hunan, la popolazione è aumentata di dieci volte.' I lavoratori della fornace sono andati a vivere nell'area di Tongguan, a un luogo chiamato 'Shi Zhu'. Non potevano immaginare che nel futuro si saranno aggiunto alla storia della ceramica cinese una storia splendida. Infatti, proprio perché la fornace è trovata a Tongguan, in seguito la Fornace di Tongguan di Changsha viene chiamata "la Fornace di Tongguan

di Changsha".

Dall'epoca della dinastia Sui e la dinastia Tang, le ceramiche sono principalmente di colore verde e nero, però nel sud che ha un'eredità di Chu Sao, i lavoratori della fornace con l'immaginazione grande hanno creato sulla base delle porcellane tradizionali della fornace di Yuezhou una varietà di sfumature, tra loro il rosso rame è uno dei colori vivaci. I lavoratori che avevano familiarità con le tecniche ceramiche tradizionali e che hanno trovato un'argilla adatta alla ceramica, hanno cambiato la situazione da 'il blu del sud e il bianco del nord' a 'il blu del Sud, il bianco del nord e molti colori di Changsha", portando all'industria ceramica cinese un mondo con colori vivaci.

Nella dinastia Tang ci erano molti grandi poeti. Ha detto che quando il poeta Du Fu passava alla città di Changsha, vedeva la creazione di porcellana dalla fornace di Tongguan, ha cantato una canzone. Secondo un ricordo più esatto, il poeta Li Qunyu ha descritto vividamente nella poesia Shi Zhu la produzione della Fornace di Tongguan di Changsha. Li Qunyu aveva sentimenti profondi della sua città natale nella provincia di Hunan. Nella sua poesia, potremmo leggere la cultura umana della dinastia Tang e trovare anche un ricordo vivido della Fornace di Tongguan di Changsha.

La dinastia Tang era l'età dell'oro della poesia, la calligrafia e la pittura. Dopo la ribellione, la poesia idealistica è diventata più realistica. I lavoratori della Fornace di Tongguan di Changsha girando nel mondo percettivo di poesia, hanno contribuito

all'iniziazione di decorare porcellana con i versi. I versi sulla porcellana che sono stati liberati dai rituali e dalle usanze erano ricchi di senso di vita quotidiana.

Durante la dinastia Tang, molti mercanti arabi e persiani che credevano nell'Islam rimanevano a Chang'an, e la politica di apertura e tolleranza del governo è estesa anche all'industria della porcellana. La Fornace di Tongguan di Changsha non solo ha motivi vivaci come fiori e alberi, pesci e insetti, ma ha assorbito anche lo splendido stile artistico dell'Asia occidentale e della Persia. La decorazione in porcellana era ricca e colorata, come la danza dei cammelli, la gente di Hu a cavallo, ecc. Ci erano anche porcellane con scritti in arabo "Allah è davvero grande". Alla fine dell'ottavo secolo, la fornace di Changsha, un'affascinante perla di porcellana smaltata, cominciò a brillare e il suo fascino era così grande che in seguito ha avuto un vasto mercato nazionale e internazionale. La porcellana partiva dal porto di Tongguan, e il fiume Xiangjiang entrava nel lago Dongting e si dirigeva verso il fiume Yangtze ed era esportata in Asia orientale, Asia occidentale, Medio Oriente, regione araba e parte settentrionale dell'Africa. E' veramente la fornace di esportazione più grande della dinastia Tang.

Si può vedere che la Fornace di Tongguan di Changsha svolge un ruolo importante nello sviluppo della Via della Seta Marittima. A quel tempo è stato difficile passare la Via della Seta per le guerre frequenti, però la Fornace di Tongguan di Changsha non solo aveva molti artigiani, ma anche era il primo

di inventare dipinto sottosmalto, e con la sua cultura aperta e il vantaggio geografico unico, coglieva la buona opportunità della Via della Seta Marittima. Allo stesso tempo, la Fornace di Tongguan di Changsha era famosa nel mondo per il suo modello di produzione 'on-demand', mostrando la sua vitalità. La splendida lucentezza della porcellana rifletteva il fascino artistico e culturale dell'antica Cina, la sua storia era anche il passaparola.

La Storia di Questa vita: I Tesori Culturali Lungo 'Belt and Road'

Ogni volta che torno nella mia città natale, riesco ancora a percepire lo stile 'Tao Du' della Fornace di Changsha. Ci sono molti strade naturali, cotto in terracotta, prodotti ceramici colorati. Tutto ciò che è poetico sta silenziosamente affermando l'antica filastrocca della dinastia Tang.

C'è una bellissima poesia sulla porcellana smaltata marrone della Fornace di Tongguan di Changsha nel naufragio 'Batu Hitam': 'quando sei nato io non sono nata, quando io sono nata tu sei anziano'. Dopo migliaia di anni, quando leggiamo si sentiamo ancora i sentimenti degli antichi. Il dramma della danza di Changsha 'Jun Sheng Wo Wei Sheng' ha interpretato questa poesia come una bella storia che è accaduta nella città di Tongguan della dinastia Tang. Secondo il dramma della danza, il maestro della fornace Xiaolong che ha 40 anni, innamorandosi a prima vista di una ragazza, Xiang'er, sulla riva del fiume

Xiangjiang. Per Xiaolong è difficile esprimere il suo amore a causa della barriera dell'età. Anche Xiang Er si è innamorata di Xiaolong a prima vista, ma non può dire per il codice etico e lei nasconde i suoi sentimenti nel suo cuore. Xiaolong ha dipinto su molte porcellane la bellezza di Xiang'er. Con il passato del tempo i due si sono persi sfortunatamente. Nel processo di vendita delle porcellane all'estero, il re di paese straniero si è meravigliato per l'affascinante bellezza di Xiang'er dipinta sulla porcellana e è determinato a sposarla. Xiang'er è costretta a indossare un abito da sposa e andare su una nave in una terra straniera separata da Xiaolong. Durante il viaggio Xiang'er ha visto accidentalmente il suo ritratto con i versi 'quando sei nato io non sono nata, quando io sono nata tu sei anziano'. Ha capito finalmente che Xiaolong si è innamorato di lei. Poi ha preso la bottiglia di porcellana e ha saltato nel mare. Nella città di Changsha, Xiaolong che ha ascoltato la morte di Xiang'er, commette suicidio per amore saltando nella fornace, e la sua sangue è diventata il colore rosso sulla porcellana, facendo famosa la fornace di Changsha.

Questa bellissima storia d'amore fa muovere molte persone e la ceramica di Tongguan ha un profondo significato culturale, perché interpreta i sentimenti comuni degli esseri umani, e uno di questi sentimenti è la incessante ricerca dell'amore fino alla morte. La Fornace di Tongguan di Changsha un tempo attraversava le onde, e oggi racconta al mondo la storia della Cina.

Con il successo di Belt and Road Forum for International

Cooperation, la fornace di Changsha, un importante fulcro dell'antica via della seta marittima, ha riacquistato il suo sguardo e sempre più amici stranieri sono venuti a visitare Tongguan. Migliaia di anni fa, la Fornace di Tongguan di Changsha portando lo spirito di Huxiang attraversò il mare. Come messaggero degli scambi amichevoli tra Cina e paesi stranieri durante la dinastia Tang, faceva diffondere lo spirito della dinastia Tang. Molte porcellane di Changsha trovate lungo la Via della Seta Marittima sono una prova degli scambi amichevoli della Cina durante la dinastia Tang. Dopo molti anni, la Fornace di Tongguan di Changsha è tornata nella sua città natale, sotto la guida del simbolo storico dell'antica Via della Seta, lo spirito artigiano, lo spirito innovativo e il desiderio d'amore sono stati trasmessi al tutto il mondo.

La storia della Fornace di Tongguan di Changsha è come una canzone di fiume Xiang diffusa nell'area di Chu. Spero che questa bellissima canzone antica possa ancora essere cantata nelle poesie della nuova era di oggi e continuare a raccontare la gloria di 'la Via della Seta'.

長沙窯¹ - 千年の時をつなぐ「シルクロード」の歌

「一帯一路」² 国際協力サミットフォーラムの開幕式にて、習近平国家主席は世界に向け、長い歴史をもつ民族の千年前の物語を次のようにかたりました。「我々の先人たちは、船に帆を揚げ遠い海原に乗り出し、さかまく荒波を越えて、東西を繋ぐ海のシルクロードを渡った... インドネシアで発見された千年前の沈没船はこの歴史を目撃していた」。湘江のほとりで生まれ育った私にとって、この話はたいへん感慨深いものでした。千年前に沈没した「黒石号」に積まれていたのは、ほかでもない長沙の重厚な歴史だったからです。

1998年、インドネシアのブリトゥン島の海域にある大きな黒い岩礁の近くでドイツのサルベージ会社が一艘の唐時代の沈没船を引き上げ、「Batu Hitam」³と命名しました。これが「黒石号」です。船から発見された6万点余の磁器のうち、5万点以上が

1: 中国湖南省長沙市銅官鎮の陶窯（陶磁器などを焼く「かま」）のこと。

2: 習近平が提唱した経済圏構想。今世紀に中国西部から欧州につながる「陸のシルクロード（一帯）」と中国沿岸からアフリカ東海岸に達する「海のシルクロード（一路）」を開発・構築するというもの。

3: インドネシア語で「黒い石」の意。

長沙窯で製造されたものでした。考証によれば、長沙窯の磁器は29の国・地域に広く販売され、東西各国の文化の融合と衝突の中で中国独特の魅力を醸し出したといえます。長沙窯の物語は、千年前の中国唐代における海のシルクロード貿易繁栄の縮図であるといえましょう。

一、前世の伝説：海のシルクロードの目撃者

長い歴史の流れをさかのぼり、長沙窯の余熱に触れながら、当時の物語に耳を傾けてみましょう。唐は8世紀において、その最盛期である開元の治から安史の乱を経て徐々に衰退し、人口も明らかに減少していきました。中原の人々は大挙して南へと移動しました。これにともなって、多くの磁器職人たちが南に向かい各地を転々として、安住の地を探し求めました。『旧唐書・地理志』には「至徳の年⁴からのち、中原では乱が多発し、襄州と鄧州⁵の庶民も兩京⁶の官僚・文化人も、みな湘江と長江の流域に逃れた。このため荊南⁷の町や村では人口が当初の10倍になった。（原文：自至徳後、中原多故、襄鄧百姓、兩京衣冠、尽投江湘、故荆南井邑十倍其初）」とあります。職人たちは湘江にたどりつくと、銅官（地名）の「石渚」と呼ばれた場所に

4: 肅宗帝の治世、756-758年。安祿山が殺され、史思明が唐にいったん降伏した。

5: 襄州は現在の湖北省襄陽市、鄧州は現在の河南省南陽市付近。

6: 長安と洛陽を指す。

7: 荊州のこと。広義では「南方」を指す。

定住しました。このことが後に中国磁器の歴史に華やかな彩りを添えることになるのは、当時の職人たちに想像もつかなかったでしょう。実のところ、銅官鎮で最初に窯跡が発見されたため、その後の時代の長沙窯も「銅官窯」と呼ばれるようになりました。

隋・唐の時代から、陶磁器はおしなべて青、白の単色が主流でした。ところが、楚辞⁸の気風が残るこの南の地では、職人たちが情緒豊かな想像力を駆使し、岳州窯⁹に伝っていた黒褐色磁器の素地に多様な色彩の上釉（うわぐすり）を施しました。色鮮やかな銅紅釉は、その輝かしい一例です。

彼らは唐三彩の伝統技術に精通しており、かつ陶磁器の製作に適した粘土を探し当てたことから、「南の青磁器、北の白磁器（南青北白）」という状況を変革し、「南の青磁器、北の白磁器、長沙の彩磁器」という三者鼎立の態勢を徐々に築き上げて、中国の陶磁器業を色とりどりに輝く華やかな世界に導きました。

唐代は有名な詩人を輩出していますが、故郷を離れて各地を漂泊した詩人の杜甫は、潭州（長沙）に辿り着いたとき、銅官窯での焼成の情景を目の当たりにして、「銅官渚守風」を口ず

8: 中国の戦国時代に楚（現在の湖北省・湖南省を中心とした王国）で成立した詩の様式。北方の詩に比べて、激しい感情表現と神話を題材とする豊かな想像力が特徴。屈原の「離騷」は有名。

9: 現在の湖南省岳陽市（長沙付近）にあった唐代の陶磁窯。

さみました。詩人（＝杜甫）は当初、春の野焼きかと思ったのですが、天幕まで赤く染まったことから、ようやく窯で柴を燃やしているのだと悟ったのです。さらに考察に値する記録としては、湖南省出身の詩人である李群玉の「石渚」が挙げられます。この詩には、長沙の銅官窯が最盛期を迎えたころの生産現場の情景が生き生きと描かれています。「古の岸では陶の器を作り、高く茂った樹木を焼く。炎は湘江の水辺に立ち、煙は洞庭湖の雲に達する。広い野には煤（すす）が飛び散り、はるかな空まで柴の爆ぜる音が響きわたる。地は形が変わるほど穴があき、祝融（伝説の火神）の墓に届くかと思うほどだ。（古岸陶為器、高林尽一焚。焰火湘浦口、煙触洞庭雲。迴野煤飛乱、遙空爆響聞。地形穿凿勢、恐到祝融墳）」。

柴を焚いて陶器を製造する際に、窯から火が天まで上がる様子は、たいした壮観だったようです。李群玉は、故郷の湖南に対して深い思いを抱いていました。このためこの詩から、私たちは晩唐の人と文化の様子を知ると同時に、長沙窯に関する臨場感あふれる記述にも出会えるのです。

唐代は中国の詩や書画の黄金時代でした。安史の乱以降、それまでの詩歌に強くみられた理想的な色彩は徐々に薄れていき、これにかわって生活色が濃くなる傾向が見られます。長沙窯の職人たちも思いのまま詩の感性にひたって、磁器を詩文で装飾した最初の功労者となりました。これらの磁器に書きつけ

られた詩句は、礼儀作法にとらわれず、人間らしさに満ちており、『全唐詩』¹⁰を補足する重要な役割を果たしています。「あなたが生まれたとき、私はまだ生まれていなかった。私が生まれたとき、あなたはもう老いていた。あなたは私が遅く生まれことを恨み、私はあなたが早く生まれたことを恨んでいる。

（君生我未生、我生君已老。君恨我生遅、我恨君生早）」。

この詩は、相思相愛なのに末永く寄り添うことができない、という切ない苦しみに満ちています。また「立派な男子たる者、故郷にいてどうするのか。名月はどの家からでも眺めることができるし、黄金も何処にでもあるのだ。（男兒大丈夫、何用本郷居。明月家々有、黄金何処無）」という詩には、「シルクロード」の男たちの高い志と探究のための努力を惜しまない心境が余さず語られています。

唐の時代には、イスラム教を信仰するアラビアやペルシャの商人が大勢、長安に居住していました。政府は対外開放に寛大な政策を採っており、この影響は磁器製造業にも及びました。長沙窯は、草花樹木や山水魚虫の生き生きとしたダイナミックな図案だけでなく、西アジアやペルシャの多彩な芸術の趣向も取り入れました。磁器の装飾は多様多彩で、たとえば駱駝舞楽¹¹

10: 清朝時代に康熙帝の命で編纂された唐詩の全集。

11: 駱駝の背上で楽人が演奏する様子を描いたもの。

や胡人騎射¹²などまで、ありとあらゆる種類のものが揃っていました。さらにはアラビア語で「アラーは偉大なり」と書かれた磁器もありました。8世紀末期、長沙窯という創造的で魅力に満ちた彩磁器は珠玉のような光を放つようになり、広く国内外の市場を獲得しました。磁器は銅官の港を出発し、湘江から洞庭湖に入り、長江を経て揚州、泉州などの港から東アジア、西アジア、中東、アラビア半島、アフリカ北部など29の国・地域に輸出されました。それは、まさに唐代の「輸出第一位の窯」の名声に恥じないものでした。

以上のことから、海のシルクロードの開拓にとって、長沙窯が見逃せない役割を果たしていたことがわかります。当時は北方で戦乱が頻出したため、陸のシルクロードは通行困難な状態に陥っていました。いっぽう長沙窯は、名工が雲のように集まって彩色上絵を初めて生み出したこと、さらに開放に対して寛容な精神と地理上の条件に恵まれ、湘江の水路を擁していたことから、海のシルクロードで素晴らしいチャンスをつかみました。同時に、「需要に応じて生産を決める」という長沙窯の受注生産方式が世界中で大いに歓迎されたことも、この地を活気あふれるものにしました。これらの磁器の華やかな光沢は、中国の古い芸術・文化の魅力を反映するとともに、それに関わ

12: 西域の人が馬上から矢を射る様子の描いたもの。

る物語も語り継いでおり、今なおその余韻は消えていません。

二、今世の物語：「一带一路」における文化の至宝

故郷に帰るたびに、私は今もいたる所で長沙窯の「陶器の都」の風情を感じることができます。天然の花崗岩で舗装された道、陶製の壁材や瓦のある家など、どこにでも多彩な陶製品が見られるのです。こうした詩趣にあふれたものすべてが、無言のうちにいにしえの唐の時代の光や音色を伝えてくれます。

「黒石号」の中で発見された長沙窯の青釉褐彩の磁器には、次のような美しい詩が書かれていました。「あなたが生まれたとき私はまだ生まれておらず、私が生まれたときあなたはもう老いていた（君生我未生、我生君已老）」。百年千年の長い年月をタイムスリップしたかのように、今の人間が読んでも昔のひとと心情が通じ合うと感じます。長沙の舞踊劇「君生我未生」は、この詩句から派生したもので、唐代の銅官鎮で起きた美しくもはかない物語です。劇の主人公で四十歳になる窯主の瀟龍は、湘江の岸辺で布を洗う少女に出会い、一目で心を奪われます。しかし歳の差から恋心を口に出せません。布を洗っていたのは、湘児という少女でした。湘児も瀟龍を一目みて好きになったのですが、うら若い女性が恋心をうまく口でできるわけもなく、心の奥に気持ちを閉じこめてしまいます。瀟龍は陶工としての技術が卓越しており、多くの磁器に湘児の美しくなよや

かな姿を描き写していました。運の悪いことに、世の浮き沈みのなかで、二人は思いが深いために却って互いを失ってしまいます。長沙窯は遠く海外へと売られていましたが、その途中で異国の蛮族の王が磁器に描かれた湘児の美貌に驚き、彼女を花嫁にすると決意します。湘児は口に出せない苦しさを抱えたまま、とうとう花嫁衣装を身にまとい、異郷に向かう船に乗せられ、瀟龍と遥か遠く離れていきます。航海のあいだ、湘児は偶然にも自分の姿が描かれている磁器を見つけました。そのかわりに「君生我未生、我生君已老」という詩が添えられていたことから、湘児もようやく意中の人が自分と同じように苦しんでいたのに気付く、磁器を抱いて大海に身を投げました。船は彼女に伴うように沈没しました。瀟龍は長沙で湘児の計報を聞くと、窯の中に身を投げて焼身自殺し、死をもって湘児への愛に殉じたのでした。彼の末期の血は磁器を染め、紅釉の磁器へと変えました。これにより銅官窯の名は世に広く知られることになりました。

このはかない愛の物語は波乱に満ちており、人を感動させずにはいられません。銅官窯の磁器の背後には、文化的な深い意義があります。これが描き出すのは、人類の共通の心情です。死んでも変わらない「愛」に対する追及は、そのうちの一つなのです。長沙窯は荒波を乗り越え、帆を揚げ遠い海原を渡り、今日ふたたび芸術の歴史が積み重ねてきたもの（＝磁器）を通

じて、世界に向かって中国の物語を伝えています。

「一带一路」国際協力サミットフォーラム開催の成功に伴い、長沙窯は古代の海のシルクロードの重要な拠点として再び世界の注目を浴びました。このため、銅官を見学に来る海外の友人もますます増えています。千年前、長沙窯は「心は天下を憂い、敢えて人に先んじる（心憂天下、敢為人先）」という湖湘精神¹³をもって海を渡り、唐代の中国と外国の友好の使者となり、大唐の文化の魅力を異国に広く伝えました。海のシルクロード沿いで発見された数々の長沙窯の磁器は、中国が唐の時代に海外と友好的な交流を行っていたという有力な証拠でもあります。その千年後、長沙窯はまた故郷に戻り、古代のシルクロードという歴史の記号によって、中国の匠（たくみ）の心とイノベーションの精神、それに愛への憧れを全世界に発信しています。

長沙窯の物語は、湘江の民謡のように楚の地に響き渡っています。この美しい古い曲の調べが、新しい時代の詩篇のなかでも、変わることなく広く謳われることを私は願っています。なぜならば、それは中華民族の豊かな気概を余すことなく語るとともに、千年の「シルクロード」の栄光をも連綿と伝えているからです。

13: 「（自分のことよりも）世の中のことを考えて、人がためらうことを率先してやる」という意味。前半は、左宗棠（清朝時代の政治家、湖南省湘陰出身）の言葉とされる。

Чанша пешы - Мыңжылық шырқалған “Жібек жолы” әні

“Быр белдеу Быр жол” Халхаралық ынтмақтастық саммитінің ашылу салтанатында, Мемылекетіміздың бас шужиы Ши Жин Пиң ежелғы ултыміздың мың жылдік тарихын дуниеге былай деп таныстырды. “ Быздың бабаларымыз желкенды керып, Дауыл толқындарды кешып, Шығыс пен батысты жалғастырған теңыз устындеғы жыбек жолын құрды..... Индонезиядан баикалған мың жыл боиы теңызге шөккен “қара тас” атті кемесы сияқты болмыстар осы тәриққа куагер.” Кышкентаимнан судың боиында өскен мен ушын адып айтсамда, буған деген тусынығым өте терең, бул “Қара тас” атты кемесы Чанша пешының мың жылдық тариқын арқалаула.

1998-жылы, Индонезия Бели аралының быр кара рифтың маңаиынан, Германияның теңыз аулау компаниясы быр Таң дәуырындеғы теңызге батқан кемесын тапты, бул көне кемесыне “Batu Hitam” иағыни “қара тас” деп атады. Кемеге салынған 60 000-нан астам фарфордан тұратын заттың ышынде 50 мыңнан астам Чанша пештің фарфоры бар. Зерттеулерге сәйкес, Чанша пештерінде шығарылған керамика Шығыс және Батыс мәдениеттерімен соқтығысып,

Қытайдың бірегей очерктерін көрсететін 29 ел мен аймаққа экспортталады. Былаи деп айтуға болады, бұл Чанша Килннің тарихы мыңдаған жыл бұрын Тан дәуырынде Қытайдағы Жібек жолының коммерциялық даңқының эпитомасы болып табылады.

1.Бұрынғы аңыз: Теңіздегі жібек жолының куәгері

Тарих өзені бойымен жоғары лекке өтсек, біз Чанша пешының жылулығн сезынып, сол дәуірдің тарихын тыңдауға тиыстымыз. 8- ғасырда, Таң дәуырының баи сәулетты Каииуан заманы өткеннен кейін, “Ан Шы” булығын бастан кешырған Ли Таң патшалықтары кулдырауға бет алды. Осы кезде, орталықтағы адамдар оңтустыкке қараи көшыуымен бырге көптеген пеш буиымдарыда оңтустыкке өтты. Пештың жуысшылары өзен-көл жағасына орналасқан Туң Ғуан атты быр жерге келып орналасқан, Сол кездері олар болашақта қытайлық керамика тарихына керемет әсер қалдыратындарын оиламаған еды. Шындығында, пештың орыны осы Туң Ғуан деген жерден табылғандықтан, Қазырғы Чанша пешы “Туң Ғуан” пешы деп те аталады.

Суй және Тан патшалықтарынан беры, Фарфорыдыстары көк және ақ тусты неғыз еткен, Ал оңтустык жақтағы Сао-Шу патшалықтың улғысы боиынша өзінің романтикалық киялиға толы болып, Иө Жоу дәстүрлі қоңыр кара фарфор пештің негізінде көп турлы рендерды жаратты, пеш

қызметкерлері Таң дәуірінің дәстүрлі өнеріне қанық болғанмен қатар, Тағы фарфор илеуге лайықты топырақ қайнарын тауып, Бұрынғы “Оңтустық көк, Солтустық ақ” деген ескі жағыдайды өзгертіп, “Оңтустық көк, Солтустық ақ, Чанша турлы-тусты” деген жағылаиға қараи бет алды. Бұл да Қытай фарфор саласына жаңа үлесін қосты.

Таң дәуірінде ақын көп болған, Естулерге қарағанда, Ақын Ду Пу чаңшаға келгенде дәл Туң Ғуан пешының фарфор өртеп жатқан кезын көрып быр өлең курап жыберген екен. Бастапқыда ақын көктемді сындырып жатыр деп ойлаған еді, быр кезде көктің қызыл түске боялғанын көргенде барып Туң Ғуан пешы фарфор өртеп жатқанын бырақ былген.

Ұлы таң патшалығы еліміздің өлең, хаткерлық, сурет сызу өнерінің алтын дәуір саналады, ан-шы жылдарындағы былықпалықтан кейін, өлең жолындарындағы арманшыл мазмұндар барған сайын азайып, тұрмысқа деген бейімділік барған сайын күшейе түсті, чаңша құмданындағы фарфор шеберлері де өлең өлкесіндегі өмірге сай, фарфор бұйымдарды жасау жағында жаңалықтар жасады. Фарфор бұйымдардағы өрнектер дәстүрлі шеңберден шығып, халықтың тіршілігіне кіріп, «Таң өлеңдерінің жинағындағы» маңызды толықтамаға айналды. Фарфор бұйымдарына салынған өлең жолдары азаматтардың жігерлерін жанып, құлшына ызденіс жасауға бастады. Таң патшалығы дәуірінде көптеген ысылам дініне сенетін араб, парсы сәудәгерлері

чаң-ан қатарлы жерлерде Қоныстанды, үкіметтің шетелге қаратқан ашық ұстау, кеңшілік саясаты фарфор ыдыстарын жасау кәсібінде де бейнелді. Чаңша фарфорларында Гүл-шоп, ағаш, тау, су, балық, насәком қатарлы жанды өрнектерден сырт, жәнеде батыс Азия, парыстардың алуан мазмұнды көркемөнерлік істілдерін қабылдап, фарфор бұйымдардағы өрнектер алуан түрлі түске енді, мысалы түйеге қатысты ан-билер, хулардың ат үстінде садақ тарту қатарлы бай мазмұндар қосылды, әсіресе «таңыр бәрінен жоғары» деп арабша жазылған фарфор бұйымдар да барлыққа келді. Сегізінші ғасырдың соңында, чаңша фарфорлары деп аталатын жаңалық пен баурамдылыққа ие реңді фарфор асылдың асылы саналып, даңқы артып, баурау қуаты күшейе түсті, ел ышы-сыртындағы үлген базарларды иеледі. Фарфор бұйымдар тұнгуан портынан шығып, шяңжяң өзені арқылы тұнтіыңху көліне келіп, чаңжяң дариясын бойлай теңізге барып, Иянжоу, Чуанжоу қатарлы өткелдер арқылы шығыс Азия, батыс Азия, орта-шығыс, араб өңірлері, африканың солтүстік өңірлері қатарлы 29 ел мен районға екіспорт етіліп, таң дәуіріндегі шетелге шығарылған тұңғыш фарфор деген атты еншіледі.

Осыдан чаңша фарфорының теңіздегі Жібек жолын ашудағы ролының өте маңызды екендігін көруге болады, сол дәуірде солтүстікте соғыс алапаты көп болып, құрлықтағы Жібек жолымен жүру мүмкін болмай қалды, ал чаңша фарфор бұйымдарын жасайтын шеберлер көп болып, шебер

қолдан шыққан реңді фарфорлар көпке ұнамдылығымен, жағырапиялық орнының артықшылығымен, шянжян өзеніне жақын болу қолайлығымен теңіздегі Жібек жолы сынды тамаша орайды жақсы игерді.

2.бүгінгі сәттерге назар: ‘быр жол’ ‘быр белдеу’ мәдениетіндегі асылға айналды

Қазыр ‘ар Жолы ауылыға қайтқанымда чаңша фарфорының «Фарфордың Астанасына» айналғанын сезінемін. «‘быр белдеу, ‘быр жол» халықарлық селбестік жиналысның ‘сатты ашылғандығына байланысты, теңіздегі байырғы Жібек жолының маңызды орыны болған чаңша құмданы әлем көз тіккен жерге айналды, құмданды өңірге келіп саяхаттаған шетелдік достар барған сайын көбейе ‘түсті. Мың жылдың алдында, чаңша фарфорлары теңізден ‘отып, таң дәуіріндегі Қытай-шетел достығының елшісіне айналып, ұлы таң патшалығының асылдары шетелдерде таралды, теңіздегі Жібек жолының бойынан көптеген чаңша фарфор бұйымдарының кездестіруге болады, Бұл Қытайның таң патшалығы дәуіріндегі шетелмен достық қатынас жасағандығының күшті дәлелі болды. Мың жылдан кейінгі чаңша фарфоры ‘оз ата мекеніне қайта оралды, байырғы Жібек жолы сынды осы тарихи белгінің бастауында, бүкіл әлемге шеберлер рухын, жаңалық жарату рухын және махаббатқа деген талпынысын жеткізді.

Чаңша фарфорының хикаясы ұрпақтан ұрпаққа жалғасуда, мен осы тамаша тарихи әуеннің жаңа дәуірде хуаша ұлтының салтанатын әйгілеп, «Жібек жолының» мерейін ‘тыпты де асыра тұсуын ‘ұмыт етемін.

장사요(长沙窑) -

천년 동안 불려져 온 “실크로드”의 노래

‘일대일로’ 국제협력 정상포럼 개막식에서 시진핑 주석이 우리 민족의 천년 전 이야기를 세계에 들려 주었다. “우리의 선조들은 뚝을 올려 먼 항해를 떠났고, 거친 파도를 헤치며 동서양을 연결하는 해상 실크로드를 개척하였다... 인도네시아에서 발견된 천년 동안 침몰해있던 흑석호가 이 역사를 증명하였다.” 어릴 때부터 창사(长沙)에서 자란 나는 이 이야기에 깊은 감명을 받았다. 천년 동안 침몰해있던 ‘흑석호’에 실려있던 것은 바로 장사요의 깊은 역사이다.

1998년, 인도네시아 벨리통섬 해역의 흑석 부근에서 독일의 인양업체가 당나라 때 침몰되었던 선박을 인양하였다. 이 오래된 침몰선은 'Batu Hitam' 이라고 명명되었고, ‘흑석호’라고도 불렸다. 배에 실린 6만여 점의 도자기 중, 장사요 도자기는 5만여 점이 넘었다. 고증에 따르면, 장사요에서 생산된 도자기는 29개국 국가와 지역으로 판매되었고, 동서양 문화의 융합 속에서 중국의 독특한 매력을 보여주었다고 한다. 장사요 이야기는 천년 전 중국 당대(唐代)에 성황했던 해상 실크로드 무역의 축소판이었다고 할 수 있다.

전생의 전설: 해상 실크로드의 증인

기나긴 역사를 거슬러 올라가면서 장사요의 온기를 느껴도 좋고, 그 시대의 이야기에 귀를 기울여도 좋다. 서기 8세기, 당대(唐代)의 부유하고 찬란했던 현종의 태평성세가 지나고 ‘안사의 난(安史之乱)’을 겪은 이당(李唐) 왕조는 점점 쇠퇴해졌고, 인구도 현저히 감소했다. 이때 중원 사람들은 대거 남쪽으로 이주했는데, 많은 도공들도 남쪽으로 향하며 정토를 찾기 위해 몇 차례나 이리저리 옮겨 다녔다. 《구당서·지리지 (旧唐书·地理志)》에 “당숙종 이후, 중원에 전쟁이 많이 발생하였고, 상저우(襄州)와 덩저우(邓州) 백성들은 창안(长安)과 뤼양(洛阳)에서 관직을 하고, 창장(长江)과 상장(湘江) 유역에 몸을 위탁하여 옛 후난(湖南)과 징저우(荊州)의 인구는 처음의 열 배가 되었다” 라고 기록되어 있다. 도공들은 상장(湘江) 강변에 도착한 후에 동관(铜官) 일대의 ‘스주(石渚)’ 라는 곳에 정착하였다. 당시 그들은 장차 그들이 중국 도자기 역사에 화려한 획을 그게 될 것이라고는 미처 생각하지 못했다. 실제로 동관진(铜官镇)의 도요지가 먼저 발견되었기 때문에 이후에 장사요는 ‘동관요(铜官窑)’라고도 불렸다. 수·당 이후 도자기는 청색, 백색의 단색 위주였지만, 이소(楚骚)의 유품을 갖고 있는 남방의 도공들은 로맨틱한 상상력을 바탕으로 약주요(岳州窑)에서 전통적인 흑갈색 도자기를 기본으로 유하(釉下)에 다양한 색을 창조했다. 구릿빛이 그 중 하나이

다. 그들은 당삼채 전통기예에 정통하였고, 도자기 제작에 적합한 점토를 찾았다. ‘남청북백(南青北白)’¹의 오래된 국면은 점점 ‘남청북백 장사채(南青北白长沙彩)’ 정립의 형세를 이루게 되었고, 중국 도자기 산업에 다채로운 아름다움을 선사하였다. 당대(唐代)에는 재능 있는 시인들이 많이 배출되었다. 고향을 떠나 유랑하던 시인 두보(杜甫)가 탄저우(潭州)에 도착하였는데, 마침 동관요에서 도자기를 굽는 광경을 보고 《동관저수풍(銅官渚守風)》을 읊었다. 시인은 처음에는 봄같이로 산을 태우는 줄 알았는데, 하늘까지 붉어지는 것을 보고 그제서야 동관요에서 땀나무로 도자기를 굽는다는 것을 알게 되었다. 좀 더 확실한 기록으로는 상(湘) 출신의 시인 이군옥(李群玉)이 《석저에서(石渚)》라는 시에서 장사요의 전성기 모습을 생동감 넘치게 구체적으로 묘사한 것이 있다. “옛 언덕에서 흙을 빚어 그릇을 만드노라, 높은 산의 숲은 꿈을 따라 다 사라졌네. 가마의 불꽃은 상강의 포구를 붉게 물들이고, 연기는 동정호의 구름을 흔탁하게 만든다. 굽이치는 들판에 그을음이 어지럽게 날리고, 먼 하늘에서 폭발소리 들려온다. 가마 설치하려 지형을 뚫어대는 그 기세, 축융의 무덤까지 닿을까 두렵구나.” 땀나무로 도자기를 구울 때 가마의 불길이 하늘 높이 치솟아 매우 장관이었다. 이군옥은 고향 후난(湖南)에 대한 그리움이 매우 깊었는데, 이 시가에서 우리는 만당(晩唐) 시기 인문의 풍격을 읽어낼

1 | 南青北白: 南青은 남방 절강(浙江)의 월요(越窑) 청자를 가리키고, 北白은 북방 하북(河北) 형요(邢窑) 백자를 가리킨다.

수 있고, 또한 장사요에 대한 생동감 넘치는 기록도 찾을 수 있다. 당나라는 중국 시서화(詩書畫)의 황금시대였는데, 안사의 난 이후 시가의 농후했던 이상주의 색채가 사라지고 오히려 생활화되는 경향이 나타났다. 장사요의 도공들 또한 시의 감성 세계를 거닐며 시문(詩文)으로 도자기를 장식하는 것을 창조해낸 공이 있다. 도자기에 장식된 시구는 예의와 풍속의 굴레에서 벗어났고, 매우 세속적이어서 《전당시(全唐詩)》를 보완하는 중요한 역할을 하였다. “그대가 태어났을 때 나는 태어나지 않았고, 내가 태어나니 그대는 이미 늙었네. 그대는 내가 늦게 태어난 것을 원망하고, 나는 그대가 일찍 태어난 것을 원망하네.” 서로 사랑하지만 오랜 시간 동안 서로를 지켜 주지 못하고 있으니, 이 속에 근심이 가득하다. “사내 대장부가 고향에 살 필요가 있는가. 밝은 달은 집집마다 있고, 황금은 어디에도 없나니.” 이 시에서는 ‘실크로드’ 길 위에서의 대장부가 원대한 이상과 탐구하는 마음을 가지고 있음을 나타낸다.. 당대(唐代)에 이슬람교를 신봉하는 많은 아라비아와 페르시아 상인들은 창안(長安)에 머물렀고, 정부의 대외 개방 포용정책은 도자기 제조업에까지 이어졌다. 장사요에는 꽃과 나무, 산과 물 그리고 물고기와 곤충 등 생동감 넘치는 도안이 있었을 뿐만 아니라, 서아시아와 페르시아의 현란하고 다채로운 예술 풍격을 흡수하여 도자기 장식이 풍부하고 다채로웠다. 예를 들면 낙타의 춤과 이민족의 말타기와 활쏘기 등 없는 것이 없었고, 심지어 아랍어로 ‘알라는 위대하다’라고 적힌 도자기도 있었다. 8

세기 말, 장사요에서 창조한 매력적인 채색 도자기는 빛을 발하기 시작했다. 그 매력이 상당해서 이후에 넓은 국내외 시장을 가지게 되었다. 도자기는 동관항을 출발해 상장(湘江)에서 동팅후(洞庭湖)를 지나 창장(长江)을 따라 바다로 향했다. 양저우(扬州), 환저우(泉州)등의 항구를 거쳐 동아시아, 서아시아, 중동, 아라비아 지역, 아프리카 북부 등 29개 국가와 지역으로 수출되었고, 당대(唐代)의 ‘수출 1위 도요’라는 명성에 걸맞았다. 이처럼 장사요가 해상 실크로드의 개척에 무시할 수 없는 역할을 했다는 것을 알 수 있다. 당시 북방지역에서는 전란이 빈번히 발생하여 육상 실크로드로는 이미 다니기가 어려운 상황이었다. 반면 장사요는 뛰어난 장인들이 모여있었을 뿐 아니라 유하채(釉下彩) 기법을 창시하였고, 열린 마음을 더욱 포용하고 천혜의 지리적 이점과 상장(湘江)을 충분히 이용하여 해상 실크로드의 아주 좋은 기회를 잡았다. 동시에 장사요는 ‘맞춤형 주문제작’ 생산 방식으로 세계적으로 사랑 받으며 활기를 띠었다. 도자기의 화려한 광택은 옛 중국의 예술과 문화적인 매력을 반영하고 있고, 그 이야기 또한 입에서 입으로 전해지며 지금까지 여전히 남아있다.

현재의 이야기: 일대일로 문화의 보물

고향에 돌아올 때마다 나는 여전히 장사요의 ‘도자기의 도시’ 정취를 느낀다. 천연 돌길, 점토 벽돌과 기와, 다채로운 도자기 상품

들을 쉽게 구할 수 있다. 시적 정취가 가득한 이 모든 것들은 소리 없이 지난 날의 화려했던 당 왕조에 대해서 이야기 하고 있다. ‘흑석호’에서 발견 된 장사요의 청유갈채 도자기에 “그대가 태어났을 때 나는 태어나지 않았고, 내가 태어나니 그대는 이미 늙었네.” 라는 아름다운 시가 시문되어 있다. 천여 년의 세월이 지난 지금 읽어보아도 여전히 옛 사람들의 감정과 통한다. 창사의 뮤지컬 《그대가 태어났을 때 나는 태어나지 않았네 (君生我未生)》는 당대(唐代) 동관진에서 발생한 슬프도록 아름다운 이야기로 이 이야기를 위해 시 한 구절로 뮤지컬을 연출했다. 뮤지컬의 내용은 다음과 같다. 40세가 된 도요의 주인 소룡(蕭龍)이 상장(湘江) 강가에서 여인이 실에 풀을 먹이는 것을 보고 첫눈에 반하게 된다. 하지만 나이에 구애받아 사랑한다고 말하기가 어려웠다. 그 실을 찢던 소녀는 상아(湘兒)였다. 상아 역시 소룡에게 첫눈에 반했지만 그리워하는 마음을 가지고 있으면서도 어떻게 말을 해야 할 지 몰라 그 감정을 마음 속에 꼭꼭 숨겨두었다.

소룡은 도예에 뛰어났다. 그는 수많은 도자기 병에 상아의 모습을 그렸다. 하지만 공교롭게도 여러 곳을 전전하게 되면서, 두 사람은 서로에게 깊은 마음을 품었으나 오히려 서로를 잃게 된다. 창사 동관요에서 도자기를 외국으로 수출하는 과정에서 이국의 왕이 도자기 병에 그려진 상아의 아름다운 미모를 보고 매우 감탄하며 상아와 결혼하기로 결심하였다. 상아는 마음 속 고통을 말로 표현하기 어려웠고, 마침내 혼례복을 걸치고 이국으로 향하는 배에 오른다.

이때부터 소룡과 멀리 떨어지게 된다. 항해 도중 상아는 무심결에 도자기 병에 자신의 초상이 있는 것을 보게 되고, “그대가 태어났을 때 나는 태어나지 않았고, 내가 태어나니 그대는 이미 늙었네”라는 시구를 발견한다. 상아는 그제서야 자신의 마음속에 있던 그 사람 역시 자신과 같은 고통을 겪었다는 것을 알게 되고, 도자기 병을 안고 넓은 바다로 뛰어 들었고, 선박도 이를 따라 침몰하였다. 소룡은 창사에서 상아의 사망 소식을 듣고 가마에 투신하여 분신하고, 이루어 지지 못한 사랑 때문에 죽었다. 이때 피가 도자기에 튀어 붉은 유약을 칠한 도자기로 변하였고, 동관요는 이때부터 유명해졌다.

이 애절한 사랑이야기는 완곡하고 곡절이 많아 사람의 심금을 울린다. 동관요 도자기의 배경에는 깊은 문화적 의의가 있고, 그것은 인류 공통의 정서를 표현하고 있다. ‘사랑’에 대한 맹목적인 추구는 그 중 하나이다. 장사요는 일찍이 거친 풍파를 겪고, 뜻을 울려 먼 항해를 떠났다. 그리고 오늘날 다시 한 번 풍부하게 축적된 예술 역사를 이용하여 중국의 이야기를 세계에 알리고자 한다. ‘일대일로’ 국제협력 정상포럼의 성공적인 개최에 따라, 고대 해상 실크로드의 중요한 지점인 장사요가 다시 세계의 이목을 끌면서 동관요를 참관하는 외국친구들이 점점 늘어나고 있다. 천년 전, 장사요는 “마음 속으로는 천하를 생각하고, 다른 사람이 하지 않는 일을 한다”는 후난(湖湘)의 정신을 가지고, 먼 바다를 건너 당대(唐代)의 중국과 외국의 친선 교류 사절이 되어 당나라의 우아한 자태를 외국에 널리 전파하였다. 해상 실크로드에서 발

견된 많은 장사요 도자기들은 중국이 당나라 시대에 대외적으로 우호적인 교류를 했다는 유력한 증거이다. 천년 후, 장사요는 다시 고향으로 돌아와 옛 실크로드의 역사 기호의 안내로 장인 정신, 창조 정신 및 사랑에 대한 동경을 전세계에 전달하고자 한다. 장사요의 이야기는 상수요(湘水謠)와 같은 노래로, 그 소리가 초나라까지 울려 퍼졌다. 나는 이 아름다운 옛 노래를 새 시대에서도 사람들이 여전히 부르기를 바란다. 왜냐하면 그것은 중국의 드넓은 기개를 나타내는 것으로, 천년 ‘실크로드’의 영광을 계속 이야기하고 있기 때문이다

Forno de Changsha - Uma Balada da Rota da Seda Cantada Por Mil Anos

Na inauguração do Fórum do Cinturão e Rota para Cooperação Internacional, o presidente Xi Jinping contou as histórias mil anos atrás duma nação antiga: “os nossos antepassados araram as ondas, realizando as viagens marítimas para o distante, e estabeleceram a rota marítima de seda, ligando o oriente e o ocidente... O navio naufragado mil anos atrás, nomeado “Batu Hitam”, descoberto na Indonésia revelou este período da História.” Nascido à beira do Rio Xiang, conheci muito bem desde tenra idade que, o navio Batu Hitam é um testemunho da tradição profunda do Forno de Changsha.

Em 1998, o navio naufragado da Dinastia Tang foi descoberto por uma empresa de demolição perto duma pedra negra no mar de Belitung, o qual foi nomeado por “Batu Hitam”, ou seja, “pedra negra”. Encarregava-se de cerca de 60 mil porcelanas, incluindo 50 mil porcelanas feitas no Forno de Changsha. De acordo com o registro histórico, as porcelanas produzidas no Forno de Changsha vendiam-se por 29 países e regiões. Trata-se de uma miniatura da prosperidade do comércio da Rota de Seda Marítima na Dinastia Tang.

1. Uma Lenda Antiga: o Testemunho da Rota da Seda Marítima

Podemos viajar nesta História, sentindo o calor do Forno de Changsha, ouvindo as lendas daquela época. No séc. VIII, após o Período de Florescimento de Kaiyuan, a Dinastia Tang ia decaindo gradualmente depois do Rebelião de An e Shi. Um grande número do povo da região central deslocou-se para o sul com os artesãos de forno de porcelana, em busca de um lugar como paraíso. De acordo com o Capítulo de Topografia do Livro Antigo da Dinastia Tang (Jiu Tang Shu), “o povo da cidade de Xiangyang e Fandeng, assim como o de Chang’an, inundaram a província de Hubei e Hunan. O número de pessoas que se aglomeraram nessas áreas foi tanto que o território de ambas as províncias aumentou dez vezes.” Os artesãos chegaram ao Shizhu, na região de Tongguan, e estabeleceram-se lá. Naquela altura, não sabiam que ficariam uma parte essencial da História da porcelana chinesa.

Desde as Dinastias Sui e Tang, produziam-se as porcelanas com cores simples, tais como o verde e o branco. No sul, nos reinos que herdaram o estilo de Chu, os artesãos cheios de imaginação romântica criaram várias formas de cromatismo no esmalte com base na porcelana tradicional preta e castanha. O Vermelho bronzeado é uma das cores muito salientadas. Eles dominavam bem as técnicas tradicionais de Tang San Cai, utilizando a argila adequada. Gradualmente, a convenção ia mudando, que é no

sul as porcelanas são maioritariamente verdes, ao passo que no norte são brancas, sendo a porcelana decorativa de Changsha introduzida nas duas tipologias típicas tradicionais. Assim, o apogeu da indústria de porcelana chinesa iniciou-se.

Na Dinastia Tang, nasceram inúmeros poetas talentosos. Dizem que quando o poeta Du Fu saiu da sua terra natal para Tan zhou (Chang Sha), ao ver o Forno de Tongguan, escreveu um poema — Tong Guan Zhu Shou Feng. No início, o poeta achava que era os camponeses queimarem a montanha antes de ararem a terra na primavera. Só quando o céu ficou avermelhado é que tomou consciência de que era os artesãos produzirem porcelana no forno. De acordo com um documento mais confiável, o poeta com a origem de Xiang, Li Qunyu, descreveu a cena da produção no Forno de Tongguan: “A chama é brilhante no Porto de Xiangpu, a fumaça sobe até às nuvens sobre o Lago de Dongting. (Yan Huo Xiang Pu Kou, Yan Chu Tong Ting Yu)” Era espetacular o fogo de lenha queimando a porcelana no forno chegar ao céu.

A Dinastia Tang era uma era de ouro da poesia, caligrafia e pintura chinesas. Após o Rebelião de An e Shi, a poesia ia perdendo o espírito idealista, adquirindo as características do mundanismo. Nesse período, criou-se pela primeira vez a nova forma de decoração na porcelana, que é a poesia, o que também servia como uma parte complementar muito significativa da Poesia Completa de Tang. “Quando nasceste, eu ainda não; quando nasci, já estavas velho; lamentas que nasci atrasado;

lamento que nasceste demasiado cedo. (Jun Sheng Wo Wei Sheng, Wo Sheng Jun Yi Lao. Jun Hen Wo Sheng Chi, Wo Hen Jun Sheng Zao.” Este poema escrito na porcelana feita no Forno de Changsha é repleto de saudade de os dois amados que não conseguiam reunir-se.

Na Dinastia Tang, vários mercadores muçulmanos árabes e persícos instalaram-se nas regiões como Chang'an, etc. A política da abertura e tolerância do Governo estendia-se ao indústria de porcelana. No Forno de Changsha, criaram-se desenhos como flores, árvores, montanhas, rios, peixes, insetos, entre outros. Além disso, assimilaram os estilos artísticos persícos e da Ásia Ocidental, enriquecendo as formas de adornos, como por exemplo, a dança de camelos, os bárbaros a cavalo atirando uma flecha, e a caligrafia árabe de “o grande Alá”. No fim do séc. VIII, as porcelanas do Forno de Changsha foram transportadas desde o porto de Tongguan, através do Rio Xiang e do Rio Yangtze. Quando chegaram aos cais de Yangzhou e Quanzhou, foram exportadas para 29 países e regiões, inclusive, Ásia Oriental, Ásia Ocidental e Norte da África, sendo digno da reputação do “Primeiro Forno para Exportação” da Dinastia Tang.

Deste modo, o Forno de Changsha desempenhava um papel essencial na abertura da Rota da Seda Marítima. Naquela época, havia guerras frequentes no norte, em que a Rota da Seda tradicional já não esteve expedita. No Forno de Changsha, em que se reuniam artesãos peritos, sendo o pioneiro de pintura sob o esmalte, criou-se um modo de produção de acordo com

a demanda, o qual foi bem preferido pelo mundo, aproveitando o acesso conveniente ao Rio Xiang. O lustre brilhante das porcelanas reflete o encanto da arte e cultura da China Antiga, as histórias das quais foram contadas e ressoavam de geração para geração.

2. As Histórias na Época de “Um Cinturão e Uma Rota”: Um Tesouro Cultural

Sempre que volto para casa, sinto o temperamento do Forno de Changsha: o caminho de pedra e a casa construída de tijolos de barro. Parece que tudo isso está a contar as histórias da Dinastia Tang.

No Navio Batu Hitam, foi descoberta uma porcelana decorada com um verso muito lindo: “Quando nasceste, eu ainda não; quando nasci, já estavas velho.” Passaram-se milhares de anos, ainda sentimos uma empatia com os nossos antepassados. No drama de dança de Changsha Quando Nasceste, Eu Ainda Não, (Jun Sheng Wo Wei Sheng), este poema foi interpretado como uma lenda comovente e triste. Nesta lenda, o dono do Forno, Xiaolong, com quarenta e tal anos de idade, encontra à beira do Rio Xiang uma moça, Xianger, e apaixona-se por ela. No entanto, por causa da barreira de idade, não consegue expressar o seu amor. Xianger também se apaixona por Xiaolong pela primeira vista mas envergonha-se da sua afeição. Xiaolong domina a técnica requintada de produzir porcelana, pintando nos vasos a

aparência elegante de Xianger. Quando as porcelanas do Forno de Tongguan, Changsha, foram exportadas para o ultramar, um rei estrangeiro maravilha-se com a beleza extraordinária de Xianger nos vasos até decide a casar-se com ela. Apesar da angústia inefável, Xianger é forçada a ir de navio para a terra distante e exótica, sendo a noiva do rei. Ela por acaso vê os seus retratos nos vasos de porcelana, e finalmente toma consciência de que o seu amado também sofre dessa dor. Ela escreve um poema no verso: “Quando nasceste, eu ainda não” e, com o vaso ao colo, atira-se ao mar sem fronteira. Ao saber a morte de Xianger, Xiaolong suicida-se no Forno de Tongguan, cujo sangue tinge as porcelanas, transformando-as nas Porcelanas de Esmalte Vermelho, o que torna o Forno de Tongguan extremamente conhecido. Esta balada do amor bonita, intrincada e melancólica faz com que nos comovamos. O significado cultural da porcelana do Forno de Tongguan é profundo, que tem a ver com a emoção e espírito comum dos humanos, incluindo a busca perseverante do amor.

À medida que o Fórum do Cinturão e Rota para Cooperação Internacional foi bem sucedida, o Forno de Changsha, um ponto primordial da Rota da Seda Marítima antiga, está a torna-se de novo num foco do mundo, atraindo cada vez mais visitantes estrangeiros. Mil anos atrás, o espírito da província de Hunan — empenhar-se no mundo e ser o pioneiro para as gerações — foi encarnado pelas porcelanas produzidas e transportadas do Forno de Changsha, e o etos da Dinastia Tang foi celebrada no

мundo exótico. Mil anos depois, o Forno de Changsha volta de novo para a sua terra natal. Inspirado pela Rota da Seda antiga como um símbolo histórico, ele promove o espírito da arte de artesanato, da inovação e do amor.

As histórias do Forno de Changsha é como se fosse uma balada do Rio Xiang, reverberando pela Terra de Chu. Espero que esta balada antiga e duradoura ainda possa ser guardada na nossa memória na era presente, na medida em que serve de uma interpretação da louvável tolerância chinesa e da glória da Rota da Seda por mil anos.

Гончарные мастерские города Чанша – народная песня о «Шелковом пути», передаваемые из уста в уста

На церемонии открытия форума международного сотрудничества «Один пояс — один путь» председатель КНР Си Цзиньпин рассказал миру о более чем тысячелетней истории китайского народа: «Наши предки пускались в дальние плавания, преодолевали страшные валы и яростные волны, отправлялись в чужие края, чтобы проложить Морской Шелковый путь, соединивший Восток с Западом... Обнаруженное в Индонезии затонувшее более тысячи лет назад судно Бату-Хитам свидетельствует об этом историческом периоде». Это тронуло меня до глубины души, поскольку мое детство прошло на берегах реки Сянцзян. Данная находка, несомненно, может поведать нам о богатой истории гончарных мастерских в городе Чанша.

В 1998 году около огромного черного рифа в акватории острова Белитунг в Индонезии немецкое спасательное общество извлекло из воды затонувший корабль эпохи правления династии Тан. Это древнее судно было названо «Бату-Хитам», или «Черный камень». Более 50 тыс. из 60 тыс. загруженных на корабль предметов из фарфора было изготовлено в гончарных мастерских в

городе Чанша. Согласно исследованиям, керамические изделия, производимые в гончарных мастерских в городе Чанша, экспортировались в 29 стран и регионов; они демонстрируют неповторимое очарование Китая в процессе переплетения и столкновения восточных и западных культур. Можно сказать, что гончарные мастерские в городе Чанша воспроизводят историю Морского Шелкового пути во время династии Тан в Китае.

1. Легенды прошлых веков: свидетели «Морского Шелкового пути»

Если двигаться вверх по течению исторической реки Чанхэ, то прикоснувшись ладонью к гончарной печи города Чанша, вполне можно ощутить ее тепло, ощутить историю той эпохи. В восьмом веке нашей эры, после окончания эры правления Кай-юань, периода наибольшего процветания Китая во время династии Тан, произошло восстание Ань Лушаня, вследствие чего правящая танская династия дома Ли потеряла свое влияние и пришла в упадок, а население заметно сократилось. В это время жители Чжунъюань массово переселились на юг, многие гончары также направились на юг, неоднократно сворачивая с пути, в поисках рая на Земле. Гончары прибыли к берегам реки Сянцзян и поселились в местечке под названием «Шичжу» в районе Тунгуань. В то время они даже не задумывались о том,

что в будущем они придадут истории китайской керамики великолепное своеобразие. Фактически, только потому, что гончарная мастерская была впервые обнаружена в городе Тунгуань, все найденные позже гончарные мастерские в городе Чанша, также стали именоваться «гончарными мастерскими Тунгуань».

Начиная с династий Суй и Тан, среди основных цветов керамических изделий преобладали зеленый, белый и другие монохромные цвета. А на юге Китая, в гончарных мастерских Чжоуюэ, гончары придерживались традиционного стиля при изготовлении предметов из керамики. Используя свое романтическое воображение, они наносили разнообразные оттенки цветов на глазурованные керамические изделия буро-черного цвета, медный красный был одним из ярких цветов. Южные гончары были знакомы с традиционными приемами изготовления танской трехцветной керамики, так называемой «Тан Санцай»; они также нашли глину, подходящую для изготовления керамики, вследствие этого был осуществлен переход от устоявшегося стиля «южная керамика – зеленая, северная – белая» к тройному стилю «южная керамика – зеленая, северная – белая, а чаншанская – разноцветная», тем самым привнося прекрасное новшество в гончарное производство Китая.

Эпоха Тан – это золотой век китайской поэзии, прозы и живописи в Китае. После восстания Ань Лушаня сила поэтического слова ослабевает, оно становится более

направлено на житейские проблемы. Работники гончарных мастерских также странствуют по чувственному миру поэзии, а их изделия из фарфора украшаются строками из стихотворений.

В период правления династии Тан многие принявшие ислам арабские и персидские купцы поселялись в городе Чанъань и др. населенных пунктах, поскольку правящая династия Китая относилась снисходительно к политике открытости внешнему миру – все это благотворно влияло на развитие гончарного дела в Поднебесной. Гончарные изделия Чанша были украшены разнообразными узорами, как, например, узорами цветов, деревьев, животных, насекомых, гор, рек, а также выполнены в разнообразных красочных стилях Западной Азии и Персии. Кроме того, изображения на фарфоровых изделиях, к примеру, танец верблюдов, верховая охота и т. д., является свидетельством того, что фантазии гончаров не было предела. Следует также упомянуть о том, что выражение «нет бога, кроме Аллаха», была записано арабской вязью на фарфоре. В конце VIII века, гончарные мастерские города Чанша, изготавливающие очаровательный декоративный фарфор, как чистые жемчужины излучали свет, их притягательная сила была велика, это позволило расширить внутренний и внешний рынки. Фарфоровые изделия отправлялись из порта Тунгуань, далее по реке Сянцзян – на озеро Дунтинху, а потом речным путем через Янцзы, выходя

в море; через порты в Янчжоу, Цюаньчжоу и др. путями экспортировались в 29 стран и регионов Восточной Азии, Западной Азии, Ближнего Востока, Арабского региона и северной части Африки. Данные изделия недаром были известны как «первые по объему экспорта предметы из керамики» в период правления династии Тан.

Можно увидеть, что керамические изделия Чанша сыграли важную роль в развитии Морского Шелкового пути. В то время на севере часто происходили военные смуты, и наземный «Шелковый путь» стал трудно проходим. Гончарные мастерские в Чанша были не только средоточием искусных мастеров, но и основали подглазурную роспись, которая совмещала в себе открытость души и мыслей. Посредством благоприятного географического положения – рядом находилась река Сянцзян, они получили возможность «захватить» Морской Шелковый путь. В то же время, гончарные мастерские Чанша, работая в режиме производства «Заказ по требованию», обрели популярность в мире, демонстрируя свою жизнеспособность. Великолепный блеск на фарфоре отражает художественное и культурное очарование древнего Китая. Его история также передается из уст в уста, отголоски которой можно услышать и по сей день.

2. Современная история: культурные сокровища на «Одном поясе - одном пути»

Каждый раз, когда я возвращаюсь в свой родной город, я все еще ощущаю атмосферу «керамического центра» гончарных мастерских города Чанша. Дороги из натурального гранита, кровли из терракотовой керамической плитки, повсюду разнообразные керамические изделия – все это, преисполненное лирики, беззвучно повествует о прежнем красочном и поэтическом стиле времен династии Тан.

На зеленом, с бурыми узорами глазурованном фарфоровом изделии, найденном на судне «Черный камень», имеется прекрасное стихотворение: «Господин родился, а я еще нет, я родилась, а господин уже постарел». Даже спустя сотни, тысячи лет современные люди, прочитав данное стихотворение, испытывают те же чувства, что и наши предки. Балет города Чанша, используя всего лишь одно предложение из стихотворения «Господин родился, а я еще нет» исполнил и печальную, и прекрасную любовную историю, произошедшую в период династии Тан в Тунгуань. Сюжет балета повествует о достаточно зрелом владельце гончарной мастерской Сяо Луне, встретившем на берегу реки Сянцзян девушку, которая занималась шлихтованием. Он влюбился в нее с первого взгляда, однако из-за большой разницы в возрасте, он не смог признаться ей в любви. Промывавшую пряжу девушку звали Сян Эр. Сян Эр также полюбила Сяо Луну с первого взгляда, но как же девушка может признаться мужчине в любви? Поэтому она сохранила в тайне свои чувства. Фарфоровое мастерство Сяо

Луна была отточенным, на многих фарфоровых бутылках была прекрасно изображена Сян Эр. Однако, к несчастью, их жизненные пути разошлись, и они, наблюдая, как их любовь крепнет, потеряли друг друга. Во время поставок гончарных изделий Тунгуаньяо за рубеж один заморский король поразился невиданной красоте изображенной на фарфоровой бутылке Сян Эр и решил взять ее в жены. Сян Эр, скрепя сердце, надела свадебное платье и была вынуждена отправиться на чужбину на корабле. Будучи в море, она случайно увидела на фарфоровой бутылке свое изображение, дополненное стихотворением: «Господин родился, а я еще нет, я родилась, а господин уже постарел». Сян Эр наконец поняла, что ее возлюбленный переносит такие же мучения, как и она, поэтому она взяла в руки фарфоровую бутылку и прыгнула в безграничное море, а корабль вслед за ней затонул. В Чанша Сяо Лун услышал о смерти Сян Эр и совершил саможжение в гончарной печи, последовав за своей умершей любимой. В результате чего кровь брызнула на фарфоровое изделие, превратив его в красный глазурованный фарфор. С тех пор Тунгуаньская гончарная мастерская стала знаменитой.

Эта и скорбная, и прекрасная история любви является замысловатой: керамика Тунгуаньяо несет в себе глубокий культурный смысл, которая интерпретируется как общие чувства для всего человечества, одним из которых является стремление к вечной любви. Гончарные

изделия города Чанша когда-то пересекали страшные валы и яростные волны, пускались в дальние плаванья, а сегодня они, используя богатую, накопленную в течение продолжительного периода времени историю искусства, поведали миру о Китае.

После успешного проведения форума международного сотрудничества «Один пояс — один путь», будучи важной опорой древнего Морского Шелкового пути, гончарные изделия города Чанша вновь привлекают к себе мировое внимание, благодаря этому число иностранных туристов, посещающих Тунгуань, неуклонно возрастает. Тысяча лет тому назад, будучи посланниками дружественных обменов между Китаем и зарубежными странами в период правления династии Тан, гончарные изделия города Чанша с хусянской идеей «беспокойся о Поднебесной – осмелюсь быть первым (принявшим удар на себя)» переплывали моря и океаны. На территории, прилегающей к Морскому Шелковому пути, было обнаружено много изделий из керамики города Чанша, что явилось ярким свидетельством дружественных обменов между Китаем и внешним миром во время династии Тан. Тысячелетие спустя, гончарные изделия города Чанша вновь вернулись на свою Родину. Руководствуясь идеей о Древнем Шелковом пути как историческом символе, они передали всему миру дух мастеровитости, новаторства, а также надежду на любовь.

История о гончарных изделиях в Чанша подобна

народной песне о реке Сянцзян, песне царства Чу. Я надеюсь, что эту прекрасную древнюю песню все еще будут напевать на современные стихотворения. Потому что она восхваляла великий дух Китая, а также продолжает повествовать о славе тысячелетнего «Шелкового пути».

Una copla de la Ruta de la Seda que se ha cantado a lo largo del milenio

En la inauguración del Foro de la Franja y la Ruta para la Cooperación Internacional, el Presidente Xi Jinping contó al mundo la historia del pueblo antiguo de hace mil años: “nuestros antecesores alzaron velas y atravesaron oleajes impetuosos para abrir la Ruta Marítima de la Seda que conectaba el Occidente y el Oriente. El naufragio de Piedra Negra que se descubrió en Indonesia es un testigo de esta historia.” Estoy muy emocionada por esto porque crecía en las costas de Xiangshui. El Piedra Negra encarna la historia pesada del Horno de Changsha.

En 1998, una compañía de salvamento alemana sacó un naufragio de la dinastía Tang en los alrededores de un negro arrecife grande del espacio marítimo de la isla de Belitung, Indonesia. El naufragio se denominó como «Batu Hitam», o sea «Piedra Negra». Entre las más de 60 000 piezas de porcelana cargadas en el barco, hay más de 50 000 piezas del Horno de Changsha. Según la investigación, las cerámicas producidas del Horno de Changsha se vendieron en 29 países y regiones. Se puede decir que la historia del Horno de Changsha es el epítome del esplendor comercial de la Ruta Marítima de la Seda de la dinastía Tang.

I. La Leyenda antigua: un testigo de la Ruta Marítima de la Seda

Echando una mirada hacia la larga historia, podemos sentir la temperatura residual del Horno de Changsha y escuchar los cuentos de aquella época. En el siglo VIII, después de la era próspera de Kaiyuan, la dinastía Tang experimentó la Rebelión de An Lushan y declinó gradualmente. La gente de las planicies se desplazó hacia el sur en gran magnitud. Muchos trabajadores de horno también se fueron al sur y pasaron por muchos lugares para encontrar un lugar seguro. Según el «Apunte Geográfico del Antiguo Libro de Tang», los ciudadanos de Xiang y Deng, los nobles de los dos centros (Chang'an y Luo Yang) se trasladaron a Jiang Xiang por lo que la población del sur era más de diez veces que antes. Los trabajadores de horno se establecieron en Shizhu de Tongguan sin saber que agregarán un toque magnífico en la historia de la cerámica china en el futuro.

Desde las dinastías Sui y Tang, la cerámica estaba dominada por el monocromo azul y blanco. En el sur del país, influido por las Elegías de Chu, los trabajadores de horno crearon distintos matices con su imaginación romántica en base a la tradicional porcelana del color de marrón-negra, entre los cuales el rojo de cobre era uno de los colores más brillantes. Los trabajadores estaban familiarizados con las técnicas tradicionales de Tang Sancai y encontraron la arcilla adecuada para la alfarería, así que cambiaron la situación inherente de "Verde del Sur y Blanco

del Norte" y gradualmente se convirtió en la de " Verde del Sur, Blanco del Norte y Colores de Changsha ", aportando un mundo hermoso de colores a la industria cerámica de china.

En la dinastía Tang, surgieron muchos famosos poetas. Se dice que cuando el poeta Du Fu llegó a Tanzhou (Changsha), vio la escena de la producción de porcelana en el Horno de Tongguan e improvisó un poema. El poeta pensó que era el arado de primavera quemando la montaña hasta que el cielo también se teñía de rojo, se dio cuenta de que estaban quemando la leña para producir la porcelana en el Horno de Tongguan. El registro más comprobable es que el poeta de Hunan, Li Qunyu describió vívidamente la producción del Horno de Tongguan en el poema «Shi Zhu»: "El fuego se propaga a Xiangpu y el humo toca la nube de Dongting". Cuando produjeron la porcelana quemando la leña de montaña, la escena era muy espectacular.

La dinastía Tang fue una época dorada del poema, la caligrafía y la pintura. Después de la Rebelión de An Lushan, el estilo ideal en la poesía se desvaneció y aparecía más el tono realista. Fue un gran logro decorar la porcelana con los poemas, y también la porcelana se convirtió en un complemento importante del «Integro Poema de Tang». " No nací cuando naciste. Nací cuando eres viejo Odias que yo haya nacido tarde y odio que tú hayas nacido temprano". Se puede sentir el sufrimiento en el amor que no se puede perpetuar.

En la dinastía Tang, muchos comerciantes árabes y persas que creían en el islamismo se quedaron en Chang'an y en otros

lugares. La política de apertura y tolerancia al exterior del gobierno también se utilizaba en la industria de la porcelana. Los productos del Horno de Changsha no solo tenían patrones de flores, árboles, peces, insectos y paisajes, sino que también absorbían el espléndido estilo artístico de Asia Occidental y de Persia. La decoración era rica y colorida, como la danza del camello, la cabalgata de extranjeros y etc., y también había la porcelana escrita en árabe de "Gran Alá". A finales del siglo VIII, los productos del Horno de Changsha partieron desde el puerto de Tongguan, desde el río de Xiangjiang hasta el río de Yangtze, pasando los puertos de Yangzhou y Quanzhou y se exportaron a 29 países y regiones de Asia Oriental, de Asia Occidental y del norte de África. El Horno de Changsha fue digno de la reputación del Primer Horno de Exportación de la dinastía Tang.

Se puede ver que el Horno de Changsha juega un papel importante en el desarrollo de la Ruta Marítima de la Seda. En esa época, las guerras en el norte eran frecuentes y la Ruta de la Seda en la tierra funcionaba difícilmente. El Horno de Changsha no solo contaba con muchos maestros artesanos, sino que también creó la primera pintura de bajo vidriado. Además, aprovechando el conveniente transporte de Xiangshui y el modelo de producción de "conforme a demanda", sus productos eran popularizados por todo el mundo. El hermoso brillo de la porcelana refleja el encanto artístico y cultural de la antigua China y su historia se ha difundido boca a boca, así como se memora hasta ahora.

II. La historia actual: un tesoro cultural de la Franja y la Ruta

Cada vez que regreso a mi pueblo natal, puedo sentir el encanto del "Centro de Cerámica" en el Horno de Changsha. El natural camino de piedras, las casas de tejas y de ladrillos cerámicos y todo lo poético narra silenciosamente la antigua rima de la dinastía Tang.

En el Piedra Negra, hay una pieza de porcelana del Horno de Changsha en la que se escribe un poema hermoso: " No nací cuando naciste. Nací cuando eres viejo. " Aunque pasaron mil años, se puede sentir la emoción conmovedora. El drama de danzas de Changsha, «No nací cuando naciste», lo demuestra como un relato bello y triste. El drama cuenta que el jefe del horno Xiao Long que ya tiene cuarenta años, ve a la joven Xiang'er en la orilla del río de Xiangjiang y se enamora a ella. Sin embargo, por la barrera de edad, es difícil contarle su amor. Xiang'er también se enamora de Xiaolong a primera vista, pero ¿cómo puede una chica tímida decírselo? Xiao Long es experto en la porcelana y pinta la belleza de Xiang'er en muchas botellas de porcelana. Sin embargo, el mundo cambia. En el proceso de vender en el extranjero los productos del Horno de Tongguan de Changsha, un rey extranjero se maravilla ante la fascinación de Xiang'er que se muestra en la botella de porcelana y decide casarse con Xiang'er. Es difícil para Xiang'er decir su verdadero amor y se ve obligada a ponerse el vestido de boda y a embarcarse en un barco al país extranjero. Después, Xiang'er ve su propio retrato en la

botella de porcelana, y añade un verso: " No nací cuando naciste. Nací cuando eres viejo. " Finalmente comprende que el hombre también sufre lo mismo, así que recoge la botella de porcelana y salta al mar. Al enterarse de la muerte de Xiang'er, Xiaolong también se lanza al horno para matarse. Por fin, la sangre salpica la porcelana y se convierte en una porcelana vidriada roja. Desde entonces, el Horno de Tongguan era famoso.

Esta bella historia de amor es eufemística y tortuosa. Hay un profundo significado cultural detrás de la cerámica del Horno de Tongguan que interpreta los sentimientos comunes de los seres humanos, uno de los cuales es la búsqueda del "amor" a la muerte.

Con la exitosa organización del Foro de la Franja y la Ruta para la Cooperación Internacional, el Horno de Changsha, un importante punto de apoyo de la antigua Ruta Marítima de la Seda, recibe miradas del mundo y cada vez más amigos extranjeros vienen a visitar a Tongguan. Hace mil años, con el espíritu de Huxiang de que "Preocupado por el mundo, se atreve a ser los primeros", los productos del Horno de Changsha cruzaron el mar, haciendo que el encanto de la dinastía Tang influía en el mundo exterior. Después de mil años, el Horno de Changsha regresa al pueblo natal con la guía del símbolo histórico de la antigua Ruta de la Seda y transmite a todo el mundo el espíritu artesano, el espíritu innovador y el anhelo de amor.

La historia de Changsha es como una copla sonora y hermosa de Xiangshui. Espero que esta bonita copla antigua

también se pueda cantar en esta nueva época porque ha reflejado completamente el espíritu amplio de nuestro pueblo y sigue contando la gloria de la Ruta de la Seda.

Lò Trường Sa--Ca dao của Con Đường Tơ lụa đã lưu truyền hàng nghìn năm

Tại lễ khai mạc của Diễn đàn cao cấp hợp tác quốc tế về Vành đai và Con đường, Chủ tịch nước Tập Cận Bình kể ra một câu chuyện cách đây hàng nghìn năm của dân tộc cổ xưa: những tiền bối của chúng ta giương buồm xuất phát, vượt qua kinh đào hải lãng, cuối cùng mở con đường tơ lụa trên biển kết nối phương tây và Trung Quốc. Một tàu bị đắm có tên là Đá Đen phát hiện từ In-đô-nê-xi-a đã chứng kiến khoảng lịch sử này. Em từ nhỏ thì sinh sống tại khu vực bên Tương Giang và em có nhiều cảm xúc về việc này. Khoảng lịch sử mà cái tàu này đã chứng kiến tức là lịch sử truyền kỳ của Lò Trường Sa.

Vào năm 1998, tại vùng lân cận của một cái đá ngầm thuộc hải vực của đảo Belitung, In-đô-nê-xi-a, một công ty vớt vớt của Đức vớt lên một tàu bị đắm của đời ĐUỜNG. Tàu bị đắm này sau đó bị đặt tên là Batu Hitam, tức có nghĩa là đá đen. Trong những hơn 60 nghìn chiếc đồ sứ trên tàu này, có khoảng hơn 50 nghìn chiếc là đồ sứ sản xuất từ Lò Trường Sa. Theo khảo chứng, đồ gốm sản xuất từ Lò Trường Sa đã bị tiêu thụ đến 29 quốc gia và khu vực, và đã trình bày sức hấp dẫn độc đáo của Trung Quốc trong giao lưu giữa văn hóa của các quốc gia thuộc phương tây và phương đông. Chúng ta có thể nói, những câu chuyện của Lò

Trường Sa tức là ảnh thu nhỏ của rầm rộ về mặt dịch trên Con đường Tơ lụa trên biển vào đời Đường cách đây hàng nghìn năm.

Một. Truyền kỳ đời trước: người chứng kiến của Con đường Tơ lụa trên biển

Theo dòng lịch sử Truy nguyên, chúng ta có thể tìm hiểu ảnh hưởng của Lò Trường Sa, lắng nghe những câu chuyện của thời đại kia. Vào thế kỷ thứ 8, sau thời thịnh Khai Nguyên sung túc huy hoàng của đời Đường, trải qua phiên loạn An Sử, vương triều Lý Đường dần dần biều thị tình thế suy bại, dân số của quốc gia cũng giảm bớt nhiều. Trong khoảng thời gian kia, nhiều nhân dân của vùng Trung Nguyên dời nhà đến miền nam Trung Quốc, nhiều công nhân của những lò cũng cùng đi miền nam, trải qua nhiều thăng trầm, chỉ vì tìm được một nơi không có chiến tranh và tương đối hòa bình sinh hoạt. Trong Địa Lý Chí của Cựu Đường Thư có ghi chép viết là, Từ thời kỳ Chí Đức, tại vùng Trung Nguyên luôn có biến cố, nhân dân của Tương Châu và Đặng Châu cùng với những quý tộc của Trương An và Lạc Dương đều đến vùng Hồ Nam sinh hoạt, vì vậy diện tích và dân số của những thành phố của vùng này lúc đó tăng gấp 10 lần so với ban sơ. Những công nhân của lò đến một nơi gần Tương Giang thuộc vùng Đồng Quan gọi là Thạch Chủ và định cư tại đây. Khi đó, họ chưa từng nghĩ đến họ sẽ đóng góp nhiều cho lịch sử gốm sứ của Trung Quốc. Thực tế, chính vì di tích của những lò này đều được phát hiện đầu tiên tại vùng Đồng Quan, sau đó,

Lò Trương Sa cũng có tên là Lò Đồng Quan.

Sau khi thời kỳ nhà Tùy và nhà Đường, màu sắc của gốm sứ chủ yếu là màu xanh và màu trắng và thông thường chỉ có một loại màu sắc. Nhưng tại miền nam Trung Quốc--một khu vực có văn hóa Sở độc đáo, những thợ của lò dùng óc tưởng tượng lãng mạn sáng tạo ra nhiều loại sắc điệu dưới men trên cơ sở của gốm sứ màu đen truyền thống sản xuất từ Lò Nhạc Châu, trong những sắc điệu mới, màu đồng hồng thì là một màu sắc tiêu biểu và độc đáo. Những thợ tinh thông kỹ thuật truyền thống về chế tạo gốm màu đời Đường(唐三彩), và tìm được đất sét vừa phải chế tạo gốm sứ, vì vậy họ khiến cục diện vốn có Nam Xanh Bắc Trắng thay đổi, dần dần hình thành một cục diện mới gọi là Nam Xanh Bắc Trắng Trường Sa Màu. Họ cũng mang lại một thế giới mỹ lệ và lộng lẫy rối rắm cho ngành gốm sứ Trung Quốc.

Trong thời kỳ nhà Đường, nhà thơ lớp lớp xuất hiện. Có nhiều người nói, khi nhà thơ Đỗ Phủ đang rời xa quê hương đến Trường Sa, Ông ấy vừa may nhìn thấy cảnh tượng chế tạo gốm sứ của Lò Đồng Quan, thì viết ra một bài thơ có tên là Trách gió tại Chủ Đồng Quan. Đỗ Phủ ban đầu tưởng là người ta đốt núi để cày bừa vụ xuân, nhưng sau đó ông ấy nhận ra cả màn trời đều bị nhuộm thành màu đỏ mới biết bởi vì Lò Đồng Quan đang chế tạo gốm sứ mới có cảnh tượng đó. Ghi chép đáng tin hơn là một bài thơ của nhà thơ Hồ Nam Lý Quần Ngọc. Trong bài thơ này tác giả miêu tả tình hình chế tạo gốm sứ trong thời kỳ hưng thịnh của Lò Trường Sa hình tượng và sinh động: Cổ Ngạn Đào Vi Khí, Cao Lâm Tận Nhất Phần. Diễm Hòa Tương

Phổ Khấu, Yên Xúc Động Đình Vân. Quýnh Dã Mối Phi Loan, Dao Không Bộc Hưởng Văn. Địa Hình Xuyên Tạc Thế, Khủng Đáo Chúc Dung Phần. Khi dùng củi gỗ nung gốm sứ thì trong lò có hỏa xung thiên, trông rất hùng tráng. Lý Quấn Ngọc có tình cảm sâu lắng đối với quê hương của ông ấy, trong những bài thơ của ông ấy, chúng ta có thể cảm nhận đến phong mạo nhân văn của thời kỳ cuối Đường, và tìm kiếm ghi chép sinh động về Lò Trường Sa.

Thời kỳ nhà Đường là thời đại hoàng kim của thơ, thư pháp và tranh của nước ta. Sau chiến loạn An Sử, sắc thái lý tưởng trong thơ văn dần dần sút giảm, có xu thế ngày càng thiết hợp với cuộc sống hàng ngày hơn. Những thợ của Lò Trường Sa cũng bị những thơ văn này ảnh hưởng và có công lao về việc sáng tạo ra một loại gốm sứ mà trên mặt ngoại có một số thơ văn để trang sức. Những thơ văn trên mặt ngoại của gốm sứ thoát khỏi ràng buộc của những lễ tục truyền thống và rất có mùi vị thức ăn chín của trần gian, trở thành bổ sung quan trọng của Toàn Đường Thi. Quân Sinh Ngã Vị Sinh, Ngã Sinh Quân Dĩ Lão. Quân Hận Ngã Sinh Trì, Ngã Hận Quân Sinh Tảo. Yêu thương với nhau nhưng không thể cùng sinh sống bao lâu, trong những câu thơ tràn đầy tình cảm ưu sầu. Nam Nhi Đại Trượng Phu, Hà Dụng Bản Hương Cư. Minh Nguyệt Gia Gia Hữu, Hoàng Kim Hà Xử Vô. Trong bài thơ này biểu đạt mãnh liệt tâm tình tung hoành ngang dọc của những đàn ông tại Con đường tơ lụa.

Trong thời kỳ nhà Đường, có nhiều người Ả Rập và người Ba Tư tin tưởng Hồi giáo định cư tại Trường An và một số nơi

lân cận. Chính sách đối ngoại cởi mở bao dung của chính phủ trung ương cũng ảnh hưởng đến ngành gốm sứ. Lò Trường Sa không chỉ có thể sáng tạo ra những đồ án sinh động hoạt bát như hoa thảo và cây cối, sơn thủy ngư trùng v.v., mà còn hấp thụ phong cách nghệ thuật sáng lạn của Tây Á và Ba Tư. Trang trí trên những gốm sứ muôn màu muôn vẻ, chẳng hạn như lạc đà múa theo nhạc và người hồ cưỡi ngựa bắn tên vân vân, có đủ mọi thứ. Ngoài ra, còn có một số gốm sứ mà trên mặt ngoại có chữ Ả Rập A La Thật Vĩ Đại. Vào cuối thế kỷ thứ 8, Lò Trường Sa như một viên minh châu của gốm sứ màu rất có sức hấp dẫn bởi sức sáng tạo bắt đầu phát ra hào quang, sức hấp dẫn của những gốm sứ sản xuất từ Lò Trường Sa khiến cho nó sau đó giành được thị trường trong và ngoại nước rất to lớn. Những gốm sứ xuất phát từ thương cảng của Đông Quan, đi qua Tương Giang và Động Đình Hồ, sau đó đi men theo Trường Giang và đi vào biển Đông, đi qua bến cảng như Dương Châu, Tuyên Châu, cuối cùng xuất khẩu đến 29 quốc gia và khu vực của Đông Á, Tây Á, vùng Trung Đông, và Bắc Phi, xứng đáng là gốm sứ xuất khẩu hàng nhất của đời Đường.

Từ đó có thể biết được, Lò Trường Sa có tác dụng không thể xem nhẹ về sự mở đường của Con đường Tơ Lụa trên biển. Lúc đó, miền bắc của Trung Quốc loạn lạc liên tiếp xảy ra, người ta không thể đi nước ngoài thông qua Con đường Tơ Lụa. Nhưng Lò Trường Sa không chỉ có nhiều thợ giỏi tụ tập, sáng tạo kỹ thuật vẽ màu dưới men, mà còn lấy một quả tim bao dung cởi mở, ưu thế về vị trí địa lý thiên nhiên ưu đãi, giành được cơ hội

khá tốt mà Con đường Tơ Lụa trên biển đã mang lại. Đồng thời, Lò Trường Sa thông qua kiểu mẫu sản xuất mà làm theo yêu cầu và nhu cầu của người khách giành được yêu thích của nhân dân thế giới, phơi bày ra sức sống hùng hực. Rực rỡ hoa mỹ trên mặt ngoại của gốm sứ thể hiện văn hóa và nghệ thuật của cổ đại Trung Quốc, những câu chuyện của Lò Trường Sa cũng được giữ gìn và lưu truyền đến đây và vẫn có ảnh hưởng cho xã hội hiện tại.

Hai. Câu chuyện của hiện đại: báu vật văn hóa của Vành Đai và Con Đường.

Mỗi khi em về quê hương, em vẫn có thể thể hội đến phong tình Đào Đô của Lò Trường Sa. Đường đá thiên nhiên, nhà cửa làm bằng ngói gốm, và sản phẩm màu sắc làm bằng gốm sứ nhật đây cũng có. Tất cả những thứ rất có ý thơ đều đang trình bày im lặng thái vận đường phong của ngày xưa.

Trên một gốm sứ sản xuất từ Lò Trường Sa trong Batu Hitam có một câu thơ rất mỹ lệ: Quân Sinh Ngã Vị Sinh, Ngã Sinh Quân Dĩ Lão. Quân Hận Ngã Sinh Tri, Ngã Hận Quân Sinh Tảo. Trải qua hàng nghìn năm, người dân hiện đại vẫn có thể cảm nhận đến những tình cảm của cổ nhân thông qua những câu thơ. Vũ kịch của Trường Sa Quân Sinh Ngã Vị Sinh diễn dịch bài thơ này trở thành một mẫu truyện thê mỹ xảy ra tại Đồng Quan vào đời Đường. Vũ kịch này kể về chủ nhân của một lò Tiêu Long lúc đó khoảng 30 tuổi, gặp một nữ tử đang giặt hồ quần áo tại bờ Tương

Giang và nhất kiến chung tình, nhưng bởi vì khoảng cách của tuổi tác hai người rất lớn, Long thấy rất khó biểu đạt yêu thương cho nữ tử đó. Nữ tử đó tức là thiếu nữ Tương Nhi, Tương Nhi cũng nhất kiến chung tình đối với Long, nhưng Nhi cũng rất xấu hổ và không dám biểu đạt, đành phải núp tình cảm trong lòng. Tiêu Long có kỹ thuật chế gốm rất giỏi, anh ấy vẽ phong tư của Tương Nhi trên mặt ngoại của nhiều lọ sứ. Nhưng mà rất bất hạnh, thế sự rất đông thay đổi, trong khi hai người vẫn đang chờ đợi ái tình, hai người cũng đang dần dần mất cơ hội để biểu đạt tình yêu trực tiếp cho đối phương. Trong quá trình mà gốm sứ của Lò Trường Sa tiêu thụ đến hải ngoại, một vua của nước ngoại kinh thán với sắc đẹp tuyệt trần của Tương Nhi bị vẽ trên những lọ sứ, và quyết định lấy Tương Nhi làm vợ. Tương Nhi tuy không tình nguyện nhưng không có biện pháp, cuối cùng đành phải đáp ứng và lên thuyền đi tha hương, và từ đó triệt để xa cách với Tiêu Long. Trong quá trình hàng hải trên biển, Nhi ngẫu nhiên phát hiện trên một số lọ sứ có vẽ tượng của mình, và còn có câu thơ bên vẽ tượng: Quân Sinh Ngã Vị Sinh, Ngã Sinh Quân Dĩ Lão. Tương Nhi mới biết người yêu của mình cũng yêu chị ấy. Ngay sau đó, Tương Nhi ôm lọ đó nhảy vào biển, và thuyền cũng chìm nghỉm ngay sau. Tiêu Long nghe nói tin người chết của Tương Nhi tại Trường Sa, cũng nhảy vào lò tự tử. Cuối cùng máu của Long bắn tóe đến một số gốm sứ và khiến những gốm sứ đó trở thành gốm sứ có men màu đỏ. Lò Đồng Quan từ đó bắt đầu có tiếng.

Cái câu chuyện tình yêu thê rất uyển chuyển và có nhiều

thăng trầm, cảm động lòng người một cách sâu sắc. Những gốm sứ của Lò Đồng Quan có ý nghĩa văn hóa khá sâu sắc, họ thể hiện âm ắp tình cảm chung của nhân loại, một trong những tình cảm và tính cách tức là theo đuổi tình yêu đến chết không ngừng. Những gốm sứ sản xuất từ lò Trường Sa đã từng trải qua khinh đào hải lăng, giương buồm đi xa, và hiện nay, họ dựa vào tích lũy của lịch sử nghệ thuật phong phú kể cho thế giới những câu chuyện độc đáo của Trung Quốc một lần nữa.

Cùng với sự tổ chức thành công của Diễn đàn Cao cấp Hợp tác Quốc tế về Vành đai và Con đường, Lò Trường Sa với tư cách là trọng tâm của Con đường Tơ Lụa trên biển vào ngày xưa lại giành được chú ý của thế giới, du khách nước ngoài đến Lò Trường Sa tham quan cũng ngày càng nhiều hơn. Trước hàng nghìn năm, Lò Trường Sa mang tinh thần Hồ Tương: Tâm Ưu Thiên Hạ, Cảm Vi Nhân Tiên giương buồm đi xa, với tư cách là sứ giả đóng góp nhiều cho sự giao lưu giữa Trung-Ngoại vào đời Đường khiến cho phong thái của Đại Đường lưu truyền đến nhiều nước khác. Tại khu vực dọc tuyến của Con đường Tơ Lụa trên biển, người ta đã phát hiện nhiều gốm sứ sản xuất từ Lò Trường Sa. Những gốm sứ tức là chứng cứ dữ dội. Qua hàng nghìn năm, những gốm sứ cuối cùng về quê, và tiếp tục chuyển tinh thần người thợ, tinh thần sáng tạo và tình cảm hướng về yêu thương cho cả thế giới dưới chỉ dẫn của một ký hiệu lịch sử: cổ Con đường Tơ Lụa.

Câu chuyện của Lò Trường Sa như một bài hát về Tương Thủy, hưởng triết Sở Dị. Em hy vọng bài hát cổ du dương này

vẫn có thể được người ta ngâm vịnh vào thời đại mới. Vì nó thể hiện đầy đủ phong thái đặc biệt, và đang tiếp tục kể ra vinh quang của Con Đường đã tồn tại hàng nghìn năm.

SELECTION

Where the Silk Road ends

Angelos Larisis

Εκεί που τελειώνει ο δρόμος του μεταξιού

那里，丝绸之路结束的地方

Where the Silk Road ends

실크로드가 끝나는 그 곳에서

Εκεί που τελειώνει ο δρόμος του μεταξιού

Εκεί που τελειώνει ο δρόμος του μεταξιού

Έφτασε επιτέλους η άνοιξη και τα λουλούδια έχουν ανθίσει. Αυτή πρέπει να είναι πράγματι, η καλύτερη εποχή του χρόνου, γιατί ακόμα και ένας αετός αποφάσισε να βγει από τη φωλιά του και να απολαύσει αυτή την όμορφη μέρα. Πετώντας πάνω από τη μεγαλοπρεπή πόλη που καλύπτει τη γη από κάτω του, παρατηρεί τις ζωές των ανθρώπων.

Οι άνθρωποι βρίσκονται στις δουλειές τους, τα παιδιά παίζουν στους δρόμους και έμποροι από όλο τον κόσμο έφτασαν σε αυτόν τον ευλογημένο τόπο. Οι δρόμοι είναι ένα όμορφο μωσαϊκό από χρώματα, εθνικότητες και κουλτούρες.

Αυτοί οι έμποροι μένουν στο «Κεντρικό Χάνι», το πιο μεγάλο και πολυτελές πανδοχείο της πόλης, όπου οι ταξιδιώτες μπορούν να αφήσουν τις άμαξές τους και να κοιμηθούν με ασφάλεια. Το κτήριο είναι γεμάτο από τοιχωγραφίες, ανάγλυφες παραστάσεις και σχέδια, τα οποία είναι σαν να είναι φτιαγμένα από δαντέλα.

Εκτός από τα πανδοχεία και άλλα σπουδαία κτήρια κοσμούν τη πόλη. Όλα αυτά δεν θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν χωρίς το πλούτο που έφερε το εμπόριο και μαζί με το πλούτο σημαντικοί τεχνίτες και καλλιτέχνες «έτρεξαν» να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Τα έργα τέχνης που σχεδίασαν υπάρχουν

παντού και βρίσκονται σε πλήρη αρμονία μεταξύ τους. Τέτοια όμορφη πόλη είναι δύσκολο να βρεθεί σε κάποιο άλλο μέρος του κόσμου.

Πρώτα οι έμποροι, μετά οι καλλιτέχνες και τέλος οι επιστήμονες θέλησαν να κάνουν αυτό τον τόπο, σπίτι τους. Έφτασαν εδώ από όλα τα μήκη και πλάτη της Γης, ακόμα και από τα πιο απομακρυσμένα μέρη της Ευρώπης και της Αφρικής. Μαζί τους έφεραν τις πρωτοποριακές τους ιδέες και καινούριες πληροφορίες για τον κόσμο μας. Αυτή η γνώση βρίσκεται πλέον στα βιβλία της Μεγάλης Βιβλιοθήκης, τα οποία μπορεί να διαβάσει ο καθένας.

Αυτά τα επιτεύγματα έγιναν πραγματικότητα, χάρις σε ένα μεγάλο δρόμο που φτάνει από τη Κίνα και τη χερσόνησο της Κορέας, ως τη Μεσόγειο και το Αιγαίο πέλαγος. Αυτός ο δρόμος είναι τόσο σημαντικός για τις ζωές των ανθρώπων, που είναι πλέον κομμάτι του πολιτισμού τους και πολλές ιστορίες και τραγούδια γράφτηκαν γι' αυτόν. Κάποιοι λένε ότι αν τον ακολουθήσεις μπορείς να γυρίσεις όλη τη Γη και να επιστρέψεις εκεί απ' όπου ξεκίνησες. Κάποιοι άλλοι, λένε ότι δεν φτιάχτηκε από ανθρώπινα χέρια, αλλά από το Θεό. Το σίγουρο όμως είναι, ότι αυτός ο δρόμος είναι ο πραγματικός θησαυρός της πόλης. Αυτός είναι ο λόγος που έχει ακμάσει και έγινε η μητρόπολη του κόσμου.

Ήρθε πάλι η άνοιξη και ο αετός ακόμα πετάει πάνω από τη μητρόπολη της ερήμου. Αλλά αυτή τη φορά δεν βλέπει τους ανθρώπους να βρίσκονται στις δουλειές τους, αλλά έξω

στους δρόμους, γύρω από μια εξέδρα και να κρατούν σημαίες και πινακίδες με συνθήματα. Τους βλέπει να φωνάζουν, να τραγουδούν και να απαιτούν από τη κυβέρνηση να εφαρμόσει τις κατάλληλες μεταρρυθμίσεις, ώστε αυτοί και τα παιδιά τους να έχουν ένα καλύτερο μέλλον.

Ξαφνικά ακούγεται μουσική και ένας άντρας, με χτενισμένα γκριζα μαλιά και ένα φρεσκοσιδερωμένο λευκό πουκάμισο, ανεβαίνει στην εξέδρα και αρχίζει να μιλάει. Μιλάει για τα δικαιώματα που έχουν οι άνθρωποι και ιδιαίτερα για το δικαίωμα στην ελευθερία και το δικαίωμα στη δικαιοσύνη. Επίσης αναφέρεται στη σημασία της προστασίας αυτών των δικαιωμάτων. Το κοινό ζητοκραυγάζει. Όλοι είναι εκστασιασμένοι.

Ο Ali και ο φίλος του ο Haysam, είναι δύο παιδιά που βρίσκονται μέσα στο πλήθος. Είναι μόλις δώδεκα χρονών και θα έπρεπε κανονικά να βρίσκονται στο σχολείο να μαθαίνουν μαθηματικά ή να παίζουν ποδόσφαιρο με τους φίλους τους. Παρ'όλα αυτά, αυτοί βρίσκονται σε αυτή τη πλατεία και ακούν αυτόν τον πολιτικό να μιλάει τόσο όμορφα και τόσο κομψά. Τον ακούν να χρησιμοποιεί τις σωστές λέξεις, τη σωστή στιγμή και μαζί με το πλήθος χειροκροτάνε και αυτοί.

Ύστερα από μισή ώρα αποφασίζουν να γυρίσουν στο σπίτι τους, ώστε οι γονείς τους να μην καταλάβουν ότι έφυγαν από το σχολείο πιο νωρίς. Καθώς περπατούσαν στη κεντρική λεωφόρο, άρχισαν να μιλάνε γι'αυτά που άκουσαν. «Θέλουμε καλύτερο εκπαιδευτικό σύστημα!», λέει ο Ali.

«Έχεις δίκιο, αλλά πρέπει και όλοι οι άνθρωποι να είναι ίσοι

απέναντι στο νόμο. Πρέπει το κράτος να είναι απαλλαγμένο από τη διαφθορά!», απαντά ο Haysam.

Την επόμενη μέρα στο ραδιόφωνο, μαθαίνουν ότι στη χθεσινή διαδήλωση, ακούστηκαν πυροβολισμοί και τριάντα διαδηλωτές βρήκαν τραγικό θάνατο, ενώ ο άντρας, που ανέβηκε στην εξέδρα για να μιλήσει, είναι πλέον στη φυλακή.

Αν και οι επόμενοι μήνες είχαν σοβαρές επιπτώσεις για τους ανθρώπους, το καλοκαίρι ήρθε και πέρασε χωρίς να το καταλάβουν. Όταν οι πολίτες ζήτησαν από το κράτος να λυθούν σοβαρά προβλήματα στον κρατικό μηχανισμό, ως απάντηση έλαβαν συλλήψεις, διώξεις και βασανιστήρια. Λένε, πως όταν κάποιος αποκτήσει πλούτο και δύναμη, τότε είναι πολύ εύκολο να φερθεί με αλαζονεία, αυταρχισμό και να βγάλει τον χειρότερο εαυτό του και στο παιχνίδι της εξουσίας μπορεί να χαθεί κάθε δείγμα ανθρωπιάς.

Έτσι μια μέρα στους δρόμους εμφανίστηκαν τανκς και άντρες με όπλα, οι οποίοι ανακοίνωσαν την έναρξη της επανάστασης. Όμως οι πολίτες είναι διχασμένοι. Δεν ξέρουν ποια πλευρά να πάρουν. Αλλά για τον Ali και τον Haysam αυτό δεν είναι πρόβλημα. Όταν παίζουν «πόλεμο» μαζί με άλλα παιδιά από το σχολείο, όπως την Abi, υποκοριστικό του Abidah, είναι πάντα οι επαναστάτες. Ποιος νέος δεν θέλει να είναι επαναστάτης;

Μαζί με τα φύλλα, έπεσαν και οι πρώτες βόμβες και μια φθινοπωρινή νύχτα ένας παράξενος θόρυβος ξυπνάει τον Ali. Αυτός αμέσως σηκώνετε από το κρεβάτι και κατευθύνεται προς το παράθυρο. Απ' έξω βλέπει τον Haysam. Ανήγει το παράθυρο

και τον ρωτάει, «Haysam, τι κάνεις τέτοια ώρα έξω;».

«Πρέπει να μιλήσουμε. Μπορώ να περάσω μέσα;»

Ο Ali κουνά καταφατικά το κεφάλι του και ο Haysam πηδάει και μπαίνει από το παράθυρο στο σπίτι.

Μέσα στο σπίτι, κάθονται στο πάτωμα, με το κεφάλι στο κρεβάτι και κοιτώντας το παράθυρο. Βλέπουν τα απέναντι κτήρια που είναι γεμάτα τρύπες από τις βόμβες και τις σφαίρες. Θυμούνται πως ήταν η ζωή τους πριν τον πόλεμο. Τότε που δεν χρειαζόταν να περιμένουν στην ουρά για να πάρουν νερό και μια φέτα ψωμί, τότε που οι πατέρες τους ζούσαν, πριν χάσουν τις ζωές τους σε αυτό τον τρελό πόλεμο. Θυμήθηκαν και τη παλιά τους συμμαθήτρια, την Abi. Ήταν το πιο όμορφο κορίτσι στη τάξη. Είχε όμορφα μακριά μαύρα μαλιά και τα πιο ωραία μάτια που είχαν δει ποτέ στη ζωή τους. Έλαμπαν πιο πολύ και από τα αστέρια στον ουρανό.

Καθώς περνάει η ώρα, ο Haysam γίνεται ολοένα και πιο νευρικός. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Ξαφνικά το αποκάλυψε. Θα έφευγε από τη πόλη για να πολεμήσει με τους αντάρτες. Δεν άντεχε να ζει σε αυτή τη κατάσταση και να βλέπει αθώους ανθρώπους να πεθαίνουν. Όταν μιλούσε για την απόφασή του δεν ήταν φοβισμένος, ούτε στεναχωρημένος. Όμως ούτε ακριβώς χαρούμενος. Τα μάτια του έκαιγαν σαν φωτιά. Ήταν αποφασισμένος και ανυπομονούσε να φύγει.

Με το πρώτο φως του ήλιου οι δύο φίλοι χωρίστηκαν για πρώτη φορά στη ζωή τους. Ο αέρας φυσούσε δυνατά από το βορρά και μαζί του έφερνε σύννεφα. Η θερμοκρασία έπεσε τόσο

πολύ που ακόμα και ο αετός έπαψε να πετάει στον ουρανό. Όλα δείχνουν ότι ο χειμώνας έρχεται.

Ο χειμώνας έφτασε και ένας νέος κίνδυνος ήρθε από την έρημο. Μια εξτρεμιστική οργάνωση εμφανίστηκε από το πουθενά και βία σάρωσε τη γη. Αυτός είναι ένας καινούργιος εχθρός, ένας πιο επικίνδυνος εχθρός, γιατί φέρεται σαν κτήνος και αδιαφορεί για οποιοδήποτε είδος αξίας.

Στις πόλεις που καταλαμβάνουν βάζουν περίεργους νόμους, όπως ότι τα κορίτσια δεν μπορούν να πηγαίνουν σχολείο ή τα παιδιά πρέπει να πολεμήσουν στο πλευρό τους. Όποτε θέλουν, μπαίνουν στα σπίτια των κατοίκων και κλέβουν ό,τι θέλουν. Όσοι προσπάθησαν να αμυνθούν, είτε τους βασάνισαν είτε τους εκτέλεσαν στη παλιά αγορά.

Γι' αυτό πολλοί αποφάσισαν να φύγουν. Η Abi και η οικογένειά της ήδη έφυγαν για την Ευρώπη. Το σχέδιό τους ήταν πρώτα να περάσουν τα σύνορα και ύστερα με ένα καράβι να φτάσουν στη «Γη της Επαγγελίας». Αν έφτασαν με ασφάλεια κανείς δεν ξέρει. Πολλοί που προσπάθησαν, τους έπιασαν και είτε τους πυροβόλησαν είτε τους έκαψαν ζωντανούς. Αλλά για τον Ali, τη μητέρα του και τη μικρή του αδερφή δεν υπήρχε άλλη επιλογή.

Έτσι ένα βράδυ χωρίς φεγγάρι, αποφασίζουν να αποδράσουν. Ο Ali γεμίζει τη σχολική του τσάντα με ρούχα, φαγητό, ένα παλιό κασκόλ της αγαπημένης του ποδοσφαιρικής ομάδας και ό,τι άλλο μπορεί να κουβαλήσει. Πώς είναι δυνατόν να χωρέσει μια ολόκληρη ζωή σε μια τσάντα;

Οι συγγενείς και φίλοι τους περίμεναν στη πόρτα να τους αποχαιρετήσουν. Με πολλές αγκαλιές, φιλία και κλάματα ανοίγουν τη πόρτα και αφύνουν το σπίτι τους. Ήταν έτοιμο να πέσει, δεν ήταν τόσο όμορφο όπως ήταν παλιά, αλλά ήταν ακόμα το σπίτι τους.

Μέσα στη νύχτα, γλιστρούσαν από το ένα δρομάκι στο άλλο και κάθε φορά που περνούσαν από μια γωνία, φοβόντουσαν μην τους δουν «οι κακοί άνθρωποι», όπως έλεγε η μητέρα τους εισβολείς. Καθώς έφταναν όλο και πιο κοντά στα προάστια η καρδιά τους χτυπούσε όλο και πιο δυνατά.

Τελικά κατάφεραν να βγουν από τη πόλη χωρίς να το καταλάβει κανείς και όταν απομακρύνθηκαν αρκετά, ώστε να νιώθουν ασφαλείς, εμφανίστηκε το φεγγάρι στον ουρανό. Και οι τρεις τους ήταν πολύ χαρούμενοι, όμως δεν μπορούσαν να το απολαύσουν, γιατί έπρεπε να φτάσουν στα σύνορα. Έτσι αντίκρισαν για μια τελευταία φορά την αγαπημένη τους πόλη και πήραν το δρόμο προς τα σύνορα.

Αυτός ήταν δρόμος που ακολουθούσαν τα караβάνια εδώ και πολλά χρόνια, αλλά αυτή ήταν επίσης, η οδός που έφερε τα όπλα και τους εισβολείς στη χώρα τους. Αυτόν το δρόμο θα χρησιμοποιούσαν τώρα για να σωθούν.

Τους πήρε μέρες μέχρι να φτάσουν στα σύνορα και άλλες δυο εβδομάδες να δουν για πρώτη φορά τη θάλασσα. Εκεί, σε ένα παραλιακό χωριό πλήρωνουν τους διακινητές ώστε να τους περάσουν απέναντι στην Ευρώπη. Αυτοί τους στιβάζουν μαζί με άλλους πρόσφυγες και μετανάστες σε ένα φορτηγό και κλείνουν

τις πόρτες. Ύστερα από λίγη ώρα το φορτηγό ξεκινάει.

Κάποια στιγμή σταματάνε και τους βγάζουν γρήγορα από το φορτηγό. Τους τραβούν έξω με βία και τους ρίχνουν στην άμμο. Τους φωνάζουν να βιαστούν, γιατί η αστυνομία θα φτάσει από στιγμή σε στιγμή. Στη παραλία τους περιμένει μια ξύλινη βάρκα που θα τους περάσει απέναντι. Έτσι, μέσα στην ομίχλη, άφησαν πίσω τους τον παλιό κόσμο και ακολουθώντας τον ήλιο που έδυε μπροστά τους, ανοίχτηκαν στο πέλαγος της ελευθερίας.

Ξαφνικά, στη μέση του πελάγους, η βάρκα έσπασε και όλοι έπεσαν στη θάλασσα. Ο Ali χωρίστηκε από τους δικούς του. Η θάλασσα ήταν αγριεμένη και αυτός δεν ήξερε κολύμπι. Για καλή του τύχη, τότε εμφανίστηκε η ακτοφυλακή. Ένας από τους ναύτες τον έπιασε από τους ώμους και τον τράβηξε έξω από το νερό. Μέσα στο καράβι της ακτοφυλακής οι άλλοι άντρες του έδωσαν μια ζεστή κουβέρτα για να σκεπαστεί και μπισκότα. Δίπλα του βλέπει τη μάνα του και την αδερφή του να του χαμογελούν. «Τα κατάφεραμε!», του φωνάζουν.

Καθώς αντικρίζουν στον ορίζοντα την Ευρώπη, συνειδητοποιούν πως σήμερα είναι η πρώτη μέρα της άνοιξης. Τόσα χρόνια και εποχές πέρασαν από τότε που ο Ali βρισκόταν σε εκείνη τη διαδήλωση. Σκέφτεται πώς θα είναι η ζωή του εδώ. Δεν μιλάει την ίδια γλώσσα, ούτε έχει το ίδιο πρόσωπο με αυτούς τους ανθρώπους. Θα τον αποδεχτούν άραγε; Αυτό δεν το ξέρει, γιατί η ζωή είναι ένας ατέλειωτος δρόμος και κανείς δεν ξέρει που θα τον οδηγήσει. Αυτό που ξέρει είναι, ότι για ακόμη μια φορά έχει έρθει η άνοιξη και όλα τα λουλούδια έχουν ανθίσει.

那里，丝绸之路结束的地方

春天最终来临，花儿也都开了。这实应是一年中最好的季节了吧，因为甚至鹰都选择在这时离开巢穴，享受这美妙的一天。它高飞在身下这片土地上所建起的恢宏的城市上空，观察着人们形形色色的生活。

人们都忙着工作，孩子们在街上玩耍，全世界的商人都来到这个被眷顾的地方。交错的道路像是一块美丽的方砖，汇集了不同的颜色、国度和文化。

这些商人们住在城市中最大、最奢侈的《中心哈尼》客栈，在那里，旅客们可以存放行李并且安安稳稳地睡上一觉。客栈里满是壁画和浮雕，看起来就像是由蕾丝制作而成。

除了这些客栈外，还有很多其他显著的建筑装饰着这座城市。若不是商业贸易带来的财富，以及随之而来的工匠和艺术家争先贡献力量，所有的这些都不可能实现。由他们制作而成的艺术品相互间和谐地共存着，遍布四处。很难在世界的其他地方找到一座同样美丽的城市。

商人们、艺术家们以及科学家们都希望把这里当做他们的家。他们来自四面八方、辽阔土地的各个角落，甚至是欧洲与非洲最为

偏远的地方，带来了前卫的理念以及有关这个世界最新的信息。这些资讯与知识已经被收录在城市图书馆的书籍中，每一名市民都可以阅读。

有赖于一条从中国和朝鲜半岛直贯地中海和爱琴海的大路，所有的这些都成为了现实。这条路对于沿线人们的生活来说如此重要，以至于它已经成为了大众文化的一部分，很多歌曲和故事都因它而创作。有些人说，如果顺着这条路走，那你就能环绕地球，并且回到最初开始的地方；还有人说，这条路并非人为修建，而是神灵的杰作。无论如何，可以确定的是，这条大路是整座城市的宝藏，而这正是这座城市繁荣昌盛并成为世界大都会的原因。

春天再次来临，鹰仍在沙漠大都会的上空飞着。只是这次，他看到人们并没有在工作，而是在街上，围绕着广场上的一块平台，手里拿着锦旗和带有标语的牌子。他看到人们叫喊着，要求政府实施适当的改革措施，以让他们和他们的孩子们拥有更好的未来。

突然间人群中听到音乐声，紧接着一个男人，顶着一头梳好的灰发，身穿一件初熨的白衬衫，慢慢走上平台并开始讲话。他谈论着人们所拥有的权利，尤其是人们追求自由以及公正的权利。他还提到了保护这些权利的意义。人们出神地聆听者，不时爆发出欢呼声。

Ali和Haysam是茫茫人群中的两个孩子。他们才满12周岁，本应在学校里上着数学课，或者同他们的朋友们一起踢足球。但他们却

在广场上，聆听着政治家生动而又充满感染力的讲话。他们听着政治家运用着正确的辞藻，在恰当的时刻停顿，并同人群一同发出掌声。

半小时后，两位少年决定回家，好让自己的家长无法察觉出自己从学校早退这一事实。他们在市中心的大道上走着，开始对他们所听到的政治家的发表评论。“我们需要一个更好的教育系统！”

，Ali如是说。

“你说的对，但法律面前人人都需平等。我们的国家必须剔除腐败！”Haysam回应道。

次日，两位少年从收音机中得知，在昨天的集会中发生了枪击事件，三十位集会者失去性命，而昨天登台演说的政治家，已经被关押入狱。

虽然这次事件在人群中产生了非常严重的反响，夏天在人们生活中的注脚还是不那么引人注目。每当市民向国家索要国家机制方面严重问题的解决办法，他们所得到的回应往往都是被逮捕、驱逐和无尽的人身折磨。人们说，当一个人获取了财富和力量，他往往变得自傲，行为处事会带有集权独裁色彩。他人性中最坏的一面往往显露，因此在权力的争夺中，也许他会人性尽失。

终于有一天，街上出现了坦克和全副武装的士兵。他们宣告着革命的开始。然而市民们却犹豫不决(?)，他们并不知道要选择加入哪一方。只是对于Ali和Haysam来说，做出选择似乎没有一丝难度。每次和诸如Abidah(小名Abi)这样来自学校的同学玩战争游

戏时，他们总会扮演革命者的角色。又有哪个年轻人，不想当一名革命者呢？

秋天来到，同秋叶一同飘落的，还有数不胜数的炮弹。一次深夜，反常的声响将Ali从睡梦中惊醒。他马上从床上跳起来，径直奔向窗边，并看到了Haysam。他打开窗子问道，“都这个点了，你在这干什么?!”

“我们必须得谈谈！我能进去吗？”

Ali使劲点了点头，Haysam立马从窗户跳了进屋。

屋内，两人坐在地板上，眼睛望向窗外——窗外的建筑满是炮弹留下的伤痕。他们回想起战争之前的生活，那时人们还不至于为一片面包和一口水而排起长队；那时他们的父亲还健在，还没有在这场惨绝人寰的战争中失去性命；还有他们曾经的同学Abi，那个有着一头乌黑长发、那双他们见过的最动人的双眼的全班最好看的女生。她的双眼是那么明亮，甚至比天上的星更加耀眼。

两人谈着谈着，Haysam变得越发激动。肯定是哪里出了问题——原来，他决定将离开城市，同革命军一同奋战前线。他早已忍受不了继续生活在如此条件下、每天看着无辜的人被夺去生命。当他说出他的决定时，他并未有一丝恐惧或是担忧，当然，也并不是十分快乐的。他充满决心，双眼像烈火一样燃烧着，迫不及待地想要离开。

清晨的第一缕阳光见证了两位少年平生第一次真正意义上的分别。北风呼啸着，天空随即乌云密布。气温骤降，以至于天上的

鹰也停止了飞翔。所有的一切都预示着冬天的到来。

冬天最终来临，沙漠中出现了新的危机——一个极端主义组织横空出世，随之而来的是暴力席卷全城。这是一个全新的敌人，也是最危险的敌人，因为他们像一匹猛兽一般肆无忌惮地破坏，漠视一切形式的物的价值。

荒谬的法律条文在被他们占领的城市所颁布，比如说女孩子被禁止上学、亦或孩子们必须在战争中偏袒他们这一方。只要他们愿意，他们随时可以强闯市民的房屋进行贪婪的劫掠。对于那些尝试自卫或反抗的，他们会对他们进行无尽的折磨，或者，在旧集市将他们直接处决。

因此，很多人都决定逃离。Abi和她的家庭就已经逃往欧洲。他们计划先越过边境，再乘一搜小船到达“希望之乡”。然而没人知道他们最终是否成功抵达。很多进行如此尝试的人都被极端主义组织的人抓了起来，随后要么被枪决，要么被活活烧死。只是对于Ali、他的母亲以及他的小妹妹来说，除此之外并没有其他选择。

最终，一个月黑风高晚上，他们决定实施逃离。Ali费尽一切力气用衣服、食物、他最喜爱的足球队的助威围巾以及其他任何他能扛走的东西填满了他的背包。但是再怎么努力，一份完完整整的生活又怎能塞进区区一个背包啊？

他们的亲戚和朋友们都在门前等着和他们告别。无数的拥抱、亲吻和眼泪后，他们打开了门，永久地和居住了多年的房子告别。那房子已经上了年头，甚至让人感觉随时都可能坍塌。它显然

没有曾经那么漂亮了，但它却仍然是他们的家。

夜幕之中，一家人在巷陌间游离穿梭，每次经过路口转角，他们都担心那些母亲口中的“坏人”，也就是那些入侵者会发现他们的踪迹。距离市郊越近，他们的心跳速度就越快。

万幸，最终他们成功设法在没有人察觉的情况下远离了城区，直至他们自感安全。月也浮现天际，这是让他们感到非常欣慰的，只是他们此时没有这个情趣去欣赏，因为他们必须赶到边境。就这样，他们最后又看了一眼这个他们生活多年的、最爱的城市，之后再次踏上路途，前往边境。

这条路是先前很多年丝绸商队一直所走的路，也是敌人入侵、短兵相接之处。而现在，对于Ali一家人来说，这是一条救命之路。

在用了几天到达边境后，又过了两个礼拜，一家人平生第一次见到了海洋。在那里一个沿海村落，他们花钱租下一搜摆渡船，用以将他们带到对岸的欧洲大陆。他们先被和其他难民和移民塞在一辆往返于村落和码头间的卡车里，没过多久，车门一关闭，就出发了。

不久之后，卡车停了下来。他们被野蛮地拖下了车、扔到了沙滩上，并被要求抓紧时间，因为海警随时都可能过来巡逻。码头边停着一艘木质小船，就是这艘木制小船将带着他们，在黄昏日落的迷雾中，离开那个他们熟悉的旧世界，前往探索展现在他们眼前的，象征自由的新大陆。

船缓缓开着，突然间不知撞到了什么，随即就开始下沉。人们都

夺命跳进了海里。Ali也和他的家人失去了联系。海上波涛汹涌，而Ali并不会游泳。万幸的是，绝望之际，海岸警卫队的船只碰巧驶过并发现了她。两名水手抓着他的肩膀把他从水面上拉了上来。船上的其他人递给他一块热毯子裹住身体和几块饼干。在他身边，Ali意外的发现他的妈妈和他的小妹妹正在朝他微笑。“我们成功了！”，他们激动地冲他喊出来。

他们朝着地平面的方向望向欧洲大陆，猛然间才意识到原来今天立春、万物复苏。自从Ali在广场参加集会活动、政治家演说已经过去了好多个年头。他时常会想，他在欧洲的生活该是怎么样的——他并不会说那边人所讲的语言，甚至和他们的容貌也大相径庭。他会被他们所接受吗？或许，谁也无从得知，因为生活就像一条永无止境的路，谁也不知道它会将人们引领向何方。他唯一所知道的是，又一次，春天来了，花儿也都开了。

Where the Silk Road ends

Spring has finally come and all the flowers have blossomed. This must be truly, the best time of the year, because even an eagle decided to come out of his nest and enjoy this beautiful day. Flying over the majestic city, that covers the land beneath him, the eagle is watching the lives of everyday people.

The people are working, the children are playing on the streets and merchants from all over the world have arrived in this blessed land. The streets are a beautiful mosaic of colors, ethnicities and cultures.

These merchants are staying in the “Central Hani” (an inn with a stable), the biggest and most luxurious inn of the city, where the travelers can leave their carriages and sleep safely. The building is full of wall paintings, reliefs and designs, made as being of laces.

Apart from the inns, other great buildings adorn the city. All these couldn't have become possible without the great wealth that the trade has brought to the city. With the trade, important craftsmen and artists “ran” to provide their services. Their works of art are everywhere and in total harmony with each other. Such a beautiful city is hard to find in any other place in the world.

First the merchants, then the artists and finally the scientists wanted to make this place their home. They came here from the furthest reaches of the earth. They came from the furthest corners of Europe and Africa. They brought with them pioneering ideas and new information about our world. All this knowledge is kept in the books of the Great Library, which anyone can read.

All these achievements have become possible thanks to a big road that stretches from China and the Korean peninsula, all the way to the Mediterranean and the Aegean Sea. This road is so important for the lives of the people, that has become a part of their culture. Even stories and songs were written for it. Some say, that it goes all around the world. Some say that it wasn't built by human hands, but by God. What we truly know, is that this road is the real treasure of the city. It's the reason that this city has flourished and has become the metropolis of the world.

It is spring again and the eagle is still flying above the metropolis of the desert. But this time he doesn't see the people working. They are on the streets, around a podium. They are holding flags and card boards with slogans. He sees them shouting and singing. They demand from the government to implement the right reforms, so they and their children can have a better future.

Suddenly, music is heard and a man, with combed gray hair and a freshly -ironed shirt, walks up to the podium and starts talking. He is talking about the rights that all people have and especially about the right of freedom and the right of justice. He

is also refers to the importance of protecting these rights. The crowd is cheering. Everyone is ecstatic.

Ali and his friend Haysam are two kids in the crowd. They are only twelve years old and they should be at school, learning math or playing football with their friends. But no, they are in this square listening to this politician talking so beautifully and so elegantly. They are hearing him, using the right words at the right time and with the whole audience they are applauding, too.

After thirty minutes they decided to go back to their home, so their parents wouldn't understand that they had left school early. Walking on the central avenue, they started talking about what they had heard.

"We need a better educational system!" said Ali.

"You are right, but also everyone has to be equal in the eyes of law. The country must be freed from corruption!" replied Haysam.

The next day they learnt from the radio, that the day before, during the rally, shots were fired. Thirty demonstrators found tragic death and as for the man who spoke from the podium, he is now in jail.

Even though the next months there had been serious consequences for the people, summer came and went without anyone realizing it. When the citizens asked from the state to solve serious problems in the state mechanism they received, as an answer, arrests persecution and torture. They say that when someone achieves wealth and power, then it is very easy to act

with arrogance, authoritarianism and to bring out his worst self. In the game of power, every sense of humanity can be lost.

So one day, tanks appeared on the streets and men with guns announced the beginning of the revolution. But the citizens are divided. They don't know which side to choose. However, for Ali and Haysam this isn't a problem. When they are playing "war" with the other children, like Abi, nickname for Abidah, they are always in the side of the revolutionaries. Which young man doesn't want to be a rebel?

With the falling leaves of autumn, the first bombs fell and during an autumn night a strange noise wakes Ali up. He immediately gets out of the bed and he walks towards the window. Outside, he watches Haysam. He opens the window and asks him, "Haysam, what are you doing outside, so late at night?"

"We need to talk. Can I come in?"

Ali nodded his head in a positive way and Haysam jumps through the window, into the house.

Inside the house, they sit on the floor, with their head looking at the window. They are watching the opposite buildings that are full of holes from the bombs and the bullets. They remember how life was before the war. When they didn't have to wait in the line to get water and a slice of bread, when their fathers were alive, before they both lost their lives in this crazy war. They also remembered their old classmate Abi. She was the most beautiful girl in the classroom. She had beautiful long dark hair and the prettiest eyes they had ever seen in their lives. They were shining

brighter than the stars in the sky.

As time would pass, Haysam would become more and more nervous. Something was wrong. He finally revealed it. He would leave the town to go and fight with the rebels. He couldn't stand living in this situation and seeing innocent people dying. When he was talking about his decision, he was neither afraid nor scared. But, at the same time he wasn't actually happy. His eyes were burning like fire. He was determined and anxious to leave.

With the first light of the sun the two friends were separated for their first time in their lives. The wind was blowing from the north and it brought with it clouds. The temperature dropped so much that the eagle doesn't fly in the sky anymore. Everything shows that winter will come soon.

Winter has arrived and a new threat came from the dessert. An extremist organization appeared from nowhere and violence swept the land. It is a new enemy, a more dangerous enemy, because it acts like a beast and doesn't care for any kind of values.

In the towns that they occupy, they put weird laws. For example, girls aren't allowed to go to school and the children must fight in their army. Whenever they want, they enter the houses and steal whatever they want. The ones, who tried to defend themselves, were either tortured or executed in the old market.

That's why many people decided to leave. Abi and her family have already left for Europe. Their plan was to first cross the border and then to find a ship to reach the "Promised Land".

None knows if they reached it safely. Some, who tried to leave, were caught and they were either shot or burned alive. But for Ali, his mother and his little sister there was no other choice.

So, one moonless night they decided to escape. Ali fills his school bag with cloths, food, an old scarf that has the name of his favorite football team and anything else that they could carry. How can you fit a whole life in such a small bag?

Family and friends, they were all waiting for them at the door to tell them goodbye. With a lot of hugs, kisses and tears they open the door and they are leaving their home. The house was almost ready to fall. It wasn't as nice as it once was, but it was still their home.

Under the darkness of the night, they slipped from one alley to the next and every time they passed from a corner, they were afraid that they would see "the bad guys", as the mother was calling the invaders. As they were approaching the suburbs, their heart was beating faster and faster.

At last, they managed to get outside the city without anyone noticing and when they were far enough to feel safe, the moon appeared in the sky. All three of them were very happy, but they couldn't enjoy it. They had to reach the borders. So they took a last look at their beloved city and they took the road to the borders.

This was the road that caravans followed for years, but it was also the road that brought the guns and the invaders in their country. Now they would use the same road to save themselves.

It took them days, before they reached the borders and another two weeks to see the sea for the first time. There, in a village by the sea, they pay the migrant traffickers in order to pass them into Europe. They crowd them with other refugees and immigrants in a van and they close the doors. After a little time the van starts.

Later that evening, they stop and the traffickers get everyone out of the vehicle. They pull them outside with force and they throw them in the sand. They shout at them to hurry up, because the police will be here soon. In the beach a wooden boat is waiting to cross them to the other side. Thus, under the mist, they leave behind the old world and following the sun that sets in front of them, they set out into the sea, the Pelagos of Freedom.

Suddenly, in the middle of the sea, the boat broke and everyone fell into the water. Ali was separated from his family. The sea was rough and he didn't know how to swim. Thankfully, at that moment the coast guard appeared. One of the sailors pulls him from his shoulders and pulls him out of the water. In the ship of the coast guard the rest of the crew gave him a warm blanket to cover himself with it and biscuits. Next to him he sees his mother and his sister, smiling at him. "We made it!" they shout at him.

As they were looking Europe at the horizon, they realize that today is the first day of spring. So many years and seasons have passed since the day Ali was at that rally. He thinks about how his life will be here. He doesn't speak the same language and he doesn't have the same face with the people living here. He

wonders; will they accept him? He doesn't know that, because life is a long road and no one knows where it will lead them. What he knows is that for one more time spring has come and all the flowers have blossomed.

실크로드가 끝나는 그 곳에서

마침내 봄이 오고 꽃들은 만개했다. 동굴에서 나오려 하는 독수리 한 마리가 이 아름다운 날을 즐기고자 한다. 한 해의 가장 좋은 계절은 정말 그래야만 한다. 독수리는 대지를 뒤덮은 웅장한 도시 위를 날아다니며 그 아래로 사람들의 삶을 바라보고 있다.

사람들은 그들의 일을 하고, 아이들은 길거리에서 놀고 있으며, 전 세계에서 온 상인들이 축복받은 이곳에 도착했다. 길들은 여러가지 색들과 민족, 문화들로 이루어진 하나의 모자이크와 같다.

상인들은 'Center Xani'라는 이 도시에서 제일 크고 호화로운 숙소에 머문다. 이 곳은 여행자들이 그들의 짐마차를 내리고 안전하게 쉴 수 있는 곳이다. 건물은 벽화와 마치 레이스로 만들어진 것 같은 돌을새김으로 장식된 대리석 디자인으로 가득하다.

저렴한 여관들을 제외한 다른 중요한 건물들이 이 도시를 꾸미고 있다. 이 모든 것은 상인들이 가져온 부와 뛰어난 기능공, 예술가들이 그들의 기술을 제공하기 위해 '뛰어다니며' 일하여 얻은 부가 아니었다면 이루지 못했을 것이다. 도시를 꾸민 예술작품들은 어디에나 있으며 그 사이에 완벽한 조화를 이루고 있다. 이렇게 아름다운 도시는 세계의 다른 곳에서는 찾아보기 힘들 것이다.

처음에는 상인들이, 다음에는 예술가들이 그리고 마지막에는 과학자들이 이곳을 그들의 거처로 삼기 원했다. 이곳에는 더 먼 곳인 유럽과 아프리카로부터, 그리고 대지의 종횡으로 부터의 모든 것이 도착했다. 그들은 우리의 세계를 위한 그들의 선구적인 생각들과 새로운 정보들을 함께 가져왔다. 이 지식은 대부분 누구나 읽을 수 있는 백과사전에서 찾을 수 있다.

이러한 성취는 중국과 한반도에서부터 시작되어 지중해와 에게해에 이르는 긴 길 덕분에 현실로 이루어졌다. 이는 문명의 한 부분을 차지하며, 이에 관한 많은 역사와 노래들이 기록되어 사람들의 삶에 매우 중요한 길이 되었다. 어떤 사람들은 만약 그 길을 따라가면 세상의 모든 곳으로 갈 수 있고, 또 그 길이 시작된 곳으로 돌아갈 수 있다고 말한다. 또 다른 사람들은 이 길이 사람의 손에 의해서가 아니라 신에 의해 만들어졌다고 얘기한다. 확실한 것은 이 길이 이 도시의 진정한 보물이라는 것이다. 그리고 또한 이 도시가 세계의 주요도시로 번성하게 된 이유이기도 하다.

다시 봄이 오고 독수리는 아직 사막의 대도시 위를 날고 있다. 하지만 이번에는 일을 하고 있는 사람들을 찾아 볼 수 없는 대신 길 위에서 깃발과 구호가 쓰여진 피켓을 들고 연단을 둘러싼 사람들이 있다. 그들이 정부를 향해 그들과 아이들이 더 나은 미래를 누릴 수 있도록 적절한 개선 시행을 요구하며 소리치고 노래 부르는 것이 보인다.

갑자기 노래가 들리고, 잘 빛은 회색머리와 깨끗하게 다린 흰

색 셔츠 차림의 한 남성이 연단 위로 올라가 연설을 시작한다. 그는 인간의 권리에 대해, 특히 자유와 평등의 권리에 대해 이야기 한다. 또한 이 권리들의 보호의 중요성에 대해 언급한다. 대중은 환호를 보낸다. 모두가 열광하고 있다.

알리와 그의 친구 하이삼, 두 아이는 군중 속에 있다. 이제 막 12살이 된 이들은 원래라면 학교에서 수학을 배우고 있거나 친구들과 축구를 하고 있어야 했다. 하지만 이 두 아이는 광장에서 한 남성이 아름답고 멋진 어조로 말하는 정치적 연설을 듣고 있다. 남성이 적절한 순간에 적절한 어휘를 사용하는 것을 듣던 아이들은 군중과 함께 박수를 친다.

30분이 흐른 뒤, 두 아이는 학교에서 일찍 나온 것을 부모님들이 눈치채지 않도록 집에 돌아가기로 결정한다. 그들은 중심가를 걸으면서 들었던 것에 대해 이야기하기 시작했다.

“우리들은 더 나은 교육 시스템을 원해!” 알리가 말했다.

“네 말이 맞아, 하지만 모든 사람이 법 앞에서 평등해야 해. 그리고 국가는 부패로부터 해방되어야 해.” 하이삼이 대답했다.

다음날 두 아이는 라디오를 통해 어제 있었던 시위에 대해 알게 되었는데, 발포로 인해 시위참가자들 중 30명이 비극적인 죽음을 맞았으며 연단에 올라 연설을 한 남성은 감옥에 갇혔다는 것을 듣게 되었다.

그 다음 이어진 달들은 사람들에게 중요한 영향을 미쳤음에도 불구하고 사람들은 여름이 오고 지나가는 것을 눈치채지 못했다.

시민들은 국가 통치구조에 지닌 중대한 문제들이 해결되어야 할 것을 요구하였으나 돌아온 대답은 구속, 추방 그리고 고문이었다. 사람들은 누군가 부와 권력을 얻게 된다면 교만해지고 권위주의에 빠지기 매우 쉬우며, 권력싸움에서 자신의 가장 최악의 모습을 내비치며 모든 인간성을 잃게 된다고 말한다.

그렇게 어느 날 길 위에는 탱크와 무기를 든 사람들이 나타났고, 그들은 혁명의 시작을 알렸다. 하지만 시민들은 나뉘어졌다. 그들은 어느 편에 가담해야 할지 알 수 없었다. 하지만 알리와 하이삼에게는 문제 될 것이 없었다. 그들은 학교에서 아비나 하급생인 아비다와 같이 다른 아이들과 전쟁놀이를 할 때 언제나 혁명군이었다. 어떤 젊은이가 혁명가가 되길 원하지 않겠는가?

단풍잎과 함께 처음으로 폭탄들이 떨어져 내렸다. 어느 가을 밤 기이한 소음이 알리를 깨웠다. 그는 즉시 침대에서 일어나 창문으로 곧장 향했다. 알리는 밖에 하이삼이 있는 것을 보았다. 창문을 열고 그에게 물었다. "하이삼, 이런 시간에 밖에서 뭐하고 있어?"

"우리 같이 얘기해야 돼. 안으로 들어가도 될까?"

알리는 긍정의 뜻으로 머리를 끄덕였고 하이삼은 창문으로 뛰어 들어왔다.

집안에서 그들은 침대 머리맡 옆에서 창문을 바라보며 바닥에 앉았다. 폭탄으로 인해 생긴 구멍들과 둥근 자국들로 가득한 맞은편의 건물들을 바라보았다. 전쟁이 벌어지기 이전의 그들의 삶이 어땠는지 떠올렸다. 그 때는 물과 빵 한조각을 받기 위해 줄을 서서

기다릴 필요가 없었다. 그들의 아버지들이 살아있었을 때, 이 말도 안되는 전쟁으로 인해 그들의 삶을 잃어버리기 전을 생각했다. 그리고 그들의 오래된 동급생인 아비를 떠올렸다. 아비는 반에서 제일 예쁜 소녀였다. 그녀는 길고 아름다운 검은 머리카락과 그들이 지금까지 본 적 없을 정도의 예쁜 눈을 가지고 있었다. 아비의 눈은 하늘의 별들보다 더 빛났다.

시간이 지날수록 하이삼은 점점 더 불안해졌다. 무언인가 잘 되지 않고 있었다. 갑자기 그것은 실제로 드러났다. 그는 혁명군과 함께 싸우기 위해 이 도시를 떠날 것이다. 그는 더이상 무고한 사람들이 죽는 것을 보는 것과 그런 상황에서 사는 것을 버틸 수 없었다. 그의 결정에 대해 얘기 했을 때 그는 두려워 하지도, 슬퍼 하지도 않았다. 하지만 그렇다고 기뻐 하지도 않았다. 그의 눈은 불꽃처럼 타올랐다. 그는 결정했고 떠나는 것 만을 기대했다.

첫 해가 비쳐오자 두명의 친구는 그들의 생애 처음으로 헤어지게 되었다. 바람은 북쪽으로부터 강하게 불어왔고, 그들에게 구름을 가져다 주었다. 기온은 매우 낮게 떨어졌고 독수리는 하늘에서 계속 날고 있었다. 모든 것이 겨울이 왔음을 보여주고 있었다.

겨울이 왔다. 그리고 사막으로부터 새로운 위험이 왔다. 어디에선가 과격 단체가 나타나 폭력이 대지를 쓸어버렸다. 그들은 더 위험한 하나의 새로운 적이었는데, 마치 짐승처럼 행동했으며 어떠한 종류의 가치 있는 것에는 무관심했다.

그들이 지배한 도시들에서는 소녀들이 학교에 가지 못한다거

나, 아이들이 그들의 편에서 전쟁에 참여해야 한다는 등의 이상한 법들이 만들어졌다. 그리고 그들이 원하는 대로 주택에 침입하여 무엇이든 원하는 만큼 훔쳤다. 사람들은 그들이 고문을 하거나 오래된 시장터에서 사람들을 처형 시키는 상황에서 스스로를 지키기 위해 노력해야 했다.

그래서 많은 사람들이 떠나는 것을 결정했다. 아비와 그녀의 가족들은 이미 유럽을 향해 떠났다. 그들의 계획은 먼저 국경을 넘는 것이고, 그 다음에는 보트를 타고 '일자리가 있는 땅'에 도착하는 것이었다. 그들이 안전하게 도착할 지는 아무도 알 수 없었다. 많은 사람들이 시도했지만 잡혀서 총살당하거나 살아있는 채로 태워지곤 했다. 하지만 알리와 그의 어머니, 그리고 그의 여동생은 다른 선택의 길이 없었다.

그렇게 달빛이 없는 어느 날 밤, 그들은 도망치기로 결정했다. 알리는 그의 책가방에 옷, 음식, 그가 좋아하는 축구팀 목도리, 그리고 가져갈 수 있는 다른 것들을 챙겨 넣었다. 하지만 지금까지의 인생을 어떻게 가방 한 개에 다 집어 넣을 수 있겠는가?

그들의 친척들과 친구들은 작별인사를 하기 위해 문 앞에서 기다렸다. 수많은 포옹과 뽀뽀, 흐느낌과 함께 그들은 문을 열고 집을 뒤로했다. 다 떨어져 가는 그 집은 예전처럼 무척 좋지는 않지만 아직까지는 그들의 집이었다.

한밤중에 그들은 다른 작은 길목을 미끄러지듯 빠져나갔다. 그리고 길모퉁이를 지나갈 때마다 어머니가 침략자라고 부르곤 했

던 '나쁜 사람들'이 그들을 발견하지 않도록 두려움에 떨었다. 모든 길을 거의 지나치고 교외 지역으로 가까워질수록 그들의 가슴은 더 강하고 빠르게 뛰었다.

마침내 아무도 눈치채지 못한 채 그들은 도시 밖으로 빠져나오는 것에 성공했다. 그리고 어느정도 멀리 떨어지자, 안전하다는 것을 느끼게 해주는 듯이 구름에 가려졌던 달이 하늘에 나타났다. 세 사람은 매우 기뻐했으나 아직 기뻐할 수는 없었다. 먼저 국경에 도착해야 하기 때문이었다. 그렇게 마지막으로 그들이 사랑하는 도시의 모습을 한 번 보고는 국경으로 향하는 길을 걸었다.

그 길은 오랜 시간동안 카라반이 이용하던 길이었다. 하지만 그와 함께 그들의 도시에 침략자들과 무기들을 데려온 길이기도 했다. 그리고 지금은 그들을 살리기 위해 이용되고 있다.

국경까지 가는 데 몇 일이나 걸렸다. 그리고 거기에서 처음으로 바다를 보기까지는 또 다시 2 주 정도가 걸렸다. 어느 해안에 위치한 마을에서 그들은 유럽으로 가기 위해 밀매업자에게 돈을 지불했다. 밀매업자들은 그들을 다른 난민들이나 이주자들과 함께 트럭 하나에 싣고 문을 닫았다. 트럭은 잠시 시간이 흐른 뒤 출발했다.

간혹 트럭이 멈추고 그들을 빨리 트럭 밖으로 나오게 할 때가 있었다. 밀매업자들은 힘으로 그들을 잡아 끌거나 모래 위로 내던졌다. 때때로 경찰과 맞닥뜨리곤 하기 때문에 그들에게 서두르라고 소리질렀다. 해안가에는 그들을 건너편으로 태워줄 나무 보트

한 척이 있었다. 안개가 짙은 날, 그렇게 그들의 눈 앞에서 해가 떠오르고 지던 오래된 세계를 뒤로 하자, 자유의 바다가 펼쳐졌다.

갑자기 바다 한복판에서 보트가 부서지고 모두 바다에 빠지고 말았다. 알리 일행은 떨어지게 되었다. 바다는 험했고 알리는 수영을 할 줄 몰랐다. 운이 좋게도, 그 때 해안경비대가 나타났다. 해원들 중 한명이 그의 어깨를 잡고 물 밖으로 끄집어냈다. 해안경비대 선박 위에는 다른 남성들이 그에게 덮을 수 있는 따뜻한 담요와 비스킷을 주었다. 그의 옆에서 어머니와 여동생이 그에게 환하게 웃고 있었다. “우리는 해냈어!” 그에게 소리쳤다.

유럽의 수평선을 바라보자, 그들은 오늘이 봄의 첫 날이라는 것을 깨달았다. 알리가 그 시위에 있었던 것도 벌써 몇 년, 몇 계절이 지났다. 그는 여기에서 그의 삶이 어떻게 될 것인지 생각했다. 그는 같은 언어를 말할 수 있거나 그들과 같은 생김새를 갖고 있지 않다. 과연 그들이 자신을 받아들여줄 것인가? 그것은 알 수 없다. 왜냐하면 인생은 하나의 끝나지 않은 길이고, 그 길이 어디로 이끌어갈 것인지는 아무도 알 수 없기 때문이다. 그가 아는 것은 봄이 한 번 더 왔다는 것과 꽃들이 만개했다는 것이다.

Εκεί που τελειώνει ο δρόμος του μεταξιού

Έφτασε επιτέλους η άνοιξη και τα λουλούδια έχουν ανθίσει. Αυτή πρέπει να είναι πράγματι, η καλύτερη εποχή του χρόνου, γιατί ακόμα και ένας αετός αποφάσισε να βγει από τη φωλιά του και να απολαύσει αυτή την όμορφη μέρα. Πετώντας πάνω από τη μεγαλοπρεπή πόλη που καλύπτει τη γη από κάτω του, παρατηρεί τις ζωές των ανθρώπων.

Οι άνθρωποι βρίσκονται στις δουλειές τους, τα παιδιά παίζουν στους δρόμους και έμποροι από όλο τον κόσμο έφτασαν σε αυτόν τον ευλογημένο τόπο. Οι δρόμοι είναι ένα όμορφο μωσαϊκό από χρώματα, εθνικότητες και κουλτούρες.

Αυτοί οι έμποροι μένουν στο «Κεντρικό Χάνι», το πιο μεγάλο και πολυτελές πανδοχείο της πόλης, όπου οι ταξιδιώτες μπορούν να αφήσουν τις άμαξές τους και να κοιμηθούν με ασφάλεια. Το κτήριο είναι γεμάτο από τοιχωγραφίες, ανάγλυφες παραστάσεις και σχέδια, τα οποία είναι σαν να είναι φτιαγμένα από δαντέλα.

Εκτός από τα πανδοχεία και άλλα σπουδαία κτήρια κοσμούν τη πόλη. Όλα αυτά δεν θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν χωρίς το πλούτο που έφερε το εμπόριο και μαζί με το πλούτο σημαντικοί τεχνίτες και καλλιτέχνες «έτρεξαν» να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Τα έργα τέχνης που σχεδίασαν υπάρχουν

παντού και βρίσκονται σε πλήρη αρμονία μεταξύ τους. Τέτοια όμορφη πόλη είναι δύσκολο να βρεθεί σε κάποιο άλλο μέρος του κόσμου.

Πρώτα οι έμποροι, μετά οι καλλιτέχνες και τέλος οι επιστήμονες θέλησαν να κάνουν αυτό τον τόπο, σπίτι τους. Έφτασαν εδώ από όλα τα μήκη και πλάτη της Γης, ακόμα και από τα πιο απομακρυσμένα μέρη της Ευρώπης και της Αφρικής. Μαζί τους έφεραν τις πρωτοποριακές τους ιδέες και καινούριες πληροφορίες για τον κόσμο μας. Αυτή η γνώση βρίσκεται πλέον στα βιβλία της Μεγάλης Βιβλιοθήκης, τα οποία μπορεί να διαβάσει ο καθένας.

Αυτά τα επιτεύγματα έγιναν πραγματικότητα, χάρις σε ένα μεγάλο δρόμο που φτάνει από τη Κίνα και τη χερσόνησο της Κορέας, ως τη Μεσόγειο και το Αιγαίο πέλαγος. Αυτός ο δρόμος είναι τόσο σημαντικός για τις ζωές των ανθρώπων, που είναι πλέον κομμάτι του πολιτισμού τους και πολλές ιστορίες και τραγούδια γράφτηκαν γι' αυτόν. Κάποιοι λένε ότι αν τον ακολουθήσεις μπορείς να γυρίσεις όλη τη Γη και να επιστρέψεις εκεί απ' όπου ξεκίνησες. Κάποιοι άλλοι, λένε ότι δεν φτιάχτηκε από ανθρώπινα χέρια, αλλά από το Θεό. Το σίγουρο όμως είναι, ότι αυτός ο δρόμος είναι ο πραγματικός θησαυρός της πόλης. Αυτός είναι ο λόγος που έχει ακμάσει και έγινε η μητρόπολη του κόσμου.

Ήρθε πάλι η άνοιξη και ο αετός ακόμα πετάει πάνω από τη μητρόπολη της ερήμου. Αλλά αυτή τη φορά δεν βλέπει τους ανθρώπους να βρίσκονται στις δουλειές τους, αλλά έξω

στους δρόμους, γύρω από μια εξέδρα και να κρατούν σημαίες και πινακίδες με συνθήματα. Τους βλέπει να φωνάζουν, να τραγουδούν και να απαιτούν από τη κυβέρνηση να εφαρμόσει τις κατάλληλες μεταρρυθμίσεις, ώστε αυτοί και τα παιδιά τους να έχουν ένα καλύτερο μέλλον.

Ξαφνικά ακούγεται μουσική και ένας άντρας, με χτενισμένα γκριζα μαλιά και ένα φρεσκοσιδερωμένο λευκό πουκάμισο, ανεβαίνει στην εξέδρα και αρχίζει να μιλάει. Μιλάει για τα δικαιώματα που έχουν οι άνθρωποι και ιδιαίτερα για το δικαίωμα στην ελευθερία και το δικαίωμα στη δικαιοσύνη. Επίσης αναφέρεται στη σημασία της προστασίας αυτών των δικαιωμάτων. Το κοινό ζητοκραυγάζει. Όλοι είναι εκστασιασμένοι.

Ο Ali και ο φίλος του ο Haysam, είναι δύο παιδιά που βρίσκονται μέσα στο πλήθος. Είναι μόλις δώδεκα χρονών και θα έπρεπε κανονικά να βρίσκονται στο σχολείο να μαθαίνουν μαθηματικά ή να παίζουν ποδόσφαιρο με τους φίλους τους. Παρ'όλα αυτά, αυτοί βρίσκονται σε αυτή τη πλατεία και ακούν αυτόν τον πολιτικό να μιλάει τόσο όμορφα και τόσο κομψά. Τον ακούν να χρησιμοποιεί τις σωστές λέξεις, τη σωστή στιγμή και μαζί με το πλήθος χειροκροτάνε και αυτοί.

Ύστερα από μισή ώρα αποφασίζουν να γυρίσουν στο σπίτι τους, ώστε οι γονείς τους να μην καταλάβουν ότι έφυγαν από το σχολείο πιο νωρίς. Καθώς περπατούσαν στη κεντρική λεωφόρο, άρχισαν να μιλάνε γι'αυτά που άκουσαν. «Θέλουμε καλύτερο εκπαιδευτικό σύστημα!», λέει ο Ali.

«Έχεις δίκιο, αλλά πρέπει και όλοι οι άνθρωποι να είναι ίσοι

απέναντι στο νόμο. Πρέπει το κράτος να είναι απαλλαγμένο από τη διαφθορά!» , απαντά ο Haysam.

Την επόμενη μέρα στο ραδιόφωνο, μαθαίνουν ότι στη χθεσινή διαδήλωση, ακούστηκαν πυροβολισμοί και τριάντα διαδηλωτές βρήκαν τραγικό θάνατο, ενώ ο άντρας, που ανέβηκε στην εξέδρα για να μιλήσει, είναι πλέον στη φυλακή.

Αν και οι επόμενοι μήνες είχαν σοβαρές επιπτώσεις για τους ανθρώπους, το καλοκαίρι ήρθε και πέρασε χωρίς να το καταλάβουν. Όταν οι πολίτες ζήτησαν από το κράτος να λυθούν σοβαρά προβλήματα στον κρατικό μηχανισμό, ως απάντηση έλαβαν συλλήψεις, διώξεις και βασανιστήρια. Λένε, πως όταν κάποιος αποκτήσει πλούτο και δύναμη, τότε είναι πολύ εύκολο να φερθεί με αλαζονεία, αυταρχισμό και να βγάλει τον χειρότερο εαυτό του και στο παιχνίδι της εξουσίας μπορεί να χαθεί κάθε δείγμα ανθρωπιάς.

Έτσι μια μέρα στους δρόμους εμφανίστηκαν τανκς και άντρες με όπλα, οι οποίοι ανακοίνωσαν την έναρξη της επανάστασης. Όμως οι πολίτες είναι διχασμένοι. Δεν ξέρουν ποια πλευρά να πάρουν. Αλλά για τον Ali και τον Haysam αυτό δεν είναι πρόβλημα. Όταν παίζουν «πόλεμο» μαζί με άλλα παιδιά από το σχολείο, όπως την Abi, υποκοριστικό του Abidah, είναι πάντα οι επαναστάτες. Ποιος νέος δεν θέλει να είναι επαναστάτης;

Μαζί με τα φύλλα, έπεσαν και οι πρώτες βόμβες και μια φθινοπωρινή νύχτα ένας παράξενος θόρυβος ξυπνάει τον Ali. Αυτός αμέσως σηκώνετε από το κρεβάτι και κατευθύνεται προς το παράθυρο. Απ' έξω βλέπει τον Haysam. Ανήγει το παράθυρο

και τον ρωτάει, «Haysam, τι κάνεις τέτοια ώρα έξω;».

«Πρέπει να μιλήσουμε. Μπορώ να περάσω μέσα;»

Ο Ali κουνά καταφατικά το κεφάλι του και ο Haysam πηδάει και μπαίνει από το παράθυρο στο σπίτι.

Μέσα στο σπίτι, κάθονται στο πάτωμα, με το κεφάλι στο κρεβάτι και κοιτώντας το παράθυρο. Βλέπουν τα απέναντι κτήρια που είναι γεμάτα τρύπες από τις βόμβες και τις σφαίρες. Θυμούνται πως ήταν η ζωή τους πριν τον πόλεμο. Τότε που δεν χρειαζόταν να περιμένουν στην ουρά για να πάρουν νερό και μια φέτα ψωμί, τότε που οι πατέρες τους ζούσαν, πριν χάσουν τις ζωές τους σε αυτό τον τρελό πόλεμο. Θυμήθηκαν και τη παλιά τους συμμαθήτρια, την Abi. Ήταν το πιο όμορφο κορίτσι στη τάξη. Είχε όμορφα μακριά μαύρα μαλιά και τα πιο ωραία μάτια που είχαν δει ποτέ στη ζωή τους. Έλαμπαν πιο πολύ και από τα αστέρια στον ουρανό.

Καθώς περνάει η ώρα, ο Haysam γίνεται ολοένα και πιο νευρικός. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Ξαφνικά το αποκάλυψε. Θα έφευγε από τη πόλη για να πολεμήσει με τους αντάρτες. Δεν άντεχε να ζει σε αυτή τη κατάσταση και να βλέπει αθώους ανθρώπους να πεθαίνουν. Όταν μιλούσε για την απόφασή του δεν ήταν φοβισμένος, ούτε στεναχωρημένος. Όμως ούτε ακριβώς χαρούμενος. Τα μάτια του έκαιγαν σαν φωτιά. Ήταν αποφασισμένος και ανυπομονούσε να φύγει.

Με το πρώτο φώς του ήλιου οι δύο φίλοι χωρίστηκαν για πρώτη φορά στη ζωή τους. Ο αέρας φυσούσε δυνατά από το βορρά και μαζί του έφερνε σύννεφα. Η θερμοκρασία έπεσε τόσο

πολύ που ακόμα και ο αετός έπαψε να πετάει στον ουρανό. Όλα δείχνουν ότι ο χειμώνας έρχεται.

Ο χειμώνας έφτασε και ένας νέος κίνδυνος ήρθε από την έρημο. Μια εξτρεμιστική οργάνωση εμφανίστηκε από το πουθενά και βία σάρωσε τη γη. Αυτός είναι ένας καινούργιος εχθρός, ένας πιο επικίνδυνος εχθρός, γιατί φέρεται σαν κτήνος και αδιαφορεί για οποιοδήποτε είδος αξίας.

Στις πόλεις που καταλαμβάνουν βάζουν περιέργους νόμους, όπως ότι τα κορίτσια δεν μπορούν να πηγαίνουν σχολείο ή τα παιδιά πρέπει να πολεμήσουν στο πλευρό τους. Όποτε θέλουν, μπαίνουν στα σπίτια των κατοίκων και κλέβουν ό,τι θέλουν. Όσοι προσπάθησαν να αμυνθούν, είτε τους βασάνισαν είτε τους εκτέλεσαν στη παλιά αγορά.

Γι' αυτό πολλοί αποφάσισαν να φύγουν. Η Abi και η οικογένειά της ήδη έφυγαν για την Ευρώπη. Το σχέδιό τους ήταν πρώτα να περάσουν τα σύνορα και ύστερα με ένα καράβι να φτάσουν στη «Γη της Επαγγελίας». Αν έφτασαν με ασφάλεια κανείς δεν ξέρει. Πολλοί που προσπάθησαν, τους έπιασαν και είτε τους πυροβόλησαν είτε τους έκαψαν ζωντανούς. Αλλά για τον Ali, τη μητέρα του και τη μικρή του αδερφή δεν υπήρχε άλλη επιλογή.

Έτσι ένα βράδυ χωρίς φεγγάρι, αποφασίζουν να αποδράσουν. Ο Ali γεμίζει τη σχολική του τσάντα με ρούχα, φαγητό, ένα παλιό κασκόλ της αγαπημένης του ποδοσφαιρικής ομάδας και ό,τι άλλο μπορεί να κουβαλήσει. Πώς είναι δυνατόν να χωρέσει μια ολόκληρη ζωή σε μια τσάντα;

Οι συγγενείς και φίλοι τους περίμεναν στη πόρτα να τους αποχαιρετήσουν. Με πολλές αγκαλιές, φιλία και κλάματα ανοίγουν τη πόρτα και αφύνουν το σπίτι τους. Ήταν έτοιμο να πέσει, δεν ήταν τόσο όμορφο όπως ήταν παλιά, αλλά ήταν ακόμα το σπίτι τους.

Μέσα στη νύχτα, γλιστρούσαν από το ένα δρομάκι στο άλλο και κάθε φορά που περνούσαν από μια γωνία, φοβόντουσαν μην τους δουν «οι κακοί άνθρωποι», όπως έλεγε η μητέρα τους εισβολείς. Καθώς έφταναν όλο και πιο κοντά στα προάστια η καρδιά τους χτυπούσε όλο και πιο δυνατά.

Τελικά κατάφεραν να βγουν από τη πόλη χωρίς να το καταλάβει κανείς και όταν απομακρύνθηκαν αρκετά, ώστε να νιώθουν ασφαλείς, εμφανίστηκε το φεγγάρι στον ουρανό. Και οι τρεις τους ήταν πολύ χαρούμενοι, όμως δεν μπορούσαν να το απολαύσουν, γιατί έπρεπε να φτάσουν στα σύνορα. Έτσι αντίκρισαν για μια τελευταία φορά την αγαπημένη τους πόλη και πήραν το δρόμο προς τα σύνορα.

Αυτός ήταν δρόμος που ακολουθούσαν τα караβάνια εδώ και πολλά χρόνια, αλλά αυτή ήταν επίσης, η οδός που έφερε τα όπλα και τους εισβολείς στη χώρα τους. Αυτόν το δρόμο θα χρησιμοποιούσαν τώρα για να σωθούν.

Τους πήρε μέρες μέχρι να φτάσουν στα σύνορα και άλλες δυο εβδομάδες να δουν για πρώτη φορά τη θάλασσα. Εκεί, σε ένα παραλιακό χωριό πληρώνουν τους διακινητές ώστε να τους περάσουν απέναντι στην Ευρώπη. Αυτοί τους στιβάζουν μαζί με άλλους πρόσφυγες και μετανάστες σε ένα φορτηγό και κλείνουν

τις πόρτες. Ύστερα από λίγη ώρα το φορτηγό ξεκινάει.

Κάποια στιγμή σταματάνε και τους βγάζουν γρήγορα από το φορτηγό. Τους τραβούν έξω με βία και τους ρίχνουν στην άμμο. Τους φωνάζουν να βιαστούν, γιατί η αστυνομία θα φτάσει από στιγμή σε στιγμή. Στη παραλία τους περιμένει μια ξύλινη βάρκα που θα τους περάσει απέναντι. Έτσι, μέσα στην ομίχλη, άφησαν πίσω τους τον παλιό κόσμο και ακολουθώντας τον ήλιο που έδυε μπροστά τους, ανοίχτηκαν στο πέλαγος της ελευθερίας.

Ξαφνικά, στη μέση του πελάγους, η βάρκα έσπασε και όλοι έπεσαν στη θάλασσα. Ο Ali χωρίστηκε από τους δικούς του. Η θάλασσα ήταν αγριεμένη και αυτός δεν ήξερε κολύμπι. Για καλή του τύχη, τότε εμφανίστηκε η ακτοφυλακή. Ένας από τους ναύτες τον έπιασε από τους ώμους και τον τράβηξε έξω από το νερό. Μέσα στο καράβι της ακτοφυλακής οι άλλοι άντρες του έδωσαν μια ζεστή κουβέρτα για να σκεπαστεί και μπισκότα. Δίπλα του βλέπει τη μάνα του και την αδερφή του να του χαμογελούν. «Τα κατάφεραμε!», του φωνάζουν.

Καθώς αντικρίζουν στον ορίζοντα την Ευρώπη, συνειδητοποιούν πως σήμερα είναι η πρώτη μέρα της άνοιξης. Τόσα χρόνια και εποχές πέρασαν από τότε που ο Ali βρισκόταν σε εκείνη τη διαδήλωση. Σκέφτεται πώς θα είναι η ζωή του εδώ. Δεν μιλάει την ίδια γλώσσα, ούτε έχει το ίδιο πρόσωπο με αυτούς τους ανθρώπους. Θα τον αποδεχτούν άραγε; Αυτό δεν το ξέρει, γιατί η ζωή είναι ένας ατέλειωτος δρόμος και κανείς δεν ξέρει που θα τον οδηγήσει. Αυτό που ξέρει είναι, ότι για ακόμη μια φορά έχει έρθει η άνοιξη και όλα τα λουλούδια έχουν ανθίσει.

SELECTION

YOUNGKYUNG KIM

A Very Special Walk

아주 특별한 산책

نزهة خاصة جدا

一次特别的散步

A Very Special Walk

Ein sehr besonderer Spaziergang

Ένας ιδιαίτερος περίπατος

Una passeggiata molto speciale

とても特別な散策

Ерекше серуен

Онцгой нэгэн зугаалга

Plimbarea specială

O plimbare de neuitat

Особенная прогулка

Особенная прогулка

Un Paseo Muy Especial

Juda muhim sayr

Juda O'zgacha Sayr

Một chuyến tản bộ đặc biệt

아주 특별한 산책

나는 국립중앙박물관 바로 옆에 산다. 박물관이 야간 개장을 하는 수요일 저녁, 우리가족은 별다른 일정이 없으면 박물관 산책을 간다. 어떤 날은 그 넓고 훌륭한 장소에 우리밖에 없는 호사를 누리기도 한다. 각자 좋아하는 관으로 흠어들 때, 나는 항상 신라관으로 향한다. 그 곳에 전시된 화려한 금관이며 재미있는 토우들을 보고 있으면 신라의 아이가 된 것 같기 때문이다. 신라관에는 실크로드, 비단길, 이 예쁜 이름의 길을 따라 찬란한 문명을 꽃피운 이야기가 가득 담겨있다.

박물관 도슨트 선생님의 구수한 설명도 빼놓을 수 없는 재미이다. 선생님께서 실크로드를 설명하시면서 재미있는 옛날이야기를 하나 해주셨다. 관람객 거의가 어른인데도 마치 아이들에게 들려주듯 즐겁게 얘기하시는 것이 이분의 매력이다.

“옛날 신라시대에 옥단이라는 소녀가 살았지요. 소녀는 친구들과 조약돌을 굴리며 놀았는데 조약돌이 잘 굴러지지 않아 늘 속상했답니다. 그러던 어느 날, 파란 눈의 서역 상인이 옥단이에게 형형색색의 구슬을 주며 날아갈 듯 기뻐하였지요. 옥단이의 ‘옥’은 ‘구슬 옥’ 이고 ‘단’은 ‘비단 단’이니 실크로드를 따라 온 서역상인

이 그 이름을 알고 주지 않았을까요? 그런 고마운 파란 눈의 아저씨를 보고 토우를 빚었으니, 보세요! 모두들 마음씨 좋은 미소를 띠고 있지요?”

진짜 그렇다. 전시된 토우의 어른들 모습은 하나같이 해학이 넘치고 즐거워 보인다. 그 당시에는 볼 수 없던 개미핥기, 원숭이 토우와 지금 써도 손색이 없을 것 같은 영롱한 유리잔들은 서역과의 교류를 보여주는 좋은 증거이다. 도슨트 선생님의 말씀처럼 그 옛날 신라의 아이들은 서역 상인들이 가져온 구슬을 치며 얼마나 신기하고 즐거웠을까?

선생님의 구슬이야기는 다음에 등장할 인물을 소개하기 위한 프롤로그인 셈이었다. 한국의 비단길 얘기가 나오면 어김없이 등장하는 이름, 장보고. ‘바다의 신’으로 불리는 신라의 위인이다. 그는 신분의 한계를 넘어 어린 나이에 당나라로 건너가 부를 쌓았다. 그런 뒤 나라를 위해 다시 신라로 건너와 지금의 완도인 청해진을 본거지로 일본과 중국, 멀리 아라비아까지를 넘나들며 신라의 문화부흥에 막대한 공을 세운다.

장보고는 어린 시절 가난한 천민의 아들로 그저 활을 잘 쏘는 소년에 불과했다. 제대로 된 이름도 없이 ‘궁복’으로 불렸던 것만 봐도 짐작할 수 있다. 그랬던 소년이 훗날, 신라 흥덕왕으로 부터 일만 명의 군사를 얻어 활약한 것은 거의 인간승리에 가깝다. 만약 그가 자신의 신분을 한탄하기만 하고 큰 뜻을 품지 않았다면 어땠을까? 아마 우리나라의 역사와 문화도 지금과 달라졌을 것이다.

물론 신라의 아이들도 구슬치기를 할 수 없었을 것이다.

광활한 실�크로드의 역사에서 우리가 차지하는 부분이 크다고는 할 수 없다. 하지만 좌절하지 않고 바다에서 길을 찾았던 장보고의 정신은 우리에게 '실�크로드' 그 이상의 의미를 준다. 지금의 네비게이션이 있어도 찾아가기 힘든 길을 제대로 된 지도 하나도 없이 찌칙하게 나아갔던 당당함이 지금의 대한민국을 만들지 않았을까? 어느 순간 좌절하고 무언가 잘 풀리지 않을 때, 나는 가끔 박물관 산책에서 만난 장보고장군 생각을 한다. 머리에 투구 대신 상인의 머리띠를 두르고 일만 병사를 호령하던 그 호방함과 거침없던 용기가 나에게도 솟아나기를 바라면서...

أسكن بجانب المتحف الوطني الكوري مباشرة، وإذا لم يكن هناك جدول خاص أذهب مع عائلتي مساء الأربعاء للنزهة إلى المتحف الذي يفتح أبوابه ليلاً في ذلك المساء فقط. وفي بعض الأحيان نكون محظوظين فنستمتع بالجلوس وحدنا في ذلك المكان الرائع والفسيح. وعندما كان يتوجه كل واحد منا إلى الجناح المفضل لديه كنت أذهب دائماً إلى جناح شيلا حيث تعرض التيجان الذهبية الفاخرة والدمى الطينية المثيرة للاهتمام، ذلك أنني أشعر عندما أكون بحضرتها وكأنني طفلة من عصر مملكة شيلا. إن جناح شيلا مليء بقصص الحضارات الرائعة التي ازدهرت على جانبي طريق الحرير؛ ذلك الاسم الجميل لطريق التجارة العالمي العابق بالحضارات.

الشرح التاريخي الذي يُثقفنا به الأستاذ "دوسنت" أمين المتحف له نكهة خاصة وممتعة مميزة لا يمكن تفويتها. قدم لنا الأستاذ قصة قديمة مثيرة للاهتمام وهو يتحدث عن طريق الحرير. فهو متميز كونه يشرح بسعادة كأنه يتحدث لأطفال مع أن معظم الزوار هم من البالغين.

يقول: "كان يا مكان في قديم الزمان فتاة اسمها "أوك دان" في عصر مملكة شيلا. كانت تلعب مع أصدقائها وهي تُدحرج الحصى، إلا أنها كانت مستاءة دائماً من أن الحصى لا تتدحرج جيداً. وذات يوم، أعطاهما أحد التجار الغربيين من ذوي العيون الزرق خرزا ملونة. فكانت سعيدة بها للغاية وكادت تطير من الفرح.

وضعها الملك "هونغ دوك" تحت إمرته وحقق الإنجازات الكبيرة، مما يعد شبه معجزة. ماذا لو كان هذا الطفل تقوقع على نفسه ورضي بفقره واستكان لوضعه الاجتماعي الطبقي دون أن يكون له حلم ولا طموح؟ لو كان الطفل بلا حلم ولا طموح ربما تغير تاريخ كوريا وثقافتها ولكن خلافا لما هي عليه الآن وربما لم يتمكن الأطفال في شيليا أيضا من لعب لعبة ضرب الخرز بالطبع.

لا يمكننا القول إننا نشكل جزءا كبيرا من تاريخ طريق الحرير العريض. غير أن روح "جانغ بو كو" الذي وجد طريقه في الرحلات البحرية دون الشعور بالإحباط تكتسب أهمية أكبر من مجرد "طريق الحرير" بالنسبة لنا. فتقدم ببساطة إلى الأمام بلا أي خريطة دقيقة في الطريق الذي يصعب سلوكه حتى مع نظام الملاحة الحالي المتطور. ألم تبين تلك الثقة بالنفس كوريا المعاصرة؟ لذلك عندما أشعر بالإحباط فجأة ولا تجري الأمور معي على ما يرام يأتي على خاطري أحيانا الجنرال "جانغ بو كو" الذي قابلته أثناء التنزه في المتحف، متمنية أن تنبجس في داخلي أيضا الشجاعة التي لا تعرف الخوف، والجسارة التي أظهرها لنا أثناء قيادة عشرة آلاف جندي وهو يرتدي قلنسوة التجار بدلا من خوذة الحرب.

وتعني "أوك" في "أوك دان" الخرز، وأما "دان" فتعني الحرير. لذا ألا تظنون أن التاجر الذي جاء من العالم الغربي عبر طريق الحرير وأعطى الخرز لها كان على علم بمعنى اسمها؟ لقد صُنعت هذه الدمى الطينية على شكل التاجر اللطيف ذي العينين الزرقاوين. فانظر! كلها تبتسم ابتسامات لطيفة، أليس كذلك؟" إنها حقًا كذلك. الدمى المعروضة المصنوعة على أشكال البالغين كلها تبدو سعيدة ومرحة. والدمى تمثل أشكالًا مختلفة، فهذه الدمية تمثل الحيوان أكل النمل الذي لم يكن موجودا في المملكة آنذاك، وتلك الدمية على هيئة قرد، والأكوام الزجاجية المتلألئة التي تبدو قابلة للاستخدام الآن على الفور فهي دليل قوي على التبادل الحضاري والثقافي مع العالم الغربي. وتتساءل مع الأستاذ "دوسنت" كم كان أطفال شيليا في الأيام الماضية سعداء ومندهشين وهم يلعبون لعبة ضرب الخرز التي أحضرها التجار الغربيون!

يمكن أن نقول إن قصة الأستاذ "دوسنت" عن الخرز كانت تمهيدا لتقديم الشخصية التالية. الاسم الذي يظهر دائما في قصة طريق الحرير الكورية، "جانغ بو كو". وهو رجل عظيم من مملكة شيليا يطلق عليه لقب "سندباد البحار الآسيوية". انتقل إلى مملكة نانغ الصينية في سن مبكرة ليحقق ثروة كبيرة فيها متغلبا على فقره ووضع الطبعي. وبعد ذلك عاد من أجل بلاده مملكة شيليا، لقد تعامل مع اليابان والصين وتعامل حتى مع البلاد العربية البعيدة لإنشاء "معسكر تشونغ هيه جين" الذي أصبح، اليوم، يعرف باسم "وان دو" ليساهم في نهضة ثقافة شيليا مساهمة كبيرة.

لقد كان "جانغ بو كو" لا يخرج عن كونه صبيا فقيرا منبوذا يُحسن رمي السهام في طفولته. ويمكننا أن نخمن ذلك، نظرا لأنه كان يسمى بـ"كونغ بوك" دون أن يكون له اسم حقيقي يعرف به. ذلك الصبي قادم، فيما بعد، عشرة آلاف جندي

一次特别的散步

我住在国立中央博物馆的旁边。在博物馆开放的星期三晚上，如果我的家人没有别的安排，就喜欢去博物馆散步。有时候也会在那宽敞而华丽的地方享受着只有我们的快乐。当我们各自参观喜欢的分馆时，我总是走向新罗馆。因为在那里，展示着华丽的金冠，看着有趣的图画，我就像是新罗的孩子一样。新罗馆充满了关于丝绸之路，以及沿着这条美丽名字路径的灿烂文明的故事。

博物馆讲师的有趣讲解也是不容错过的乐趣。当讲师说讲解丝绸之路时，他讲了一个有趣的故事。尽管大多数游客都是成年人，但他就像给孩子们讲故事一样愉快地讲述，这就是他的魅力所在。“在新罗时代生活在一个叫玉丹的少女。少女和朋友们在和朋友们一起玩滚石子的时候，她玩得不好，总是很伤心。有一天，有一个蓝眼睛的西域商人给玉丹送了一些形形色色的珠子，玉丹高兴得感觉要飞起来了。玉丹的“玉”是“明珠”的“玉”，“丹”是“绸缎”的“丹”，沿着丝绸之路来的西域商人难道是知道了这个名字才给她珠子的吗？多亏那位蓝眼睛的商人，大家看，所有人都笑得很开心吧！”

真的是那样。展示的图画中，大人们脸上都洋溢着诙谐的幽

默。在当时看不到的食蚁兽、猴子的图画和现在看来也毫不逊色的玲珑的玻璃杯，是与西域的交流的证据。像讲师的话一样，那些新罗的孩子们一边玩着西方人的珠子，有多么的神奇和愉快呢？

珠子的故事是介绍下一个人物登场的序幕。说到韩国的丝绸之路就肯定会出现的这个名字，张保皋。他是新罗的伟人，被称为“海之神”。他超越了身份地界限，在年轻时就到了唐朝，积累了财富。之后，为了国家，再次来到新罗，并将现在的莞岛清津作为根据地，进入了日本、中国和遥远的阿拉伯地区，为新罗的文化复兴建立起了巨大的功绩。

张保皋在小时候是贫穷的贱民的儿子，只是一个很会射箭的少年。他甚至没有真正的名字，只是被随意地称为“弓福”。曾经那样的少年，后来从新罗兴德王获得万人大军，开始活跃在战斗中，几乎可以称作人类的胜利。如果他知识哀叹自己的身份，没有坚强地意志，那会是什么样呢？也许我国的历史和文化会有所不同了。当然，新罗的孩子们也不能玩弹珠子了。

在浩瀚的丝绸之路历史中，我们所占的部分并不大。但在大海中寻找路的张保皋精神给我们带来了“丝绸之路”以上的意义。即使导航系有统也很难找到的路，连一条都没有，难道不是这堂堂正正地、坚强地前进的精神，才造就了今天地大韩民国吗？在某个瞬间感到挫折或者某些事情不容易解决的时候，我偶尔会想起在博物馆散步的看到的张保皋将军。那代替头盔，戴上商人的头带，号令万名士兵的豪放和无所畏惧的勇气也向我涌来……。

A Very Special Walk

I live next to the National Museum of Korea. On Wednesday evening when it opens till night, my family and I usually go for a walk in the museum if we have nothing else to do. Occasionally, we get to have luxury of being no one but us in such a spacious and great place. Whenever we choose to see the exhibition separately, I always head to the Silla Dynasty Exhibit Hall. It's because I feel as if I were a Silla child while looking at splendid crowns and fun-looking terra-cotta dolls. The hall is filled with stories about the glorious civilization having bloomed along the prettily named road, the Silk Road.

Amusing accounts given by the museum docent are also the fun part that I don't want to miss. While explaining about the Silk Road, the docent told me an interesting old story. His charm is that he tells a story in an amusing way as if he told it to children, though most of listeners are adults.

"Once upon a time in Silla, there lived a girl named Ok-dahn. She and her friends would play with pebbles, but she was always upset by the pebbles that didn't roll well. Then, one day, a blue-eyed merchant from a Western region gave her colorful marbles, which made her jump with joy. As 'Ok' means jade and 'Dahn'

silk in her name, Ok-dahn, didn't the merchant who had come along the Silk Road give them to her because he knew her name? As the terra-cotta dolls were made after the kind blue-eyed man, look at them, all of them have the kind, smiley faces, don't they?

They really do. All the terra-cotta adults seem witty and happy. The terra-cotta anteaters and monkeys, which were hardly be seen at that time and the gossamer glasses, which still can be used, prove that there existed the cultural exchange with the Western Regions. As the docent said, how fun and marvelous playing marbles brought by the Western merchants was for the children during the Silla period?

The story about marbles is just a prologue for introducing the next figure. It is impossible to talk about the Koran Silk Road without the name, Jang, Bogo, who was a great man of the Silla period, known as the King of the Seas. Unbound by his social status, he went to Tang in China at a young age and made a fortune, there. After having come back to Silla in order to serve his country, he chose the Cheonghaejin in Wando as his military headquarters and made a huge contribution to making the Silla culture flourish through navigating from Japan and China to Arab countries.

As a son of poor low class, he was only a little boy who was good at archery, which can be guessed from that he was called Goongbok without having an appropriate name. That such a boy grew up to make a great contribution as the commander of 10,000 soldiers given by King Heungdeok of Silla seems a

triumph for man. What if he had not had a dream and done nothing but complaining about his social status? Our history and culture could be different. And the Silla children could not have played marbles.

Our contribution to the history of the vast Silk Road may not be that considerable. However, the spirit of Jang, Bogo, who wasn't discouraged but found his way in the sea, holds a meaning beyond the Silk Road to us. Isn't his confidence in searching for the routes, which is still hard thing to do even with a GPS, without having a proper map what made current Korea? Whenever I feel frustrated, and things go wrong, I think of Admiral Jang, Bogo whom I met in the museum. Hoping that the vigor and courage with which he, wearing a merchant's hair band instead of a helmet, commanded 10, 000 soldiers also arise in me...

Ein sehr besonderer Spaziergang

Unweit von meiner Wohnung entfernt liegt das Koreanische Nationalmuseum. Mittwochs, bei verlängerten Öffnungszeiten, gehe ich gewöhnlich mit meiner Familie dorthin zum Spazieren. Manchmal genießen wir den Luxus, diesen weiten großartigen Ort nur für uns zu haben. Wenn alle in ihren Lieblingsräumen verschwinden, gehe ich immer zur Silla-Halle. Beim Anblick der dort ausgestellten prächtigen Kronen und lustigen Tonfiguren fühle ich mich wie ein Kind des Silla-Reichs. Diese Halle ist voll von Geschichten über die Seidenstraße – was für ein wunderbare Name – und die prachtvollen Kulturen, die entlang dieses Weges aufblühten.

Die angenehme Art des Museumsführers ist auch eine unverzichtbare Attraktion. Eines Tages erzählte er den Besuchern eine alte Geschichte über die Seidenstraße und tat dabei so, als hätte er lauter Kinder vor ihm, obwohl fast alle Besucher Erwachsene waren.

"Es war einmal im Silla-Reich ein kleines Mädchen. Sie hieß Ogdan. Sie spielte mit ihren Freuden Murmeln, war aber traurig, da ihre Kieselsteine nicht so gut rollten. Eines Tages schenkte ihr ein Händler mit blauen Augen aus der Westlichen Region bunte

Glasmurmeln. Sie hat sich so sehr gefreut. Und vielleicht war es kein Zufall, dass der arabische Händler, der über die Seidenstraße kam, diese Murmeln gerade Ogdan gab. Denn ihr Name bedeutet ja 'Kugel und Seide'. Und sehen Sie, haben nicht alle Tonfiguren ein warmes Lächeln im Gesicht? Das kommt daher, dass sie nach diesem guten Mann mit blauen Augen modelliert wurden."

Er hat recht. Die ausgestellten Tonfiguren sehen allesamt lustig und humorvoll aus. Die aus Ton gemachten Ameisenbären und Affen, die es damals in Silla nicht gab, oder die klaren Gläser, die überhaupt nicht alt aussehen, zeugen von dem Handel mit den Völkern der Westlichen Region. Wie groß muss die Aufregung und Freude der Kinder in der alten Silla gewesen sein, als sie mit den Murmeln spielten, die die Händler aus der Westlichen Region mitbrachten?

Eigentlich war die Murmelgeschichte ein Vorspiel für einen Mann, den ich im Folgenden vorstellen möchte. Jang Boggo, dieser Name wird stets mit erwähnt, wenn es um die Seidenstraße geht. Er, der 'Herrscher des Meeres', war eine bedeutende Persönlichkeit in der Geschichte Sillas. Die Ständeordnung konnte ihn nicht davon abhalten, in seinen jungen Jahren nach Tang-Dynastie überzusiedeln und dort ein Vermögen aufzubauen. Später kehrte er wieder zurück zu Silla, errichtete auf Cheonghaejin (heute Wando) einen Stützpunkt und trug maßgeblich zum kulturellen Aufstieg Sillas bei durch seinen Überseehandel, den er mit Japan, China und sogar mit der arabischen Welt trieb.

Aus einer armen Familie der untersten Schicht stammend,

war er in seiner Jugend nur ein kleiner Junge, der gut Bogen schießen konnte. Dass er nicht nach seinem richtigen Namen, sondern nur als Gungbok, d. h. "begabt im Bogenschießen", bekannt war, spricht auch dafür. Und wir sind geneigt, von einem Sieg seines Lebens zu sprechen, wenn dieser Junge später zehntausend Soldaten des Königs Heungdeok unter seinem Kommando bekommt. Was wäre aus ihm geworden, hätte er sich sein Leben lang nur über seine niedrige Herkunft beklagt, ohne große Ziele zu verfolgen? Die Geschichte und Kultur unseres Landes hätten bestimmt anders ausgesehen, ganz zu schweigen davon, dass die Kinder in Silla nicht hätten Murmeln spielen können.

Der Anteil Koreas in der Geschichte der weitläufigen Seidenstraße ist nicht besonders groß. Doch der Pioniergeist Jang Bogos, der unermüdlich nach Seewegen suchte, hat für uns viel mehr Wert als die Seidenstraße. Verdankt das heutige Korea nicht viel Selbstvertrauen dieses Mannes, der ohne eine ordentliche Seekarte mutig seines Weges ging; Wege, die sogar mit dem heutigen Navigationssystem schwer zu erkunden gewesen wären? Wenn ich frustriert bin, oder die Dinge nicht so gut laufen, denke ich an den General Jang Boggo, dem ich beim Spazieren im Museum begegnet bin. Und ich hoffe mir dieselbe Kühnheit und Tapferkeit, mit denen er seinen Helm gegen das Stirnband eines Händlers tauschte und über zehntausend Mann befahl.

Ένας ιδιαίτερος περίπατος

Μένω ακριβώς δίπλα στο Εθνικό μουσείο. Όταν είναι ανοιχτό τα βράδια της Τετάρτης και αν η οικογένειά μου δεν έχει άλλα σχέδια, πηγαίνουμε για περίπατο στο μουσείο. Τις μέρες που δεν έχει κόσμο χαιρόμαστε να έχουμε το τόσο μεγάλο και θαυμάσιο μουσείο όλο δικό μας. Όταν ο καθένας μας επισκέπτεται τα αγαπημένα του εκθέματα, εγώ πάντα πηγαίνω στην αίθουσα του βασιλείου της Σίλλα. Αυτό είναι γιατί αισθάνομαι ότι γίνομαι ένα παιδί της εκείνης της περιόδου όταν κοιτάζω τα πολυτελή χρυσά στέμματα και τις χαριτωμένες πήλινες κούκλες. Η αίθουσα του βασιλείου της Σίλλα είναι γεμάτη με ιστορίες σπουδαίων πολιτισμών που ήταν χτισμένοι κατα μήκος αυτού του ωραία ονομαζόμενου δρόμου, του δρόμου του μεταξιού.

Κάτι το ιδιαίτερο που δεν θα έπρεπε να παραλείψω σχετικά με αυτή την αίθουσα είναι η διασκεδαστική και ενδιαφέρουσα εξήγηση του ξεναγού. Μας αφηγήθηκε μια χαριτωμένη ιστορία καθώς μιλούσε σχετικά με τον Δρόμο του Μεταξιού. Μιλάει πάντα λες και απευθύνεται σε παιδιά ενώ το ακροατήριο του κατά το πλείστον από ενήλικες. Αυτό καθιστά τις ιστορίες πραγματικά ενδιαφέρουσες.

«Μια φορά κι έναν καιρό στο βασίλειο της Σίλλα, ζούσε

ένα κορίτσι που την έλεγαν ΌκΝταν. Η ΌκΝταν συνήθιζε να παίζει βόλους με τις φίλες της αλλά εκείνη αισθανόταν πάντα άσχημα γιατί οι βόλοι δεν κυλούσαν καλά πάνω στο έδαφος. Μια μέρα ένας έμπορος από τη δύση με γαλάζια μάτια της έδωσε χρωματιστούς βόλους και εκείνη πήδηξε από χαρά. «Οκ» σημαίνει νεφρίτης και «Νταν» σημαίνει μετάξι. Νομίζω ότι ο έμπορος που ήρθε από τον δρόμο του μεταξιού γνώριζε τη σημασία του ονόματός της. Π'αυτό της έδωσε τους βόλους. Έφτιαχναν αυτές τις πήλινες κούκλες έχοντας στο νου τους τον ευγενικό γαλανομάτη έμπορο. Κοιτάξτε! Όλες αυτές οι κούκλες δείχνουν να χαμογελούν ευγενικά, δεν νομίζετε;»

Ναι, πραγματικά. Όλες οι πήλινες κούκλες στην έκθεση δείχνουν χαρούμενες και χιουμοριστικές. Μυρμηγκοφάγοι, πήλινι πίθηκοι και γνάλινα ποτήρια που δεν υπήρχαν στη Σίλλα εκείνη την περίοδο είναι καθαρή απόδειξη ότι υπήρχαν εμπορικοί δεσμοί μεταξύ του βασιλείου αυτού και του δυτικού κόσμου. Όπως είπε κι ο ξεναγός, «τι χαρά θα έκαναν τα παιδιά της Σίλλα παίζοντας με τους βόλους που τους έδωσε ο έμπορος από τη δύση!»

Η ιστορία του ξεναγού με τους βόλους στην πραγματικότητα ήταν μια εισαγωγή πριν την παρουσίαση ενός ιστορικού προσώπου που εμφανίζεται μετέπειτα. Ο Τζανγκ Μπόγκο, το όνομα του οποίου ακούγεται κάθε φορά που οι άνθρωποι μιλούν για τον Δρόμο του Μεταξιού, ήταν ένας σημαντικός ήρωας του βασιλείου της Σίλλα που τον αποκαλούσαν θεό της θάλασσας. Πήγε στη Κίνα τον καιρό της δυναστείας των

Τανγκ, ξεπέρασε τους περιορισμούς της κοινωνικής του τάξης και έγινε πλούσιος. Μετά επέστρεψε στην πατρίδα του τη Σίλλα. Συνέβαλε σημαντικά στην αναγέννηση της Σίλλα. Έχτισε το ΤσόνγκΧεΤζιν σε ένα νησί που τώρα ονομάζεται ΓουάνΝτο. Με βάση το ΤσόνγκΧεΤζιν ταξίδεψε μέχρι την Ιαπωνία, την Κίνα και τον αραβικό κόσμο.

Ήταν μονάχα ένα αγόρι από μια φτωχή οικογένεια κατώτερης τάξης που ήταν καλό στο τόξο. Μπορούμε να το υποθέσουμε αυτό από το παρατσούκλι του «ΓκούνγκΜποκ». Στο αγόρι αυτό αργότερα ο Βασιλιάς ΧούνγκΝτοκ του βασιλείου της Σίλλα έδωσε δέκα χιλιάδες στρατιώτες και κυρίεψε τη θάλασσα γύρω από την Κίνα, την Ιαπωνία και την Κορέα. Ήταν ένας θρίαμβος του ανθρώπου. Τι θα είχε συμβεί άραγε αν δεν είχε μεγάλα όνειρα, παρά μόνο έκλαιγε για την κοινωνική του θέση; Τότε η ιστορία μας και ο πολιτισμός μας θα ήταν διαφορετικός. Τα παιδιά του βασιλείου της Σίλλα σίγουρα δεν θα μπορούσαν να παίξουν με χρωματιστούς βόλους.

Το κομμάτι μας σε αυτή την αχανή ιστορία του Δρόμου του Μεταξιού μπορεί να μην είναι μεγάλο. Το πνεύμα όμως του Τζανγκ ΜπόΓκο που δεν είχε χάσει το θάρρος του και αναζήτησε τον δρόμο του στη θάλασσα μας δίνει ένα πιο σημαντικό μάθημα από ό,τι μπορεί να μας διδάξει ο Δρόμος του Μεταξιού. Ο δρόμος που βρήκε δεν ήταν εύκολος στην πλοήγηση και τον βρήκε ακόμη και χωρίς χάρτη. Αυτό το γενναίο πνεύμα του έφτιαξε αυτή τη χώρα. Όποτε αισθάνομαι απογοήτευση και όλα πάνε στραβά κάνω έναν περίπατο στο μουσείο και τον σκέφτομαι.

Εύχομαι να έχω το ανεμπόδιστο θάρρος του με το οποίο έδινε διαταγές σε δέκα χιλιάδες στρατιώτες φορώντας το κεφάλι την κορδέλα ενός εμπόρου αντί για το κράνος ενός στρατιώτη.

Una passeggiata molto speciale

Vivo proprio accanto al Museo Nazionale. Il mercoledì sera, quando il museo è aperto per le visite serali, la mia famiglia, se non c'è altro da fare, va al museo a fare una passeggiata. Qualche volta ci godiamo il piacere di essere solo noi in un luogo così spazioso e splendido. Quando ognuno di noi sceglie la sua sala espositiva preferita, io vado sempre nella Sala di Silla. Se guardo le brillanti corone o gli interessanti Dogū esposti lì, mi sento come se fossi un bambino dell'epoca di Silla. Nella Sala di Silla c'è la Silk Road, la Via della Seta, con la storia piena della brillante civiltà fiorita lungo il percorso di questa strada dal nome così bello.

La spiegazione dell'esperta guida del museo offre un divertimento inesauribile. Mentre la guida spiega la Via della Seta, narra una storia antica e divertente. Anche se il gruppo dei visitatori è per la maggior parte composto da adulti, la guida racconta allegramente come se si rivolgesse a dei bambini: è questo il suo fascino.

"Nell'epoca di Silla viveva una ragazza di nome Oc-Dan. La ragazza, giocando con le sue amiche, rotolava un sassolino, ed era sempre dispiaciuta perché il suo ciottolo non rotolava mai

bene. Un giorno, un mercante occidentale con gli occhi blu donò a Oc-Dan delle perle colorate: e lei era felice come se volasse. Il nome Oc-Dan è composto da Oc, che significa giada, e Dan, seta: quindi il mercante occidentale arrivato lungo la Via della Seta le fece questo dono conoscendo il significato del suo nome. Per gratitudine verso il mercante occidentale con gli occhi blu, lei realizzò questi Dogū. Guardate! Hanno tutti un bel sorriso, è vero?"

È vero: i Dogū adulti esposti sono pieni di umorismo e di gioia. In quel periodo in Corea non era possibile vedere vermilingue e scimmie: per questa ragione la presenza di Dogū di questi animali, così come quella di bei bicchieri di vetro simili a quelli oggi in uso, rappresenta una valida prova dell'interscambio con gli occidentali. Come diceva la guida, i bambini del periodo di Silla quanto saranno stati curiosi e felici giocando con le perline portate dai mercanti occidentali?

La storia delle perline narrata dalla guida era un prologo per presentare un personaggio storico. Quando si parla della Via della seta in Corea non può mancare infatti un riferimento a Jang Bogo, il grande uomo dell'epoca di Silla chiamato 'dio del mare'. Superando i limiti della sua condizione sociale, Jang si trasferì a Tang in Cina e accumulò una notevole ricchezza. Dopodiché, tornato nella sua patria, Silla, utilizzando come base Chung-hae-jin, attuale Wando, prese parte, con notevoli risultati, alla rinascita culturale di Silla grazie anche a viaggi in Giappone, in Cina e nella lontana Arabia.

Jang Bogo proveniva da una famiglia povera, e sapeva tirare bene con l'arco. Si può supporre perciò che sia stato chiamato con il soprannome 'Gung-bok'. Fu quasi un trionfo per lui combattere alla testa dei diecimila soldati del re Sungdok di Silla. Che cosa sarebbe diventato se si fosse lamentato del suo basso livello sociale e non avesse avuto una grande forza di volontà? Forse la storia e la cultura del nostro paese sarebbero state diverse. E, naturalmente, i bambini del periodo di Silla non avrebbero potuto giocare con le perline.

Nell'ampia storia della Via della Seta noi coreani rappresentiamo solo una piccola parte. Ma lo spirito di Jang Bogo, che non si è abbattuto e ha aperto nuove rotte marittime, va oltre il significato della Via della Seta. Non è grazie al suo coraggio, con cui Jang ha potuto scoprire nuovi percorsi senza l'aiuto di una mappa corretta – risultato tuttora assai difficile da ottenere – che è stato possibile costruire la Corea di oggi? Quando sono frustrato e qualcosa non funziona, penso talvolta al generale Jang, che ho incontrato durante la visita al museo: e spero che venga anche a me il coraggio e la dignità di Jang, che condusse diecimila soldati indossando la fascia da mercante invece dell'elmo da soldato...

とても特別な散策

私は国立中央博物館のすぐ隣に住んでいる。博物館が夜間開館をする水曜日の夕方、私の家族は他の用事が無ければ博物館の散策に出かける。その広くて立派な場所に私たちしかいないという贅沢を味わえる日もある。各々が好きな展示館へと分かれる時、私はいつも新羅館へと向かう。そこに展示された華麗な金冠や面白い形の土偶を見ていると、新羅の子供になった気がするからだ。新羅館にはシルクロード・絹の道、この美しい名前の道に沿ってきらびやかな文明を花咲かせた物語がぎゅっと詰まっている。

博物館のガイドさんの興味を引く説明も欠かすことの出来ない楽しみである。ガイドさんがシルクロードについて説明しながら、ひとつの面白い昔話をしてくださった。観覧客のほとんどが大人にも関わらず、まるで子供たちに聞かせるように楽しくお話をされるのがこの方の魅力だ。

「昔々、新羅時代にオクタンという少女がおりました。少女は友達と小石を転がして遊んでいましたが、小石がうまく転がらなくて、いつも悲しんでいたと言います。そんなある日、青い目をした西域の商人がオクタンに色とりどりの玉をくれたので、舞い上がるように喜

びました。オクタンの『オク』は『玉』という意味で、『タン』は『絹』という意味なので、シルクロードに沿ってやって来た西域の商人がその名前を知って、くれたのではないのでしょうか?そんな親切な青い目をしたおじさんを見て土偶を作ったので、見てください!みんな、人の良さそうな笑顔をしているでしょう?」

本当にその通りだ。展示された土偶の大人たちの姿は一樣に滑稽さで溢れ、楽しそうに見える。その当時は見ることの出来なかったオオアリクイや猿の土偶と、今使っても遜色の無いようなまばゆいガラス碗は西域との交流を見せてくれる良い証拠である。ガイドさんのお話の通り、その昔、新羅の子供たちは西域の商人たちが持つて来た玉をはじく時、どれほど不思議で楽しかっただろうか?

ガイドさんの玉の話は、次に登場する人物を紹介するためのプロローグのつもりであった。韓国の絹の道に関する話が出ると間違いなく登場する名前、張保臯。「海の神」と呼ばれる新羅の偉人だ。彼は身分の限界を超え、若くして唐へと渡って行き富を築いた。その後、国のために再び新羅へと渡って来て、現在の莞島である清海鎮を本拠地に、日本と中国、遠くアラビアまでを行き来しながら、新羅の文化復興に莫大な功を立てる。

張保臯は幼少期、貧しい賤民の息子として、ただ弓を射るのがうまい少年に過ぎなかった。まともな名前も無く、「弓福」とだけ呼ばれていたことだけ考えても、それがうかがえるだろう。そんな少年が後に、新羅の興徳王から1万人の軍隊を得て活躍したのはほとんど

奇跡に近い。仮に彼が自身の身分を嘆いてばかりいて、大きな志を抱かなかったならばどうだっただろうか?おそらく韓国の歴史と文化も今と違っていただろう。もちろん、新羅の子供たちもビー玉遊びが出来なかったはずだ。

広大なシルクロードの歴史において韓国人が占めている部分が大きいとは言えない。しかし、挫折せずに海で道を探し求めていた張保臯の精神は我々に「シルクロード」それ以上の意味をくれる。現在のナビゲーションがあっても訪ねるのが難しい道を、1枚のまともな地図も無しに勇ましく進んで行った果敢さが、現在の大韓民国を作ったのではないだろうか?ある瞬間、挫折して何かがうまく行かない時、私は時 博物館の散策で出会った張保臯のことを考える。頭に兜の代わりに商人のはちまきをして、1万の兵士を指揮していた、その豪放さと迷いの無い勇気が私にも生まれることを願いながら…。

Мен тұратын үй Мемлекеттік Орталық мұражайының жанында орналасқан. Мұражайдың түнгі ашылымы болатын сәрсенбінің кешінде аса маңызды жоспарымыз болмаса, отбасымызбен сонда аттанатынбыз. Кей күндері бұл кең, тамаша жерде бізден басқа ешкім болмай мұражайдың сәулеттілігінен ләззат аламыз. Әрқайсымыз өзімізге ұнайтын бөлімдерге тарап кеткенде, мен үнемі Силла бөліміне қарай бағыт алатынмын. Себебі, мұндағы қойылған сәнді алтын тәж бен қызықты саз балшықтан жасалынған мүсіндерді көріп, Силла елінің адамы болғым келіп кетеді. Силли бөлімінде Ұлы Жібек жолын көре аласыз. Осындай әдемі есімді иеленген Жібек жолының мағынасы терең әдеби шығармаларға тұнып тұр.

Мұражай қызметкерінің түсіндірмесі құлақты үйіріп әкетіп, қайта-қайта тыңдай бергің келеді. Мұражай қызметкері Ұлы Жібек Жолы туралы түсіндіргенде айта кеткен бір әңгімесі бар еді. Тыңдаушылардың көбі үлкен адамдар болса да, балаларға айтып жатқан секілді қызықты қылып әңгімелеу бұл кісінің басқалардан өзгешелеп тұратын тартымдылығы.

«Ерте, ерте, ертеде, Силла дәуірінде Ок Дан атты қыз өмір сүріпті. Достарымен тасты айналшықтап ойнап жүріп, тасты итергісі келіп итеруге тырысса да, ыңғайға келмеген соң, күңіліп қалып, қапаланыпты. Бір күні көк көзді батыс жактың саудагері Ок Данға түрлі-түсті моншақтарды беріп, өз жолымен кете береді. Ок Дан есімі Ок- «моншақ», Дан – «Жібекті» білдіреді. Жібек Жолымен сапар шеккен батыс саудагері Ок Данның есімінің мағынасын біліп, моншақты берген бе екен деген ойға қаласың. Көк көзді саудагердің келбетін саз мүсінге айналдырыпты. Қандай тамаша, қараңыз! Барлықтарыңыздың жүздеріңіз күлімсіреді ғой, изэ?!»

Шыныменде, солай болды. Көрмеге қойылған мүсіндерде бейнеленген үлкендердің бейнесі қызықты көрінеді. Сол кездері көре алмайтын құмырсқаның үйірі мен маймылдың бейнесі, қазірде қолдануға жарайтын шыны стакандар, батыс елдерімен мәдениет, білім, ғылым салаларында тәжірибе алмасқанның дәлелі. Мұражай қызметкерінің айтқанындай, ертеде батыс саудагері Силла балаларына моншақтарды берген. Балалар осы моншақтарды тізіп, қаншалықты қызықтаған екен?

Мұражай қызметкерінің моншақ жайлы әңгімесі, келесі бір тұлғаны сипаттау үшін болған кіріспе. Кореяда Ұлы Жібек Жолы туралы сөз қозғалса, міндетті түрде еске келетін Чан Бо Го атты Силла елінің қаһарман батырдың есімі. Ол халық арасында «Теңіз Құдайы» аталатып кеткен.

Ол жастайынан Қытай елін кесіп өтіп, байлық жинады. Содан соң Силлаға қайта оралып, қазіргі Ван До аралындағы Чхон Хэ Джин портынан Жапония, Қытай, алыстағы Араб әмірліктеріне дейін барып, Корей елінің мәдениетінің өрлеп, өркендеуіне үлкен үлес қосқан.

Чан Бо Го балалық шағында кедей отбасынан шыққан, қарапайым садақшылардың бірі болған. Мардымды аты да жоқ болып, Кун Бок аталғанынан да мұны аңғаруға болады. Қарапайым садақшының болашақта Силла патшасы ХынДоктан он мың әскерді алып, қарқынды жұмыс жасауы қарапайым адамның қолынан келетін тірлік емес. Егер ол өзі қатарлы адамдар секілді, шүкіршілік жасаса, не болар еді? Ол кезде Кореяның тарихы мен мәдениеті қазіргіден мүлде өзгеше болар еді. Әрине, Силлалық бүлдіршіндерде моншақты тізіп, ойнай да алмас еді. Тарихы терең Ұлы Жібек жолында Корея үлкен рөл ойнады деп айта алмаймыз. Бірақ қиындықтан тайсалмай, теңізде жол таба білген Чан Бо Гоньң жасаған ісі біз үшін Ұлы Жібек жолынан да үлкен мағына мен маңызға ие. Қазір навигаторды қолданса, ал сол заманда картасыз қиын жолдарды таба білу үлкен жауапкершіліктің белгісі болып, сол кезден бастап қазіргі Корея Республикасын құрған емес пе?! Кей кезде еңсем түсіп, ісім дұрыс жүрмегенде үнемі мұражайдағы серуенде кездестірген Чан Бо Го қолбасшы туралы ойлаймын. Басына булығаның орнына, саудагердің бас киімін тағып, он мың әскерді басқара білген оның кең пиілі мен жүректілігі, жігері

менде де пайда болғанын қалап...

Би Үндэсний төв музейн яг урд амьдардаг. Музей шөнийн цагаар ажилладаг Лхагва гарагийн орой манай гэрийнхэн өөр бусад ажил төрөл байхгүй бол музейд зугаацахаар очдог юм. Зарим өдөр, тэр сайхан өргөн уудам зай талбайтай газар бид нараас өөр хүмүүс байхгүй үед жаргалаа эдлэх нь ч бий. Манайхан өөр өөрийнхөө дуртай үзмэрийн танхимууд руу таран одох үед, би дандаа Шилла улсын үзмэрийн танхим руу чиглэдэг байлаа. Тэнд тавигдсан гайхам тансаг алтан титэм, сонирхол татам вааран хүүхэлдэйнүүдийг хараад байх нь бол нэг мэдэхэд л Шилла улсын бяцхан хүү болсон мэт санагддаг байлаа. Шиллагийн үзмэрийн танхимд торгон зам, тэрхүү гоёмсог нэртэй замыг дагасан нүд гялбам соёл иргэншил бий болсон үлгэр домог дүүрэн байдаг.

Музейн тайлбарлагчийн амттай тайлбар ч орхиж үл болох сонирхолтойг хэлэх үү. Тайлбарлагч маань торгон замын тухай тайлбарлангаа сонирхолтой нэгэн яриаг ярьж өгөв. Музейг үзэхээр ирсэн хүмүүс бараг цөмөөрөө томчууд байх хэдий ч яг л бяцхан хүүхдүүдэд юм ярьж өгч байгаа юм шиг хөгжилтэй ярих нь түүний бас нэг сэтгэл татах увьдас байлаа.

“Эрт урьд цагт, Шилла улсын үед Уг Дань гэдэг нэгэн охин амьдарч байжээ. Тэр охин найзуудтайгаа жижигхэн бөөрөнхий чулуу өнхөрүүлэн тоглох бөгөөд тэр чулуу нь сайн өнхөрч өгөхгүй үргэлж гомдолтой байдаг байлаа. Гэтэл нэг өдөр, цэнхэр нүдтэй өрнийн худалдаачин Уг Дань охинд алаг эрээн шилэн бөмбөлөг өгөхөд нь тэр үнэхээр их баярлан хөөрчээ. Уг Дань охины нэрний “Уг” нь “хаш, шил”, “Дань” нь “торго” гэсэн утгатай бөгөөд торгон замаар ирсэн тэрхүү өрнийн худалдаачин охины нэрийг мэдээд шилэн бөмбөлөг өгсөн байж таарахгүй гэж үү? Тэрхүү сайхан сэтгэлтэй, цэнхэр нүдтэй худалдаачин ахыг дуурайлган хийсэн шавар хүүхэлдэй яаж хийснийг харцгаа л даа! Бүгдээрээ сэтгэл дүүрэн инээмсэглэж байгаа биз дээ?

Үнэхээр тийм байлаа. Тэдгээр шавар хүүхэлдэйнүүдийн томчуудынх нь нүүр царайнд бүгд адил хошигнол дүүрэн хөгжил баясалтай харагдаж байв. Тухайн үед олж харж чадашгүй шоргоолжин идэштэн, сармагчины дүрс бүхий хүүхэлдэй, одоо гэсэн эдлэж хэрэглэж болохоор гялалзан гялтганасан шилэн аяганууд нь өрнөдтэй хийж байсан худалдаа наймааны гэрч болон үлджээ. Музейн тайлбарлагчийн хэлсэнчлэн тэр эртний Шилла улсын хүүхдүүд өрнөдийн худалдаачдын авчирч өгсөн шилэн бөмбөлгөөр тоглож наадан хичнээн их баяр хөөртэй, жаргалтай байсан бол?

Музейн тайлбарлагч тийнхүү шилэн бөмбөлгийн тухай ярьсан нь нэгэн хүний тухай танилцуулахын өмнө урьтал

болгосон хэрэг байлаа. Солонгосын торгон замын тухайн ярихад зайлшгүй дурдагдах нэр бол - Жан Бугу. “Далайн бурхан” хэмээн алдаршсан Шилла улсын нэгэн эрхэм юм. Тэрээр нийгмийн гарал угсаагаа даван гарч бага залуудаа Тан улсад очиж хөрөнгө хурааж чаджээ. Түүнийхээ дараа улс орныхоо төлөө эргэн ирж одоогийн Вань-ду арал болох Чонхэжиньд суурьшин япон, хятад төдийгүй алс холын арабын улсуудтай арилжаа наймаа хийн Шилла улсын соёлын сэргэн мандалтад ихээхэн хувь нэмрээ оруулсан байна.

Жан Бугу нь багадаа ядуу харц иргэний хүү байсан бөгөөд гагцхүү нум сумаар онч мэргэн харвадаг байв. Нэр ус гэхээсээ илүүтэй “Гүн Буг” хэмээн хочтой байснаас нь ч үүнийг мэдэж болно. Тэрхүү харц ардын хүү хойчийн нэгэн өдөр Шилла улсын Хондог-ван хаанаас түмэн цэргээр шагнуулж гавъяа цолоо дуудуулсан нь эгэл хүний чадвараас давсан хэрэг байлаа. Хэрвээ тэрээр өөрийн гарал угсаандаа гомдон том хэргийг өвөртөлж эс чадсан бол хэн байх байсан бол? Магадгүй манай улсын түүх, соёл ч гэсэн өнөөгийнхөөс өөр байсан байж магадгүй. Басхүү Шиллагийн хүүхэд багачууд ч шилэн бөмбөлгөөр тоглож наадаж чадахгүй байсан биз.

Өргөн уудам торгон замын түүхэнд бидний эзлэх хувь хэмжээ том гэж хэлж чадахгүй. Гэхдээ гар хумхин суулгүй далайн замыг хайн бэдэрсэн Жан Бугугийн ухаан зориг бидэнд торгон замаас илүүтэйгээр утга учиртай юм. Одоо

үед зам заагчтай байсан ч гэсэн хайж олж чадахгүй тэр хэцүү замыг олигтойхон ч газрын зураггүйгээр зоригтой зүсэн гарсан тэр эр зориг өнөөгийн манай Солонгос улсыг бий болгосон биш гэж үү? Заримдаа яахаа мэдэхгүй, ажил үйлс бүтэхгүй үед би музейд уулзсан тэрхүү Жан Бугу жанжины тухай боддог. Толгойдоо дуулга өмсөхийн оронд жирийн худалдаачин лугаа адил даавуу зангидан түмэн цэргийг дагуулан захирсан нугларшгүй тэр эр зориг надаас ч гэсэн оргилон гараасай гэж...

O plimbare de neuitat

Locuiesc chiar lângă Muzeul Național. Atunci când nu avem nimic special de făcut, familia mea și cu mine vizităm muzeul miercuri seara. Există câteodată zile în care noi suntem singurii care se bucură de acest spațiu minunat. În timp ce toți ceilalți se răspândesc prin sălile preferate, eu mă îndrept întotdeauna către sala regatului Silla. Asta se întâmplă deoarece mi se pare că atunci când privesc splendida coroană din aur și statuetele din lut, devin și eu un copil din vremurile acelea. Urmând drumul acesta cu o denumire atât de frumoasă precum Drumul Mătăsii, sala regatului Silla conține povestea minunată a unei civilizații strălucitoare.

Nu pot pierde nici explicațiile fascinante ale ghidului. Odată, în timp ce ne prezenta Drumul mătăsii, ne-a spus o poveste interesantă. Farmecul ghidului constă în faptul că deși majoritatea vizitatorilor erau adulți, acesta ne povestea ca unor copii.

„În vremea regatului Silla, trăia o fată pe nume Okdan. Se spune că fetița se juca rostogolind niște pietricele împreună cu prietenii ei, numai că acestea nu se rostogoleau bine, iar fetița

devenea foarte tristă. Într-o zi, primind câteva mărgеле de la un negustor străin cu ochi albaștri, Okdan începu să zburde de fericire. Fiindcă numele fetei conținea caracterele chinezești pentru „jad” (ok) și „mătase,” (dan) nu e oare posibil ca negustorul venit pe ruta Drumului Mătăsii să fi știut asta înainte de a-i oferi mărgелеle? Privindu-l cu mulțumire pe bărbatul cu ochi albaștri, a modelat aceste statuete din lut. Nu-i așa că vă aduc zâmbetul pe buze?”

Chiar așa e. Statuetele expuse par într-adevăr foarte amuzante și vesele. Statuetele din lut reprezentând animale precum furnicari sau maimuțe care nu existau în vremea aceea, ca și mărgелеle minunate de sticlă reprezintă o dovadă a schimburilor comerciale cu țările din vestul Chinei. Așa cum a spus și ghidul muzeului, trebuie să fi fost foarte încântați copiii din timpul regatului Silla să se poată juca cu mărgелеle de sticlă aduse de negustorii veniți din țările apusene.

Povestea ghidului despre mărgелеle de sticlă părea a fi un prolog prin care prezenta personajul despre care urma să vorbească. Atunci când se vorbește despre Drumul Mătăsii în Coreea, numele care apare frecvent este, în mod inevitabil, Jang Bogo. Acesta este un erou al regatului Silla, supranumit „Zeul Mării.” Jang Bogo plecat de tânăr în China, în vremea dinastiei Tang, unde s-a îmbogățit. Apoi, pentru binele țării sale, s-a reîntors în Silla, și obținând conducerea garnizoanei Cheonghaejin din insula Wando, a adus contribuții imense la renașterea culturii în perioada Silla, străbătând cu succes nu doar

Japonia și China, ci ajungând până în Arabia cea îndepărtată.

Jang Bogo era fiul unui om simplu, din pătura de jos a societății, dar era un arcaș desăvârșit. I se putea ușor ghici originea din faptul că nu avea nici măcar un nume potrivit, ci era strigat „Gungbok” (Arcașul). Într-o zi, acest băiat avea să primească zece mii de soldați de la regele Heungdeok, ajungând astfel să joace un rol important în istorie. Cum ar fi fost dacă nu ar fi făcut altceva decât să-și plângă de milă și nu ar fi avut planuri mărețe? Poate că acum istoria și cultura Coreei ar fi fost cu totul diferite. Cu siguranță, copiii din regatul Silla nu ar fi putut să se joace cu mărgele de sticlă.

Nu putem spune că rolul pe care îl are Coreea în vasta istorie a Drumului Mătăsii este unul foarte mare, dar Jang Bogo, deschizătorul de drumuri care a străbătut marea în lung și în lat, ne-a făcut pe noi, coreenii, să înțelegem ce înseamnă „Drumul Mătăsii.” În zilele noastre există sisteme de navigație. Cu toate acestea, determinarea de a descoperi un drum greu de găsit în lipsa unei hărți bine realizate este tocmai ceea ce definește Coreea zilelor noastre. De câte ori simt că mă prinde deznădejdea și ceva nu-mi merge bine, mă gândesc la generalul Jang Bogo pe care l-am întâlnit în timpul vizitelor mele la muzeu, făcându-mă astfel să-mi doresc să simt și eu curajul nemărginit și mintea strălucită a celui care, cu o șapcă de negustor în loc de coif, a condus zece mii de soldați.

Особенная прогулка

Я стою перед Национальным музеем Кореи. Каждую среду музей открывает ночную экспозицию, и, если у нашей семьи нет никаких особых планов, мы отправляемся в музей. Бывает, мы оказываемся единственными посетителями в этом огромном потрясающем месте и просто наслаждаемся этим. Каждый из нас расходится по залам музея по зову своих интересов. Я всегда направляюсь в зал эпохи Силла. Когда я оказываюсь в этом роскошном красочном месте и рассматриваю замысловатые глиняные фигурки, мне кажется, будто я сама становлюсь человеком этой эпохи. В этом зале всё будто дышит историей о блистательной цивилизации, на развитие которой большое влияние оказал Шелковый путь.

Увлекательный рассказ профессора музея также приносит свое очарование. Профессор, однажды рассказывая историю Шелкового пути, поделился с нами старинной легендой. У него была особенная манера повествования – несмотря на то, что почти все посетители музея были взрослые, он говорил так по-доброму увлеченно и искренне, словно выступал перед детьми, и это не могло

не трогать.

«В далекой эпохе Силла жила-была одна девочка по имени Октан. Она часто проводила время с друзьями за игрой в камушки, но, когда камушки не слушались и не крутились как надо, девочка часто расстраивалась. Однажды, увидев это, один голубоглазый заморский купец подарил Октан разноцветные бусинки. Девочка очень радовалась подарку и казалось летала от счастья. Имя девочки состояло из иероглифов «ок», что значит «бусинки», и «тан», то есть «шелк», так, может быть, этот купец, который прибыл сюда по Шелковому пути, знал это, и потому подарил Октан бусинки? Октан была так благодарна этому голубоглазому дядечке, что тут же вылепила из глины его фигурку. Посмотрите! Не правда ли, все эти фигурки так и светятся улыбками?»

Действительно. Лица всех фигурок с этой выставки выглядят необычайно радостными и веселыми. Кроме фигурок людей, мы можем увидеть стеклянные фигурки таких неведомых в то время животных, как муравьеды, обезьянки, и все они сделаны из такого сверкающего стекла, аналогов которому трудно найти даже сейчас. Всё это демонстрирует нам, как активно государство Силла развивало торговый и культурный обмен со странами, лежащими к западу от Китая. Как же увлекательно, наверное, было детишкам в эпоху Силла играть с подарками, которые им привозили купцы из других стран!

Этот рассказ профессора, можно сказать, был вступлением к следующему, посвященному новому герою. Имя его – Чжан Бого или как его еще называют «дух моря», обязательно появляется во всех рассказах о Шелковом пути. Чжан Бого, будучи еще совсем ребенком, смог добраться до Китая и потихоньку там разбогатеть. Затем он вернувшись на родину, чтобы служить ей верой и правдой, основал центр торговли на острове Вандо, после чего торговля с Японией, Китаем и даже далекой Аравией пошла в гору. Таким образом, Чжан Бого стал человеком, внесшим огромный вклад в возрождение культуры королевства Силла.

Чжан Бого родился в семье бедняка, и был обычным мальчиком, который умел только лишь хорошо стрелять из лука. Даже по тому, что в детстве у него не было полноценного имени, и называли его все просто «Кунбок», было видно, что принадлежал он к низшему сословию. Но спустя годы этот простой мальчик получил от самого короля разрешение руководить армией, что можно назвать своего рода триумфом человека. Ведь что бы было, если бы Чжан Бого только сетовал на свое происхождение и стыдился его, не ставя перед собой великих целей? Наверное, тогда бы ни история, ни культура нашей страны не стали бы такими, какими мы гордимся сегодня. И, конечно, детям из королевства Силла, никогда бы не представился шанс увидеть своими глазами те удивительные заморские бусинки.

Мы не можем сказать, что место нашей страны в истории Шелкового пути велико. Однако смелость Чжан Бого, его храбрый дух, которые помогали ему не отчаиваться и всегда находить верный путь в море, создали для нас особый смысл и понимание «Шелкового пути». Может быть, такой характер и решительность нашего героя, которые вели его в точном направлении даже там, где не помог бы пройти и навигатор, стали путеводной звездой для нашей страны и создали ее такой, какая она есть? В моменты, когда в моей жизни что-то идет совсем не так, как хотелось бы, когда душит отчаянье, я вспоминаю генерала Чжан Бого с купеческой лентой вместо шлема на голове, который встречается мне во время наших ночных прогулок по музею, и искренне надеюсь, что немного отваги и смелости этого великого деятеля и полководца передадутся и мне...

Un Paseo Muy Especial

Vivo justo al lado del Museo Nacional de Corea. Si no hay citas contraídas, mi familia no pierde la oportunidad de pasear por el recinto del museo los miércoles por la noche, ya que en esta temporada el museo se abre también por la noche. A veces, nos damos un gran lujo, es decir, monopolizamos todo su espacio extenso y maravilloso. Cada uno de nosotros tiene sus salas favoritas. Al separarnos, me dirijo siempre a la del Reino de Shilla.

Apreciando las espléndidas coronas de oro y las interesantes esculturas de barro allí exhibidas, me siento como si fuera una niña de aquellos tiempos. La galería está llena de historias sobre el florecimiento de su brillante civilización a lo largo del camino denominado con el hermoso nombre: La Ruta de la Seda.

Poder escuchar la agradable explicación del guía de la sala es otro gozo que no me puedo perder. El otro día él nos relató una interesante historia de antaño que tiene que ver con la Ruta de la Seda. Su forma de hablar es atrayente, y además es muy hábil en contar historias en forma agradable a los expectadores, de los cuales la mayoría son mayores, como si lo hiciera ante niños.

“Hace mucho tiempo, en la época del Reino de Shilla, vivía una

niña llamada Ok-Dan. Le gustaba jugar con sus amigos a hacer rodar gravillas, pero se molestaba siempre que sus piedrecillas no funcionaban bien. Un día un comerciante occidental, de ojos azules, le regaló canicas coloridas, lo cual le hizo muy feliz”

En realidad, el primer nombre de ella ‘Ok’ quiere decir ‘canicas’ y el segundo ‘Dan’ ‘seda’. Quizás el comerciante se había enterado del significado del nombre de ‘Ok-Dan’, y sacó la idea de regalárselas. ¡Miren estas esculturas, figuras inspiradas en los ojos de este señor comerciante de buen corazón ! “Todos esbozan una sonrisa de gentileza, ¿no es así?”

Es cierto. Cada una de las esculturas, que representan figuras mayores de edad, parece humorística y alegre. En la galería del reino de Shilla, se pueden encontrar también esculturas de barro en forma de animales como de monos u osos hormigueros que en aquella época no existían en Corea así como también algunas copas brillantes de cristal que podríamos utilizar hoy en día sin ningún problema. Todos ellos evidencian muy bien el intercambio comercial que mantenía Shilla con el mundo occidental.

Tal como lo explica el guía, podemos imaginar cómo a los niños de Shilla les habría causado curiosidad y gusto jugar con las canicas que les obsequiaban los comerciantes de Occidente. La verdad que esta historia sobre las canicas es un prólogo para presentar al siguiente personaje. Hablo de Chang Bo-Go un héroe de Shilla, a quien se le llamó también el Dios del Mar y cuyo nombre nunca falta en cualquier texto de historia sobre la

Ruta de la Seda en Corea.

A temprana edad y superando su yugo en términos de jerarquía social, se trasladó al imperio de Tang y allí acumuló riqueza. Más tarde regresó a Shilla para servir a su patria y aportó grandemente al renacimiento cultural de su nación ampliando su escenario marítimo a China, Japón y Arabia a partir de su base Cheonghaejin ubicada en la actual Isla de Wando.

Cuando era pequeño, no pasaba de ser un hijo nacido en una familia de clase social baja, lo que se puede deducir de que siendo paria, no tenía la libertad de usar su propio apellido y simplemente pasaba por su nombre Kungbok. Se puede decir que ese niño logró una victoria humana, sobresaliendo en muchas guerras y luchando junto a los diez mil soldados que el Rey Heungdeuk de Shilla le había ofrecido.

¿Qué habría pasado si él se hubiera limitado a deplorar su procedencia social y no soñar en grande? Tal vez estaríamos viviendo realidades diferentes en los aspectos histórico y cultural. Desde luego, los niños de Shilla no se podrían haber divertido con los juegos de canicas.

Desde el punto de la ingente historia de la Ruta de la Seda, quizás no se puede decir que la parte que nos corresponde sea representativa. Sin embargo, el espíritu de Chan Bo-Go, quien no supo abandonar su esperanza y fue abriendo nuevos horizontes en el mar, nos ha dejado algo más que la Ruta de la Seda.

¿Lo que es la República de Corea no se debería a sus nobles valores como la autoconfianza y gran dignidad que le

permitieron surcar mares con valentía sin apoyarse en ningún atlas que no podrían localizar incluso con sistemas de navegación contemporáneos?

En el momento en que debo afrontar una situación frustrante o un problema sin fácil solución, siempre pienso en el Almirante Chang Bo-Go, a quien le veo durante mi paseo por el museo. Es mi deseo compartir su carácter de amplia visión y su coraje inflexible que se revelaban cuando daba las órdenes en voz alta a sus diez mil soldados, con la banda en la frente que solían llevar los comerciantes ordinarios, en lugar de un casco de guerra.

Juda muhim sayr

Men Davlat Markaziy Muzyening shundoqqina yonida yashayman. Muzey kechki ochilishini qilgan chorshanba kuni kechasi bizning oilamiz maxsus rejamiz yo'qligidan muzeyni sayr qilgani boradi. Ba`zan o'sha keng va ajoyib joyda bizdan tashqari hech kim yo'qligidan rohatlanaman. Alohida yaxshi ko'radigan bo'limga tarqalganimizda men doim Shilla davri bo'lmasiga yo'l olaman. Chunki u yerda ko'rgazmaga qo'yilgan dabdabali toj va loydan yasalgan qiziqarli qo'g'irchoqni ko'rganimda o'zimni Shilla davri bolasi bo'lib qolgandek his qilgaman. Shilla davri bo'lmasida Buyuk Ipak yo'li mavjud bo'lib, bu go'zal nom ortidan gullab-yashnagan hikoyalarga to'lib toshgan.

Muzey gidining qiziqarli tushuntirishi o'tkazib yubormasdan eshitish kerak edi. Qadimiy bir hikoyani aytib berdilar. Turistlarnig deyarli bari kattalar bo'lsa ham bolalarga tushuntirib berayotgandek qiziqarli gapirishi uning jozibasi edi.

"Qadimiy Shilla davrida Oktan degan qizaloq yashagan ekan. Qizaloq do'stlari bilan tosh dumalatib o'ynayotib toshi yaxshi dumalamayotganligidan hafa edi. Lekin bir kuni yevropalik ko'kko'z tadbirkor Oktanga rang-barang marjon berganidan boshi ko'kka yetgandek xursand edi. Oktan ismida Ok - marjon,

Tan - ipak ma'nosini bildirganligi uchun Buyuk Ipak Yo'lidan kelgan yevropalik uning ismini bilib berganmikin? Bu oqko'ngil ko'kko'z amakiga qarab loydan haykalcha yasalgan, qarang! Hammaning qalbida quvonch uyg'otyapti-a?"

Rostdan shunday. Ko'rgazmaga qo'yilgan haykalchadagi kattalarning ko'rinishi barchaga birdek juda qiziqarli ko'rinadi. Ilgari uchratish qiyin bo'lgan loydan yasalgan chumolixo'r, maymun haykalchalar va hozir ham ishlatssa bo'ladigan tiniq shisha stakankari o'sha davrda Yevropa bilan o'zaro munosabatlari yaxshi bo'lganligidan dalolat beradi. Gid ayol aytganidek o'sha qadimgi Silla davri bolalari yevropaliklar olib kelgan marjonlarni uloqtirib qanchalik quvonishgan ekan?

Gid ayol marjon hikoyasidan keyin inson haqida aytib berishini namoyon qildi. Koreyaning Ipak Yo'li haqida hikoya keltirilsa Jangbogo ismi namoyon bo'ladi. "Dengiz hudosi" nomini olgan Sillaning buyuk shaxsi. Uning tabaqasi past bo'lsada bolaligida Tang(Qadimgi Xitoy) davlatiga borib pul yig'gan. Keyinchalik davlat ravnaqi uchun yana Sillaga qaytib keldi. Hozirgi Vando oroli bo'lmish Chonghejinni asosiy maskan qilib Yaponiya, Xitoy, uzoq Arabiagacha qatnab Sillaning madaniyati rivojiga katta hissasini qo'shgan.

Jangbogo bolaligida tabaqasi pastning o'g'li bo'lib kamondan yaxshi otadigan bola bo'lgan. Aniq bir ismi bo'lmasada Kungbok deb chaqirishgan. Lekin bolakay kelajakda Silla qiroli tomonidan o'n ming askarga sardor etib tayinlangan. Agar o'zini zoti past deb katta orzularni amalga oshirmaganda qanday bo'lardi? Balkim

Koreyaning tarixi va madaniyati hozirgidan farqli bolardi. Albatta Silla bolalari ham marjon uloqtirib o'ynay olmasdilar.

Ulkan Buyuk Ipak Yo'lining tarixida Koreyaning joy olgan o'rni katta deb ayto olmayman. Lekin tan bermay dengizda o'z yo'lini topgan Jangbogoning ruhi biz uchun katta ma'noga ega. Hozirda navesator bo'lsada topish qiyin bo'lgan yo'lni hech qanday xaritasiz mardona olg'a yurgan aniq qarori hozirgi Koreyaning yaratilishiga sabab emasmi? Qaysidir vaqt qayg'uga botib nimanidir hal qila olmaganimda, men ba'zan muzeyni sayr qilib Jangbogoni esga olaman. Boshdagi askar bosh kiyimi o'rniga tadbirkor bosh bog'ichini bog'lab o'n ming askarni boshqargan o'sha bag'ri keng va mardlik shijoati menda ham paydo bo'lishini istayman...

Một chuyến tản bộ đặc biệt

Tôi sống ở ngay bên cạnh Bảo tàng Quốc gia Hàn Quốc. Thứ Tư là ngày mà bảo tàng có mở cửa buổi tối, và nếu như không có việc gì đặc biệt, gia đình chúng tôi sẽ cùng đi tản bộ ham quan bảo tàng vào tối ngày hôm ấy. Lúc nào tôi cũng tận hưởng sự xa hoa của cái nơi ấy, rộng lớn, nguy nga và không có ai ngoài chúng tôi. Khi mỗi người tản ra đến khu vực mà mình thích, tôi luôn đi đến khu vực trưng bày thời Silla. Lý do là vì khi nhìn vào những chiếc vương miện vàng hoa lệ và các dogu¹ ngộ nghĩnh được trưng bày ở đó, tôi cảm thấy mình như trở thành một đứa trẻ thời Silla. Ở khu trưng bày thời Silla, đi theo con đường mang tên con đường tơ lụa, một cái tên thật đẹp, là ẩn chứa những câu chuyện về một nền văn minh rực rỡ.

Bài thuyết minh của thầy hướng dẫn trong bảo tàng cũng là một điều thú vị không thể bỏ qua. Thấy vừa thuyết minh về con đường tơ lụa vừa kể cho tôi nghe một câu chuyện của ngày xưa. Mặc dù khách tham quan hầu hết đều là người lớn nhưng chính cái cách kể chuyện rất vui vẻ như thể đang kể cho trẻ con nghe đã trở thành sức hút của thầy.

1 | Dogu: các búp bê được làm bằng đất sét

“Ngày xưa vào thời Silla có một cô gái tên là Ok Dani. Cô cùng với các bạn chơi trò lăn những viên đá cuội nhưng vì viên đá của cô lăn không tốt nên lúc nào cô cũng buồn rầu. Vào một ngày như thế, một thương nhân từ Tây Vực² với đôi mắt màu xanh đã đưa cho Ok Dani một viên bi đa hình đa sắc và cô cảm thấy vui như đang bay trên trời vậy. Chữ ‘ok’ trong cái tên Ok Dani có nghĩa là ‘viên bi, viên ngọc’ và ‘dan’ có nghĩa là ‘vải’, vì thế có khi nào người thương nhân đến từ Tây Vực theo con đường tơ lụa kia vì biết tên cô mà đưa viên bi cho cô không? Ok Dani, với sự cảm kích của mình, đã nhìn và nặn hình các dogu theo hình dáng của ông chú mắt xanh ấy. Mọi người hãy nhìn xem, tất cả đều đang nở nụ cười của một tâm hồn đẹp phải không?”

Thật sự là như thế. Hình dáng người trưởng thành của dogu được trưng bày, tất cả đều trông rất tràn đầy sự hài hước và vui nhộn. Các dogu thú ăn kiến, dogu khi vốn không thể thấy vào lúc đương thời, và các ly thủy tinh sáng lấp lánh như thể bây giờ có lấy ra dùng cũng không thể bị mờ đi, đó là những bằng chứng tốt nhất cho thấy sự giao lưu của nước ta với Tây Vực. Những đứa trẻ của Silla ngày xưa ấy, giống như lời thầy hướng dẫn nói, đã cảm thấy thần kỳ và vui vẻ đến dường nào khi chơi bắn bi với những viên bi do các thương nhân Tây Vực mang đến?

Câu chuyện về viên bi của thầy được coi như là phần mở đầu để giới thiệu một nhân vật sau đây. Đó là Jang Bo Go, cái tên luôn luôn xuất hiện mỗi khi nhắc đến câu chuyện về con đường tơ

2 | Tây Vực: cách gọi của người Trung Quốc để chỉ các nước ở phía Tây của Trung Quốc

lựa của Hàn Quốc. Ông là một vĩ nhân của Silla và còn được gọi bằng cái tên là ‘thần biển cả’. Jang Bo Go đã vượt qua những giới hạn của thân phận, đi sang lãnh thổ của nhà Đường năm 16 tuổi và bắt đầu làm giàu tại đó. Vì nhà nước sau đó, ông đã quay về Silla và lấy Cheonghae-jin, nay là Wando, làm căn cứ và thường xuyên đi đến Nhật Bản, Trung Quốc và rộng hơn là đến Ả Rập, góp công sức to lớn vào sự phục hưng văn hóa của Silla.

Jang Bo Go thuở nhỏ là con trai của một tiện dân nghèo khó, không có gì khá hơn ngoài việc là một cậu bé có tài bắn cung. Chỉ cần xem xét việc ông không có một cái tên hoàng mà chỉ được gọi bằng ‘Gung Bok’ là cũng có thể hiểu được. Từ một cậu bé như thế trở thành người được nhận một vạn quân từ vua Hưng Đức của Silla và hoạt động một cách sôi nổi, điều đó rất gần với cái gọi là chiến thắng số phận. Nếu như ông ấy chỉ biết than vãn về thân phận mà không mang đại nghĩa trong mình thì mọi chuyện sẽ thế nào? Có lẽ lúc đấy lịch sử và văn hóa của đất nước chúng ta sẽ trở nên khác đi. Dĩ nhiên những đứa trẻ thời Silla cũng sẽ không thể chơi bắn bi được.

Không thể nói rằng vị trí của chúng ta là to lớn trong khoảng rộng bạt ngàn của lịch sử con đường tơ lụa. Thế nhưng tinh thần của Jang Bo Go đã không nản lòng mà tìm ra con đường này ở biển khơi đã cho chúng ta thấy một ý nghĩa còn cao hơn cả ‘con đường tơ lụa’. Có những con đường mà ngày nay dù có định vị nhưng vẫn rất khó khăn để tìm ra chúng, thế nhưng tổ tiên ta đã tiến tới một cách hiên ngang trên những con đường dù không hề có một tấm bản đồ hoàng trên tay, không phải chính

sự uy phong đó đã làm nên nước Đại Hàn Dân Quốc ngày nay sao? Mỗi khi cảm thấy nản chí và không thể tháo gỡ vấn đề gì đó, thỉnh thoảng tôi lại nghĩ đến tướng quân Jang Bo Go mà mình đã gặp trong chuyến đi dạo tại bảo tàng. Tôi mong rằng sự hào sảng và dũng khí chính trực của ông, một người đấu quần dây băng của thương nhân thay vì nón sắt đang ra lệnh cho một vạn binh sĩ, sẽ bùng lên trong con người của tôi.

SELECTION

Alexandra Kiriichuk

"Mother, why do my
eyes look so squinty?"
All the kids laugh
behind my back ,
but I can hear them.

Матушка, а отчего это у меня глаза такие косые? Вся ребятня за спиной смеется, но я же слышу

“妈妈，为什么我的眼睛看起来那么歪曲？所有的孩子都在背后嘲笑我，但我能听到他们的声音。”

"Mother, why do my eyes look so squinty?" All the kids laugh behind my back , but I can hear them

「ママ、どうして私の目は細くて釣り上がっているの？ みんなが私のことをコソコソ笑っているのを知っているわ。」.

Апатай, неге менің көзім қыли? Балалар үнемі менің артымнан күледі, бірақ мен оларды естимін ғой.

"Mãezinha, por que tenho os olhos em bico?" Toda a criançada faz troça nas minhas costas, mas eu ouço-os.

Mămico, de ce am ochii atât de înclinați? Toți băieții râd de mine pe la spate, dar eu îi aud.

Mẹ ơi, từ đâu mà con có đôi mắt lác như thế này vậy mẹ? Cả đám con nít đều thì thầm cười nhạo sau lưng con, nhưng con nghe được hết.

Матушка, а отчего это у меня глаза такие косые? Вся ребятня за спиной смеется, но я же слышу

Пышная, сильная женщина выпрямила спину и отряхнула руки от муки, прежде чем бросить взгляд на дочь. Та стояла в своих не по размеру больших лаптях и таращила темные глазенки, что на ее лице с правильными славянскими чертами выглядело любопытно, придавая девочке какую-то иноземную изюминку. Эта красота совсем не походила на красоту соседских девчонок, таких поголовно светловолосых и голубоглазых, а потому женщина знала, что время для этого вопроса придет.

Отложив в сторону приготовление пирога, она распахнула широкие ставни и впустила в пропахший обедом дом воздух. Тут же он пробежался по столу, сдувая муку на пол, легонько тронул обереги над дверью, заиграл с волосами младшей дочери.

– Не косые, Марфушка, а раскосые, – сказала женщина, присаживаясь на дубовую лавку и похлопывая ладонью рядом с собой. Дочь осторожно устроилась рядом. – И понимает много твоя ребятня! Ты стыдиться брось, это твоя особенность.

– Да как же, если бабы на мельнице только и говаривают,

что о моих дьявольских глазах? Мне Бажена так сказала.

– А ты Бажену слушай меньше, да и остальных тоже. Не дьявольские они, а китайские.

Марфушка задрала голову и внимательно глянула на мать:

– Что это значит, матушка?

– То значит, что бабка твоя, которую я разок перед самой свадьбой видела, китаянкой была. Нездешняя, понимаешь?

– Что-то не очень.

– Ну, хорошо. Далеко-далеко отсюда, дальше Степи и морей, есть великие земли, и называются они...

Китай.

Здесь, в месте под названием Гуанчжоу, родилась и выросла Су Танфэй, храбрая путешественница, которая отправилась на запад за стеклом.

Стекло не было ее первоначальной затеей. Танфэй, живя у самого моря, долгое время не знала бед и училась у родителей всему, что они знали – пасла овец с матерью, ловила рыбу с отцом. Не по годам высокая и гибкая, как дикая кошка, она могла овладеть любым ремеслом не хуже мужчины, а благодаря своим красивым темным глазам не знала отбоя от женихов.

И все было хорошо, пока не пришла в ее дом война.

Как и многие люди перед лицом опасности, она решила

забрать свою семью и отправиться на север – туда, где, как ходили слухи, располагается Лоян, независимый город, в котором нет места солдатам и варварам, разграбившим ее селение. Но когда Танфэй пришла туда вместе с пожилыми родителями и домашним скарбом, она увидела совсем не то, чего ожидала.

В ту пору Лоян был тем городом, откуда путники разных мастей и национальностей отправляются на запад по своим причинам - торговля ли, побег, любопытство. Танфэй никогда не видела столько людей, лошадей и верблюдов; никогда не слышала столько языков и ярких запахов, не пробовала столько вкусов. Рынки здесь кричали, ломились от товаров и зазывали тысячей разных наречий; улицы будто растягивались, выпуская в себя больше и больше желающих. Здесь были вещи со всего мира, рыба со всех морей, озер и рек, оружие из всех мастерских.

Лоян сбил ее с толку, перевернул мир и вместе с тем вызвал жажду увидеть больше. Жажду Путешествий.

Слухи оказались правдивы: в Лоян не приходили войска или разбойники. За исключением высокой плотности населения, постоянно изменяющей свой состав из-за торговцев и беженцев, город был безопасен и надежен. По этой причине Танфэй не стала долго раздумывать после того, как ее родители, видя огонь в темных глазах, благословили ее на странствия.

Ты наша единственная дочь и мы всегда будем готовы

принять тебя здесь, сказала мать, лицо которой было полно любви и веры в Танфэй.

Но ты добьешься куда большего, если последуешь зову своего сердца, добавил отец, уверенный в ней больше, чем кто-либо на свете.

И она послушала их обоих. Собрав мешок с самыми нужными вещами, Су Танфэй раздобыла понемногу всех материалов, что особенно ценились в то время: специи, хлорид аммония для размягчения кожи, немного золотых монет и бумагу. Свои шелковые китайские платья она захватила с собой на крайний случай и спрятала их на собственном теле – надела все три, а поверх накинула тунику из плотной ткани и широкие штаны, какие видела у местных рабочих. Теперь она с завязанными и спрятанными под тюрбан волосами могла бы сойти за молодого сына торговца, отпущенного на вольные хлеба.

Лоян Танфэй покидала с легким сердцем и тяжелым мешком. Приблизившись к каравану, идущему до Хотана, она узнала чуть больше о городах впереди и пути, по которому ступали верблюды и люди, доверху обмотанные яркими тряпками. Кочевники и торгаши называли этот путь Шелковым, и Танфэй убедилась в правильности своего решения взять платья с собой – быть может, тонкую работу китайских мастеров получится продать в далеких землях, где люди почти не видят солнца и носят меха. Она прямо-таки бредила этими странами и городами, которых никогда

не видела, но рассказы о них разжигали в ней аппетит.

Танфэй четко знала: если она остановится и осядет где-нибудь, лихорадка путешествий сожжет ее заживо.

Караван из Лояна решил остановиться в Дуньхуане, чтобы пополнить запасы воды и еды перед мертвыми землями пустыни Такла-Макан, и здесь Танфэй покинула их, отправившись дальше. Пустыню она переходила долго, коротая время за разговорами то с одной группкой путешественников, то с другой. Ее горло привыкло говорить низко, и никто не признавал в ней женщину кроме самих женщин, которых в пустыне встречалось крайне мало. Танфэй научилась добывать воду из колодцев и из песка, пробовала говорить на согдийском языке, приноровилась переживать ночной холод пустыни. Кожа ее обветрилась и стала смуглее, и только глаза – глаза, в которых плясал огонь, – остались прежними.

В пустыне Такла-Макан нет ничего дороже воды и хороших бесед. Пожилой торговец, идущий со своими сыновьями в Самарканд для продажи серебряных украшений, за вечерней трапезой рассказал Танфэй о Такламаканском Ветре – так бывалые путешественники называли разбойника, у которого не было иных дел, кроме как нападать на правительские караваны, везущие добычу армии. Появляясь на гнедом аравийском коне, в гриве которого путались звезды, он пускал защитникам каравана пыль в глаза, а затем играючи расправлялся с ними. Но делал

это Такламаканский Ветер не просто так: в нескольких часах ходьбы от места грабежа проходили караваны поменьше и победнее; обычно им и доставалась все добро местных правителей и их воинов.

Никто из ныне живущих не видел Такламаканского Ветра, а тех, кто видел, едят звери и птицы пустыни. Но страшен ли он так, как о нем рассказывают? Ни один не знает наверняка, но любой хочет быть в числе тех путешественников, кто наткнется на его щедрость.

Когда Танфэй достигла Хотана, горячее лето сменилось первыми днями отрезвляющей осени. Местные жители торговали здесь теплыми одеждами, мехами и вяленным мясом, и никому не было дела до нефрита и стали. Танфэй пришлось опустошить свой мешок почти наполовину, чтобы как следует подготовиться к очередному долгому переходу – на этот раз до Самарканда. Какие только истории не ходили вокруг него! Одни говорили, что богаче города во всем мире не найти, другие рассказывали, что его лучше обходить стороной: проклят. В Хотане Танфэй узнала об итальянских поселениях и умелых мастерах, что обрабатывают стекло и продают его дороже золота. Она даже видела пару сосудов, созданных руками этих мастеров, и темные глаза зажглись вновь: не было посуды красивее и искуснее этой.

Невзирая на проклятия и слухи, Танфэй направилась дальше на запад – искать страну, где ее бы могли научить добывать стекло и превращать его в кувшины и амфоры.

То ли Танфэй родилась под счастливой звездой, то ли хозяйка-судьба видела в ней любимицу, но теплый халат и меховые сапоги ей понадобились, однако не в Самарканде, а гораздо севернее – там, где не проходит ни один караван, ни один беженец.

Под конец жаркого лета у берегов Персии загноилась и лопнула, словно перезревший плод, чума. Ее отпечатки были на коже погибших, которых сжигали теперь в одном рве, не разделяя по полу; на пятках беглецов, что спешили укрыться от страшной напасти в лесах и на знакомых дорогах. Болезнь распространялась стремительно, забирала один город за другим: Гекатомпил, Мерв, Самарканд. Вот она уже подходила к Коканду, от которого рукой подать до Хотана. Тревожными разговорами заполнялись улицы; теперь они не смолкали и после захода солнца. Отовсюду несло: «Чума-а-а...».

Люди боялись и бежали из города; побежала с ними и Танфэй.

Возвращаться в пустыню она не хотела, а потому пошла на север – поговаривали, будто чума боится холодов. Су Танфэй боялась разве что смерти, так что после долгих дней, полных движения и тишины, она остановилась в городе Кульджа, который находился в самой северной точке Шелкового пути. Дальше простирались лишь степи, и караваны туда не ходили. Танфэй не без опаски всматривалась в земли за пределами Кульджи, пытаясь уловить хоть какое-нибудь

движение. Иногда ей казалось, будто вдалеке слышен топот копыт и свист диких кочевников, но этого могло и не быть на самом деле.

Холодные осенние дни, проведенные в Кульдже, закалили Танфэй и ее волю к жизни: стоило в городе появиться первым вестям о приближающейся чуме, она подхватила свой мешок и без колебаний отправилась на север.

Этот отрезок пути был сложнее побега из Гуанчжоу и пустыни – он был совсем другим. Танфэй встретила кочевников, сильных и быстрых варваров, чей язык был диковиннее согдийского, а сабли острее японских кинжалов. Увидела растения и деревья столь могучие, что при одном взгляде на них ее охватывал трепет, сходный с религиозным трепетом в буддистских храмах. Городов здесь не было, сплошные деревни и дома, стоящие друг от друга на большом расстоянии. Всюду Танфэй принимали по-разному: кое-где враждебно, кое-где как родную дочь. В этих местах люди будто не знали ни о какой чуме; они жили в медленном, почти сонном ритме, не использовали денег и пели куда чаще, чем везде. За почти две недели своих скитаний Танфэй не выучила ни одного слова их сложного языка, но всюду могла понять, чего от нее хотят.

Возможно, она бы дошла до самого Баренцева моря, до земель, где круглый год стоит снег и мороз кусает кожу до красных пятен, но судьба вновь решила иначе, и Танфэй

заболела. Она испугалась, что это чума – чума, от которой она сбежала в Степь, но которую принесла на подошве своих ботинок. Почти по-домашнему принятая в какой-то избе добрыми людьми, Танфэй каждые пару часов ощупывала свою шею, опасаясь наткнуться на гниющий шарик, который видела у погибших бедолаг.

Но никаких бубонов на ней не было, и вскоре Танфэй пошла на поправку.

Дом, в котором ее выхаживали, стоял не в одиночестве, но в окружении других домов, похожих как один. Они были невысокие, с соломенной крышей и сложенные из гладких сосновых бревен. Танфэй никогда не видела таких построек, и поэтому с любопытством смотрела, как здешние люди ведут свой быт. Хозяйка, худая женщина в длинном платье и фартуке, подкладывала дрова в глиняную печь, здесь же варила и пекла еду. Танфэй по-прежнему не понимала ни слова, но хозяева относились к ней хорошо – ласково звали «чужеземкой» и давали спать на самом теплом месте в доме, у печи.

А через некоторое время Танфэй встретила Ивана, что жил в соседнем доме, и они влюбились друг в друга.

И все?

Марфушка, замороженная историей о бесконечных путешествиях своей бабки, была немного разочарована.

Разве же могла интересная жизнь Су Танфэй завершиться подобным образом? А как же Самарканд и Жажда Приключений?

– А что еще? – спросила ее женщина, поглаживая девочку по голове. – Через некоторое время у них родился Горан, твой батюшка. Я его с детства знаю; вся деревня нам с ним скорую свадьбу пророчила. Говаривали, мол, Забава с Гораном самыми первыми обручатся. Ну, так и получилось...

Но Марфушке было куда любопытнее узнать, что стало с ее необычной бабушкой, нежели история родителей.

– Матушка, а как же стекло? Танфэй не научилась превращать его в сосуды?

– Конечно, научилась, – ответила Забава. – Она хоть в Ваню и влюбилась, да только охота двигаться дальше была сильнее. Пока поправлялась, Танфэй научилась немного по-нашему говорить, и Ваня узнал, что остаться она не может. Стекло... Да, ради стекла вернулась она на Шелковый путь, по которому добралась до Сармаканда, а оттуда – в Венецию. Несколько лет училась превращать стекло в посуду и стала очень богатой.

– А когда же мой батюшка появиться успел?

– Вернулась Су Танфэй в деревню, вновь пройдя через Степь и кочевников. Без карт и без помощи вернулась, а там и Ваня ее дождался. Они поженились, когда Танфэй десять наших слов знала, но в таких делах, Марфушка, слова и не

нужны.

Девочка нахмурилась, что-то тщательно обдумывая. Кажется, такой конец ей нравился куда больше.

– В следующий раз скажи Бажене, что глаза у тебя от бабушки, которая весь мир обошла, – посоветовала Забава дочери, возвращаясь к пирогам. – И ни в коем случае не стыдись ее, ясно? Такими глазами гордиться надо.

“妈妈，为什么我的眼睛看起来那么歪曲？所有的孩子都在背后嘲笑我，但我能听到他们的声音。”

一个豪放，坚强的女人伸直她的背，抖了抖手上的面粉，然后瞥了一眼女儿。她穿着麻鞋，眼睛是黑色的，但脸上却有着正统的斯拉夫特色，给这个小女孩带来一些异域风情。但这根本不像邻居的女孩，金发碧眼，蓝眼睛，所以女人知道，这个问题总有一天会来的。

把馅饼放在一边，她打开宽大的百叶窗，让空气进入屋内，微风立刻沿着桌子吹，将面粉吹到地板上，轻轻地碰到门上的护身符，吹着她小女儿的头发。

“不是歪曲，玛尔法，而是倾斜，”女人说，坐在橡木的长凳上，用手拍拍她旁边的位置。女儿小心翼翼地坐在她旁边。“你感到很羞愧，但这是你的特色。”

“但是，如果工厂的女性说我的眼睛是恶魔的眼睛怎么办？”巴珍娜告诉了我。

“你少听巴珍娜的话，你的眼睛不是恶魔般的，而是中国人的眼睛。”

玛尔法抬起头，专注地看着她的母亲。

“那是什么意思，妈妈？”

“你在婚礼前曾见过的祖母是一位中国女性。不是本地人，你明白吗？”

“不是很明白。”

“好吧。距离这里非常遥远，远离草原和海洋，有一个伟大的土地，被称为……

* * * *

中国

在这里，在一个叫做广州的地方，苏坦菲出生并长大，她是一个勇敢的旅行者。

苏坦菲生活在海边，无忧无虑地生活了很长一段时间，并且向她的父母学了很多东西，与她的母亲一起牧羊，与他的父亲一起捕鱼。没过几年，她个子长高了，身段柔软，就像一只小野猫，她要比男人更好地掌握任何工艺，并且由于她漂亮的黑眼睛，不知道受到了多少人的求婚。

一切都很好，直到战争到来。

像许多人一样，她决定带家人到北方去，传说那里有一个城市叫洛阳，那是一个独立的都市，那里没有士兵和野蛮人洗劫她的村庄。但是当坦菲带着年迈的父母和家庭用品来到这里时，她看到的是意料之外的地方。

洛阳是一个繁华的城市，不同民族的人们出于自己的原因来到

这里：贸易，逃亡，好奇心。坦菲从未见过这么多人，马和骆驼，从来没有听过这么多语言，闻到过这么多生动的气味，没有尝过这么多的味道。这里的市场繁华热闹，有各种各样的商品，引来了成千上万的人，街道似乎被拓宽了，让越来越多的人进入市场。这里有来自世界各地的东西，来自所有海洋，湖泊和河流的鱼类，来自所有大师制造的武器。

洛阳使她感到迷茫，似乎扭转了她的世界，但她同时又渴望看到更多，渴望旅行。

传说是真的：没有军队或劫匪来到洛阳。除了稠密的人口，由于商人和难民不断来往，这里的人口组成被不断改变，这个城市是安全和可靠的。这就是为什么坦菲的父母在看到眼神中的火花时没有花太多时间思考。

“你是我们唯一的女儿，我们将永远准备好在这里等你，”母亲说，她的脸上充满了对坦菲的爱和信任。

“如果你按照自己的心意去做，你会取得更多的成就”，父亲补充说，对她的信心超过世界上任何人。

她听了他们两个的话，带上了最需要的东西，苏坦菲带了当时特别受欢迎的材料：香料，氯化铵，用于软化皮肤，少许金币和纸币。她带了一些丝绸制的中国服装以防万一，并把所有东西都藏在身上，她穿上本地人们常穿的厚布料的上衣和宽松的裤子，她把头发绑起来，藏在头巾下面，现在她看起来像是一个商人的小儿子。

坦菲带着一颗轻松的心和沉重的袋子离开了。当她来到霍塔纳的车队时，她了解到了更多关于前面的城市和骆驼和人所走的道路的信息，游牧民族和贸易商称这条路是丝绸之路，而坦菲已经作了决定，也许在那里，中国的工匠将在遥远的国度从事细致的工作，在那里人们几乎看不到太阳，穿着皮草。她对这些她从未见过的国家和城市赞不绝口，并且充满了兴趣。

坦菲清楚地知道：如果她停在某个地方停下来，她将会被炙热的旅途烧死。

来自洛阳的一个商队决定留在敦煌，以补充水和食物，准备到塔克拉玛干沙漠的荒地去，坦菲与他们告别，走了很长时间，她遇到了一群旅行者，她已经习惯压低嗓音说话，没有人认出她是女人，除了坦菲，在沙漠中很少有女人。坦菲学会了如何从水井和沙子中取水，试着用索格语说话，在寒冷的沙漠里过夜。她的皮肤已经磨损变暗，晒得黝黑，只有她的眼睛，闪烁着亮光，仍然保持不变。

在沙漠中，没有什么比水更重要的了。一个老商人和他的儿子们一起在萨马坎德出售银色的珠宝，晚餐时，他告诉坦菲，有一些经验丰富的旅行者，被称为强盗，他们没有别的事情，专门攻击政府的军队。有一次这些强盗出现在阿拉伯海湾，商队的护卫严重充满怒火，然后毫不费力地处置了这些强盗。但是却遇到了塔克拉玛的风，塔克拉玛的风很是不简单：几个小时内就追上了商队的车马。没有一个看到塔克拉玛的风的人还能活着，那些人几乎都

被野兽和沙漠之鸟吃掉了。没有人知道它是否真的那么可怕，但每个人都想见到它。

当坦菲到达时，炎热的夏天被凉爽的秋天所取代。这里的居民在这里以暖和的衣服、皮毛和干肉交易，没有人关心石油和钢铁。坦菲不得不把她的行李清空，为下一个漫长的旅途做好准备，这一次是撒马尔罕。它有什么传说呢？有些人说，世界上不可能有比它更富有的城市，其他的人说，它是被诅咒的地方。在霍塔纳，坦菲发现了意大利的村庄和熟练的工匠，他们加工玻璃，卖得比黄金更贵。她甚至看到这些大师创造的几艘船，黑色的眼睛再次闪闪发亮，没有什么比这更漂亮了。尽管有各种诅咒和谣言，但坦菲不惧怕，她继续往西走，寻找一个国家，能够学会制作玻璃的地方。

她需要的是一件温暖的长袍和毛皮靴子，但不是在撒马尔罕，而是在北欧地区，那里没有一个卡拉瓦人，也没有一个难民。

在波斯海岸一个炎热的夏天结束时，瘟疫就像成熟的果实一样生气勃勃。瘟疫的印记充满了死者的皮肤，人被成堆烧死，没有按性别分开。疾病迅速蔓延，从一个城市到另一个城市：现在，已经传播到科坎达了。街道上充满了不安的消息，甚至在日落后也没有停下来，到处都是“瘟疫啊……”。

人们害怕并且逃离城市，坦菲也离开了，她不想回到沙漠，所以她去了北方，人们说瘟疫害怕北方寒冷的天气。苏坦菲害怕死亡，所以她每天都努力运动，她住在一个位于丝绸之路最北端的地

方，没有人去那里。坦菲有时候觉得，远处可以听到脚步声和野蛮游牧民族的哨声，但这可能不是真的。

在教堂的寒冷的秋季中，她住的城市附近有一个地方出现了瘟疫，她毫不犹豫地再次向北走去。这段旅程比广州和沙漠更困难，是完全不同的。坦菲遇到了游牧民族，他们是强大的，速度很快的野蛮人，他们的语言更古怪，而且军刀比日本匕首更锋利。她看到了植物和树木都非常茂盛，就像佛教寺庙中的宗教惶恐一样令人敬畏。这里没有城市，坚固的村庄和房屋彼此相距很远。所有人对坦菲都有不同的看法：一些敌对，一些像亲生女儿一样对待她。在这个地方，人们不知道瘟疫。他们生活在一个缓慢的，几乎困倦的节奏，几乎不使用金钱，唱歌比任何地方都多。在两周的时间里，坦菲没有学过他们的语言，但能理解他们想要什么。

她一直走到巴伦西亚，在那里，雪和霜会把皮肤冻出红色的斑点，坦菲病了。她吓坏了害怕这是一种瘟疫，她逃到草原上，在善良的人们的小屋里接受治疗，坦菲每隔几个小时就感觉到她的脖子不舒服，害怕人们偶然发现她已经死去了。但她没有死，坦菲很快就康复了。

她所在的房子并不孤单，而是被其他看起来像房子的房子包围着。它们很低，有茅草屋顶，由光滑的松木原木组成。坦菲从未见过这样的建筑，所以她很想知道当地人是如何生活的。女主人——一个穿着长裙和围裙的瘦女人，把柴放在土炉里，在这里煮熟和烘烤食物。坦菲仍然听不懂一句话，但是主人对她很好

被亲切地称为“外星人”，并让她睡在家里最温暖的地方。

过了一段时间，坦菲遇到了住在隔壁的伊万，他们相爱了。

这就是全部？

玛尔法被她祖母无尽的旅程历史迷住了，有点失望。苏坦飞的有趣生活怎么会以这种方式结束？撒马尔罕的冒险呢？

“那还能有什么呢？” 母亲问她，抚摸着她的头，“过了一段时间，戈兰出生了，他是你的父亲。我从小就认识他，我们在全村的祝福中结婚了。他们曾经说我和你爸爸会是第一个订婚的人。好吧，确实是这样的……”

但玛尔法更加好奇她不寻常的祖母发生了什么，而不是她父母的故事。

“妈妈，玻璃怎么样？” 坦菲没有学会如何制作玻璃？

“当然有，” 母亲回答道。“她甚至爱上了制作玻璃，但是继续前进的愿望更强烈。在恢复的过程中，坦菲学会了他们的语言。玻璃……是的，为了玻璃，它回到了丝绸之路，沿着它到达了威尼斯。几年来，她学会了将玻璃变成盘子，变得非常富有。”

“我爸爸什么时候出现的？”

“苏坦菲回到村里，再次穿过草原和游牧民族。没有地图，没有帮助。当他只知道我们的10个词时，我们结婚了，但在这种情况

下, 玛尔法, 我们不需要语言。”

女孩皱起眉头, 仔细思考。她似乎更喜欢这样的结局。

“下一次再说起和你环游世界的祖母相像的眼睛时,” 母亲继续开始做馅饼, “任何情况下, 都不要嫌弃它, 好吗? 你应该感到自豪。”

"Mother, why do my eyes look so squinty?" All the kids laugh behind my back, but I can hear them.

A lush, strong woman straightened her back and shook her hands of flour before glancing at her daughter. She stood in too large for her bast shoes and watched with dark eyes which looked curious on her face with the right Slavic features, giving the girl foreign view. This beauty was not at all like the beauty of neighbor girls, such blond and blue-eyed, and so the woman knew that the time for this question would come. This beauty was not at all like the beauty of neighbor girls, such blond and blue-eyed, and so the woman knew that the time for this question would come.

Putting aside the preparation of the pie, she opened wide the shutters and let the air into the house smelling of food. Immediately wind ran along the table, blowing the flour to the floor, gently touched the amulet over the door, played with the hair of his youngest daughter.

"Not skew, Marfushka, but slanting," said the woman, sitting down on the oak bench and patting her palm next to her. The daughter cautiously sit down beside her. – "And your friends do not understand much ! You must not be ashamed of it , this is your feature. "

"But what if the women at the mill only speak about my

devilish eyes?" Bazhena told me so.

- And you should listen to Bazhen less, and to the rest of the children too. They are not diabolical, they are Chinese.

Marfushka lifted her head and looked at her mother attentively.

"What does that mean, mother?"

"It means that your grandmother, whom I saw once before the wedding, was a Chinese woman." Not from here, do you understand?

- Something is not very good.

- Oh well. Far, far from here, further Steppes and seas, there are great lands, and they are called ...

China.

Here, in a place called Guangzhou, Su Tanfei was born and grown up, a brave traveler who went west for the glass.

Glass was not her original idea. Tanfei, living near the sea, for a long time did not know the ills and learned from the parents everything they knew - shepherded sheep with her mother, she was fishing with her father. Over the years, tall and flexible, like a wild cat, she could master any craft no worse than a man, and thanks to her beautiful dark eyes she had a lot of suitors.

And everything was fine until the war came to her house.

Like many people in the face of danger, she decided to take

her family and go to the north - where, as it was rumored, was Luoyang, an independent city in which there was no place for the soldiers and barbarians who plundered her village. But when Tanfei came there with her elderly parents and household belongings, she did not see what she expected at all. At that time, Luoyang was the city from where travelers of different stripes and nationalities went to the west for their own reasons: trade, escape, curiosity.

Tanfei had never seen so many people, horses and camels; never heard so many languages and bright smells, did not try so many tastes. The markets here shouted, bursting with goods and beckoning thousands of different adverbs; The streets seemed to stretch, letting in more and more people. There were things from all over the world, fish from all the seas, lakes and rivers, weapons from all workshops.

Luoyang confused her, turned the world around and, at the same time, caused a thirst to see more. Thirst for Travel.

The rumors turned out to be true: no troops or robbers came to Luoyang. With the exception of high population density, constantly changing its composition due to traffickers and refugees, the city was safe and reliable. For this reason, Tanfei did not hesitate long after her parents, seeing the fire in the dark eyes, blessed her for wandering.

You are our only daughter and we will always be ready to receive you here, said the mother, whose face was full of love and faith in Tanfei.

But you will achieve much more if you follow the call of your heart, added the father, confident in her more than anyone in the world.

And she listened to both of them. After collecting the bag with the most necessary things, Su Tanfei got a little of all the materials that were especially appreciated at the time: spices, ammonium chloride for softening the skin, a little gold coins and paper. She took her silk Chinese dresses with her in case of emergency, and hid them on her own body-she put on all three, and put on a tunic of dense fabric and broad trousers that she saw among local hard workers.

Now she with the hair tied up and hidden under a turbine could descend for the young son of the merchant, released on free bread.

Luoyang Tanfei left with a light heart and a heavy bag. Having nailed to the caravan going to Khotan, she learned a little more about the cities ahead and the path along which the camels and people, wound to the top with bright rags, walked. The nomads and the traders called this way Silk, and Tanfei was convinced of the correctness of her decision to take the dresses with her-perhaps the fine work of Chinese masters would be sold in distant lands where people hardly see the sun and wear furs.

She was really raving about these countries and cities she had never seen, but stories about them kindled her appetite. Tanfei clearly knew: if she stops and settles somewhere, the fever of travel will burn her alive. The Luoyang caravan decided to stop

at Dunhuang to replenish water and food supplies in front of the dead lands of the Takla-Makan desert, and here Tanfei left them, moving on. It passed a desert for a long time, shortening the time for conversations with one group of travelers, then on the other. Her throat was used to talking low, and no one recognized her as a woman except for the women themselves, who were rarely met in the desert.

Tanfei learned how to get water from wells and sand, tried to speak Sogdian, adapted to experience the night cold of the desert. Her skin was worn and darkened, and only her eyes, the eyes in which the fire danced, remained the same.

In the Takla-Makan desert, there was nothing more expensive than water and good conversations. An elderly trader who went with his sons to Samarkand for the sale of silver jewelry, told Tanfei about the Taklamakan Wind during the evening meal, so experienced travelers called a robber who had no other business but to attack the government caravans carrying the booty of the army.

Appearing on the bay of the Arabian horse, in the mane of which the stars were confused, he let the caravan defenders dust in his eyes, and then playfully dealt with them. But the Taklamakan Wind did this for a reason: a few hours' walk from the place of robbery there were caravans smaller and more victorious; they usually received all the good of local rulers and their soldiers.

None of the living today has seen the Taklamakan Wind, and those who saw, were eaten by the beasts and birds of the desert.

But is he as scary as he is told about ? No one knows for sure, but anyone wants to be among those travelers who stumble upon his generosity.

When Tanfei reached Khotan, the hot summer was replaced by the first days of sobering autumn.

Local people traded here with warm clothes, furs and dried meat, and no one cared about jade and steel. Tanfei had to empty his bag almost halfway, in order to properly prepare for the next long transition - this time to Samarkand. What kind of stories did not go around him! Some said that it was impossible to find a richer city all over the world, others said that it was better to avoid it: cursed. In Khotan, Tanfei learned about Italian settlements and skillful craftsmen that they process glass and sell it more than gold. She even saw a couple of vessels created by the hands of these masters, and dark eyes lit again: there were no dishes more beautiful than these ones.

Despite the curses and rumors, Tanfei went further west - to look for a country where she could be taught to extract glass and turn it into pitchers and amphoras.

Whether Tanfei was born under a lucky star, or the mistress-destiny saw her as a favorite, but she needed a warm dressing gown and fur boots, but not in Samarkand, but much further north, where no caravan or refugee passes.

At the end of a hot summer off the coast of Persia, the plague pissed and burst like a ripe fruit. Her prints were on the skin of the dead, who were now burned in one trench, without dividing

them by sex; on the heels of fugitives, that they hurried to hide from the terrible scourge in the forests and on familiar roads. The disease spread rapidly, taking one city after another: Hecatompil, Merv, Samarkand. Now she was approaching Kokand, from which they could reach Khotan. Disturbing conversations filled the streets; now they did not stop even after sunset. Everywhere it raced: "Plague-ah ...".

People were afraid and fled the city; ran with them and Tangfei.

She did not want to return to the desert, and so she went north - they said that the plague was afraid of cold weather. Su Tanfei was afraid of death, so after many days of full movement and silence, she stopped in the city of Kuldja, which was at the northernmost point of the Silk Road. Only the steppes stretched further, and caravans did not go there. Tanfei was looking with apprehension at the lands beyond Kuldja, trying to catch at least some movement. Sometimes it seemed to her that the sound of footsteps and the whistling of wild nomads could be heard in the distance, but this might not have been true.

The cold autumn days spent in Kuldja tempered Tanfei and her will to live: when the first news of the impending plague arrived in the city, she picked up her bag and went without hesitation to the north.

This stretch of the road was more difficult than the escape from Guangzhou and the desert - it was quite different. Tanfei met nomads, strong and fast barbarians, whose language was

more outlandish than Sogdian, and sabers sharper than Japanese daggers. I saw plants and trees so powerful that, at a glance at them, there was awe, similar to religious trepidation in Buddhist temples. There were no cities here, solid villages and houses standing at a great distance from each other.

Everywhere, Tanfei was received in different ways: here and there hostile, here and there as a daughter. In these places people did not know about any plague; they lived in a slow, almost sleepy rhythm, did not use money and sang much more often than everywhere else. For nearly two weeks of her wanderings, Tanfei did not learn a single word of their complex language, but everywhere she could understand what they wanted from her.

Perhaps it would have reached the Barents Sea, to lands where snow all year round and frost bites the skin to red spots, but fate again decided otherwise, and Tanfei fell ill. She was afraid that this plague was a plague, from which she escaped to the Steppe, but which she brought on the sole of her shoes. Almost at home, accepted in some hut by kind people, Tanfei felt her neck every couple of hours, fearing to stumble upon a rotting ball that she saw among the dead poor devils. But there were no buboes on her, and Tanfei soon recovered.

The house in which she was nursed was not alone, but surrounded by other houses that looked like one. They were low, with a thatched roof and composed of smooth pine logs. Tanfei had never seen such buildings, and so she was curious to see how the local people were living their lives. The mistress,

a thin woman in a long dress and apron, put firewood in an earthen oven, cooked and baked food here. Tanfei still did not understand a word, but the hosts treated her well - affectionately called "alien" and allowed to sleep at the warmest place in the house, near the stove.

And after a while Tanfei met Ivan, who lived in a neighboring house, and they fell in love with each other.

"And that's all?"

Marfushka, mesmerized by the history of her grandmother's endless journey, was a little disappointed. How could the interesting life of Su Tanfei end in this way? But what about Samarkand and Thirst for Adventure?

And what else? - asked her woman, stroking the girl on the head. "After a while Goran was born to them, your father." I have known him since childhood; the whole village prophesied wedding to us. They used to say that Zabava and Goran would be the very first to get engaged. Well, it happened ...

But Marfushka was much more curious to know what happened to her unusual grandmother, rather than the story of her parents.

"Mother, what about glass? Did not Tanfei learn how to turn it into blood vessels? "

"Of course, she did," said Zabava. - She even fell in love with

Vanya, but the desire to move on was stronger. While recovering, Tanfei learned to speak a little in our way, and Vanya learned that she could not stay. Glass ... Yes, for the sake of glass she returned to the Silk Road, along which she reached Sarmakand, and from there - to Venice. For several years she learned to turn glass into dishes and became very rich.

- And when did my father appear?

- Su Tanfei returned to the village, once again passing through the steppe and nomads. She returned without maps and without help, and there was Vanya waiting for her. They got married when Tanfei knew ten of our words, but in such matters, Marfushka, words are not needed.

The girl frowned, thinking carefully. It seemed that she liked the end much more.

"Next time tell Bazhena that your eyes are alike your grandmothers, who has bypassed the whole world," Zabava advised her daughter, returning to the pies. "And do not be ashamed of her, okay? You should be proud of possessing such eyes".

「ママ、どうして私の目は細くて釣り上がっているの？ みんなが私のことをコソコソ笑っているのを知っているわ。」

恰幅の良い女は姿勢を正し、手から小麦粉を払い落として娘に視線を向けた。娘のほうはサイズが大きいわら靴を履いた脚で立ち上がり、黒い瞳を見開いた。その顔つきは異国情緒が付け足されていたが、面白いことに典型的なスラブ人の特徴も持っていた。この美しさは金髪碧眼の隣の家の少女とは全く質の異なるものであった。そのため、女はこの質問に答える時期が来たのだと思った。

ピログ作りを脇に置いて、大きな雨戸を開けて昼食の匂いで一杯の空気を換気した。空気がテーブルの上を滑るように入ってきた結果、床の小麦粉が吹き飛ばされ、ドアの上のお札はほんの少し揺れ動き、娘の髪をたなびかせた。

「細くて釣り上がっているのじゃなくて、つり目なだけよ。」女は固い長椅子に座って体の横側で手を打ちながら言った。娘はおそろおそろ隣に座ると、「お友達をよく知っているのね！ 自分の特徴を嫌だということをやめなさい。」女はこう続けた。

「でも、粉挽き小屋のおばさんたちは悪魔の目についてどんな噂をしているの？ バージェナは私に悪魔の目って言ったわ。」

「バーजेナの言うことを真に受けたら駄目。他の人も。悪魔の

目じゃなくて、中国の目よ。」

マルフーシユカは頭を上げて注意深く母を見た。

「それはどういうこと？ ママ？」

「つまり、ママも結婚する前に一度しか会ったことがないけれども、あなたのおばあさんは中国人だったの。違う国の人ね。わかった？」

「ううん、あんまり。」

「まあ、そうよね。ここからとても遠くに、ステップと海の向こうに広い土地があって、その名前は……」

中国

クワンチョウ(広州)という街のあたりでスー・タンフェイは生まれ育った。勇敢な旅人で、ガラスのために西へ向かったの。ガラスは最初のきっかけではなかったのだけれども。タンフェイは海の近くで暮らしていて、かつては不幸なんて知らずに両親にすべてを教えられていた。母に羊の放牧を、父から漁業を。年に見合わず背丈が高くて野生の猫みたいに体が柔らかかったから男たちの仕事も思いのままにしていたの。でも、美しい黒い瞳のおかげで男たちに憎まれるようなこともなかった。

すべてが幸せだった、戦争が彼女の家に来るまでは。

不安な顔をしたたくさんの人と同じように、彼女も家族を連れて北へ向かった。ルオヤン(洛陽)に流れ着いたの。そこには軍人も彼女の村を襲ったような略奪者もいないと噂されていたから。タンフェイはそこに年老いた家族と家財道具と一緒に来たけれども、全く予想もしていなかったものに出会ったわ。

当時、髪の色と民族が異なる旅人がルオヤンからそれぞれの目的のために西へ旅立ったの。商売だったり、逃亡だったり、好奇心だったり。タンフェイはそれほどたくさんの人間も馬もラクダも今まで見たことはなかったし、それほどたくさん言葉も聞いたこともなかったし、それほど多くの良い匂いも味も知らなかった。市場は騒がしく商品は溢れんばかりで、1000の異なる方言で呼びかけてきた。通りは望む者を奥へと入らせてまるで広がっているかのようなだった。ここには世界中の品物があり、すべての海と湖と川の魚があり、あらゆる素材でできた武器があった。

ルオヤンは彼女の考えを壊して、世界をひっくり返して、同時にもっと見てみたいという欲望を呼び覚ました。旅への欲望を。

噂は本当であつた。ルオヤンには軍人も略奪者も来なかった。目の回るような高い人口密度と、商人と戦争から逃れてきた人によって常に変化する人口構成のために、この街は安全で可能性があった。そのため、両親も黒い瞳の中の炎を見て旅に出ることを許して、タンフェイは旅を諦めずに済んだのだった。

お前は私達のたった一人の娘で、いつ帰ってきてでもいいように

準備しているからね。母は愛情とタンフェイへの信頼に溢れた表情を浮かべながら言った。

しかし、心の叫びにしたがったのならお前はさらに遠い場所に行くのだろう。父は他の誰よりも彼女のことを信じて、そう付け足した。

そして彼女はふたりの話を聞いた。皮袋に必要なものを詰めてから、スー・タンフェイは少しずつスパイス、皮を柔らかくするための塩化アンモニウム、少しの金貨や紙など、当時は特に高価だったものを苦労して手に入れた。絹でできた中国の衣服はいざというときにのために自分の体に隠して持っていった。全部で3着着込んでその上から地元の労働者が着るような丈夫な布でできた上着と大きなズボンを履いていた。そして、彼女はターバンを巻いて髪を隠して、その姿は食うに困らない商人の息子のようだった。

タンフェイが軽快な心持ちと重い皮袋とともにルオヤンから出発した。ホータンに向かうキャラバンに身を寄せて、彼女はこの先にある街と楽だと明るい色の布を体の上から下まで巻き付けた人とラクダが歩く道について少しだけ新たな情報を得た。遊牧民と行商人はこの道を絹の道と呼んでいて、タンフェイは服を持ってきたことは間違いではなかったと確信したのであった。一もしかすると、太陽を見たことがなく毛皮を着ているような人が住んでいる遠くの土地でも中国の生地 of 繊細な仕事ぶりは通用するのかもしれない。彼女はまっさきに見たことない国や土地に夢中になり、それらにつ

いての会話は彼女の欲を燃えたぎらせた。

もしも、どこかに私が立ち止まって住み着くことになるのは、旅への熱狂が生きながら私を燃え尽きさせたときだろうと、タンフェイは確信していた。

ルオヤンからのキャラバンは死の大地タクラマカンの砂漠に備えて食料と水を補給するためにダウンファン(敦煌)に留まることに決めた。ここでタンフェイは彼らと分かれて、さらに遠くへ向かった。彼女は荒地を通っている間に、いくつかの旅人の集団と会話を交わした。彼女は常に低い声で話すようにしていたため、荒地では全く珍しい女性でなければ誰も彼女が女だとは気づかなかった。タンフェイは井戸と砂地から水を得る方法を覚え、ソグド語で話そうとし、荒地の夜の寒さにも次第に慣れてきた。肌は雨風にさらされて浅黒くなっていたが、瞳だけは一あの炎の灯った瞳は以前のままであった。

タクラマカン砂漠には貴重な水も楽しい会話もなかった。銀の装飾品を売るために息子たちを連れてサマルカンドに向かう年長いた商人は夕食の際にタンフェイに「タクラマカンの風」について語った。一経験豊かな旅人たちは戦利品を運ぶ普通のキャラバンを襲うこと以外に何もしない略奪者のことをこのように呼んでいた。星がもつれる鬣の栗毛のアラブ馬に乗って現れて、それはキャラバンの用心棒の目に砂埃を放って、遊んでいるかのように彼らを鎮圧する。しかしこのタクラマカンの風はこのように単純ではない。強奪し

た場所から数時間歩いた後にキャラバンは小さく、さみしげになっている。通常、親切にも土地の支配者や彼らの戦士に獲物を与えてしまうのである。

生きている誰もがタクラマカンの風に会ったことはなかった。会ったことのある者は荒地の動物と鳥に食べられてしまった、と。しかし、語られているそれは本当に恐ろしいものなのか？ 一人として、確かなことを知らなかった。しかし、その強欲に会った旅人の数だけそれは存在するのだろう。

タンフェイはホータンに到着したとき、暑い夏は冷たい秋の始まりへと移り変わっていた。土地の人は暖かい服と、野天干しにした肉を売っていて、軟玉と鉄を扱っていないものは誰ひとりとしていなかった。タンフェイは皮袋のほとんど半分を空にしてしまっていたので、今回はサマルカンドまでの当面の長い移動に備えて準備をすることになった。サマルカンドの周りではどのような出来事は起こらないのだろうか！ ある人は、これより豊かな街は世界中探してもないといえば、他の人は避けたほうがいい、呪われていると言うのである。ホータンでタンフェイはイタリアから来た腕のいいガラス職人が自分の作品を金より高い値段で売っていることを知った。彼女はこの職人たちの手作業による一揃いの器を見て、再び瞳に炎をともした。これより美しくて芸術的な器はないと。

悪評も含む様な噂話に関わらず、タンフェイはガラスの製造方法とガラスを壺や瓶に加工する方法を習うことができる国を求め

て西へと進んだ。

タンフェイは幸運な星の下に生まれたのだろうか、それとも運命の女神のお気に入りなのだろうか、暖かい長衣と革靴が必要になったが、サマルカンドにはなく、キャラバンも戦争から逃れてきた人も一人もいないようずっと北にまで行かないと手に入りそうになかったのだった。

ペルシャ湾沿岸に暑い夏の終わりが近づいてくると、ペストという名の熟すぎた果実が文字通りグチャグチャになって弾けたのだった。その跡は肌に残っていて、犠牲者は老若男女関係なく一つの穴で燃やされた。恐ろしい災いを避けて逃げ惑う人は歩きで森やつてがある街へと急いだ。

矢のごとく病は広がり、ヘカトンピュロス、メルブ、サマルカンドと街から街へと猛威を奮った。彼女はすでにホータンからほど近くに位置するコーカンドに近づきつつあった。通りは不安に震えている会話に溢れかえっていて、日没後であっても静まらなかった。いたるところから「べ、ペストだあー！」という声が飛び交っていた。

人は恐れおののいて街から逃げ出した。タンフェイも彼らと一緒に逃げた。荒地に戻りたくはなかったので北へと向かった。ペストが寒さを恐れているかのように皆話していた。スー・タンフェイはただ死が恐ろしくて、移動と沈黙ばかりの長い日ののちにシルクロードの最北にあるグルジャという街に落ち着いた。そこよりむこうにはステップはなく、キャラバンもやって来ない。タンフェイは恐

れることなくグルジャの境の向こうを眺めてはどこかに移動する機会を伺っていた。ときどき遠くから蹄の音と遊牧民の口笛の音が聞こえてくるような気がしたが、実際に彼らがいるはずがなかった。

グルジャで過ごした冷たい秋の日 はタンフェイ自身と彼女の生への意欲をさらに強く固いものにした。ペストが近づきつつあるという第一報が街に届き、彼女はためらいなく皮袋を掴んで北へと旅立った。

この旅的一幕は広州からの逃亡と荒地よりも困難であった。全く別のものであった。タンフェイは遊牧民に出会ったが、彼らは屈強かつ俊敏な未開人であり、言語はソグド語よりも野蛮で、サーベルは日本刀よりも鋭かった。植物や木はあまりにも大きくて、一目みただけで寺院での宗教的な動揺とも似た動揺は彼女を包み込んだ。

街はなく、村と家がぼつぼつと大きな間隔で建てられていた。タンフェイはいたるところで異なる扱いを受けた。ある場所ではまるで敵であるかのように。またある場所では実の娘であるかのように。これらの場所ではペストが何であるか知られていなかったようだった。住人はゆつくりとほとんど眠りのリズムの中で暮らし、通貨を使わず、他の場所の人 よりもよく歌っていた。2週間の放浪の間で、タンフェイは彼らの複雑な言葉を一つとして覚えられなかった。しかし、随所随所理解することはできた。それは彼女がそう望んだから。

もしかすると、彼女はバレンツ海にも年中雪で閉ざされて真っ赤になるくらい寒さが肌に刺す土地へもたどり着いたかもしれない。しかし、運命は再び変わってしまった。タンフェイはついに病に冒されたのだった。彼女は逃れるためにステップを逃げ惑ったにもかかわらず己の靴裏が運んでいたペストに恐怖に震えた。誰か親切な人 に看病されて、タンフェイはペストによる死者に見られる腐った血球が見つかることを恐れながら30分ごとに自分の首を触っていた。しかし、横痃は現れず、間もなく彼女は回復した。

彼女の面倒を見ていた家はボツンとあるのではなく、あたりにはその家とそっくりな他の家が立ち並んでいた。それらは高くはなく、藁の屋根で平べったい松の丸太で出来ていた。タンフェイはこのような建築物を見たことはなかったので、どのようにこの土地の人が暮らしているのか興味深そうに見ていた。女主人、長い丈の服と前掛けを着た痩せた女性は土でできたペチカに薪をくべていた。ここで煮炊きをするのだ。タンフェイはその時一つの言葉も理解できなかったが、この家の人 は彼女を匿い、良い意味で一愛情を持って「異邦人」と呼び家の中で一番暖かい場所であるペチカの隣に寝かせていた。

しばらくして、タンフェイは隣の家に住んでいたイワンと出会い、恋に落ちたのであった。

「……おわり？」

マルフーシュカは自分の祖母の果てしない旅の物語によって夢中になっていたが、少しがっかりもしていた。はたしてスー・タンフェイの面白い人生はこのように終わることができるのだろうか？ サマルカンドと未知なるものへの欲望はどうなったのだろうか？

「もう充分？」少女の頭をなでながら女はこう尋ねた。「またしばらくのときが経って彼らのもとにゴランーお前のお父さんが生まれたの。私は子どものときから彼のことを知っているわ。村中が私達にいずれ結婚するって言っていた。ザバーワとゴランは最初に結婚するだろうって。まあ、そのとおりになった……」

しかしマルフーシュカは両親の馴れ初めよりも並ならぬ祖母にあつたことを知ることに心が傾いていた。

「ママ、ガラスはどうなったの？タンフェイはガラスで器を作る方法を習えたの？」

「もちろん、習ったわ。」ザバーワはこう答えた。「ワーニャのことを愛してはいたけれどももっと遠くに行ってみたいという好奇心のほうが強かったのでしょうね。タンフェイは全快してから少し私達の言葉を勉強して、ワーニャのほうは彼女は留まっていられないのだと気づいた。ガラスねえ……ガラスのおかげで彼女はサマルカンドまでたどり着いてシルクロードに戻り、そこからベネツィアまで行ったの。何年かガラス器の作り方を習って、とてもお金持ちになったの

よ。」

「パパはいつ生まれたの？」

「スー・タンフェイは再びステップと遊牧民たちを乗り越えて村へと戻ったの。地図も助けもなしに戻った。そこではワーニャが彼女を待ちわびていた。タンフェイが10の私達の言葉を覚えたときに彼らは結婚したの。でも、マルフーシュカ、実際には言葉なんて必要なかったの。」

少女はしかめつ面をして何かを静かに考えていた。母はこの結末をことさら気に入っているのだろうと。

「つぎはバージェナに言ってやりなさい。この目は世界中を旅したおばあちゃんの目だつて。どんなことがあつたても恥じる必要のないわ。この目を誇りに思うべきよ。」ザバーワはこう娘に助言してピログ作りに戻った。

Апатай, неге менің көзім қыли? Балалар үнемі менің артымнан күледі, бірақ мен оларды естимін ғой.

Толықтау, шымыр келген келіншек қызына көз тастамас бұрын бүкірейген күйінен тік тұрып, қолын ұннан қақты. Ал, өзіне шақ емес шабата киген қызы болса, бір ерекшелендіріп тұратын, өзінің анық словян бет келбетімен сәйкестігі қызық көрінетін, тұнық қара көздерімен бағжия қарап тұрды. Бұл ерекше сұлулық бірі қалмай ақ сары шашты, көк көзді көрші қыздардың сұлулығына мүлдем ұқсамағандықтан, бір күні осындай сұрақтың кезі туатынын келіншек білген еді. Бәліш әзірлеуін шетке ысырып, кең жаппалы терезесін аша салып, түстіктің иісі сіңіп кеткен үйге таза ауаны кіргізді. Терезеден кірген самал жел, сол мезетте ұнды еденге ұшыра үстелдің үстімен жүгіріп өтіп, есік үстінде ілулі тұрған тұмарларды сәл тербеп, кішкентай қыздың шашымен ойнай кетті.

-Қыли емес, Марфуша, қысық, - деп келіншек еменнен жасалған орындыққа отырып, қасындағы бос орынға отыр дегендей алақанымен орындықты сипады. Қызы ақырын ғана қасына жайғасты. – Достарың да көп білгіш екен! Бұл сенің ерекшелігін, сондықтан, ұялуды доғар.

-Ал диірмендегі келіншектердің айтқандары ше? Олар

менің көздерімді «шайтанның көздері» дейді. Бұл туралы маған Бажена айтты.

-Ал сен Баженаны да, қалғандарында азырақ тыңда! «Шайтанның» емес, «қытайдың» көзі сенің көзің.

Марфуша басын көтеріп, апасына бар зейінін аударып қарап:

-Бұл не дегеніңіз, апатай?

-Айтқым келгені, мен үйлену тойдың алдында бір рет қана көрген сенің әжең қытай қызы болатын. Бұл жердікі емес, түсініп тұрсың ба?

-Жоқ, түсінсем бұйырмасын.

-Жарайды онда. Осы жерден өте алыс жерде, мына дала мен теңіздердің арғы жағында бір байтақ жерлер бар. Оның аты...

Қытай.

Гуанчжоу аталатын бұл жерде Су Танфэй атты батысқа әйнек іздеп аттанған, батыл саяхатшы қыз туып, өседі. Әйнек қыздың батысқа аттанудағы жалғыз басты мақсаты емес еді. Теңіздің қасында өмір сүріп, ата-анасы білетін қой бағуды, әкесімен бірге балық аулауды үйреніп, көп уақыт бойы қиындық дегеннің не екенін білмей өсті. Жасынан озық, бойшаң әрі жабайы мысық секілді барлық нәрсеге икемдігілі мен әдемі тұнық көздерінің арқасында күйеулікке

үміткерлерден тыным таппаған.

Соғыс есік қағып келмегенге дейін барлығы жақсы болды.

Басқа адамдар секілді бойжеткен қыз да өз отбасын құтқару үшін батысқа кетуге шешім қабылдады. Ол ел аузында жүрген, ауылын күйреткен солдаттар мен рақымсыздылардан алыс, тәуелсіз қала Лоянға аттанбақ ойы болған. Алайда, Танфэй қарт әке-шешін ертіп, үй-іші бұйымдарын алыс жолдан арбалап келгенде, көргені ойлағанымен үйлескен жоқ.

Лоян қаласы өз уақытында әр түрлі ұлттардың жиналып, батысқа аттанытын қаласы екен. Әркімнің өз мақсаты бар: сауда, қашқындық, қызығушылық. Танфэй мұндай көпшілікті, ат пен түйлерді бұрын сонды көрмеген; соншалықты көп тілді есітіп, соншалықты қанық иістер мен дәмдерді сезіп көрмеген. Мұндағы базарлар айқайлай шулап тұрды. Сөрелерінен тауарлары төгіліп, алуан түрлі сөйленістермен еліктірді. Көшелері адамдар көптеп кірген сайын созылып жатқан сияқты көрінеді. Мұнда жер шарының барлық заттары болды. Мұхитар, теңіздер мен өзендердің балықтарының барлық түрі кездесті, барлық шеберханалардан шыққан бұйымдар мен қару-жарақтарды табуға болды.

Лоян қаласы Танфэйді естен жаңылдырып, әлемін өзгертіп қана қоймай, одан да көп көріп білуге деген құмарын ашты. Саяхаттауға деген аңсауды оятты.

Естіген қауесеті боямасыз рас болып шықты. Мұнда бірде бір әскер не қаракшылар бас сұқпаған. Саудагерлермен қашқындардың есебінен үнемі өзгеріп отыратын қала тұрғындарына қарамастан, қала тыныш және қауіпсіз болды. Сол себептен, Танфэй ата-анасы қыздарының қара тұнық көздерінен әлемді көргісі келетін құлшынысын байқап, ризашылықпен батасын берген соң, көп ойланбай ұзақ жолға аттанып кетті.

-Сен біздің жалғыз қызымызсың және біз сені қашанда осында күтетін

боламыз,- деді жүзінде мейірімі мен қызына деген сенім ізі байқалған анасы.

-Қызым, жүрегің сілтеген жолмен жүрсең, алар асуың көп болмақ,- деп қызына деген сенімі әлде кімге қараған берік әкесі бір ауыз сөз қосты.

Ол ата-анасының сөзіне құлақ асып, ең керекті деген заттарын жинап, сол кезде бағалы саналған: қағаз, алтын тиындар, дәмдеуіштер мен теріні жұмсартатын аммон хлоридінен кішкене ізде тауып алып, жолға аттанды. Өзінің жібек матадан тігілген үш қытайлық көйлектерін де алуды жөн көріп, үшеуін де үстіне киіп тығуды ойластырды. Ол жібек көйлектерінің үстіне жергілікті жұмыскерлердің киетін тығыз матадан тігілген сырт көйлекті және астына кең балақты шалбар киді. Енді ол оралып, тақыяның астына түйіп тығылған шашының арқасында жергілікті саудагерлердің өз еркімен жұмыс істеп жүрген жас

ұлыдарынан аумаи қалды.

Лоян қаласынан Танфэй жеңіл жүрек пен ауыр сөмкемен кетті. Хотанға аттанған керуеннің артынан қуып жетіп, әртүрлі маталармен лық жегілген түйелер мен адамдар бағыт алған келесі қалалар туралы біраз мәлімет жинап алды. Көшпенділер мен саудагерлер бұл жолды « Жібек жолы» деп атайтын. Осы сәтте Танфэй өзінің жібек көйлектерін ала кеткені дұрыс шешім болғанына көз жеткізді. Себебі, шалғай елдерде тонға оранып, күн көрмей жүрген халықтар қытай шеберлерінің үзік жұмыстарын сатып алатынына үміттенді. Бұрың-соңды аяқ басып көрмеген елдер мен қалалар туралы әңгімелер Танфэйдің есін қаштырды. Ол тек осы жерлерді көрумен қиялданды. Танфэй бір жерде тұрақтанып, қоныстанса, саяхатқа деген құштарлығы оны іштей өртеп, жандырып жіберетінін жақсы білдеген.

Керуен алдағы Такла-Макан шөлін кесіп өтпей тұрып, су мен азық қорын толтыру үшін Дуньхуан қаласына тоқтады. Осы жерден Танфэй өз жолымен ары қарай кете барды. Өлі шөл даланы өтуге Танфэй ұзақ уақыт жұмсады. Жол қысқарту мақсатында жолында кездескен саяхатшы топтардың біресе біреулерімен, біресе басқаларымен тіл табысып, уақытын өткізді. Төмен дауытпен сөйлеуге егі әбден үйреніп кеткен оны, шөлдалада сирек кездескен әйелдер болмаса, көпшілігі тіпті қыз баласы екендігін білмеді. Танфэй құм мен құдықтан су шығаруды үйреніп, соғды тілінде сөйлеуге де әрекеттенді. Шөлдаланың суық түніне де төзуге бейімделді. Терісі желге

қағынып, қарайып, тек қана көзінде ғана бұрынғы жалып өшпей жанып тұрды.

Такла-Макан шөлінде су мен жақсы әңгімеден артық қымбат ештеме жоқ. Ұлдарымен бірге күміс әшекейлерді сату үшін Самарқатқа бара жатқан қарт саудагер Танфэйге «Такла-Макандық желі» турал айтып берді. Такла-Макандық жел деп сол кездегі саяхатшылар әскерінің олжасын алып келе жатқан үкіметтің керуенін тонаудан басқа ештеңені білмейтін жергілікті қарақшыны атаған. Ол жалында жұлдыздар шатысқан торы араб атында пайда болып, керуеннің қорғаушыларының көздеріне құм шашып, ойнап жүріп сазайын тарттыратын. Бірақ оны Такла-Макандық желдер жайдан жай жасай салмайтын. Тонау болатын жерден бірнеше сағаттық жерде кішкентай жұпыны келген керуен өтетін. Әдетте оларға жергілікті шенеуніктер мен олардың жауынгерлерінің бар жақсысын тиетін. Осы манда тұратындардың ешқайсысы Такла-Макандық желдерді көрген емес. Көргендері шөлдаланың аң мен құстардың жеміне айналады. Ел арасында айтылып жүргендей олар соншалықты кәуіпті ме? Оны ешкім білмейді, бірақ барлығы олардың жомарттығына ие болар саяхатшылардың қатарында болғысы келеді.

Танфэй Хотанға жеткен кезде ыстық жаздың күні салқындап, күздің келгені байқалып қалған еді. Мұнда жергілікті саудагерлер жылы киімдермен, тандармен және қақталған еттермен саудасын жүргізіп жүрді. Сондықтан

нефрит пен болат ешкімді қызықтырған жоқ. Танфэй кезекті Самарқанға дейінгі алыс сапарға аттану үшін сөмкесіндегі заттардың біразынан құтылуға тура келді. Самарқанға сапар туралы ел арасында неше түрлі қауесеттерде жүрді. Біреулері Самарқаннан асқан бай қала әлемде жоқ десе, біреулері қарғысы көп қала, сондықтан, айналып өткені дұрыс деді. Хотанда жүріп Танфэй әйнекті қолдан құйып, алтыннанда қымбат бағада сататын италяндық шеберлер туралы білді. Ол тіпті осы шеберлердің қолынан шыққан бірнеше туындыларын көріп, көзі жайнап, ішіндегі от қайта жана бастады. Ол үшін мына ыдыстардан әдемі ыдыс бұл әлемде жоқтай көрінді. Танфэй қарғыстар мен қауесеттерге құлақ аспай, әйнек өндеп, одан құмыра мен амфора жасай алуды үйрететін елді іздеп, батысқа қарай аттанды.

Тайфэйдің жұлдызы жарқырап туылғаны ма, әлде Тағдыр-Ананың оны желеп-жебегені ме, бірақ оған жылы киімдер мен киіз аяқ-киім Самарқанда емес, бірде бір керуен жүрмейтін солтүстік жерлерде керек болды.

Жаздың соңғы күндерінде Парсы шығанағынан от секілді оба ауруы тарай бастады. Ол аурудың ізі жынысы қандай екеніне қарамай, бір орда өртеліп жатқан барлық өлгендердердің бойында, орманда не таныс жолдарда аудудан жасырынуға тырсқан барлық қашқындар бойында да байқалды. Оба ауруы адам таңдамайтын. Ауру қаладан қалаға өте тез тарала бастады: Гекатомпил, Мерв, Самарқанд. Міне, оба енді Хотанға дейін қол созым жерде орналасқан

Қоканға да жақындап қалды. Қорқынышты әңгімелер бүкіл қаланы шарлады, күн батқаннан кейінгі әңгіменің барлығы «ОБА» туралы болды.

Адамдар қорыққаннан қаладан қашты. Олардың қатарында Танфэйде болатын. Шөлдалаға қайта оралғысы келмей, оба суықтан қорқады дегенді естіп, солтүстікке қарай бет алды. Су Танфэй тек өлемнен қорыққан соң, ұзақ жол жүріп, ақырынды Жібек жолының солтүстіктегінің соңғы нүктесі Құлжа қаласына келіп, тоқтады. Ары қарай тек жайылған дала болатын, ал керуендер онда аяқ баспайтын. Танфэй Құлжа сыртында бір қозғалыс байқалып қала ма деп үнемі құлағын тосып жүретін. Оған алыс жақтан жабайы көшпенділердің аттарының дүбірі естілгендей болып тұратын. Бірақ, шын мәнінде, олай болуы мүмкін емес те еді. Құлжада өткізіген суық күзгі күндер Танфэйдің өмір сүру деген ерікін күшейтті. Сондықтан Құлжаға оба жақындап келе жатыр деген сыбыс жете салысымен, Танфэй заттарын жинап, бірден солтүстікке аттанып кетті.

Бұл жол Гуанчжоу мен шөлдаладан қашуға қарағаннан өзгеше болды. Танфэй мықты, жылдам варварлардың көшін кездестірді. Олардың тілдері соғды тілінен де өзгеше болды, ал қылыштары жапонның қанжарларынан да өтір болды. Алып-алып ағаштар мен өсімдіктерді көріп, жүрегінде будда ғибадатханаларына барғанда сезетін діни жүрек қалтыры секілді сезім пайда болды. Мұнда қалалар болған жоқ. Тек бір-бірінен ұзақ қашықтықта тұрған ауылдар мен

үйлер ғана болды. Тайфэйді әр жерде түрліше қабыл алды. Бір жерлерде дұпандыпен болса, тағы басқа жерлерінде туған қыздарындай жылы қарсы алған. Олар обаның не екенін білмей, күліп-ойнап, тыныштықта өмір сүрді, тіптен ақша да қолданбай, әнді басқа жерлердегілерден қарағанда жиірек шырқайтын. Осындай өзінің екі аптада қаңғырунан кейін Танфэй олардың қиын тіліндегі бірде-бір сөзін үйрене алмады, бірақ оларды түсініп, олардың не қалап тұрғандарын аңғара алды.

Мүмкін, жыл он екі ай тек қыс болатын, аяздан денені қызыл іздер қаптайтын Беренцев теңізіне де жетіп қалар да еді. Алайда, тағдыр басқаша шешіп, Танфэй ауырып қалды. Ол бұл сонша дала кезіп, қашып келген оба ауруы ма деп қорықты. Оған жергілікті тұрғындар бар мейірімін төге қарада. Бірақта Танфэй әр екі сағат сайын мойынын сипалай тексеріп қойматын. Жолай кезіктірген өлі денелерден көрген дөңгелек пішінді ірін шыға ма деп қорықты.

Бірақ ешқандай ісіну ин ірін болмай, жазылатын түрге келді. Танфэй тоқтаған үй жалғыз болмады. Жанында бір-бірінен айрмашылығы жоқ бірнеше үйлер бартын. Олар аласа, сабаннан жасалған шатыры мен тегіс қарағай бөренелерінен тұрғызылған еді. Танфэй мұндай үйлерді бұрын соңды көрген емес еді, сондықтан ол үшін мұндағы тұрмыс-тіршілікті бақылау қызықты көрінді. Ұзын көйлек пен алдында байлаған алжапқышты киген, арықша келген үй иесі, саз пешке отын салып, сол пеште ас әзірлейтінді.

Танфэй бұрынғыша ешбір сөзді түсінбеді. Бірақ үй иелері оған жақсы қарады. Оған «Жат жергілік» деп ат қойып, үйдегі ең жылы жер, пештің жанынан орын берді. Біраз уақыттан кейін, Танфэй көрші үйде тұратын Иванды кездестірді. Олар бір-біріне ғашық болды.

Осынмен болды ма?

Марфуша әжесінің қызыққа толы саяхаты туралы оқиғалары осылай аяқталғанына көңілі қалды. Су Танфэйдің қызықты өмірі осылай аяқталуына болады ма? Самарқанд пен саяхаттауға деген құмарлығы қайда қалды?

-Тағы не керек?- деп сұрады келіншек, қызының басын сипалап. – Біраз

Уақыт өткеннен кейін сенің әкең Горан туылды. Мен оны бала кезімнен танитынмын: бүкіл ауыл біздің үйленуімізді болжады. Забава мен Горан бірінші болып үйленеді деп айтушы еді. Енді көріп тұрғанындай....

Бірақ Марфуша үшін ата-анасының әңгімесінен гөрі, әжесінің ерекше тарихы қызық болды.

-Анашым, ал әйнек не болды? Танфэй одан ыдыс жасауды үйренбеді ме?

-Әрине, үйренді,- деп жауап берді Забава.- Ол Ваняға ғашық

болғанымен, алға қарай жылжығысы келді. Ауруынан

айыққанша біздің тілде сөйлеуді үйренді. Ваня да оның осында қала алмайтынын да сезді. Әнек ... Әйнек үшін ол Жібек жолына қайта оралды. Жібек жолымен Самарқандқа жетіп, ары қарай Венецияға аттанды. Бірнеше жыл әйнектен ыдыс жасауды үйреніп, бай адамға айналды.

-Ал менің әкем қашан пайда болды сонда?

-Әжең қайта ұзақ даланы көшпенділерді өтіп, жүріп , қайта оралды.

Ешқандай картасыз, ешкімнің көмегінсіз қайда оралды. Ал мұнда сенің атаң оны күтіп жүрген еді. Олар үйленген кезде әжең біздің тілде шамамен он ғана сөзді білетін. Бірақ, Марфуша, сезімге келгенде ешқандай сөздің қажеті жоқ.

Марфуша кішкене ойланып қалды. Оған әжесінің қызықты оқиғасының аяғы ұнап қалған секілді.

-Келесі жолы Баженеге айт, сенің көздерің әлемді шарлаған, сенің батыл

Әжеңе ұқсаған деп, -деп қызына ақылын айтып, бәлішін қайта жасауға кірісіп: - Сосын енді мүлдем көздерің үшін ұялушы болма, түсіндің бе? Мұндай көзбен адам мақтану керек!

**"Mãezinha, por que tenho os olhos em bico?"
Toda a criançada faz troça nas minhas costas,
mas eu ouço-os.**

Uma mulher forte e exuberante endireitou as costas e sacudiu as mãos da farinha antes de olhar para a filha. Esta estava de pé, os tamancos grandes demais, e olhava, arregalando os olhos escuros que, no seu rosto de feições eslavas corretas, pareciam curiosos, dando à menina um ar atraente, um tudo-nada estrangeiro. Era uma beleza que não se assemelhava à das jovensvizinhas, todas tão loiras e de olhos azuis, e, por isso, a mulher sabia que chegaria a hora daquela pergunta.

Deixando de lado a preparação da torta, abriu as portadas largas de par em par e deixou o ar entrar na casa impregnada do cheiro da comida. Logo a aragem passou ao longo da mesa, soprando a farinha para o chão, tocou ligeiramente os espanta-espíritos sobre a porta, e pôs-se a brincar com o cabelo da filha mais nova.

"Não são em bico, Marfuchka, são amendoados", disse a mulher, sentando-se no banco de carvalho e dando palmadinhas no lugar vazio a seu lado. A filha sentou-se obedientemente junto da mãe. "Essa criançada sabe lá! Deixa de sentir vergonha, é um traço teu.

"Mas como, se as mulheres lá no moinho só falam dos meus

olhos diabólicos? Foi o que disse a Bajena".

"Então dá menos ouvidos à Bajena e às outras também. Os teus olhos não são diabólicos, são chineses."

Marfuchka levantou a cabeça e olhou para a mãe com atenção.

"O que é que isso quer dizer, mãezinha?"

"Quer dizer que a tua avó, que só vi uma vez antes de me casar, era chinesa. Não era daqui, entendes?"

"Não muito bem."

"Pois. Muito longe daqui, para além da estepe e dos mares, há terras muito grandes, chamadas..."

China.

Ali, num lugar chamado Guangzhou, nasceu e cresceu Su Tanfei, uma corajosa viajante que partiu para o oeste em busca de vidro.

A princípio a ideia dela não era o vidro. Vivendo junto ao mar, Tanfei durante muito tempo não conheceu a desventura, e foi aprendendo com os pais tudo o que eles sabiam: levava a pastar as ovelhas com a mãe, pescava com o pai. Muito alta e ágil para a idade, como uma gata selvagem, não ficaria atrás de nenhum homem em ofício nenhum e, graças aos seus lindos olhos escuros, não lhe faltavam pretendentes.

E tudo continuou bem até que um dia a guerra chegou.

Como tantas pessoas diante do perigo, decidiu partir com a família e ir para o norte, lá onde, segundo os rumores, ficava

Luoyang, cidade independente em que não havia lugar para os soldados e bárbaros que tinham saqueado o seu povoado. Mas quando lá chegou com os pais idosos e os utensílios domésticos, Tanfei não encontrou o que esperava.

Naquela época Luoyang era a cidade de onde viajantes de diferentes origens e nacionalidades partiam para oeste, cada um pelas suas razões: comércio, refúgio, curiosidade. Tanfei nunca tinha visto tantas pessoas, cavalos e camelos; nunca tinha ouvido tantas línguas e sentido tantos cheiros, nunca tinha provado tantos sabores. Os mercados ecoavam com a gritaria, cheios de mercadorias apregoadas em milhares de dialetos diferentes; as ruas pareciam estender-se, deixando entrar cada vez mais interessados. Aquihavia coisas de todo o mundo, peixes de todos os mares, lagos e rios, armas de todas as oficinas. Luoyang deixou-a desorientada, virou o seu mundo do avesso e, ao mesmo tempo, despertou nela uma sede de ver mais. Uma sede de viagem.

Os rumores revelaram-se verdadeiros: nenhuma tropa ou bandido chegava a Luoyang. Apesar da população numerosa, em constante mudança devido aos comerciantes e refugiados, a cidade era segura e inspirava confiança. Por essa razão, Tanfei não hesitou muito depois de os pais, ao verem o fogo nos seus olhos escuros, a abençoarem para partir para outras viagens.

"És a nossa única filha e estaremos sempre prontos para te receber aqui", disse a mãe, com o rosto cheio de amor e fé em Tanfei.

"Mas vais conseguir muito mais se seguires o apelo do teu coração", acrescentou o pai, mais confiante nela do que em qualquer outra pessoa no mundo.

Su Tanfei escutou os dois. Preparando o saco com o indispensável, juntou um pouco de tudo quanto era mais apreciado naquele tempo: especiarias, cloreto de amónio para amolecer a pele, umas poucas moedas de ouro, e papel. Os vestidos chineses de seda, levou-os por segurança, escondendo-os no próprio corpo: vestiu os três e, por cima, pôs uma túnica de tecido grosso e vestiu calças largas que vira trabalhadores locais usarem. Agora, com o cabelo amarrado e escondido sob um turbante, poderia passar por um jovem filho de mercadores disposto a tentar a sua sorte.

Tanfei deixou Luoyang com o coração leve e um saco pesado. Juntando-se à caravana que ia até à cidade de Hotan, foi aprendendo um pouco mais sobre as cidades que tinha pela frente e sobre o percurso por onde seguiam camelos e pessoas, envoltas até ao alto da cabeça em panos de cores garridas. Os nómadas e mercadores chamavam a este caminho a Rota da Seda e Tanfei mais se convenceu de que fora uma boa decisão levar consigo os vestidos – talvez o trabalho dos mestres chineses pudesse ser vendido em terras distantes, onde as pessoas quase não vêem o sol e se vestem com peles. Sonhava verdadeiramente com esses países e cidades que nunca tinha visto, e os relatos sobre eles aguçavam-lhe apetite.

Tanfei bem sabia que, se parasse e assentasse em algum lugar,

a febre das viagens a queimaria viva.

Para se abastecer de água e comida antes de entrar nas terras desoladas do deserto do Taklamakan, a caravana de Luoyang decidiu parar na cidade de Dunhuang, onde Tanfei a deixou e prosseguiu viagem. Atravessou o deserto durante muito tempo, entretendo-se em conversas com pequenos grupos de viajantes. A garganta acostumou-se a falar com voz grave, e ninguém a reconhecia como mulher, exceto as próprias mulheres, que no deserto eram em número muito pequeno. Tanfei aprendeu a tirar água dos poços e da areia, tentou falar sogdiano, habituou-se a suportar o frio noturno do deserto. A pele ficou seca e mais morena, e apenas os olhos, aqueles olhos em que bailava o fogo, permaneciam os mesmos.

No deserto de Taklamakan não há nada de mais precioso do que a água e boa conversa. Um mercador idoso que viajava com os filhos para a cidade de Samarcanda, para ali vender jóias de prata, falou a Tanfei, durante a ceia, do Vento de Taklamakan – assim chamavam os viajantes experientes a um bandido, que se dedicava só a ataques a caravanas imperiais que transportavam os despojos de guerra do exército. Aparecendo sobre um cavalo árabe em cuja crina se emaranhavam estrelas, lançava poeira aos olhos dos guardas da caravana e depois, sem dificuldade, dizimava-os. Mas não era por acaso que o Vento de Taklamakan assim agia: a algumas horas de caminhada do local do assalto passavam caravanas mais pequenas e modestas; por norma era a elas que iam parar os bens dos governadores locais e seus

guerreiros.

Jamais ser humano algum viu o Vento de Taklamakan, e aqueles que o viram, foram comidos por animais e pássaros do deserto. Mas seria ele tão perigoso quanto diziam? Ninguém sabe ao certo, mas todos queriam estar entre os viajantes que deparavam com a sua generosidade.

Quando Tanfei chegou a Hotan, o verão quente foi sucedido pelos primeiros dias de um outono refrescante. Os habitantes locais vendiam roupas quentes, peles e carne seca, e ninguém se interessava por nefrite ou aço. Tanfei teve de esvaziar o seu saco quase até metade, para se preparar bem para a longa caminhada seguinte, desta vez a caminho de Samarcanda. As histórias que sobre ela se contavam! Alguns diziam que era impossível achar cidade mais rica em todo o mundo, outros diziam que era melhor passar-lhe ao largo, pois estava amaldiçoada. Em Hotan, Tanfei ouviu falar de povoações italianas e hábeis artesãos que produziam objetos de vidro e os vendiam mais caro que ouro. Viu até uns vasos feitos pelas mãos desses mestres, e os seus olhos escuros acenderam-se novamente: não havia louça mais bonita, ou feita com mais mestria.

Apesar das maldições e rumores, Tanfei prosseguiu para oeste, em busca de uma terra onde pudesse aprender a fazer vidro e transformá-lo em jarros e ânforas.

Ou Tanfei nascera sob o signo de uma estrela da sorte, ou a Senhora do Destino foi com ela muito benevolente. Em todo o caso não prescindiu de uma cabaia quente e de botas forradas de

pêlo, porém não em Samarcanda, mas muito mais para Norte, onde não passam nem caravanas nem foragidos.

No final do quente verão, na costa da Pérsia, a peste rebentou como fruta madura. Deixou marcas visíveis na pele dos mortos, que foram queimados, homens e mulheres, em vala comum, e também nos calcanhares dos fugitivos que correram a esconder-se da terrível desgraça por florestas e estradas. A doença espalhou-se depressa, tomando uma cidade após outra: Hecatompile, Merv, Samarcanda. Aproximou-se de Kokand, a dois passos de Hotan. As conversas encheram de alarme as ruas até depois do pôr do sol, a toda a parte alastrando: «Peeeste!...».

Tomadas de medo, as gentes fugiram da cidade, e com elas Tanfei.

Não queria voltar para o deserto, e por isso foi para o norte – diziam que a peste tem medo do frio. E assim, depois de longos dias andanças e silêncio, Su Tanfei, que só da morte tinha medo, parou na cidade de Kuldja, no lugar mais setentrional da Rota da Seda. Mais para norte só havia estepes, e para lá não iam as caravanas. Tanfei perscrutou as terras situadas para além de Kuldja, tentando captar algum movimento. Às vezes, parecia-lhe ouvir ao longe o tropel de cavalos e o sibilar dos nómadas selvagens, mas talvez fosse só impressão sua.

Os dias frios de outono passados em Kuldja reforçaram nela a vontade firme de viver: quando apareceram na cidade as primeiras notícias de peste iminente, pegou no seu saco e, sem hesitar, partiu para o norte.

Esta parte do caminho era mais difícil do que a fuga de Guangzhou e do deserto – e bem diferente. Tanfei encontrou nômadas, bárbaros fortes e velozes cuja língua era mais rara do que a sogdiana e cujos sabres eram mais afiados do que punhais japoneses. Viu plantas e árvores de um poder tal que só o olhá-las causava um tremor semelhante à trepidação religiosa sentida nos templos budistas. Aqui não havia cidades, apenas aldeias e casas muito distantes umas das outras. Em cada lugar a recebiam de maneira diferente: umas vezes com hostilidade, outras como uma filha. Nessas paragens as pessoas viviam como se nada soubessem da peste; viviam a um ritmo vagaroso, quase sonolento, não usavam dinheiro e cantavam muito mais do que em qualquer outro lugar. Em quase duas semanas de andanças, Tanfei não aprendeu uma única palavra daquele falar complicado, mas em todo o lado conseguia entender o que dela queriam.

Provavelmente teria chegado até ao Mar de Barents, às terras onde há neve todo o ano e a geada morde a pele até fazer manchas vermelhas, mas o destino mais uma vez decidiu de outro modo, e Tanfei adoeceu. Teve medo que fosse a peste, a peste de que fugira para a Estepe, mas que levara consigo nas solas dos sapatos. Recebida quase sem cerimónias numa casa de gente boa, Tanfei apalpava o pescoço de duas em duas horas, receosa de encontrar uma grande bola de pus, como as que vira nos infelizes dos mortos.

Mas não havia bolhas nenhuma, e logo Tanfei começou a recuperar.

A casa em que a trataram não era isolada, mas rodeada de outras casas que se pareciam umas com as outras. Não eram altas, tinham telhado de palha e eram feitas de troncos de pinho lisos. Tanfei nunca tinha visto tais construções, e por isso estava curiosa para ver como as pessoas daquelas povoações viviam no dia a dia. A dona da casa, uma mulher magra, de vestido comprido e avental, ajuntava lenha num forno de barro onde preparava e cozia comida. Tanfei continuava a não entender nenhuma palavra, mas os donos da casa tratavam-na bem – chamavam-lhe carinhosamente "estrangeira" e deixavam-na dormir no lugar mais quente da habitação, junto ao forno.

Passado algum tempo Tanfei conheceu Ivan, que morava numa casa vizinha, e apaixonaram-se um pelo outro.

"Já acabou a história?"

Marfuchka, encantada pela história sobre as jornadas intermináveis da avó, ficou um pouco desiludida. Seria possível a interessante vida de Su Tanfei terminar desta maneira? Mas como era Samarcanda e que foi feito da sede de aventuras?

"E que mais queres?" - perguntou a mulher, afagando a cabeça da menina. "Depois de algum tempo nasceu o Goran, teu pai. Conheço-o desde criança; toda a aldeia profetizava o nosso casamento iminente. Costumaram a dizer que a Zabava e o Goran seriam os primeiros a ficar noivos. E assim aconteceu..."

Mas muito mais do que a história de seus pais, Marfuchka estava curiosa por saber o que acontecera com a sua invulgar avó.

"Mãezinha, e o vidro? Tanfei não aprendeu a fazer vasos com ele?"

"Claro que aprendeu", disse Zabava. – Apesar de se ter apaixonado por Vanya, a vontade de seguir em frente era mais forte. Enquanto recuperava, Tanfei aprendeu a falar um pouco a nossa língua e Vanya ficou a saber que ela não podia ficar. O vidro... Sim, por causa do vidro regressou à Rota da Seda, que seguiu até Samarcanda, e dali até Veneza. Ao longo de anos aprendeu a transformar o vidro em louça e ficou muito rica.

"E quando é que entra o meu pai?"

"Su Tanfei regressou à aldeia, atravessando mais uma vez as estepes e passando pelos nómadas. Encontrou o caminho sem mapas nem ajuda, e lá estava Vanya à sua espera. Casaram-se quando Tanfei ainda só conhecia dez das nossas palavras, mas nesses assuntos, Marfuchka, as palavras não são necessárias."

A menina franziu o sobrolho, a matutar em alguma coisa. Parecia que tinha gostado muito mais deste final.

"Da próxima vez diz à Bajena que tu tens os olhos da tua avó, que correu o mundo todo", aconselhou Zabava à filha, voltando às tortas. "E em caso algum te envergonhes dela, ouviste? Deves ter orgulho nesses olhos."

Mămico, de ce am ochii atât de înclinați? Toți băieții râd de mine pe la spate, dar eu îi aud.

Durdulie și puternică, femeia își îndreptă spatele și-și scutură mâinile de făină, înainte să-și arunce privirea spre fiica sa. Aceasta stătea în opincile sale de mărime prea mare, bulbucându-și ochisorii închiși la culoare, ceea ce arăta curios pe fața ei cu trăsături slave regulate și îi dădea un aer de ceva străin locului. Această frumusețe nu semăna deloc cu frumusețea fetișcanelor din vecini, atât de blonde și cu ochi albaștri, tocmai de aceea femeia știa că timpul pentru astfel de întrebări va veni.

Lăsând la o parte pregătirea colțunașilor, ea deschise larg obloanele mari și lăsă aerul să intre în casa ce mirosea toată a mâncare de prânz. El năvăli imediat pe masă, suflând făina pe podea, atinse ușor talismanele de deasupra ușii și începu să se joace cu pletele mezinei.

- Nu înclinați, Marfușka, ci oblici, - spuse femeia, așezându-se pe lavița din lemn de stejar și bătând cu palma pe locul de lângă ea. Fata se așează cu grijă alături. – Și tare multe înțeleg băieții tăi! Tu să nu te mai rușinezi, asta te face deosebită.

- Da cum să nu, dacă muierile tot sporovăiesc la moară doar despre ochii mei drăcești? Bajena mi-a spus asta.

- Iar tu pe Bajena s-o ascuți mai puțin; și la fel și pe celelalte.

Nu sunt drăcești, ci chinezești.

Marfușka ridică tare capul și se uită cu atenție la mama ei:

- Ce înseamnă asta, mămico?

- Asta înseamnă că bunica ta, pe care eu am văzut-o o singură dată înainte de nuntă, era chinezoaică. Nu era de pe aici, înțelegi?

- Nu prea.

- Ei, bine. Departe-depart de aici, dincolo de Stepă și mări, există pământuri întinse și se numesc ele...

China.

Aici, în locul cunoscut sub denumirea de Guangzhou, s-a născut și a crescut Su Tan-Fei, o călătoare curajoasă care a plecat în apus după sticlă.

Sticla nu era prima ei preocupare. Tan-Fei, locuind chiar pe malul mării, multă vreme nu știa de neazuri și învăța de la părinții ei tot ce știau ei – păștea oile cu mama ei, prindea pește cu tatăl ei. Mult mai înaltă pentru vârsta ei și sprintenă ca o pisică sălbatică, ea putea să învețe orice meserie la fel ca orice bărbat, iar datorită ochilor ei frumoși de culoare închisă nu avea pace din partea peșitorilor.

Și totul a fost bine până nu a ajuns războiul și în locurile ei.

Așa cum procedează mulți oameni în fața pericolului, ea s-a hotărât să-și ia familia și să plece în nord – acolo unde, cum se zvonea, se întindea Luoyang, orașul liber, în care nu e loc pentru

soldatii și barbarii care i-au devastat satul. Dar când Tan-Fei a ajuns acolo împreună cu părinții săi în vârstă și cu cele câteva lucruri de-acasă, ea a văzut cu totul altceva decât ceea ce aștepta.

Pe vremurile acelea Luoyang era un oraș de unde drumeții de toate felurile și națiile se îndreptau spre occident fiecare având motivul său – fie cu negoțul, fie să-și piardă urma, fie din curiozitate. Tan-Fei nu văzuse niciodată atâtea oameni, cai și cămile; niciodată nu auzise atâtea limbi și nu simțise atâtea mirosuri și nu încercase atâtea gusturi. Târgurile aici urlau, se rupeau sub atâtea mărfuri și ademeneau în mii de graiuri felurite; străzile parcă se dilatau, asimilând tot mai mulți doritori. Aici erau lucruri din întreaga lume, pește din toate mările, lacurile și râurile, armele din toate atelierele.

Luoyang a descumpănit-o, i-a răsturnat lumea și totodată i-a stârnit setea de a vedea mai multe. Setea Călătoriilor.

Zvonurile s-au dovedit a fi reale: în Luoyang nu veneau oștile sau bandiții. Cu excepția densității foarte ridicate a populației, care își schimba permanent componența din cauza negustorilor și a refugiaților, orașul era nepericulos și sigur. Din această cauză Tan-Fei nu a stat mult pe gânduri după ce părinții ei, văzând focul din ochii ei închiși la culoare, au binecuvântat-o pentru călătorii.

Tu ești singura noastră fiică și noi vom fi întotdeauna gata să te primim aici, spuse mama ei, a cărei față era plină de iubire și încredere în Tan-Fei.

Dar tu vei reuși chiar mai multe dacă îți vei urma chemarea inimii, adăugase tatăl, care avea încredere în ea mai mult ca

oricine pe lume.

Și ea îi ascultă pe amândoi. Adunându-și un sac cu cele mai necesare lucruri, Su Tan-Fei a făcut rost câte puțin din toate materialele care erau la mare apreciere în acea vreme: mixturi, clorură de amoniu pentru piele fină, câteva monede de aur și hârtie. Rochiile sale chinezești de mătase le-a luat cu sine pentru cazuri extreme și le-a pitit pe propriul trup – le-a îmbrăcat pe toate trei, iar deasupra și-a pus o tunică dintr-un material dens și pantaloni largi cum a văzut la muncitorii de prin partea locului. Acum, cu părul legat și ascuns sub turban, ea putea să se dea drept fiul unui negustor, lăsat să plece în lume.

Tan-Fei părase Luoyang cu inima ușoară și sacul greu. Alăturându-se caravanei care mergea până la Hotan, ea a aflat mai multe despre orașele care urmau și despre drumul pe care mergeau cămilele și oamenii, înfășurați până peste cap cu cârpe în culori vii. Nomazii și negustorii numeau acest drum Al Mătăsii, iar Tan-Fei s-a convins de corectitudinea hotărârii sale de a lua cu sine rochiile – poate că va reuși să vândă produsul fin al meșterilor chinezi în țările îndepărtate, unde oamenii aproape că nu văd soarele și poartă blănuri. Ea delira de-a dreptul despre aceste țări și orașe pe care niciodată nu le văzuse, dar povestirile despre ele îi aprinseseră apetitul.

Tan-Fei știa clar: dacă se va opri și se va așeza pe undeva, febra călătoriilor o va arde de vie.

Caravana din Luoyang a hotărât să se oprească în Dunhuang, pentru a-și completa proviziile de apă și hrană înainte de a intra

pe pământurile moarte ale deșertului Takla-Makan, și aici Tan-Fei i-a lăsat pentru a merge mai departe. Deșertul l-a traversat timp îndelungat, petrecând vremea în conversații când cu un grupuleț de călători, când cu altul. Gâttelejul ei s-a obișnuit să scoată sunete joase și nimeni nu recunoștea în ea femeia decât însăși femeile, care puteau fi întâlnite extrem de rar în deșert. Tan-Fei a învățat cum să facă rost de apă din puțuri și nisip, a încercat să vorbească limba sogdă, s-a obișnuit să reziste la frigul de noapte al deșertului. Pielea ei s-a uscat de vânt și a devenit mai închisă la culoare și doar ochii – în care dansa focul – au rămas ca înainte.

În deșertul Takla-Makan nu există nimic mai de preț decât apa și discuțiile bune. Un negustor în vârstă, care mergea la Samarkand pentru a vinde podoabe de argint, i-a povestit lui Tan-Fei în timpul mesei de seară despre Vântul din Takla-Makan – așa era numit de către călătorii vechi războinicul care nu avea alte treburi decât să năvălească asupra caravelor ce transportau trofee armatei. Apărând pe roibul său arăbesc, în coama căruia se încurcau stelele, el arunca praf în ochii strajei caravanei după care îi termina jucând. Dar Vântul din Takla-Makan făcea toate astea nu așa, pur și simplu: la doar câteva ore de mers de locul jafului mergeau caravane mai mici și mai sărace; de obicei lor le și revenea tot bunul liderilor locali și al oștenilor acestora.

Nimeni din cei rămași în viață nu l-a văzut pe Vântul din Takla-Makan, iar pe cei care l-au văzut îi mănâncă păsările și animalele deșertului. Dar este el oare atât de înfricoșător precum

se spune? Nimeni nu știe sigur, însă fiecare își dorește să facă parte dintre acei călători care să dea de generozitatea lui.

Când Tan-Fei a ajuns la Hotan, vara fierbinte făcea schimb cu primele zile ale unei toamne ce te trezea. Localnicii târguiau aici cu haine călduroase, blănuri și carne uscată, și nimeni nu se interesa de nefrit și oțel. Tan-Fei a trebuit să-și golească aici sacul până la jumătate pentru a se pregăti așa cum trebuie pentru următoarea trecere îndelungată – de data aceasta până la Samarkand. Ce de povești se învâteau în jurul lui! Unii spuneau că un oraș mai bogat nu se poate găsi în lumea întreagă, alții ziceau că ar fi mai bine să fie ocolit: era blestemat. În Hotan Tan-Fei a aflat despre localitățile italienești și meșterii dibaci care prelucrau sticla și o vindeau mai scump ca aurul. Ea chiar văzuse o pereche de vase create de mâinile acestor meșteri și ochii ei închiși la culoare s-au aprins din nou: nu existau vase mai frumoase și mai bine făcute decât acestea.

Ignorând blestemul și zvonurile, Tanfei s-a îndreptat mai departe spre apus – în căutarea țării unde ar fi putut învăța cum se obține sticla și cum se transformă în ulcioare și amfore.

Fie că Tan-Fei s-a născut sub stea norocoasă, fie că soarta-stăpână vedea în ea o admiratoare, însă halatul călduros și cizmele ei îmblânite i-au fost de folos, doar că nu în Samarkand, ci acolo pe unde nu trece nicio caravană, niciun fugar.

Spre sfârșitul verii fierbinți, pe la hotarele Persiei, s-a spart buboiul ciumei ca un fruct răscopt. Urmele ei se vedeau pe pielea morților, pe care-i ardeau într-o râpă, nefăcându-se diferența

de sex, pe călcâiele fugarilor care se grăbeau să se ascundă de năpasta înfricoșătoare în păduri și pe drumurile cunoscute.

Boala se răspândea vertiginos, înghițea orașele unul după altul: Hekatompil, Merv, Samarkand. Iat-o că se apropia de Kokand situat foarte aproape de Hotan. Străzile se umpleau de discuții îngrijorătoare, iar acum, ele nu conteneau nici după apusul soarelui. De peste tot se auzea: „Ciuma-a-a...”

De teamă, oamenii fugeau din oraș; cu ei fugi și Tanfei.

Să se întoarcă în deșert, ea nu mai voia, de aceea o luă spre nord – se spunea că ciumei i-ar fi frică de geruri. Su Tan-Fei se temea doar de moarte, prin urmare, după zile lungi de mișcare și liniște, ea se opri în orașul Ghulja, care se afla în punctul cel mai nordic al Drumului Mătăsii. Mai departe se întindeau doar stepele și caravanele nu mergeau într-acolo. Tan-Fei se uita cu băgare de seamă și cu oarece teamă la pământurile de dincolo de hotarele Ghuljei, încercând să surprindă oarece mișcare. Uneori i se părea că aude de undeva din depărtare ropot de copite și fluieratul nomazilor, dar acest lucru putea să nu fie în fapt.

Zilele reci de toamnă petrecute în Ghulja au călit-o pe Tanfei și voința ei de a trăi: a fost suficient să apară în oraș primele zvonuri că se apropie ciuma, că ea și-a înșfăcat sacul și, fără ezitare, s-a îndreptat spre nord.

Acest fragment de drum a fost mai dificil decât fuga din Guanzhou și deșert – a fost cu totul altfel. Tan-Fei i-a întâlnit pe nomazi, niște barbari puternici și iuți, a căror limbă era mai sofisticată decât sogda, iar săbiile mai ascuțite decât pumnalele

niponilor. A văzut plantele și copacii atât de mari încât doar privindu-le, o năpădea un tremur, asemănător celui religios din lăcașele budiste. Orașe pe-aici nu erau, ci doar sate simple și case aflate la o distanță foarte mare unele de altele. Pretutindeni Tan-Fei era întâmpinată diferit: în unele locuri ca o fiică bună, în altele cu dușmănie. În aceste locuri oamenii păreau să nu știe de nicio ciumă; ei trăiau într-un ritm lent, aproape somnambulic, nu foloseau bani și cântau mult mai des decât oriunde. În cele aproape două săptămâni de peregrinări Tan-Fei n-a reușit să învețe niciun cuvânt din limba lor, dar peste tot a putut să înțeleagă ce se voia de la ea.

Posibil ca ea să fi ajuns până la Marea Barentz, până la pământurile unde tot anul este zăpadă și gerul îți mușcă pielea până la pete roșii, dar destinul iarăși a hotărât altfel și Tan-Fei s-a îmbolnăvit. Ea s-a speriat crezând că este ciumă – ciuma de care ea fugise în Stepă, dar pe care o adusese pe tălpile încălțăminte sale. Primită aproape ca acasă într-o izbă de către niște oameni buni, Tan-Fei își pipăia la fiecare două ceasuri gâtul, temându-se să nu dea de vreo gălmă plină de puroi pe care a văzut-o la fugarii morți.

Dar nu avea niciun fel de buboaie și, curând, Tan-Fei a început să se vindece.

Casa unde era ea îngrijită nu stătea singuratică, ci era înconjurată de alte case ce semănau una cu cealaltă. Nu erau înalte, aveau acoperișuri din fân și bârne de lemn de pin drepte. Tan-Fei nu văzuse niciodată astfel de clădiri și se uita curioasă

cum își duc traiul oamenii de aici. Stăpâna, îmbrăcată în rochie lungă și șorț, puneu lemne într-un cuptor din lut pe care gătea și mâncare. Tan-Fei nu înțelegea niciun cuvânt, dar gospodarii se purtau cu ea frumos – o numeau cu afecțiune „străina” și o lăsau să doarmă pe locul cel mai călduros din casă, lângă sobă.

Iar peste puțin timp Tan-Fei l-a cunoscut pe Ivan care locuia în casa vecină și ei s-au îndrăgostit unul de celălalt.

Și asta-i tot?

Marfușka, vrăjită de povestea despre călătoriile nesfârșite ale bunicii sale, era puțin dezamăgită. Cum putea să se termine așa interesanta viață a lui Su Tan-Fei? Și cum a rămas cu Samarkandul și Setea de Aventură?

-Păi, ce altceva? – o întreabă femeia, mângâind-o pe fetiță pe cap. – Peste un timp, li s-a născut Goran, tatăl tău. Eu îl cunosc din copilărie; tot satul ne-a prorocit nuntă imediată. Spuneau că Zabava și Goran se vor cununa primii. Ei, și așa a și fost...

Dar Marfușka era mai curioasă să afle ce s-a făcut cu bunica ei neobișnuită și n-o interesa povestea părinților săi.

-Mămico, dar ce s-a întâmplat cu sticla? Tanfei nu a învățat s-o transforme în vase?

- Bineînțeles că a învățat, - răspunse Zabava. Chiar dacă s-a îndrăgostit de Vanea, dorința de a merge mai departe a fost mai puternică. Cât timp se întrema, Tanfei a învățat un pic să

vorbească limba noastră și Vanea a aflat că ea nu poate să rămână. Sticla... Da, pentru sticlă s-a întors ea pe Drumul Mătăsiilor pe care a reușit să ajungă la Samarkand, iar de acolo – la Veneția. Câțiva ani a învățat să transforme sticla în vase și a devenit foarte bogată.

- Și când a reușit tăticul meu să apară?

- S-a întors Su Tan-Fei în sat trecând din nou prin Stepă și printre nomazi. Fără hărți și fără ajutor s-a întors, iar acolo și Vanea a așteptat-o. Ei s-au căsătorit când Tan-Fei a învățat zece cuvinte de-ale noastre, dar în astfel de treburi, Marfușka, nici nu e nevoie de cuvinte.

Fetița se încruntă, gândind cu grijă la ceva. Se pare că un astfel de final îi plăcea mai mult.

-Data viitoare să-i spui Bajenei că ai ochii de la bunica ta, care a călătorit prin lumea largă, - o sfătui Zabava pe fiica sa, întorcându-se la colțunași. Și în nici un caz să nu te rușinezi de ea, e clar? Cu astfel de ochi trebuie să te mândrești.

Mẹ ơi, từ đâu mà con có đôi mắt lác như thế này vậy mẹ? Cả đám con nít đều thì thầm cười nhạo sau lưng con, nhưng con nghe được hết.

Người đàn bà đẩy đà vạm vỡ sửa thẳng lưng và phúi sạch đôi tay đầy bột trước khi quay sang nhìn đứa con gái. Cô bé chân mang đôi giày bện quá khổ, đôi mắt đen nhỏ đang ngước lên chờ đợi. Đôi mắt ấy, nếu so với những đường nét khuôn mặt của người Xla-vơ chính gốc, thì trông có vẻ hơi kỳ lạ, nhưng nó lại trao cho cô một nét duyên ngầm lạ lùng. Nét duyên này hoàn toàn khác biệt với nét đẹp của các cô bé ở mấy nhà xung quanh - màu tóc sáng và đôi mắt xanh, và bà biết, một ngày nào đó câu hỏi này sẽ đến.

Tạm gác chuyện làm bánh sang bên, bà mở toang mấy tấm cửa chớp cho không khí ulla vào ngôi nhà đang sục nức mùi đồ ăn. Gió lùa qua bàn thổi bay đám bột xuống đất và lay khê mấy lá bùa treo trên cửa, rồi đùa nghịch với mái tóc của cô con gái nhỏ.

- Không phải mắt lác, Marfushka ạ, mà là mắt xếch, - người đàn bà vừa nói vừa ngồi xuống chiếc ghế gỗ sồi dài, tay vỗ vỗ bên cạnh. Đứa con gái thận trọng tiến lại ngồi sát bên. – Mấy đứa nhỏ còn chưa hiểu nhiều thứ lắm! Con không cần phải xấu hổ, đây là nét đặc biệt của con.

- ȚȚLàm sao mà con không xấu hổ được khi mấy bà già ở chỗ cối xay suốt ngày chỉ nói về đôi mắt kinh khủng của con?

Bachena đã kể với con như vậy.

- Vậy thì con bớt nghe Bachena lại, cả mấy người kia cũng vậy. Đôi mắt của con không phải kinh khủng, mà là đôi mắt của người Trung Hoa.

Marfushka ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn mẹ:

- Điều đó có nghĩa là gì hả mẹ?

- Điều đó có nghĩa là bà của con, người mà mẹ nhìn thấy một lần duy nhất ngay trước khi cưới, là người Trung Hoa. Không phải người ở đây, con hiểu không?

- Con chưa hiểu lắm.

- Thôi được rồi. Ở cách đây rất xa, xa lắm, vượt qua cả vùng thảo nguyên Lớn và biển cả, có một vùng đất vĩ đại mang tên...

Trung Hoa

Xứ sở này mang tên Quảng Châu, nơi Xu Tanfei sinh ra và lớn lên. Cô – một nữ khách dừng cảm đã dám băng mình đến phía tây để săn tìm nguồn hàng thủy tinh. Và đây không phải là thương vụ đầu tiên của cô. Tanfei vốn sống cạnh bờ biển, từ lâu chưa biết đến những bất hạnh và đã học ở cha mẹ mình tất cả những gì họ biết – chần chừ với mẹ, cáu cá với cha. Trông cao lớn hơn tuổi của mình và lạnh lợi như một chú mèo hoang, cô có thể nắm vững bất cứ nghề thủ công nào không thua kém cánh đàn ông. Và nhờ đôi mắt đen tuyệt đẹp ấy mà cô có biết bao chàng trai theo đuổi.

Mọi thứ đều yên ổn cho đến khi chiến tranh kéo đến.

Như bao con người khác khi đứng trước nguy hiểm, cô quyết định mang gia đình của mình chạy về phương bắc, nơi người ta đồn nhau rằng có một thành phố tự do mang tên Lạc Dương. Ở đó không có chỗ cho quân lính và bọn thổ phỉ đã cướp trại ngôi làng của cô. Nhưng khi Tanfei cùng với bố mẹ mình mang theo tư trang đến đấy, cô thấy mọi thứ hoàn toàn không như mong đợi.

Khi ấy, Lạc Dương là thành phố của những lũ khách thuộc đủ mọi ngành nghề, mọi dân tộc xuất hành về phương tây vì những lý do khác nhau- buôn bán, tị nạn hoặc giả chỉ vì tò mò. Tanfei chưa bao giờ được nhìn thấy cơ man nào là người, ngựa, lạc đà; chưa bao giờ được nghe thấy bao nhiêu là ngôn ngữ, ngửi qua biết bao là mùi hương sặc nồng hoặc nếm thử các hương vị nhiều đến thế. Những ngôi chợ ở đây thật náo nhiệt, chật ních đủ loại hàng hóa và vang lên hàng ngàn các thổ ngữ khác nhau. Các con đường như kéo dài thêm ra cho những ai mong muốn được hòa mình vào đây. Nơi đây có mọi thứ từ khắp thế giới; cá từ mọi vùng biển, hồ và sông; binh khí từ tất cả các công xưởng.

Lạc Dương đã làm đảo lộn thế giới quan của cô và cùng với nó gọi lên một khát khao cháy bỏng là được nhìn thấy nhiều hơn thế. Khát khao được VIỄN DU.

Tin đồn ra là có thực: ở Lạc Dương không có binh lính và thổ phỉ. Ngoại trừ việc nơi đây dân số luôn đông đúc và thường xuyên thay đổi vì có nhiều thương buôn và người chạy nạn thì đây là thành phố an toàn và đáng tin cậy. Vì lý do này mà Tanfei

không phải suy nghĩ lâu sau khi cha mẹ cô thấy được ngọn lửa trong đôi mắt huyền ấy và chúc phúc cho chuyến viễn du của cô.

- Con là con gái duy nhất của chúng ta, và ba mẹ sẽ luôn ở đón chờ con ở đây, - mẹ cô nói, đôi mắt đọng đầy tình yêu và niềm tin vào TanFei.

- Nhưng con sẽ đạt được nhiều hơn thế, nếu con đi theo tiếng gọi của trái tim mình, - bố cô, người tin tưởng cô hơn bất kỳ ai khác, nói thêm.

Và cô nghe theo họ. Gồm một túi nhỏ với những thứ cần thiết nhất, Xu Tanfei cầm thêm chút ít tài sản đáng giá vào thời ấy: các loại gia vị, muối amoni clorua để làm mềm da, vài đồng tiền vàng và giấy. Cô vợ vội lấy bộ váy lụa Trung Hoa phòng trường hợp cần thiết và giấu chúng ngay trên người – cô mặc cả ba chiếc váy, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo tunic may từ vải mịn và một chiếc quần dài rộng thùng thình, loại quần mà cô thấy dân lao động địa phương thường mặc. Bây giờ với mái tóc buộc gọn giấu dưới chiếc khăn xếp, cô trông giống như một chàng thanh niên trẻ tuổi con của một nhà buôn được thỏa thích làm điều mình muốn.

Mặc dù rời Lạc Dương với cái túi trĩu nặng, Tanfei cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Cô hòa mình vào đoàn người ngựa vận chuyển đồ qua sa mạc đang hướng đến Hotan. Càng đi, cô càng biết thêm chút về những thành phố mà cô sẽ tới, và dĩ nhiên kể cả những con đường mà lạc đà và đoàn người đang quần những chiếc khăn sáng màu đã đi qua. Con đường ấy được dân du mục và bọn thương lái gọi là Con đường Tơ Lụa. Tanfei biết chắc chắn

một điều rằng, cô đã quyết định đúng khi mang theo bên mình những chiếc váy – bởi có lẽ, những sản phẩm tinh tế như vậy của những người thợ Trung Quốc sẽ bán được giá ở những vùng đất xa xôi, nơi mà người ta ít thấy ánh sáng mặt trời và mặc đồ lông thú. Cô đã đi qua những nơi mà trước kia cô chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng những câu chuyện về những vùng đất ấy đã nhóm lên khát vọng bay nhảy trong cô.

Tanfei biết rõ rằng: nếu như cô dừng chân hay nán lại quá lâu ở một nơi nào đó, thì cơn thèm khát chinh phục những miền đất mới lại hồi thúc cô lên đường.

Đoàn người ngựa từ Lạc Dương đã quyết định nghỉ chân tại Đôn Hoàng để lấy thêm nước và thức ăn trước khi vượt qua những vùng đất chết của sa mạc Takla-Makan. Tại đây cô chia tay với đoàn và một mình tự chinh phục những vùng đất mới. Những cuộc trò chuyện với hết đoàn người này đến đoàn người khác làm hành trình vượt sa mạc của cô dài thêm ra. Giọng cô đã quen với tông trầm nên hầu như chẳng ai nhận ra cô là nữ giới, chỉ trừ phụ nữ với nhau, mà số lượng phụ nữ vượt sa mạc cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Tanfei học cách lấy nước từ các giếng hay thậm chí là từ dưới cát, tập nói tiếng Sogdian và thích nghi với việc ngủ qua đêm trên sa mạc lạnh lẽo. Cũng chính vì thế, làn da của cô trở nên thô ráp và sạm đi. Nhưng chỉ có đôi mắt, nơi bập bùng một ngọn lửa cháy là vẫn như trước kia.

Trên sa mạc Takla-Makan, người ta nhận ra rằng không có gì quý hơn nước và những cuộc trò chuyện thú vị. Có một người đàn ông đứng tuổi, đi cùng những đứa con trai của mình đến

Samarkand để bán những trang sức bằng bạc. Suốt buổi ăn tối ông đã kể cho Tanfei nghe về “Cơn gió Takla-Makan”. Đó là cách mà những người lang bạt từng trải ám chỉ một tên cướp, mà ngoài việc tấn công và cướp bóc các xe hàng của chính quyền thì hẳn chẳng có việc gì khác để làm. Xuất hiện trên lưng con ngựa Ả rập có chiếc bờm dày, hắn ta tung bụi cát vào mắt toán lính bảo vệ đoàn xe, rồi nhẹ nhàng xử lý họ.

Không ai trong số những người còn sống từng nhìn thấy “Cơn gió Takla-Makan”. Những ai đã nhìn thấy hắn thì cũng bị làm mỗi cho thú dữ hay loài ác quỷ trên sa mạc. Nhưng liệu hắn có đáng sợ như những gì người ta kể? Không một ai biết chắc chắn cả, nhưng bất kỳ ai cũng muốn là một trong số những kẻ du lang được nhận sự hào phóng của “Cơn gió Takla-Makan”.

Khi Tanfei đặt chân đến Hotan, thì những cơn gió mùa hè nóng bức đã nhường chỗ cho những cơn gió thu tươi mát. Người dân địa phương ở đây buôn bán quần áo ấm, da thú và thịt khô. Chẳng ai quan tâm đến ngọc bích hay thép. Tanfei đành phải bỏ đi gần một nửa hành trang của mình để chuẩn bị cho chuyến đi tiếp theo tới Samarkand, nơi chẳng thiếu bất kỳ giai thoại nào. Một số thì ví von rằng, trên trái đất này không có nơi nào giàu hơn nơi đây. Số khác thì nói rằng, nên tránh xa nơi này ra: nó bị nguyền rủa. Ở Hotan, Tanfei có nghe kể về những khu phố người Ý và những người thợ lành nghề. Họ chuyên chế tác thủy tinh và bán chúng với giá còn đắt hơn cả vàng. Thậm chí cô còn tận mắt chứng kiến cảnh những người thợ tài năng ấy tạo ra mấy chiếc bình. Đôi mắt đen của cô lại sáng rực lên một lần nữa: trên đời

này chưa có chiếc bình nào đẹp và tinh tế như vậy.

Gác lại những lời nguyền rủa bí ẩn và tin đồn ở nơi ấy, cô tiếp tục lên đường về phía tây với một mục tiêu là tìm ra nơi mà cô có thể học hỏi cách chế tác thủy tinh và biến chúng thành những tác phẩm như bình một quai hay bình amphora hai quai.

Hoặc là Tanfei vốn đã may mắn từ trước, hoặc là vị thần may mắn nào đó vừa ưu ái cô, nhưng dù gì đi nữa thì cô cũng cần một chiếc áo khoác ấm và một đôi giày lông, ít nhất thì không phải ở đây mà ở một nơi xa hơn về phía bắc. Ở đó sẽ chẳng có một đoàn xe quân lương thổ hàng hay người tị nạn nào cả.

Vào những ngày cuối hè oi ả, ở vùng duyên hải biển Ba Tư, dịch hạch bùng phát dữ dội. Dấu chân của cô đã bước qua những xác chết bị thiêu chung với nhau trong cùng một cái hố không kể nam nữ. Trên gót chân của kẻ chạy trốn, họ vội vã chạy khỏi thảm họa khủng khiếp này, trốn vào rừng và lang thang trên những con đường quen thuộc. Bệnh dịch lây lan nhanh chóng, nuốt chửng hết thành phố này đến thành phố khác: Hecatompil, Merv, Samarkand. Giờ thì nó đang tiến gần tới Kokand, cách Hotan chỉ vài bước chân. Trên phố đầu đầu cũng nghe những câu chuyện tang thương, không ngớt ngay cả khi hoàng hôn buông xuống. Khắp nơi đều rên rỉ tiếng than: “Bệnh dị-i-i-ch”

Người ta sợ hãi chạy trốn khỏi thành phố; trong dòng người tháo chạy ấy có cả Tanfei.

Cô không muốn quay về sa mạc, vì vậy cô đi về phương bắc. Có người bảo rằng, cái lạnh sẽ đẩy lùi dịch bệnh. Tanfei thì chỉ sợ cái chết, do đó sau chuỗi ngày dài di chuyển cô dừng lại ở Kuldza,

một thành phố nằm ở cực bắc của con đường Tơ Lụa. Trải dài trước mắt cô chỉ là thảo nguyên và thảo nguyên mà thôi, nơi đó chẳng có đoàn xe hàng nào đi qua cả. Cô phóng tầm mắt vượt ra khỏi đường biên của Kuldza để nhìn về phía dãy đất xa xa, mạnh dạn bước đến một vài bước, cố gắng tìm kiếm một động tĩnh nào đó. Thỉnh thoảng, cô có cảm giác ở phía xa kia dường như có tiếng vó ngựa và tiếng huýt sáo của những gã du mục, nhưng thực tế chỉ là tưởng tượng. Chẳng có tiếng vó ngựa hay tiếng huýt sáo nào cả.

Thời tiết những ngày mùa thu lạnh lẽo ở Kuldza đã tôi luyện Tanfei thành một cô gái mạnh mẽ, thích nghi nhanh với mọi thay đổi của cuộc sống. Rồi thì tin tức về căn bệnh dịch hạch cũng xuất hiện ở đây, cô lại xách hành trang lên và chẳng chút do dự lên đường đi về phương bắc.

Chinh phục đoạn đường này khó khăn hơn là việc thoát khỏi Quảng Châu và sa mạc – cung đường này hoàn toàn khác. Tanfei lại gặp bọn người du mục và những kẻ man rợ khỏe mạnh, nhanh nhẹn. Ngôn ngữ của bọn họ nghe có vẻ kỳ dị hơn cả tiếng Sogdian. Còn lưỡi kiếm của bọn họ thì sắc hơn cả kiếm Nhật. Nhìn thấy những đám cây cỏ xanh mướt mơn đang vươn lên, đột nhiên cô cảm thấy lạnh gáy. Cái cảm giác mà chỉ có thể xảy ra ở những ngôi chùa phật giáo. Ở đây không có thành phố, chỉ có những ngôi làng đông đúc dân cư, những ngôi nhà này không nằm san sát nhau, chúng nằm rất xa nhau. Người dân ở đây chào đón Tanfei nhiều cách khác nhau: có nơi nồng ấm, thân thiết, có nơi xem cô như kẻ thù. Đa số người dân bản địa chẳng

mấy hay biết gì về cơn đại dịch. Cuộc sống của họ rất bình thản, dung dị, chẳng màng tiền bạc, họ ca hát ở bất cứ đâu có thể. Suốt 2 tuần ở đây, Tanfei chẳng học được một chữ nào của thứ ngôn ngữ khó nhằn này, nhưng cô vẫn biết, người ta muốn gì ở cô. Có thể bằng ngôn ngữ hình thể hay bằng việc đại khái đoán ý của họ.

Nếu như kế hoạch, cô sẽ đến biển Barentseva và những vùng đất quanh năm tuyết bao phủ, nơi mà sương gió cứ tấp vào thân người đến đỏ rát. Nhưng mọi thứ đều không như mong muốn, Tanfei đã đổ bệnh. Cô ấy lo lắng rằng cô đã bị nhiễm dịch bệnh từ lúc cô băng qua Trung Nguyên. Có thể mầm mống của dịch bệnh đã nằm dai dẳng trên đế giày của cô. Rồi cô cũng được cho tá túc ở một ngôi nhà gỗ. Ở đây cô có thời gian nhìn ngắm lại mình. Cứ đôi ba phút cô lại sờ vào cổ mình để xem rằng, liệu những chiếc hạch mừng mủ đã xuất hiện trên đó chưa. Cô đã nhìn thấy những người dân đáng thương bị chết vì bệnh dịch với chiếc cổ đầy những vết mừng mủ. Nhưng may thay cô chẳng có chiếc hạch nào trên cổ cả và sau đó cô nhanh chóng khỏi bệnh.

Ngôi nhà, mà cô lưu trú, có một cấu trúc rất đặc biệt nếu so sánh những ngôi nhà khác trong làng. Nó không phải nằm riêng lẻ một mình, mà hợp với những ngôi nhà khác thành một tổ hợp. Nhưng ngôi nhà này được lớp mái rơm, vách được làm từ một loại gỗ thông mài nhẵn nhụi. Tanfei chưa bao giờ nhìn thấy được một cái kết cấu nhà như vậy, do đó cô cũng tò mò quan sát xem, người dân sinh hoạt như thế nào. Bà chủ nhà là một phụ nữ đáng mảnh mai, mặc một chiếc váy dài và luôn đeo tạp dề. Bà đang cho củi vào chiếc bếp bằng đất, nơi bà vẫn hay nấu ăn cho

gia đình. Mặc dù Tanfei không thể giao tiếp bằng thứ ngôn ngữ ấy, nhưng mọi người trong gia đình đối xử rất tốt với cô. Họ dành cho cô một nơi ấm nhất trong nhà – gần lò sưởi- để ngủ.

Sau đó một thời gian Tanfei gặp gỡ Ivan, anh ta ở nhà bên cạnh. Họ đã cảm mến nhau.

Marfushka hơi thất vọng một chút khi nghe dòng lịch sử về cuộc hành trình bất tận của bà. Chẳng lẽ cuộc sống thú vị của bà Xu Tanfei lại có thể kết thúc như thế này? Nhưng còn Samarkand và Khát khao cháy bỏng được phiêu lưu thì sẽ ra sao?

– Vậy điều gì sẽ tiếp diễn sau đó, con biết không? - người mẹ vừa hỏi vừa vuốt đầu cô bé. - Sau một thời gian, họ sinh ra một bé trai tên là Goran, và cũng là cha của con. Mẹ đã biết cha con từ thuở bé; những người dân trong làng đều gắn cho mẹ và cha con là một cặp. Họ từng nói rằng Zabava và Goran sẽ đính hôn với nhau đầu tiên nhất. Và điều đó đã xảy ra...

Nhưng Marfushka vẫn tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra với người bà phi thường của cô hơn là câu chuyện về cha mẹ mình.

– Mẹ ơi, còn nguồn hàng thủy tinh thì sao? Bà Tanfei có biết cách chế tác nó thành những chiếc bình không mẹ?

– Tất nhiên là biết rồi con – Zabava đã trả lời – Dù vẫn còn yêu ông Ivan, nhưng nỗi khao khát được tiếp tục niềm đam mê của mình ngày càng mãnh liệt hơn. Trong thời gian đó, bà Tanfei đã nói được một chút ngôn ngữ của chúng ta, và ông Ivan đã hiểu ra rằng bà không thể tiếp tục ở lại đây được nữa. Nguồn hàng thủy tinh... Và chính vì nó mà bà đã quyết định quay trở lại con

đường tơ lụa, sau đó đến Sarmakand, và rồi đến Venice. Trong nhiều năm, bà đã học được cách chế tác thủy tinh thành bát đĩa và trở nên thật giàu có.

– Dạ, vậy cha con ra đời khi nào?

– Bà Xu Tanfei trở về làng, một lần nữa đi qua thảo nguyên và du mục. Bà quay trở về mà không có bản đồ, cũng như không nhận được bất kỳ sự giúp đỡ nào, và ở nơi đó ông Ivan vẫn chờ đợi bà. Họ kết hôn khi bà Tanfei chỉ biết khoảng dăm vài câu từ trong tiếng mẹ đẻ của chúng ta, nhưng Marfushka, con biết không, trong hoàn cảnh như vậy thì ngôn ngữ không còn là điều quan trọng nữa.

Cô bé chau mày và suy nghĩ một cách cẩn thận. Có vẻ như cô ấy thích một cái kết thúc nhiều hơn thế nữa.

– “Lần sau con hãy nói với Bazhena rằng con có đôi mắt giống với bà của con, người đã phiêu lưu vòng quanh cả thế giới”

– Zabava vừa khuyên con gái của mình vừa tiếp tục nướng bánh

– “Đừng cảm thấy xấu hổ với bạn ấy nữa, con gái ạ! Con phải tự hào về đôi mắt ấy!”

SELECTION

Silk Fear (14th century)

Merve Acat

İPEK KORKU (14.yy)

丝绸困境 (14C)

絹の恐怖 (14世紀)

Spaimă de mătease (secolul al XIV-lea)

ШЕЛКОВЫЙ СТРАХ (XIV век)

İPEK KORKU (14.yy)

Aiman İran'ın ücra yaşam yerlerinden Bursa'lara kadar geliyor. Sürekli yollarda olan Aiman ticaret yapıyor. Aslında bu onun için sadece görünen sebep. Aiman aslında kaçıyor, kendini kendinden sürüklüyor. Kendinden, duygularından ve en çokta korkularından kaçıyor.

35 yıl önce İran'ın köylerinden birinde dünyaya gelmişti. Annesi daha doğmadan Aiman demiş ismine. Ay gibi ışıkl ve parlak güzel bir yüzü olsun diye. Lakin kaderin cilvesi annesini ters köşe etmişti. Ne ay gibi ışıkl parlak bir yüzü vardı ne de güzelliğe sahipti. Bilakis esmer kara kuru, cılız bir bebek olarak dünyaya gelmişti. Aiman daha kundaktayken nadir ağlar, az yer, az gülermiş. İlerleyen yaşlarında evdeki eşyalardan pazar oluşturur tezgahçılık oyunları oynarmış. Belki de henüz bu yaşlarda karar vermiştir tüccar olmaya, Çin'den Avrupa'ya uzanan güzergahlarda ipekten kumaşlar pazarlamaya.

ÇİRKİNLİK

Aiman, iki ablasından sonra evin son ve ilk erkek çocuğu

olmaya hak kazanmıştır. Annesinin bir tanesi, babasının aslan oğlu olmuştur. Aiman bu sıfatları hiçbir zaman kendisine yakıştırmadı. Aynaya her baktığında çelimsiz yüzü ve toprağa bakan göz çevresini gördükçe kendinden tiksiniyor ve uzaklaşıyordu. Gittikçe kendine yabancılaşan durumu kimse fark etmedi. O annesinin bir tanesi, babasının aslan oğlu, kendisinin ise yabancıydı...

Sadece kendisi böyle düşünse yeterdi. Ancak bir gün 8 yaşlarındayken İran'ın kuraklıktan kavrulduğu günlerin birinde dökük evlerinin önünde karşı evlerden akraları olan Affan ve Kerami laflıyorlardı -ki buna çocuk atışmaları da denilebilirdi.- Odunluğun girişindeki taşlıkta tümseğin üzerine oturuyorlardı. Çocuklardan diğer ikisine göre daha iri yarı olan Kerami, Affan'ın kepçe kulaklarıyla alay etti. Buna öfkelenen Affan hırsını Aiman'dan almak için, "Benim sadece kulaklarım kepçe, Aiman'ın ise herşeyi çirkin." dedi. Aiman belki de ilk o gün fark etti kendini, ilk o gün geçti aynanın karşısına kendine uzun uzun bakmak için. Aiman dünyanın bütün çirkinliğini üzerinde taşıyordu artık.

O şimdi 35 yaşındaydı. Genç sayılırdı, belki hala çirkindi ama kendisine artık bakıyordu. Saçlarını özenle fırçalıyor ve bıyık bırakıyordu. Bu sayede ayrık dişleri daha az görünüyordu ve biraz da olsa çirkinliğini örtbas edebiliyordu.

İran'da yoksulluktan gelme ailesiyle birlikte duramamış İpek yolunun meşhur ticaret kervanına o da katılmıştı. İyi de yapmıştı. Böylelikle çeşitli pazar meydanlarında satışa çıkardığı ipekler iyi

getiri sağlıyordu. Ancak getirisini paylaşabileceği bir ailesi yoktu yanında. Evden çoktandır uzaktaydı. Zaten Aiman artık kendi ailesini kurmak, onlara bakmak istiyordu. Etrafta beğendiği yok değildi aslında. Nicedir onunla birlikte kendisi gibi İran asıllı olan ihtiyar Abbas Efendi'nin kızı Behnaz' da gönlü vardı. Ancak bunu babasına dile getirmeye cesaret bile edemezdi.

BABA-KIZ

Abbas Efendi, kızının doğumunda ölen eşinin ardından Behnaz ile bir başına kalınca ticarete atılmış ve tüccar olmuştu. Yıllarca Abbas Efendi nereye Behnaz oraya devam etmişler. Behnaz küçüklüğünden bu yana babasının sağ kolu olmuş, ne iş varsa üstlenmiştir. Ancak babası, genç kızlığa yetişen Behnaz'ın artık ortalıkta dolaşmasından pek hoşnut kalmıyordu. Özellikle son zamanlarda şu karşı cılız tezgahı Aiman'ın kızına olan bakışlarından hiç memnun kalmıyordu. Aiman'ı tanırdı az çok, iyi çocuktı. Saygıda kusur etmemişti şimdiye kadar kendisine. Ancak biricik kızı Behnaz'a laik görmüyordu. Behnaz annesinden aldığı duru bir güzelliğe sahipti. Beyaz teni -her ne kadar ticari seferlerinde güneşten esmerleşmiş olsa da- altın sarısı parlak saçları ve koyu kahve gözleri vardı. O gözlerde öyle derin bir anlam vardı ki Behnaz konuşmasa bile herşeyi anlatırlardı. Babası Behnaz'ı yıllarca bakışlarıyla dinlemişti. Behnaz da zaten pek konuşmamıştı babasıyla. Behnaz hep annesinin ölümünün, kendisinin dünyaya geliş sebebi olarak görmüştü. Babası ise acaba Behnaz olmasa nasıl bir hayatı olur diye düşünüp durmuştu.

Çünkü Behnaz'a her baktığında ölen eşini görür gibi oluyordu. En az eşi kadar seviyordu kızını ama eğer bir seçim yapacak olsa bu kişinin eşi olmasından korkuyor ve seçim yapmak zorunda olmadığı için kendini şanslı hissediyordu. Zaten nasıl yapısını ki? Kaderi ona sormadan etmeden genç eşini yanından almış minik bir bebeği kucağına vermişti. Bu elbette onun seçimi değildi, kaderin seçimiydi. Ancak yine de netice olarak eşinin bir parçası olan bu kıymetli mirasını cılız, kavruk tüccar ile paylaşacak değildi elbette.

BEHNAZ

Çin'den gelmiş müthiş yumuşaklıkta üretilmiş olan ipek kumaşlar Avrupa'ya ulaştırılmak üzere develerin hörgüçlerine yüklenmişti bile. Behnaz bu ipeklere dokununca yumuşaklığını tümüyle hissedebiliyordu. Çin'in küçük ipek böceklerinden böylesine güzel kumaşlar üretebilmesine hayret ediyordu. Ne kadar gelişmiş bir uygarlık olduklarını düşündü. O medeniyete karşı her zaman bir saygı ve sevgi beslemişti. Bir gün yerleşik hayata geçerse eğer -yani olur da babası bu tüccar hayatına ve seferlerine son verirse- kendisi de Çin'de yaşamayı isterdi. Neden olmasındı ki? Gelişmiş bir medeniyetti Çin. En güzel İpek kumaşlar, porselenler, kıymetli taşlar, değişik kokularda baharatlar... Böylesine zengin bir uygarlığın içinde yer almak isterdi. Ancak bu fikri son zamanlarda eskisi kadar benimseyemiyordu. Yollarda olmak eskisi kadar kötü, yorucu ve çekilmez gelmiyordu artık Behnaz'a, bilakis sever olmuştu. Hoş babası ona eskisi kadar iş

vermiyordu eline. Amacı kızını köşe bucak saklamaktı ama Behnaz durmuyor, eline gelen her işi yapıyordu. Babasına her konuda yardım etmeye çalışıyor, ortalıkta dört dönüyordu adeta. Elbette bütün bunların bir sebebi vardı. Şu hep karşılarında tezgah açan Aiman adındaki tüccara vurulmuştu. Erkekke ona yanıkta belliydi ama bir türlü cesaret edemiyor olsa gerekti. Varsın olsun Behnaz beklerdi sonuna kadar bu esmer oğlanı.

Tezgahına serdiği ipek kumaşları güzelce katlayarak bohçalarına yerleştirdi Aiman. Bugünkü hasılatı çok iyiydi. Taşıdığı kumaşları ancak Bursa'ya kadar getirebiliyor, burada pazarlıyordu. Zaten Çin'den eline ulaşan ipek kumaşların tümünü tek elden Avrupa'ya ulaştırmak mümkün değildi. Develerle bile bir şehirden öteki şehre gitmek günler alırken kaldı ki başka ülkelere taşımak olacak iş değildi. İpek yolu güzergahında mallar elden ele ulaşırdı. Aiman başka tüccarlardan aldığı kumaşları Bursa'da pazar yerinde satışa çıkarıyor, burada başka tüccarlara satıyor, başka tüccarlardan diğer tüccarların eline geçerek bu zincirleme döngüsünde belirli karayolu güzergahlarından Avrupa'ya kadar ulaşıyordu. Bir kısmını da yerlilere satıyordu bazen. Gün sonunda kervansaraylarda konaklıyor ertesi gün yeniden işinin başına geçiyordu. Ancak elindeki mallar bitince, yenilerini getirip yeniden pazarlamak için kafiyeyle yollara koyuluyordu. Şimdi ise elinde kalan kumaşları kaldırdıktan sonra çadırına geçti. İçerdeki

eşyaları toparlarken Behnaz'ı düşündü. Yemenisinin altından akan gür, dalgalı saçlarını, badem şekilli kahverengi gözlerini ve al yanaklarını.. Ona her baktığında ne kadar imkansız ve uzak olduğunu görüyordu. Zira Behnaz'ın değil onunla evlenip aile olması, onu beğenmezdi bile. Tam bunları aklından geçirirken dışarıdan gelen bir ses duydu Aiman. Ne olduğuna bakmak için yeltenmeye kalmadan ikisi arkada birisi önde üç kişi içeri daldılar. Vaziyetin tehlike arz ettiğini fark etti Aiman, adamların bakışları hoş değildi. Korku hissetti. Bu duyguya pekte yabancı sayılmazdı Aiman. Ne zaman çaresiz kalsa korkardı zaten. Şimdi de kapana kısılmış gibi bulunduğu yere sündü ve olacakları bekledi. Adamlar da çok bekletmeden niyetlerini belli ettiler zaten. Önde duran iri yarı, sert bakışlı olanı nihayetinde Aiman'a diktiği gözlerini ayırarak yanlarındakine çevirdi ve başıyla "hadı" anlamına gelen bir işaret verdi. Sağındaki ile solundaki yancılarını eş zamanlı olarak harekete geçtiler ve eşyaları didiklemeye başladılar. Ne aradıklarını bilip bilmediklerinden kararsız bir şekilde ellerine geçen her eşyayı bir kaç saniye evirip çevirdikten sonra sağa sola fırlatıyorlardı. Aiman dayanamadı, "yeter" diye seslendi cılız bir tonlamayla. Çünkü biraz daha beklerse bütün eşyaları yerle bir edilebilirdi ve bundan kıymetli ipek kumaşları da payını alabilirdi. Ancak "yeter" diye bağırması ona en fazla on saniye kazandırmıştı. Çünkü adamlar sadece on saniye kadar tereddütle durdu fakat yine aynı şekilde gelen baş işaretiyle yeniden kaldıkları yerden işlerine devam ettiler. Aiman en sonunda olduğu yerde kıvıldandı. Karşlarına

geçip engel olması gerekiyordu. Kazandıklarını ve mallarını bu haydutların yağmalamasına izin veremezdi. Ne emeklerle taşıdığı bu kumaşları da parasını da kaybetmeyi hiç göze alamazdı. Etrafı arayan adamlar en az kendisi kadar zayıftı bu yüzden korkmamalıydı. Birden hırslandı ve önlerine atladı lakin hesap etmediği bir durum vardı. Elebaşları sayılan iri yarı, sert bakışlı adamdı bu.

Ağır bir elden suratına inen tokatın darbesiyle kendine geldi Aiman, iri yarı adamın çakısıyla burun burunaydı şimdi. Adamların ciddiyetini fark etti, istediklerini almadan buradan gitmeyecektiler. Nihayetinde sağ taraftaki adam "işte" diyerek elindeki küçük para kesesini zaferle kaldırdı. Öndeki çürük dişiyle gurur karışımı bir hınzırlıkla güldü. Aiman'ın gözleri karardı. Ne yapacaktı şimdi, kazandığını almalarına göz göre göre izin mi verecekti? Evet,verdi. İstediklerini alan haydutlar çadırı terk ettiler. Aiman derin bir nefes aldı ve yere oturdu. Tehlike geçmişti neyseki ama elinde avucunda para da kalmamıştı. Kumaşlar duruyordu, en azından onlara dokunmadılar diye yalandan avuttu kendini.

Behnaz sabah uyandığında gün henüz yeni ağarıyordu. Şafak sökerken gün doğumunu izlemeyi alışkanlık haline getirmişti. Gökyüzünün dakikalar içerisinde renk değiştiren halini görmek mutluluk uyandırıyordu onda. Önce gökyüzü aydınlanmaya

başladı, sonra gece mavileri yerini açık mavilere bırakmaya başladı. Aynı zamanda tatlı bir esintiyle birlikte ürperdi. Bulutların arasından ışık sızmaya başlamıştı ve işte güneş doğuyordu.

Pazar yerinde tezgahlar kurulmaya başlarken gözü Aiman'ın yerindeydi. Bugün geç kalmıştı nedense. Bir gariplik olduğunu seziyordu. Aiman geçte olsa tezgahını açmaya başlamıştı ancak hareketlerindeki garip dalgınlık Behnaz'ın gözünden kaçmamıştı. Aiman'ın paralarının haydutlar tarafından çalınmasından bir hafta geçmek üzereydi. O geceki şok etkisinin izlerini üzerinden yeni yeni silmeye başlıyordu ki çok sürmedi, adamlar yine çadıra dadanmıştı. Bu sefer Aiman daha sakindi. Daha önceden tanıklık ettiği sahneyi yeniden yaşıyordu sadece. Bir şeyler yapmalıyım, diye düşündü ama o hareket geçene kadar adamlar bu sefer daha seri bir şekilde işlerini bitirmiş ve yine çadırı terk etmiştiler.

Aiman'ın elindeki kumaşlar azalmaya başlamıştı. Çoğunu satmıştı ancak elde ettiği parayı hep kaldırdığı için yeni kumaşlar getiremiyordu. O geceden sonra haydutlar devamlı olarak gelmeye başlamışlardı. Aiman kendini savunamıyor, yardım isteyemiyor ve gün geçtikçe kendini aciz hissediyordu. Adamlara karşı gelmeye cesaret bile edemiyor, korkuyla yaşıyordu. Her gün "Bu sefer izin vermeyecem." diyordu kendine. Ancak adamlar yine geliyor, sağlı sollu ortalığı arıyor, döküyordu. Aradıklarını bulduktan sonra hemen uzaklaşıyorlardı. Aiman bunlara sadece seyirci kalıyordu. Korku tüm bedenini ele geçirmiş

gibiydi. Boğazına bir yumru oturuyor, nefesi kesiliyor ve nabızı hızlanıyordu. Gözleri kararırken yumruk yaptığı ellerinden terler damlıyordu. Sanki korku onun içinde değil de o korkunun içinde yaşıyordu. Bu bunalım halinde en son düşündüğü şey Behnaz'dı. Ona karşı utanıyor, mahçup hissediyordu. Behnaz onun böylesine aciz ruhlu, korkak bir insan olduğunu bilse kim bilir nasıl da acırdı ona. Oysa son zamanlarda ne de güzeldi herşey. Behnaz onu fark etmeye başlamıştı. Hatta aralarında bir kaç kez kısa konuşmalar bile geçmişti. Bunların hepsi pazarla ilgiliydi ya da ticaretini yaptıkların ipek kumaşlarla. Ama Aiman için bunlar bile bir lütuftu. Şimdi bunun mutluluğunu duyacağına haydutlar ne zaman gelecek diye yüreği ağzında yaşıyordu. Tüccarlığı her ne kadar bırakıp kendi topraklarına dönmeyi düşünse de Behnaz uğruna yapamıyordu. Haydutlar yağmalıyor, Aiman izliyordu.

Korkunun tesiriyle günden güne eriyen Aiman'ı fark eden Behnaz daha fazla dayanamadı. Etraftaki insanların kendi halinde olduğu, babasının da ortalıkta görünmediği bir gün ortasında Aiman'a yanaştı. Behnaz usulca Aiman'ın tezgahındaki kumaşlara dokunma bahanesiyle dibine kadar geldi ve durdu. O sırada göz göze geldiler. Behnaz kumaşların güzelliğinden bahsetti, Aiman ise Behnaz'ın güzelliğine bakakaldı. Sonunda Behnaz tüm cüretkârlığıyla konuya girdi. Son zamanlarda canını sıkan durumun ne olduğunu sordu. Aiman, Behnaz tarafından fark edilmenin mutluluğunu duydu ancak son zamanlarda yaşadığı sıkıntısını anlatmakta tereddüt etti. Öte yandan hayatında çok sevdiği kişiyle sıkıntısını paylaşmak için

can atıyordu. Bunu ondan saklayamadı. Korkusunu birileriyle paylaşmalıydı çünkü artık tek başına bu duygunun altında kalmak ağır gelmeye başlamıştı. Eğer biriyle paylaşacaksa bu kişi Behnaz olmalıydı. Aiman anlatmaya başladı, Behnaz hayretle dinledi. Korkusu gözlerinden okunan Aiman, tokat yediğinden ve adamların çakısıyla karşı karşıya kaldığından bahsedip küçük düşmek istemedi. Zaten yeterince küçülmüştü karşısında. Behnaz olanları dinledikten sonra destek verircesine omuzuna hafifçe dokundu ve kimse görmeden oradan uzaklaştı. Bunları babasına anlatıp ona yardım etmek istiyordu ama Aiman'la konuştuğunu bilmesi hoşuna gitmeyebilirdi. Elinden bir şey gelmedi ancak Aiman omzuna dokunan Behnaz'ın pamuk elinden öyle bir cesaret aldı ki sonunda karar verdi ve planını yaptı. Elindeki son malları satar satmaz yollara koyulacak ve yeni mallar almaya gidecekti. Böylelikle o dönene kadar haydutlar onu bulamayacak ve yağmalamak için başka tüccarlar seçeceklerdi kendilerine. Çok geçmeden harekete geçti. Sattığı kumaşların parasını kesesine koydu, kesesini de peştamlıne gizleyerek beline doladı ve yollara koyuldu. Şehrin çıkışına varmıştı ki takip edildiğini hissetti. Gereksiz yere endişelendiğini düşünmeye çalıştı fakat arkasından gelen sesler kesilecek gibi değildi. Başını hafifçe çevirdi ve göz ucuyla omuzunun üzerinden arkasına bakmaya çalıştı. Şimdi takip edildiğine emindi. Hızlanmaya başladı. O hızlandıkça arkasındakiler de hızlanıyordu. En sonunda arkasındakiler ondan da hızlı davrandı ve önüne geçtiler. Yolunu kesen kişiler aynı adamlardı fakat her zamankinden de

kalabalıktılar. Gecenin bir vakti kimsenin olmadığı bir yerde nasıl kurtulacağını düşündü ancak bi çaresinin olmadığını idrak etti. "Ne istiyorsunuz?" diye gereksiz bir soru sorarak zaman kazanmaya çalıştı. Aiman bu sefer zaman kazanamamıştı. Yine aynı adam bir tokat indirdi Aiman'ın küçük suratına. Bu seferki tokatın şiddeti daha ağırdı ve olduğu yere yığıldı Aiman. Sert bakışlı ve ağır elli adam "Paralar nerde?" diye hırladı. Sesini ilk kez duymuştu bu ağır ellere sahip adamın. İnanmayacaklarını bildiği halde "Bilmiyorum" diye bir yalan savurmasıyla karnından kasıklarına doğru bir tekmenin darbesini hissetmesi bir oldu. Tekmelerin ardı arkası kesilmiyor, biri iner inmez diğeri geliyordu. Adam konuş dedikçe Aiman sustu. Yerde yatıyor, tepki vermeden eşyalarını arayan adamları izliyordu. Fakat boşunaydı, paralar nasılsa orada değillerdi. Her seferinde yüreği ağzında, korkuyla izlediği sahneyi bu sefer gönül rahatlığıyla izliyordu. Paraları iyi yere gizlemişti, birazdan aramaktan vazgeçecek ve gideceklerdi burdan. Böylesine zekice bir plan hazırladığı için gurur duydu kendisiyle. Karnına inen tekmelere rağmen rahat görünüyordu hatta yüzünde tebessüm bile vardı. Döndüğünde bu cesaretini, zaferini gururla paylaşacaktı Behnaz'la. Ve artık öylesine cesaretlenmişti ki şimdi babasından isteyebilirdi Behnaz'ı. Çirkinliğini de umursamıyordu artık. Ne de olsa Behnaz'ın gönlünde yer edinebilmişti ya gerisi mühim değildi artık. Ancak son tekme çok ağır gelmişti Aiman'a. Göğsü yerinden çıkacak gibi hissetti, midesi bulandı. Ağzından kanlar geldiğini o an fark etti ve telaşa kapıldı. Onca korkudan sonra cesarete bu

kadar yaklaşmışken ölmek istemiyordu. Ancak adam kararlıydı, parayı bulamadıkça hırsıla indiridi tekmelerini. Adam, ağır elli sıfatından ağır tekmeli sıfatına geçiş yapmıştı. Kıymetli ipek kumaşların başına neler getirdiğini düşündü. Kim bilir belkide hiç tüccar olmamalıydı. Çin'den Batı'ya uzanan bu yollarda değil, İran'da ailesiyle sefalet ve sakinlik içinde yaşayabilirdi. Ailesini düşündü, onları ne kadar özlediğini hissetti. Gözleri kararıyordu, her yer bulanıklaşmıştı şimdi. Son kez Behnaz'ı düşündü. Gözlerini, saçlarını ve dudaklarını... omzuna dokunduğu anı yaşadı tekrardan. Zihninde canlandığı bu anısına bide güzel bir hayal ekledi ve Behnaz'ı öptüğünü düşündü. Şimdi ölebilirdi artık...Öyle de oldu..

丝绸困境 (14C)

阿依曼从伊朗一处无人罕至的地方一路来到布尔萨。一直行走在路上的阿依曼是个商人。但其实这只是个表象，阿依曼其实一直在逃避，他驱动着自己。他所逃避的，是自身，是情感，但更多的是恐惧。

阿依曼35年前出生在伊朗的一个小村庄。他的妈妈在他还未出生前就已经为他取好了名字，希望他能拥有如月亮般皎洁明亮美丽的面容。但命运的捉弄却让事实与母亲的企愿截然相反。他既没有月亮般明亮的面容也不具任何美丽。相反的，来到世上的是一个黝黑干燥皮肤的，骨瘦如柴的宝宝。阿依曼还是个襁褓婴儿时就很少哭、很少笑、吃得也很少。随着年龄的增长，他开始玩扮演推销员的游戏，把家里的物件们收集起来变成了一个小市场。可能那时他就决定了要当一个商人，从中国到欧洲的漫长沿线，做些丝绸生意。

丑陋

阿依曼，继他的两个姐姐后成为了家中第一个也是最后一个男

孩。他是母亲的唯一，是父亲眼中雄狮一样的儿子。阿依曼却没让这些形容词和他相配。每每看向镜子时，那张毫无生机的脸和行将就木的眼周都让他对自己厌恶和远离。渐渐地，阿依曼疏远自己的心理活动谁也没察觉。他是母亲的唯一，是父亲雄狮一样的儿子，却是自己的陌生人...

他只是这么想着，但在大约8岁的一天，在伊朗那个干旱使人口干舌燥的日子的一天，一群破败房子的对面住着的他的小伙伴阿方和凯拉米，他俩一直对阿依曼的面容开玩笑，也可以称之为孩童间的争吵。他们坐在柴房入口处那堆杂物堆积的地方，孩群中相较于其他两个体型稍庞大的凯拉米还嘲笑阿方那对长得像勺子的耳朵。愤怒的阿方为了把怒气转移到阿依曼身上，便说：“我也只是耳朵长得像勺子，阿依曼则是哪儿哪儿都丑。”或许是那一天，阿依曼才意识到，那天过后，站在镜子前一直看着自己。阿依曼承载着世间所有的丑陋。

他现在35岁，还算年轻，或许面容仍然丑陋但已经知道如何打理自己。会仔细的梳发，蓄上胡子，这样能使他那口稀疏牙齿不至暴于人前，也多少能掩盖一些丑陋。他没有继续在伊朗那个贫穷的家庭继续待下去，在这条绵延不绝的丝绸之路上他加入了一个有名的商队，并且工作得十分出色。就这样，在各类市场上卖出的丝绸已经可以提供一个很可观的收入了。但他身边却没有一个能够共享这些收入的家庭，他已离家时日长久且路途遥远。其实阿依曼也早已想建立一个属于自己的家庭，照顾、呵护他们。其实并

不是周围没有他喜欢的人，他的心里有个美丽的姑娘叫贝荷娜兹，她的爸爸老阿巴斯先生也同样是伊朗人。但阿依曼却连向她爸爸开口的勇气都没有。

父女

阿巴斯先生，在妻子难产中去世之后就独自带着女儿贝荷娜兹经商，这么多年中父女俩都形影不离，相依为命。贝荷娜兹从小就成了爸爸的右臂，承担着所有事情。但父亲已渐渐无法处理贝荷娜兹少女时期的各种琐事，尤其是这段时间内对面那个瘦弱的小商人阿依曼望向他女儿的目光实在是让他不舒服。他和阿依曼算是认识，是个挺好的男孩。一直保持着尊重，并未用世俗的眼光看待他唯一的女儿贝荷娜兹。贝荷娜兹继承了她母亲的美貌，有着商旅途中无论怎样风吹日晒仍是雪白的皮肤、金色闪着光亮的秀发和一对深咖色的双眸。那一对双眸里藏满了深意，在贝荷娜兹缄默不语时也能替她传递着信息。贝荷娜兹本就跟爸爸不多话，多年来，爸爸也只是一直聆听着她的目光。贝荷娜兹总觉得自己的出生才是导致母亲去世的原因，爸爸偶尔想过如果没有贝荷娜兹生活又会是怎样的呢，每每看见贝荷娜兹那张脸都会让他想起过世的妻子，他和妻子一样地爱她，但若让他做个选择，他会害怕让这个人成为他的妻子，他也暗自庆幸这不是个必做的选择。还让他怎么做呢？命运在没有向他过问时就从他身边夺走了年轻的妻子，将一个幼小的宝宝塞进了他的怀里，这肯定不是他的选择，而

是命运的选择。但能确定的是，他不会把这个作为妻子的一部分而遗留下的珍宝与这个瘦弱、侏儒一样的小商人一起分享。

贝荷娜兹

从中国出产，用及其柔软的材料制成的丝绸，骆驼用驼峰承载着它们运往欧洲的途中。贝荷娜兹在触碰到这些丝绸时就能完全感受到它的柔软。她对中国这种软绵绵的蚕能产出如此美丽的布料而感到惊奇。她想这该是怎样发达的一种文明啊。她对文明总抱有一种崇敬和爱意。如果有一天能过上稳定的生活，可以的话如果爸爸放弃了商旅的生活，她其实是想在中国定居下来的。为什么不行呢？中国有着发达的文明，最华美的丝绸、瓷器，珍稀的珠宝，香味与众不同的香料...她想这样富饶的文明之中占有一席之地。但这想法在最后这段时间内已无法像从前那样深刻了。长途的跋涉和之前一样的坏，贝荷娜兹已经感觉不到辛苦和不可忍受了，反而爱上了。父亲也不像从前那样交给她一堆工作，希望能把女儿隐藏起来，但贝荷娜兹却没有停止，到手的所有工作都认真完成，她一直不停歇只希望能尽可能的帮助父亲。当然，这些行为肯定都有个原因，这都是因为贝荷娜兹喜欢上了阿依曼。阿依曼也同样爱慕者贝荷娜兹，但他却没有勇气开口，贝荷娜兹会一直等着，等着这个黝黑的小伙子。

阿依曼在他的铺子上把丝绸布料叠得漂漂亮亮分区放好，今天的

收益真不错，运的布料只能到布尔萨，在这儿卖。反正到手的中国丝绸也不可能全部运到欧洲。城市间的运输都得花上好一顿功夫，更别说国家间的了。丝绸之路沿线物品一直被转手。阿依曼从其他商人那儿买的布料拿到布尔萨的市场上出售，卖给其他商人，商人间的这种链条式循环交易会通过一条特定的路线转运到欧洲，当然有时也有一部分货物出售给当地人。一天结束归整收益第二天再重新开始。当手头上的货清空时，为了拿到新货商旅队在途中遭遇了袭击。现在手里剩下的布料都拿起放进了帐篷里。在整理货物时想起贝荷娜兹彩色棉布下摆动的浓密的、波浪般的头发，巴旦木糖果一样的咖啡色双眸和栗色的面颊。每次望向她时总觉得毫无希望且遥不可及。别说让贝荷娜兹和他结婚成家，她根本不会喜欢自己。正当他想着这些事时，阿依曼听到了外面传来的声音，他正想出去看看发生了什么，一个领头的身后跟着两个人闯了进来。阿依曼意识到了情况的危险，那帮人的眼神并不友善，阿依曼感到了恐惧，这种感觉对他也算不上陌生。人在无助的时候总会害怕现在更像是身陷一个陷阱样的地方等待着将要发生的事。那帮人没等多久就明确了他们的来意。领头的那个大块头目光严肃盯着阿依曼，最后把盯着阿依曼的目光转向身旁的人并撇撇头给了个“行动”的指令。身后的两个跟班立刻开始把东西折腾到翻来覆去。他们好像并不知道自己要找什么，毫无目的的把经手的东西顷刻间全部打翻，来回左右地扔。阿依曼无法忍受了，用无力的声音喊了一声“够了”。若他们再不住手这里就要

被夷为平地，连珍贵的丝绸也要被他们夺走，只有喊一声“够了”才能勉强争夺十秒的时间。那帮人只疑惑了十秒，随后又重复了刚才的指令动作开始破坏行动。阿依曼在最后一刻奋起反抗，跨过面前的障碍，他不能允许自己辛苦得来的收入和货品被这些强盗拿去。不论是承载着劳动的丝绸还是金钱的损失都无法拿去冒险，仍在搜索着四周的那帮人也有和他一样瘦弱的，所以他不应该害怕。他突然发怒，纵身一跃往前跳真准备和他们算账。领头的那个大块头有着凶狠的目光，手掌重重的掌掴向阿依曼袭来，大块头的小折刀已经非常近了，那帮人也都察觉到了严重性，他们不达目的誓不罢休，最后右方的那个人说着“就这样”带着胜利的心情举起手中的钱袋，领头的那人则咧着一口腐烂的牙齿为自己的卑鄙行径感到自豪地笑着，阿依曼愣住了。现在要怎么办，就这么眼睁睁地看着他们抢走他的财产吗？是的，他妥协了。得逞了的强盗们弃帐篷扬长而去。阿依曼深吸一口气往地上一坐，所幸有惊无险，但手掌中已无半分钱财了。布料还在那儿放着，“还好他们没碰这些布料”，阿依曼这么安慰着自己。

贝荷娜兹早上醒来时正是拂晓，看着黎明孕育着一天的初始已经成为了她的习惯，天空时刻间的颜色的变换能唤醒她的快乐。它先是微微发亮，随后夜空的深蓝开始逐渐被破晓时的浅蓝色所取代，伴随着一阵甜美的风轻微颤抖。云层间有光倾泻，那是太阳升起了。

在市场上开始筹建店铺时她的眼神都聚集在阿依曼身上，今天有事儿起迟了。直觉告诉她有什么事儿不对劲。虽然迟了但阿依曼的铺面还是开门了，但他不寻常的举动还是没能逃过贝荷娜兹的双眼。距离阿依曼被强盗抢走钱财已经快一周了，他开始一点点删除那晚惊吓的造成的影响，但好景不长，那帮人再一次光顾了他的帐篷。这次阿依曼更加沉默了，不过是上次的那幕重演一遍罢了。“我该有所行动的”，他这么想着，但到他有动作时那帮子人早就更加迅速地洗劫一空离去了。

阿依曼手头的布料开始变少了，大多数都卖了出去，但手头上的钱都被抢了没法儿再进新货了。那晚以后，强盗们开始来得愈加频繁，阿依曼已经无法再保护自己，但又不愿向他人寻求帮助，这样一天天下去他感到越来越无助。他甚至不敢走到那帮强盗的面前，只能活在恐惧之中，每天对自己说：“下一次我绝不再允许他们这样。”但却无济于事，强盗依旧上门四处乱翻，当找到他们所想的则立刻据为己有，阿依曼只是呆呆地杵在一旁当个观众。恐惧蹿过他的全身，他的嗓子仿佛被异物卡住，无法呼吸、脉搏加快，目光加深时，异物的影响使他手掌中的汗滴落了下来。好像恐惧并不在他的内心而是他活在恐惧里。在这一团混乱中他最后想的是贝荷娜兹。面对她时他会害羞，会局促不安。贝荷娜兹若知道他是个有着无力的灵魂、懦弱的人也会觉得难过，其实任何人听到都会这样。最近这段时间，贝荷娜兹发现所有事情都在变得美好起来，甚至他们还有过几次简短的交谈，但都跟市场或是丝绸

布料有关。但这些对阿依曼来说已经是荣幸了。但他还是感到害怕而非快乐，他怕强盗会再一次找上他，不论他现在想放弃生意回到家乡的愿望多么强烈也因为贝荷娜兹的存在全部被打消了，强盗们掠夺，阿依曼观望。

恐惧的力量一天天摧毁着阿依曼，这让一直关注着他的贝荷娜兹再也看不下去了。在周围的人都只做着自已的事情，爸爸在处理琐事的一天正午贝荷娜兹走向了阿依曼。贝荷娜兹默默地，借口想摸摸阿依曼店里的布料来到他跟前停了下来。那一刻，他们目光交汇。贝荷娜兹说着这些布料是多么的美丽，阿依曼则看着贝荷娜兹的美丽呆住了。最后，贝荷娜兹用尽勇气开口问了最近一直困扰着她的问题，那就是到底发生了什么？阿依曼，因为得到了贝荷娜兹的注意感到十分幸福，同时他对诉说这些困扰还有些犹豫。另一方面，他又渴望着能把心事倾诉给一个自己所爱的人，他没能隐瞒。应该连同着他的恐惧一起释放，因为他已经无法再独自一人承受这些情绪了，如果一定要向一个人说出来的话，那么那个人就应该是贝荷娜兹。阿依曼开始了他的讲述，贝荷娜兹沉醉地听着。阿依曼的眼中能读出恐惧，但他不想让被掌握的他面对强盗刀刃时愣住的他变得如此渺小，尽管他已经足够渺小了。贝荷娜兹听了后想给他些支持，在没人看见时她轻拍了拍他的肩膀便立马拉开距离。她想跟爸爸说这件事好帮帮他，但爸爸若知道她和阿依曼说了话可能不会高兴。双手空空如也的阿依曼在贝荷娜兹那棉花般的手触碰到他肩膀的那一刹那突然生出了一股巨大的勇气，

他有了决定，做了计划。手头上剩下的货能不能卖掉他都要出发，去进一批新货，这样至少在他回来前那帮强盗没法儿找到他，可能会重新选一个倒霉鬼商人抢劫。不一会儿他就开始了行动，把卖布料所得的钱装进了钱袋，又把钱袋装在兜里还绕了几圈，就这样启程了。

到了城界他觉得自己被跟踪了，他试着让自己别多想，但身后的声音并不像要断了的样子，于是他微微转过头，试着用眼角的余光向肩后方望去，现在他可以确定是被人跟踪了，他开始加速，他跑得越快身后的人也越快，最后，身后的人一个加速超过了他。“你们想干嘛？”他试着问些无关紧要的问题好给自己赢得点时间。阿依曼这回没能成功，他那张小脸又被同一个人掌掴了，这回的巴掌落得更重，阿依曼被打晕在地上。那个凶狠目光下手重的人咆哮道：“钱呢？”他第一次听到这个男人的声音，尽管知道他们不会相信但还是撒谎说：“不知道”，他们对着他腹部和裤裆那儿一顿拳打脚踢，雨点般不断地击在他身上。那男人说着话阿依曼便闭嘴了，躺在地上，毫无反应地看着那帮人翻着他的东西。但他们却一无所获，因为无论怎样钱并不在那儿。每次心惊胆战，带着恐惧看着的一幕如今已经能心平气和地对待了。他把钱藏在了个好地方，他们再找一会儿就会放弃然后从这儿离开。他竟对自己做了这样机智的准备感到一丝骄傲，尽管腹部受了顿打但看上去没什么事儿，甚至面庞上还露着微笑。他想着等到回来时要把这份勇敢，这份胜利骄傲的告诉贝荷娜兹。他还想着靠着这

份勇敢终于能够向她的父亲开口求娶贝荷娜兹，他已不在乎自己的丑陋，贝荷娜兹仍然是他心中的一部分，其余的都不重要了。但最后那一踢给阿依曼带来一阵剧痛，感觉胸口都要蹦出来了，胃里也是翻滚着不停。当嘴里流出血时他才意识到并开始惊慌。毕竟在恐惧之后离勇气如此近之时他并不想死，但那帮强盗早已做了决定，如果找不到钱就一直打。那个下手重的男人，身体力行地证明着这个形容词。阿依曼想着珍贵的丝绸能带来些什么，谁知道呢，或许他一开始就不该当个商人，他不该在这条从中国一直绵延至欧洲的这条路上，而是应该和家人一起在伊朗那个贫穷静谧的生活里待着，他想起他的家，他是多么的思念他们啊。眼前渐渐黑暗，所有事物都模糊混沌成一片，他最后一次思念着贝荷娜兹，思念着她的双眼，她的秀发，她的唇...他又回到了那个肩膀被她触碰的时刻。在思绪清晰的这一刻还做了个美梦，梦见他吻了贝荷娜兹。现在可以死了，终于，就这样吧...

絹の恐怖（14世紀）

アイマンは遠いイランの地から、ブルサのあたりまで来ていた。常に旅に出ているアイマンは商人だ。実を言うと、これは彼にとっては表面上の理由にすぎない。アイマンは実は逃げている。自分から、自分の気持ちから、そして一番は恐怖から、逃げているのである。

35年前、イランのある村に生まれた。彼の母は、彼が生まれる前にアイマンと名付けることを決めていた。月のように明るく、輝く美しい顔になれ、と。しかし、実際は彼の母の望むものとは異なっていた。月のような明るい顔も、美しさも彼にはなかった。それどころか、浅黒くしわくちゃな、病弱な赤ん坊としてアイマンは生まれた。アイマンがまだ赤ん坊だった時、彼は滅多に泣かず、あまり食わず、あまり笑わない子であった。その後大きくなると家にあるもので自分で店を作り、商売ごっこをして遊んでいた。もしかしたら、この頃から商人になることを決めていたのかもしれない。中国からヨーロッパに伸びる交易路でシルクの商売をすることを。

醜さ

アイマンは二人の姉に続き、家族の最後の子で最初の男児として生まれた。彼の母のお気に入り、父の逞しい子となった。アイマンはこの名付けに相応しかつたことは一度もない。鏡を見る度に頬のこけた顔と死んだ目の下のくまを見れば見るほど嫌気がさし自分から遠ざかっていた。日を増すごとに、自分に対しよそ者を感じる状況に誰も気づきはしなかった。彼の母のお気に入り、父の逞しい子は当人にとっては馴染みのない者であった...

もし彼一人がそう考えるのであればそれでよかった。しかし、アイマンが八歳の頃、イランの乾燥した焼けるような暑さのある日、古びた家の前で、向かいに住む仲間のアッフアンとケラミが話していた—これは子供の言い争いと言ってよいものだった。—まき小屋の入り口の石が敷き詰まった所に二人は座っていた。他の二人に比べ体格の良いケラミは、アッフアンの大きな耳を馬鹿にした。これに怒ったアッフアンは、仕返しをするために、「僕はただ耳が大きいだけ、アイマンは全てが醜いよ。」と言った。アイマンはおそらく初めてその日、自分自身を見つめるために鏡の前に座った。アイマンはもう、世界の全ての醜さを背負っていたのだ。

彼は現在、三十五歳であった。若い部類に入るだろう。まだ醜いかもしれないが、身なりには気を遣っていた。髪を注意深く梳かし、口ひげをたくわえていた。おかげでガタガタの歯は目立たなくなり、少しであつても醜さは隠されていた。

イランの貧しい家族と共にいることができず、シルクロードの有名な商売キャラバンに彼も参加した。それは彼にとって正しい決断だった。このようにして様々な市場で売りに出される絹は良い収入となっていた。しかしその収入を共有できる家族が側にはいなかった。実家からは長い間遠ざかっていた。アイマンはもうすでに、自分の家庭を持ち、彼らを養いたいと思うようになっていた。周りに気に入った人がいなかったわけではなかった。彼と同じようにイランにルーツをもつアッバス・エフェンディの娘ベフナズに恋心を抱いていた。しかし、これを彼女の父に言う勇気を出すことができなかった。

父—娘

アッバス・エフェンディは娘の誕生の際に妻を亡くした後、ベフナズと彼一人が残ると、商売を始め、商人となった。何年もの間、アッバス・エフェンディはどこにいくにしてもベフナズも一緒にいた。ベフナズは幼少の頃から今まで、父の右腕となり、どんな仕事でも引き受けた。しかし父は、若い娘となったベフナズが人前に出ることをあまりよく思っていなかった。特にここ最近はいかばかりの痩せた商人アイマンの娘に対する視線に嫌気がさしていた。アイマンを多少は知ってはおり、彼は良い青年だった。アッバス・エフェンディに対して敬意を表すことも決して忘れなかった。しかし一人娘ベフナズにはもったいなかった。ベフナズは、母からその澄んだ美しさを受け継いでいた。真っ白の肌—たとえ行商のために太陽の下で日焼けしてい

たにせよ—明るい金髪と濃いコーヒー色の瞳をしていた。その瞳にはこう深い意味があり、ベフナズは話さずとも全てを説明することができた。彼女の父はベフナズを何年間もその瞳をもって聞いていた。ベフナズもそもそも父親とあまり話していなかった。ベフナズはいつも母の死が、自分が生まれた理由だとして考えていた。父も、もしベフナズがいなければどんな人生を送っていたらと常々思っていた。なぜなら、彼はベフナズを見る度に、亡くなった妻を見るようになっていたからだ。少なくとも妻ほど娘を愛していたが、もしどちらかを選択しなければならないのであれば、それが妻になることを恐れた。だが、彼はその選択をするに迫られていないため、自分を幸運だと考えた。そもそもそんなことは不可能であった。運命は彼に聞くまでもなく若かった妻を彼から引き離し、小さな赤ん坊を彼の膝の上に残したのである。これは勿論彼の選択ではなく、運命の定めるところであった。しかし、それでも結局は妻の一部であるこの尊い遺産を浅黒い商人に渡すことは勿論、できなかった。

ベフナズ

中国からきた驚くほどの柔らかいシルクはヨーロッパに渡る用にとくにラクダのコブに寄せられていた。ベフナズはこの絹に触れるとその柔らかさを心まで感じ取ることができた。中国の小さな蚕からこのようにして美しい布を生産する技術に驚いていた。どんなに発展した文明だろう、と考えた。その文明に対して常に敬意と親愛

を持っていた。ある日、人生で一つの場所に身を固めることがあればつまり父親がこの商人としての生活、そして旅に終わりを告げるとすれば―彼女は中国で暮らしたかった。よいではないか？進んだ文明の中国。最も美しい絹の布、磁器、宝石、一風変わった香りのスパイス...このようにして豊かな文明の一部になりたかった。しかし、この気持ちも最近では昔に比べると薄れていた。旅に出ることはベフナズにとって昔ほど悪く、疲れる、耐えられないものではなくなっており、それどころか好きになっていた。どちらにしろ、父親は彼女に昔ほど仕事を与えていなかった。その理由は、娘をあまり表に出さないためであったが、ベフナズは活動的で、自分にきた仕事はなんでもやっていた。父親に対しどのようなことであっても手伝おうとして、何処へでも駆けつけていた。勿論、これら全てにはある理由があった。それは、いつも向かいで店を開くアイマンという名の商人に気持ちがあつたからであった。彼も彼女に夢中なのは明らかだったが、どうしても勇気を振り絞ることができないようであった。それでもベフナズはこの浅黒い青年を最後まで待った。

店頭に並ぶシルクを丁寧に畳みながら、アイマンはそれらを風呂敷に詰めた。今日の売り上げはとてもよかった。持ってきた布はブルサより西へは持っていくことができず、この範囲で売り買いをしてい

た。そもそも、中国から手に入るシルク全てを一人の手でヨーロッパまで運ぶことは不可能だった。ラクダを使っても、一つの街から別の街に移ることに数日かかり、ましてやほかの国に運ぶのは無理な話であった。シルクロードのルートで物品は商人の手から手へ移っていった。アイマンは他の商人から買った布をブルサの市場に出し、ここで他の商人に売り、また別の商人から別の商人の手に渡り、このようなチェーンサイクルで明確な交通路ルートからヨーロッパまで運ばれていた。また一部は時折土地の人に売っていた。一日の終わりにはキャラバンサライに泊まり、明るく日には再び仕事に出ていた。しかし手元の商品が無くなれば、新しいものを手に入れ、再び売るためにキャラバンと旅立った。今は、手に残った布を片付け、その後テントへ入った。中の物を片付けている間、ベフナズを想った。スカーフの下から覗くボリュームのある、ウェーブした髪、アーモンド型の茶色の瞳とほんのり色づいた頬...彼女を見る度にどれだけ不可能で、遠い存在であるかを感じていた。なぜならベフナズが彼と結婚し家族になるどころか、彼を気に入るはずもなかった。ちょうどこのようなことが頭をよぎっていた時、アイマンは外で何か音がするのを聞いた。何が起きたのかを見ようとしたところ突然、二人の男を引き連れた男が中に入ってきた。この状況が危険であることにアイマンは気づいた。男たちの視線は優しいものではなかった。恐怖を感じた。この感情はアイマンにとって初めてのものではなかった。そもそも彼はどんな絶望的な場面でも、怖がった。追い込

まれるようにして足はすくみ、これから起きることをただ待った。男たちも待たせずに、そもそも目的は明らかにしていた。手前の大男は、冷たい視線でついにアイマンに刺さっていた視線を離し、周りの者たちに移した。「さあ」と頭で合図した。左右の側衛は同時に動き、荷物をほどき始めた。何を探しているのかわかっているともいえないとも決めかねる様子で手元にあるもの全てを、それぞれ数秒見回したあと右に、左に、投げていた。アイマンは耐えることができずに、「もういいだろう」とか細い声を出した。なぜならあと少しで、盗賊たちは全ての持ち物をめちゃめちゃにし、そしてこれらの貴重なシルクも手にしかねなかった。しかし「もういいだろう」と叫ぶことは彼に、多く見積もって十秒、時間を稼ぐこととなった。なぜなら、男たちはただ十秒躊躇してとどまり、しかしまた先ほどと同じように合図を出し、再び続けた。アイマンは最終的に、床に這いつくばった。向かいに移動し邪魔をし時間を稼ぐ必要があった。戦利品や商品はこの盗賊たちに盗まれることは許されなかった。どれだけ努力して得たことか。この布も、金もなくすリスクを取ることはできなかった。突然、怒り出し、彼らの前に飛び出したが、計算していない状況があった。長であろう大男は、冷たい視線を持つ男であった。彼の重そうな手がアイマンの頬を直撃し、気づけばアイマンの近くにはナイフを持った大男がいた。男の真剣味に気づき、彼らは欲しいものを手に入れるまではここから出ていかないようであった。ようやく、右の側衛が「あったぞ」と言いながら手の小さな財布を勝ち誇った様

子で持ち上げた。前の男は虫歯の歯を見せながら、得意げにいたずらっぽく笑みを見せた。アイマンは目の前が暗くなった。一体どうすればいいのか、アイマンは戦利品が取られてしまうのをただ見過ごしてしまうのが？そう、そのまま与えてしまった。欲しいものを手に入れた盗賊らはテントを後にした。アイマンは深く息を吸い込み、床に座り込んだ。幸いなことに危険は去ったが、手元には一銭も残らなかった。布は残っていて、少なくともあれは触れられていない、と自分に言い聞かせた。

ベフナズが朝目覚めた時はまだ夜明けであった。薄明の中、日が昇るのを見ることは彼女の日課になっていた。空が数分の間に色を変えるのを見るのは、彼女を幸せな気持ちにさせた。まず、空が明るくなり始め、その後、夜の深い青色から明るい空色に変わり始めた。同時に、ふわつとしたそよ風に微かに震えるのであった。雲の間から光が漏れ始め、これで太陽が昇るのであった。

市場で店の準備をし始める時、彼女の視線はアイマンを追っていた。今日はなぜだか遅刻したようであった。不意に、違和感を感じた。アイマンは遅くなくても店を開き始めた。しかし、彼が不思議と上の空だったのをベフナズは見逃さなかった。アイマンの金品が盗賊たちに取られてから一週間が経とうとしていた。その晩の衝撃の

傷が少しずつ癒え始めてきているという時、男たちは再びテントにやって来たのであった。今回アイマンは以前よりも落ち着いていた。以前体験した現場をまた、繰り返しているだけであった。何かしなければいけない、とも思ったが、それが行動に移るまでに男たちは前回よりはやく仕事を終わらせ、出て行ったのであった。

アイマンの手元の布は少なくなり始めていた。その多くは売ってしまったが、その収入をいつも取られてしまっていたため、新しい布を仕入れることができなかった。あの晩以降、盗賊は頻繁に来ていた。アイマンは自分を守ることができず、助けを求めることもできず、日を増すごとに自分の無力さを感じていた。男たちに対して立ち向かうことさえ難しく、恐怖の中で暮らしていた。毎日、「今回こそ好きなようにはさせない」と自分自身に言い聞かせるのであった。しかし男たちはまたきて、テントを探し回し、めちゃくちゃに荒らして帰るのであった。欲しいものを手に入れた後はすぐに離れるのであった。アイマンは、彼らをただ見つめていた。恐怖が全身を捕らえたようだった。喉にこぶができたかのようで、息は切れ、鼓動は早くなった。視界がはつきりしない中、握り拳からは大粒の汗が流れていた。恐怖が彼の中にではなく、彼が恐怖の中にいるようだった。この混乱状態で最後に頭をよぎるのは、ベフナズのことであった。アイマンは彼女に対し恥ずかしく感じていた。ベフナズは彼がこのように何もできない、怖がりな人間であることを知れば、どれほど同情するだろう。それどころか、ここ最近どれほど素晴らしい日 を過ごした

ことか。ベフナズは彼を認識し始めた。それどころか、彼らの間で何度かおしゃべりまでしたのであった。これらは全て商売に関するもの、もしくは売っているシルクに関してであった。しかしアイマンはこんなことでも嬉しかった。彼は、この幸せを味わうよりも、盗賊たちがいつくるのかとひやひやしていた。いくら商売をやめて故郷に帰ろうとしてもベフナズがいるためできなかった。盗賊はまたやって来て、アイマンはただただそれを見ていた。

恐怖の影響で日を増すごとに衰弱するアイマンに気づいたベフナズは、これ以上耐えられなかった。周りの人 が普通に過ごし、父親もいない時、アイマンに近づいた。ベフナズはゆっくりと、アイマンの店の布に触れることを口実に彼のすぐ近くまできて、止まった。その時、二人は目があった。ベフナズは布の美しさを口にし、アイマンはベフナズの美しさに目をとらわれていた。そして、ベフナズが勇気を振り絞り、話し始めた。ここ最近何が起きているのかを尋ねた。アイマンは、ベフナズに気づかれたことで心を喜びで満ちたが、自分に起きていることについて話すことに躊躇した。その一方で、好意を寄せる人とその問題を共有するために心を痛めていた。この件は彼女に隠すことはできなかった。この恐怖を誰かと共有しなければならなかった。なぜなら、もう彼一人でこの感情を抱えることは難しくなっていたからだ。もし誰かと共有するのであれば、その誰かはベフナズでなければならなかった。アイマンは説明し始め、ベフナズは驚きながら聞いた。恐怖をその瞳から読み取ったア

イマンは、平手打ちされたこと、そして男たちがナイフを取り出した現場にいたことを話すことで、小さく見られたくなかった。そもそも彼女から見れば十分に小さく見えていたが。ベフナズは全てを聞いた後、励ますかのようにそっと彼の肩に手をかけ、誰かに見られる前にその場から離れた。これらを父に話し彼を助けたかったが、アイマンと話したことを知られることは父親にとって好ましいことではない可能性があった。良い解決策はでなかったが、アイマンは肩に触れたベフナズの柔らかい手に勇気もらい、ついにある計画を実現することを決めた。手元の商品売ってしまうと、旅に出て新しい商品を買に出るのであった。このようにして彼が戻るまで盗賊は彼を見つけることはなく、盗みをするために他の商人を選ぶだろうと。時間が立つてしまう前に、計画を行動に移した。布の売上金を財布に入れ、財布を腰巻に隠し、旅にでた。街の出口に着いたところで、誰かにつけられていることを感じ取った。必要のない心配をしているのだと思うとしたが、後ろから聞こえてくる声は終わらないようであった。頭を微かに後ろに回し、横目で肩越しに後ろで何が起きているかを見ようとした。もはや、つけられていることは明確だった。速く進もうとした。彼が速く進もうとすると、後ろの人たちもそれに続いた。最終的には、後ろの人が彼よりも速く、彼の前を通り過ぎた。道を遮った人たちはあの時と同じ男たちであったが、いつもよりも人が多かった。夜深いこの時間に誰もいない場所でどうやってここから逃れることができるか考えたが、どうすることもで

きないことに気づいた。「用は何か?」と、意味のない質問をすることとで時間を稼ごうとした。アイマンは今回時間を稼ぐことはできなかった。また同じ男が、アイマンの小さな顔に平手を打った。今回の平手打ちはより重く、アイマンはその場で崩れ落ちてしまった。冷たい目と重い手の男は「金はどこだ?」と唸った。重い手を持つ男の声を初めて聞いた。彼らが自分の言うことなんぞ信じるわけがないことを知りながら、「知らない」と嘘をまくしたてた時、腹から鼠径部に向かって蹴りが直撃したことを感じた。蹴りは絶えることなく続いた。男は話せというとアイマンは黙った。地面に横たわり、無表情に彼の持ち物を探す男たちを見ていた。しかし何もなく、金もそもそもそこにはなかった。心臓が口から飛び出しそうで、毎度恐怖の中で見つめたこの現場を、今回は心を落ち着かせて見ていた。金はなかなか上手く隠すことができ、彼らは後少しで探すことを諦め、ここから出て行くはずだった。アイマンはこのようにして賢い計画を立てた自分を誇りに思った。腹に響く蹴りにも関わらず、落ち着いて、それどころか顔にはうつすらとした笑みすら浮かんでいた。ここから戻って、この勇気を、勝利を、誇りを持って共有するのであった、ベフナズと。そしてもうあのように勇気を得られたことで、今なら彼女の父親からベフナズをもらうことができた。醜さなど関係なかった。ともかくベフナズの心に場所を作ることができたことで、もはやその他のことは重要ではなくなっていた。しかし、最後の蹴りがとても重く響いた。胸がその場所から飛び出す気がし、気持ち悪くなった。口か

ら血が出ていることにその時気づき、うろたえた。幾晩と続く恐怖の後に、勇気にこれほど近づいたというのに、死にたくはなかった。しかし男は決断していた、金が見つからなければ蹴りを何度も続けた。男は、重い手だけでなく重い足も持ち合わせていたようだ。アイマンは貴重なシルクが彼に何をもたらしたか考えた。もしかしたら、商人になどならなければよかったかも知れない。中国から西へ続くこの道ではなく、イランで家族と貧しくも平穏な中で暮らすことでできた。家族を想い、彼らをどれだけ恋しく思っていることかを感じた。視界が暗くなり、どこもかしこもぼやけて見えた。最後に、ベフナズを想った。彼女の瞳、髪そして唇を…自分の肩に触れてくれた時を再び思い出した。頭の中でよみがえらせたこの思い出に、一つの夢を足し、ベフナズに口付けすることを思い描いた。今なら死ぬことができた...そしてそのようになったのであった...

Spaimă de mătease (secolul al XIV-lea)

Aiman vine din așezările îndepărtate ale Iranului, ajungând până prin împrejurimile Bursei. Aiman, care este veșnic pe drumuri, se îndeletnicește cu negoțul. La drept vorbind, negoțul nu reprezintă decât un pretext, un meșteșug împlinit de ochii lumii. Aiman fuge, se depărtează, de fapt, de sine însuși. Fuge de sine, de simțămintele și, mai cu seamă, de temerile sale.

Aiman venise pe lume cu 35 de ani în urmă, într-un sat din Iran. Maică-sa îl numise Aiman încă înainte de-a se naște, ca să aibă chipul luminos și strălucitor ca luna. Ironia sorții făcuse însă ca lucrurile să se petreacă taman pe dos decât voise ea. Băiatul nu avea chipul luminos și strălucitor ca luna și nici nu era frumos. Dimpotrivă, când venise pe lume era un firav, oacheș, costeliv. Încă din fragedă pruncie, Aiman plângea rareori, nu mânca mai nimic și râdea puțin. În anii care au urmat obișnuia să-și încropească câte o piață folosindu-se de lucrurile de prin casă și să închipuie felurite jocuri legate de îndeletnicirea de negustor. Poate că încă de la vârsta aceea se decisese să devină comerciant

și să facă negoț cu mătăsuri pe itinerarii care se întindeau din China până-n Europa.

URĂȚENIA

Aiman dobândise dreptul de a fi socotit primul și ultimul vlăstar de stirpe bărbătească al familiei sale, fiind precedat de cele două surori mai mari. El era „dragul mamei” și „leușorul tatei”. Băiatul n-avea însă niciodată impresia că vorbele acelea de alint i se potriveau. Ori de câte ori se privea în oglindă și își zărea chipul slăbănog, ca și ochii încercânați de moarte, se simțea dezgustat de sine și se îndepărta. Nimeni nu băgase de seamă cum devenea, treptat, tot mai străin de sine. Era „dragul mamei”, „leușorul tatei” și cel înstrăinat de sine...

Dacă doar el ar fi gândit așa și tot ar fi fost de ajuns. Pe vremea când băiatul avea vreo opt ani, într-una dintre zilele acelea în care Iranul era mistuit de uscăciune, Affan și Kerami, care erau de-o seamă de el și locuiau în casele de peste drum, se ciorovăiau în fața căsuței lui dărăpănate – era ceea ce se putea numi o ciondăneală între copii. Săteau așezați cu toții pe-o moviliță, în curtica pietruită de la intrarea în magazia de lemne. Kerami, care era mai voinic decât ceilalți doi băieți, l-a luat peste picior pe Affan pentru urechile sale clăpăuge. Affan i-a spus enervat, ca să-și verse oful pe Aiman: „Eu am doar urechile clăpăuge, dar la Aiman totul e urât!” Poate că Aiman a băgat de seamă abia în ziua aceea, pentru prima oară, cum arăta, poate că s-a așezat abia

atunci, pentru prima oară, în fața oglinzii și s-a studiat îndelung. Aiman începuse să poarte întreaga urățenie a lumii pe umerii săi.

Acum avea 35 de ani. Era socotit tânăr, poate că încă mai era urât, dar nu se mai uita la felul în care arăta. Își aranja grijuliu părul cu peria de cap și purta mustață. Datorită ei nu i se vedeau atât de bine dinții rari și tot ea îi masca într-o oarecare măsură urățenia.

Nu-l lăsase inima să rămână alături de familia sa atinsă de sărăcie, în Iran, ci se alăturase uneia dintre caravanele acelea vestite care făceau negoț pe Drumul Mătăsii. Și bine făcuse! În felul acesta, mătăsurile pe care le vindea prin felurite piețe îi aduceau un venit însemnat. Nu avea însă o familie care să se poată împărtași din acel câștig. De multă vreme se afla departe de casă. Dorea, de fapt, să-și întemeieze o familie, să aibă grijă de ea. Ce-i drept, nu se poate spune că nu existau prin preajmă femei care să-i fie pe plac. De multă vreme tânjea după Behnaz, fiica bătrânului Abbas Efendi care, la fel ca și el, era de felul său din Iran. Nici măca nu cuteza însă să-i vorbească tatălui ei despre acest lucru.

TATĂ ȘI FIICĂ

Rămas singur cu Behnaz după ce i se prăpădise soția la venirea pe lume a copilei, Abbas Efendi se lansase în comerț și devenise negustor. Abbas Efendi și Behnaz fuseseră nedespărțiți ani de zile: unde se afla el, acolo se afla și ea. Behnaz devenise, încă

din copilărie, mâna dreaptă a tatălui ei, luând asupra sa toate treburile care se cuveneau a fi făcute. Tatăl ei nu era însă peste măsură de satisfăcut să constate că Behnaz, care crescuse, umbla de una singură de colo până colo. Îl nemulțumeau mai cu seamă privirile pe care i le arunca în ultima vreme Aiman, vânzătorul acela pricăjit de vizavi. Îl cunoștea într-o oarecare măsură pe Aiman, era un băiat bun. Nu-i greșise cu nimic în privința respectului pe care s-ar fi cuvenit să i-l arate. Cu toate acestea, nu-l socotea demn de unica sa fiică, Behnaz. Behnaz era înzestrată cu o frumusețe pură fără cusur, moștenită de la maicăsa. Avea pielea albă, chiar dacă o mai arsesse puținel soarele în călătoriile lor hărăzite negoțului, părul strălucitor, de un galben auriu, și ochii cafeniu închis. În ochii aceia stăruia un tâlc atât de profund, încât ei spuneau totul, chiar de-ar fi fost ca Behnaz să nu deschidă deloc gura. Tatăl ei o ascultase vorbind ani de zile doar din priviri. Behnaz nici nu prea stătuse, de fapt, la taifas cu tatăl ei. Socotise dintotdeauna că moartea mamei sale se datorase venirii ei pe lume. Cât despre tatăl ei, acesta nu încetase niciodată să se întrebe ce fel de viață i-ar fi fost sortită dacă n-ar fi existat Behnaz căci, ori de câte ori se uita la ea, avea impresia că o vedea pe soția sa cea dusă de pe lume. Își iubea copila cel puțin la fel de mult cum își iubise soția; dacă ar fi fost să facă însă o alegere, se temea s-o vadă devenind soția acelui om și se simțea norocos pentru faptul că nu era nevoit să aleagă ceva. Cum ar fi putut, de fapt, s-o facă? Soarta i-o răpise pe tânăra sa soție și-i pusese în brațe un prunc firav, fără ca măcar să-l întrebe ceva. Nu fusese

vorba de alegerea sa, ci de alegerea sorții, desigur. Cu toate acestea însă nu era să-și împartă prețioasa moștenire, care reprezenta o parte din soția sa, cu negustorul acela plâpând, pipernicit!

BEHNAZ

Țesăturile de mătase sosite din China, de o moliciune fără seamăn, fuseseră deja încărcate pe cocoașele cămilelor spre a fi trimise în Europa. Când le atinge, Behnaz le percepea dulceața pe deplin. Era uimită să constate că ținutul Chinei putea să zămislească țesături atât de minunate pornind de la viermișorii de mătase. A stat să cugete cât de avansată era civilizația chinezilor. Nutrise dintotdeauna un anumit respect și o anumită dragoste față de ea. Dacă ar fi fost să se așeze într-o bună zi – dacă ar fi fost ca tatăl său să pună capăt, adică, acelei vieți de negustor și călătoriilor legate de ea –, și-ar fi dorit să trăiască și ea în China. De ce nu? China avea o civilizație înaintată. Cele mai grozave mătăsuri, porțelanuri, pietre prețioase, ierburi aromatice... Și-ar fi dorit să trăiască într-o civilizație atât de evoluată, numai că în ultima vreme n-o mai încânta atât de mult această idee. Lui Behnaz nu i se mai părea atât de rău, de trudnic, de greu de îndurat ca pe vremuri să se afle mereu pe drumuri, ba mai mult – ajunsese să-i placă. Ciudat era faptul că tatăl ei nu-i mai dădea atât de mult de lucru ca altădată. El urmărea să-și menajeze fiica, numai că Behnaz nu stătea locului o clipă, făcea tot ce-i pica în mână. Se căznea să-și ajute tatăl în toate privințele, îi dădea, la

drept vorbind, târcoale ca o sfârlează. Desigur că toate acestea se petreceau cu un anumit motiv: se îndrăgostise de negustorul acela pe nume Aiman, care-și etala mereu marfa vizavi de ei. În mod limpede, și el era topit după ea, dar pesemne că nu cuteza să o arate. Orice-ar fi fost însă, Behnaz avea să-l aștepte pe băiatul acela oacheș până la sfârșit.

Aiman împăturea binișor țesăturile de mătase pe care le așternuse pe tejghea și le așeza în boccelele care le erau hărăzite. Câștigul din ziua aceea era nespus de mulțumitor. Nu putea să transporte țesăturile decât până la Bursa, unde le punea la vânzare. De fapt, îi era cu neputință să transporte singur în Europa toate țesăturile de mătase care-i parveneau din China. De vreme ce erau necesare zile întregi pentru a ajunge dintr-un oraș în altul, se putea deduce că era imposibil să le duci în alte țări. Pe Drumul Mătăsii, mărfurile circulau din mână-n mână. Aiman puneă în vânzare pe piața din Bursa țesăturile cumpărate de la alți negustori, li le vindea la rândul său altora, iar acestea ajungeau pe filiere bine stabilite, trecând de la un comerciant la altul, până în Europa. Uneori se întâmpla să le vândă și localnicilor o parte din ele. La sfârșitul zilei poposea prin caravanseraiuri, pentru ca a doua zi să-și reia treaba. Pornea la drum cu caravanele doar atunci când se sfârșea marfa de care dispunea, pentru a aduce o alta și a o vinde din nou. Acum strânsese de pe tejghea marfa pe

care o mai avea, după care se retrăsese în cort. În vreme ce făcea ordine, s-a gândit la Behnaz, la părul ei bogat, ondulat care se revărsa de sub basma, la ochii ei căprui, migdalați și la obraji ei îmbujorați... Ori de câte ori se uita la ea își dădea seama cât de inaccesibilă îi era și cât de departe se afla de el. De fapt, Behnaz nu numai că nu dorea să se mărite și să-și întemeieze o familie alături de el, dar nici măcar nu-l plăcea. Tocmai în vreme ce cugeta la astfel de lucruri, Aiman a auzit o voce care răzbătea de afară. Înainte de a încerca el să vadă despre ce era vorba, în cort au năvălit trei bărbați – unul dintre ei mergea înainte, iar ceilalți doi după el. Aiman și-a dat seama că era vorba de o împrejurare periculoasă, căci privirile oamenilor cu pricina nu erau deloc plăcute. L-a încercat teama. Nu se poate spune că simțământul acela îi era prea străin. Îl cuprindea, de fapt, teama ori de câte ori se simțea neputincios. În acele clipe s-a lungit în locul în care se afla, de parcă ar fi fost prins într-o capcană, și a așteptat să vadă ce urma să se întâmple. Bărbații nici nu l-au lăsat, la drept vorbind, să aștepte peste măsură până să-și arate intențiile. Cel care pășea înainte – cel voinic și cu priviri aspre – și-a desprins privirile de la Aiman, și le-a îndreptat către bărbații aflați lângă el și le-a făcut un semn din cap, care aducea a îndemn. Cei care îl flancau s-au pus îndată în mișcare, în același timp, și s-au apucat să scormonească prin lucruri. După ce răsuceau în mâini șovăitori, preț de câteva clipe, fiecare obiect care le pica în mână, neștiind prea bine ce anume căutau, îl zvârleau unde apucau. Aiman n-a mai putut îndura și le-a spus, pe un ton timid, „ajunge!”, căci dacă

ar fi fost să mai adaste câteva clipe toate lucrurile sale ar fi putut ajunge una cu pământul, iar prețioasele țesături de mătase ar fi avut parte de aceeași soartă. Strigătul său nu i-a oferit însă decât cel mult zece secunde în plus, și aceasta pentru că bărbații nu s-au oprit locului, ezitând, decât preț de zece secunde, după care și-au văzut de treabă de unde rămăseseră, îmboldiți de același semn din cap. În cele din urmă, Aiman s-a urnit din loc. Trebuia să le ațină calea și să-i oprească. Nu putea îngădui ca tâlharii aceia să-l jefuiască de ceea ce câștigase și de bunurile sale. Nu putea risca să piardă țesăturile, pe care le cărase cu mare trudă, și nici paralele. Bărbații care scotoceau în jur erau cel puțin la fel de slabi ca el, așa că n-avea de ce să se teamă de ei. L-a cuprins brusc îndârjirea și s-a năpustit în fața lor, numai că mai exista un amănunt pe care nu-l pusese la socoteală: era vorba de bărbatul acela voinic, cu priviri aspre, care trecea drept căpetenia lor.

Aiman a coborât cu picioarele pe pământ odată cu palma grea pe care a încasat-o peste față, iar acum se afla sub amenințarea șisului mănuit de bărbatul cel voinic. A băgat de seamă cât de serioși era bărbații aceia: n-aveau să plece de acolo până când n-aveau să pună mâna pe lucrul la care râvneau. În cele din urmă, bărbatul aflat în partea dreaptă a cortului a ridicat în aer triumfător punga cu bani care-i picase în mână, spunând „uite!”. A râs cu un sentiment amestecat, de ghidușie și mândrie, lăsând să i se vadă dintele stricat din față. Lui Aiman i s-au întunecat privirile. Ce avea să facă acum, avea să le îngăduie să-i ia fără înconjur tot ceea ce dobândise? Da, le-a îngăduit. Tâlharii, care

puseseră mâna pe ceea ce-și doreau, au părăsit cortul. Aiman a tras adânc aer în piept și s-a așezat pe jos. Din fericire, pericolul trecuse, dar nu mai avea nici un sfanț. Țesăturile îi rămăseseră, măcar de ele nu se atinseseră, s-a prefăcut el că se consola.

Dimineața, când s-a trezit Behnaz, abia mije de ziuă. Își făcuse un obicei din a se uita cum răsărea soarele, la vremea zorilor. Se simțea fericită când vedea cum bolta cerului își schimba culoarea în răstimp de câteva minute. Mai întâi, a pornit să se lumineze cerul, după care albastrul întunecat al nopții a prins să lase loc unor nuanțe de albastru deschis. S-a înfiorat, mângâiată de o boare ușoară. Lumina începuse să se strecoare printre nori și, iată, răsărea soarele.

Mai apoi, în vreme ce prindeau a fi instalate tarabele în piață, stătea cu ochii ațintiți către locul în care obișnuia să stea Aiman. În ziua aceea întârziase, cine știe din ce motiv. Simțea că se petrecea ceva straniu. Aiman se apucase să-și așeze taraba, chiar dacă o făcea târziu, însă gesturile sale ciudat de absente nu-i scăpaseră lui Behnaz. Trecuse aproape o săptămână de când tâlharii îl ușuraseră de bani. Abia începuse să se elibereze de urmele șocului pe care-l trăise în noaptea aceea, când se pomenise iar cu bandiții în cortul său. De data aceasta, Aiman era mai calm, doar că mai trăia o dată scena de care avusese parte înainte. „Trebuie să fac ceva”, s-a gândit el, dar până să treacă la fapte bărbații își

sfârșiseră deja treaba, de data aceasta și mai degrabă decât prima oară, și părăsiseră cortul.

Țesăturile pe care le mai avea Aiman începuseră să se împuțineze. Le vânduse pe cele mai multe dintre ele, dar nu mai putea să aducă altele noi pentru că-i fuseseră șterpelite paralele obținute din vânzarea lucrurilor. După noaptea aceea, tâlharii începuseră să se abată mereu pe la el. Aiman nu avea cum să se apare, nu putea să ceară ajutorul nimănui și, pe măsură ce treceau zilele, se simțea tot mai neputincios. Nici măcar nu cuteza să li se împotrivescă acelor oameni, așa că trăia cu spaima în sân. În fiecare zi își spunea „de data asta n-am să-i mai las!”. Numai că tâlharii se arătau din nou, răscoleau pretutindeni și răsturnau toate lucrurile. După ce găseau ce căutau, plecau de îndată. Aiman rămânea un simplu spectator la toate acele întâmplări. Avea parcă senzația că teama îi luase în stăpânire întregul trup. Simțea un nod în gât, i se tăia ăsuflarea și inima se pornea să-i bată mai tare. Privirile i se întunecau, iar din mâinile făcute ghem i se scurgeau picături de sudoare. Era ca și cum nu teama ar fi sălășluit în el, ci el ar fi sălășluit în teamă. Ultimul lucru la care se gândea, în starea aceea de descurajare care-l stăpânea, era Behnaz. Se sfia de ea, se simțea stingherit. Dacă Behnaz ar fi știut că era atât de neputincios, de laș, cine știe dacă n-ar fi cuprins-o mila de el. De o vreme încoace însă totul mergea de minune. Behnaz prinsese să-l bage în seamă. Ba mai mult, în ultima vreme între ei avuseseră loc mici schimburi de replici. Acestea din urmă se legau de piață ori de țesăturile de mătase cu care

faceau negoț, însă pentru Aiman chiar și ele constituiau un semn de bunăvoință. Acum, în loc să se bucure de fericirea pe care i-o procurau ele trăia mereu cu sufletul la gură, întrebându-se când urmau să-l calce din nou tâlharii. Deși se socotise să se lase de negoț și să se întoarcă pe meleagurile natale, nu putea s-o facă din pricina lui Behnaz. Tâlharii îl prădau, iar el stătea cu mâinile în sân și se uita la ei.

Behnaz, care-l vedea pe Aiman topindu-se pe picioare de la o zi la alta, de înspăimântat ce era, n-a mai putut răbda să-l știe așa. Într-un miez de zi când cei din jur își vedeau de ale lor iar taică-său nu se zărea prin preajmă, s-a apropiat de el. S-a îndreptat binișor către taraba lui, sub pretextul că voia să pipăie țesăturile aflate acolo, și s-a proptit lângă ea. Privirile li s-au întâlnit. Behnaz a vorbit despre minunăția țesăturilor, iar Aiman a rămas cu ochii ațintiți asupra minunatei Behnaz. În cele din urmă, Behnaz a intrat în subiect, cu toată îndrăzneala de care era în stare. L-a întrebat ce anume îl preocupa în ultima vreme. Aiman a fost fericit să constate că ea îl lua în seamă, numai că a șovăit să-i vorbească despre necazul abătut asupra sa. Pe de altă parte, ardea de nerăbdare să-i împărtășească celei pe care o îndrăgea atât de mult amărăciunea care-l stăpânea. Nu l-a lăsat inima să i-o tănuiască. Trebuia să-și dezvăluie spaima cuiva, căci începuse să-i vină greu să mai îndure de unul singur acel simțământ. Dacă era să-l împărtășească cuiva, persoana aceea trebuia să fie Behnaz. Aiman a prins să-și depene povestea, iar Behnaz l-a ascultat uimită. Aiman, căruia i se citea spaima în

ochi, n-a vrut să-i vorbească despre palma pe care o încasase și despre momentul în care se pomenise cu șişul bărbaților acelora la nas, ca să nu se simtă umilit. La drept vorbind, se simțea suficient de rușinat în fața ei. După ce a aflat de cele petrecute, Behnaz l-a atins ușor pe umăr, ca și cum și-ar fi oferit sprijinul, după care s-a îndepărtat fără s-o zărească nimeni. Ar fi vrut să-i istorisească cele întâmplate tatălui ei și să-i ceară ajutorul, dar se prea putea ca el să nu fie încântat de faptul că stătuse de vorbă cu Aiman. N-a avut ce să facă. Aiman a prins însă un asemenea curaj după ce a simțit pe umăr atingerea mâinii lui Behnaz, moale ca bumbacul, încât, în cele din urmă, și-a luat inima în dinți și și-a făurit un plan. De îndată ce avea să vândă ultimele mărfuri de care mai dispunea, avea să se aștearnă la drum pentru a târgui mărfuri noi. În felul acesta, tâlharii n-aveau să mai dea de el până la întoarcere și aveau să găsească alți negustori pe care să-i prăduiască în locul său. Nu după multă vreme a trecut la treabă. Și-a pus în pungă ultimele parale obținute din vânzarea țesăturilor, și-a prins punga la brâu, ascunzând-o sub șorțul larg, și a purces la drum. Tocmai ajunsese la ieșirea din oraș când a simțit că era urmărit. A încercat să se gândească că se neliniștea de pomană, numai că sunetele de pași care-l urmau nu păreau să contenească. A întors ușor capul și a căutat să se uite cu coada ochiului peste umăr. Acum era incredințat că-l urmărea cineva. A încercat să se zorească. Pe măsură ce se zorea el însă, se zoreau și cei aflați pe urmele sale. În final, cei aflați în spatele său au fost mai iuți decât el și i-au luat-o înainte. Bărbații care-i

tăiaseră calea erau tot cei pe care-i știa, numai că erau mai mulți ca niciodată. S-a întrebat cum ar fi putut să scape de ei la ceas de noapte, într-un loc pustiu ca-n palmă, dar și-a dat seama că nu-i rămânea nimic de făcut. A încercat să câștige timp, întrebându-i fără rost ce anume voiau de la el. De data aceasta însă n-a reușit să obțină nici un răspuns. Bărbatul care-l pocnise data trecută i-a tras o palmă peste fața lui mică, amărâtă. Palma de data aceasta era mai amarnică decât cea de atunci, așa că Aiman a căzut grămadă la pământ. Bărbatul cu priviri aspre și mână grea a hârâit către el: „Unde sunt banii?” Auzea pentru prima oară vocea acelui bărbat cu mâini crâncene. Le-a plasat tâlharilor o minciună, zicându-le că habar n-avea, deși știa că n-aveau să-l creadă, și chiar în clipa aceea a simțit o lovitură de picior în vintre. Loviturile de picior nu mai conteneau: nici nu încasa bine una că se pomenea cu alta. Bărbatul i-a zis să vorbească, dar Aiman a tăcut. Zăcea pe jos și se uita la oamenii care-i scotoceau prin lucruri, fără să schițeze vreun gest. Căutările lor erau însă zadarnice, căci, într-un fel sau altul, nu găseau nici urmă de parale. De data aceasta, Aiman privea cu inima ușoară o scenă la care se uitase mereu cu inima la gură, cu teamă. Ascunsese banii într-un loc prielnic; în curând aveau să renunțe la scotocit și aveau să plece de acolo. S-a simțit mândru de faptul că pusese la cale un plan atât de inteligent. În ciuda loviturilor de picior pe care le încasa în pânțele, părea liniștit, ba chiar purta un zâmbet pe chip. La întoarcere avea să-i vorbească lui Behnaz, plin de fală, despre cutezanța, despre triumful său. Acum prinsese un asemenea curaj încât ar fi putut

chiar s-o pețească de la tatăl ei. Nu-i mai păsa de urătenia lui. Până la urmă, izbutise să-și facă loc în inima lui Behnaz, iar restul nu mai avea însemnătate. Ultima lovitură primită a fost însă greu de îndurat pentru Aiman. Și-a simțit pieptul gata să se desprindă din loc și i-a venit să verse. Atunci a băgat de seamă că-i țâșnea sânge din gură și l-a cuprins neliniștea. Nu voia să moară după ce trăise atâta spaimă și ajunsese să se apropie atât de mult de curaj. Omul acela era însă hotărât și, câtă vreme nu izbutea să dea de bani, îl lovea îndârjit cu picioarele. Nu mai era un bărbat cu mână grea, ci unul cu șut greu. Aiman s-a întrebat ce se alesese de prețioasele țesături de mătase. Cine știe, poate că nici n-ar fi trebuit să se facă vreodată negustor. Ar fi putut viețui în tihnă și sărăcie alături de familia sa din Iran, și nu să rătăcească pe drumurile acelea care se întindeau din China până-n Occident. A cugetat la familia sa și și-a dat seama cât de dor îi era de ea. Privirile i se întunecau, totul era învăluit acum în ceață. S-a gândit pentru ultima oară la Behnaz. La ochii, la părul și buzele ei... A retrăit clipa în care îl atinsese pe umăr. A mai adăugat o închipuire frumoasă la clipa aceea pe care o retrăia în minte și și-a imaginat-o pe Behnaz sărutându-l. Acum putea să moară... Așa s-a și întâmplat.

ШЕЛКОВЫЙ СТРАХ (XIV век)

Айман из далеких персидских земель приезжает в окрестности Бурсы. Он торговец, а потому всё время в пути. Но это лишь мнимый повод, а на самом деле Айман бежит, прячется от самого себя. Бежит от себя, от своих чувств, а более всего – от своих страхов.

Он родился 35 лет назад в персидской деревушке. Еще до рождения мать решила назвать его Айманом, чтобы лицом он походил на луну – сияющую и прекрасную. Но судьба жестоко пошутила над ней: мальчик не был ни луноликим, ни даже красивым. Напротив, он родился смуглым и хилым. Еще в колыбели он редко плакал, мало ел, мало улыбался. Немного повзрослев, он из подручных вещей устраивал дома базар и играл в торговца. Возможно, еще тогда он решил стать купцом и продавать шелка на рынках от Китая до Европы.

УРОДСТВО

Родившись вслед за двумя сестрами, Айман стал первым и единственным сыном – маминой радостью, папиным храбрецом. Сам Айман о себе думал иначе. Всякий раз видя в зеркале свое худое лицо и вечно опущенные глаза, он становился сам себе чужд и противен. Он всё больше отдалялся от себя, но никто этого не видел. Мамина радость, папин храбрец, себе же незнакомец...

И если бы он один так думал. Одним жарким днем, когда вся Персия изнывала от засухи, соседские мальчишки Аффан и Керами, жившие напротив его ветхого дома, присели у входа в дровяной сарай и затеяли спор, а точнее ссору. Айману тогда было около восьми лет. Самый рослый из мальчиков Керами смеялся над лопоухим Аффаном. Оскорбленный Аффан решил отыграться на Аймане: «У меня всего лишь уши оттопыренные, а у Аймана все уродливое». Возможно в тот день Айман впервые рассмотрел себя, впервые долго стоял перед зеркалом. Отныне он нес в себе все уродство в мире.

Ему уже исполнилось 35 лет. Он был еще не стар, наверняка все так же уродлив, но за внешностью теперь следил. Аккуратно зачесывал волосы, отпустил усы, скрывавшие редкие зубы. Так он выглядел хоть немного лучше.

Айман оставил в Персии родную семью, всегда жившую бедно, и отправился в путь вместе со знаменитыми торговыми караванами Шелкового пути. Дела его пошли

хорошо: торговля шелком на базарах приносила хороший доход. Но поделиться деньгами было не с кем, семья осталась далеко позади. Сам Айман хотел жениться и заботиться о собственной семье. Была и девушка, которая ему приглянулась. Уже давно он мечтал о Бехназ – дочери Аббаса-эфенди, тоже приехавшего из Персии. Но даже заговорить с отцом о своем желании он не решался.

ОТЕЦ И ДОЧЬ

После смерти жены во время родов Аббас-эфенди остался один с маленькой Бехназ и занялся торговлей. Годами дочь странствовала вместе с отцом. С малых лет она сделалась помощницей Аббаса-эфенди, выполняла любое дело. Но теперь, когда Бехназ стала молодой девушкой, отец уже не хотел, чтобы она часто выходила из дома. В последнее время ему особенно не нравились взгляды, которые бросал на Бехназ этот торговец Айман из лавки напротив. Аймана он знал: неплохой человек, всегда оказывал Аббасу-эфенди почтение. Но дочери его он был не достоин. Бехназ была красавицей от природы, как и ее мать. Светлая кожа, не испорченная в частых поездках солнцем, сияющие золотом волосы, темно-карие глаза. Глаза у нее были такие выразительные, что могли говорить, даже когда Бехназ молчала. Отец много лет понимал дочь по глазам, разговаривали они редко. Бехназ считала, что

мать умерла из-за ее рождения. Отец же часто размышлял, какой была бы его жизнь, не будь Бехназ. Глядя на дочь, он всякий раз видел перед собой умершую жену. Аббас-эфенди любил дочь не меньше, но будь у него выбор – жена или Бехназ – он боялся, что предпочел бы жену, и радовался, что ему не пришлось решать. Да и какой выбор? Судьба, не спрашивая, забрала у него молодую жену и оставила с младенцем на руках. Не он так решил, судьба. Но дочь всё же была частичкой его жены, и он не собирался делить свою драгоценность с жалким чахлым торговцем.

БЕХНАЗ

Китайский шелк уже погрузили на верблюдов, чтобы отправить в Европу. Бехназ дотронулась и почувствовала удивительную мягкость. Поразительно, как в Китае от гусениц шелкопрядов получали такие прекрасные ткани. Какая это, должно быть, развитая цивилизация. Она всегда любила и уважала Китай. Если однажды у нее будет постоянный дом, то есть, если отец перестанет возить товары, она хотела бы жить в Китае. А почему бы и нет? Такой развитый край: лучший шелк, фарфор, драгоценные камни, самые разные специи... Ей хотелось быть частью такой богатой культуры. Но в последнее время мысль об этом уже не так ее занимала. Жизнь в дороге перестала казаться Бехназ такой утомительной и невыносимой, как

раньше, напротив, она полюбила ее. А между тем отец стал давать ей меньше поручений. Он надеялся укрыть дочь от чужих глаз, но Бехназ не сидела на месте, бралась за любое дело. Во всем помогала отцу, сновала туда-сюда. Всему этому, конечно, было объяснение: она влюбилась в купца Аймана, который все время торговал напротив их дома. Он сам был в нее влюблен, это было ясно, но, должно быть, боялся признаться. Ну и пусть, Бехназ готова была вечно ждать смуглого купца.

Айман аккуратно снял с прилавка шелка и сложил в мешки. Сегодня он хорошо заработал. Шелк он довозил только до Бурсы, здесь и продавал. Самому доставлять в Европу шелк из Китая было невозможно. Даже на верблюдах путь из одного города в другой занимал несколько дней, а уж о том, чтобы ехать в другие страны, не могло быть и речи. На протяжении Шелкового пути товар переходил из рук в руки. Айман покупал ткани, перепродавал их в Бурсе, и по этой цепочке шелк торговыми путями попадал в Европу. Часть шелка Айман иногда продавал местным жителям. На ночь он останавливался в караван-сараях, а утром снова брался за работу. Когда шелк заканчивался, он отправлялся в путь с караваном за новым товаром. Убрав шелка с прилавка, Айман вошел в свой шатер. Собирая вещи, он думал о

Бехназ, о ее густых волнистых волосах, выбивающихся из-под платка, о карих миндалевидных глазах, о розовых щеках... При каждом взгляде на нее он понимал, насколько она недосыгаема. Ведь Бехназ не захочет даже посмотреть на него, не то что выйти замуж. Его раздумья вдруг прервал шум снаружи. Не успел он посмотреть, что происходит, как в шатре оказались трое мужчин: один впереди и два за его спиной. Айман понял, что дело плохо, взгляды незнакомцев не сулили ничего хорошего. Он испугался. Это чувство ему было знакомо, он всегда испытывал страх, когда оказывался беспомощным. Словно попав в капкан, он поник и ждал, что будет дальше. Мужчины быстро дали понять, что им было нужно: здоровенный главарь, оторвав злой взгляд от Аймана, повернулся к подельникам и кивнул. Те принялись обыскивать вещи. Они будто не знали, что точно ищут, – повертев в руках каждую вещь, отбрасывали ее прочь. Айман не выдержал: «Довольно», – простонал он. Подожди он еще немного, все его вещи разломали бы, пострадал бы и гораздо более ценный шелк. Однако его слабое «довольно» мало помогло: мужчины застыли на пару мгновений, но по знаку главаря продолжили свое дело. Наконец Айман пошевелился: надо было им помешать. Он не мог допустить, чтобы эти разбойники разграбили его товар и имущество, не мог позволить себе лишиться денег и тканей, привезенных с таким трудом. Рыскающие в вещах мужчины выглядели такими же слабыми, как он,

бояться было нечего. Вдруг он разозлился и бросился на них, но забыл, что главарем был суровый верзила. От удара по лицу Айман опомнился, к лицу его приставили нож. Он понял: грабители настроены серьезно, они не уйдут отсюда, не получив своего. Наконец подельник, стоявший справа, победоносно поднял в руке маленький кошелек: «Нашел!» Главарь от удовольствия грубо рассмеялся, показав гнилые зубы. У Аймана потемнело в глазах. Что делать? Неужели он позволит им у себя на глазах забрать нажитое? Он позволил. Разбойники, захватив добычу, покинули шатер. Айман вздохнул и опустил на землю. Опасность миновала, но у него не осталось денег. «По крайней мере шелк не тронули», – попробовал утешить он себя.

Бехназ проснулась на заре. Она привыкла наблюдать, как занимается день. Ей доставляло радость смотреть, как небо за минуты меняет цвет. Сначала начинало светлеть, затем ночной темно-синий цвет сменялся бледно-голубым. Тогда же она вздрагивала от легкого ветерка. Через облака просачивался свет, и вот всходило солнце.

На рынке подготавливали прилавки, а Бехназ наблюдала за Айманом. Сегодня он почему-то опоздал. Она почувствовала, что что-то не так. Пусть и поздно, Айман начал раскладывать товары, но от Бехназ не ускользнула

странная рассеянность в его движениях. С того дня, как у Аймана украли деньги, прошла почти неделя. Он только начал приходить в себя от потрясения, как разбойники снова ворвались в шатер. На этот раз Айман был спокойнее. Он всего лишь переживал пройденное. «Надо что-то предпринять», - подумал он, но теперь грабители закончили быстрее и снова скрылись.

Товар у Аймана стал подходить к концу. Большинство тканей он продавал, но так как заработанные деньги тут же забирали, он не мог приобрести новые шелка. После той ночи разбойники начали приходить постоянно. Айман не мог постоять за себя, попросить о помощи и день ото дня чувствовал себя все более жалким. Он даже не решался сопротивляться, жил в страхе. Каждый день он говорил себе: «Сегодня я им не поддамся», - но грабители приходили и рыскали в его вещах, разбрасывая все вокруг. Найдя то, что искали, они тут же уходили. Айману оставалось лишь наблюдать. Страх как будто охватывал все его тело: в горле стоял ком, дыхание спирало, сердце бешено стучало. В глазах мутилось, а по сжатым кулакам тек пот. словно страх был не внутри него, а он сам жил внутри страха. Среди этого смятения он не мог думать о Бехназ. Ему было очень стыдно перед ней. Знай она, какой он жалкий трус, как бы она его пожалела. А между тем в последнее время все было так хорошо: Бехназ стала его замечать. Им даже удалось немного поговорить несколько раз. Все разговоры были о

рынке или о шелке, которым он торговал. Но даже это было для Аймана подарком. Теперь вместо того, чтобы радоваться, у него душа уходила в пятки в ожидании грабителей. Он думал бросить торговлю и вернуться в родные края, но не мог этого сделать из-за Бехназ. Разбойники грабили, он смотрел.

Наблюдая, как Айман от страха тает на глазах, Бехназ не выдержала. В момент, когда люди вокруг были заняты своими делами, а отца рядом не было, она подошла к Айману. Приблизившись к прилавку, как будто хочет потрогать ткань, она встретила с ним взглядом. Бехназ похвалила красоту шелка, Айман не мог оторвать взгляд от ее красоты. И тут Бехназ набралась храбрости и перешла к делу. Она спросила, что так заботит его в последнее время. Айман обрадовался, что Бехназ заметила, но не решался рассказать о своей беде. В то же самое время, ему не терпелось излить душу любимому человеку. Он не мог скрывать страх, ему нужно было с кем-то поделиться своим чувством, потому что в одиночку оно начало его тяготить. Если он и мог кому-то поведать, то это должна была быть Бехназ. Он начал рассказывать, а пораженная Бехназ слушала. Айман, в глазах которого читался страх, промолчал о том, как его ударили по лицу и угрожали ножом. Он не хотел совсем упасть в глазах Бехназ, ему и так хватало унижения перед ней. Выслушав Аймана, Бехназ, желая подбодрить, дотронулась до его плеча и удалилась, никем

не замеченная. Ей хотелось помочь Айману, рассказать все отцу, но Аббасу-эфенди могло не понравиться, что она разговаривала с торговцем. Она ничего не смогла сделать, но прикосновение ее нежной руки придало Айману столько смелости, что он наконец решился и придумал план. Как только он продаст последний товар, он отправится в путь за новым. До его возвращения разбойники, не найдя его, примутся грабить других купцов. Вскоре он принялся за дело. Деньги за проданные ткани он положил в кошелек, а кошелек спрятал в широком кушаке. У городских ворот Айман понял, что его преследуют. Он попытался себя убедить, что волнуется напрасно, но голоса за его спиной не утихали. Он слегка повернул голову и краем глаза посмотрел назад. Теперь он был уверен, что за ним идут. Он прибавил шаг, но преследователи тоже пошли быстрее. Наконец, они догнали его и преградили путь. Это были те же разбойники, но теперь их было больше. Айман подумал, как ему спастись посреди ночи в этом безлюдном месте, но понял, что выхода у него нет. Он попытался выиграть время: «Чего вы хотите?», - задал он бессмысленный вопрос. Но это не помогло. Тот же грабитель ударил его по лицу, на этот раз сильнее, так что маленький Айман рухнул на землю. «Где деньги?», - прохрипел разбойник с жестокими глазами и тяжелой рукой. Айман впервые услышал голос силача. «Не знаю», - солгал он, понимая, что ему не поверят, и в тот же момент его пнули прямо в живот. Удары сыпались один за

другим, разбойник требовал ответа, Айман молчал. Лежа на земле, он смотрел, как грабители обыскивают его вещи. Но всё впустую, деньги были не там. Раньше он всегда наблюдал, умирая от страха, а теперь был спокоен. Он спрятал деньги надежно, скоро грабители откажутся от поисков и уйдут. Его разбирала гордость за свой хитроумный план. Несмотря на пинки в живот, он выглядел безмятежно, даже улыбался. Вернувшись, он расскажет Бехназ о своей смелости, о своей победе. Он так расхрабрился, что готов был просить руки Бехназ у ее отца. О своем уродстве он уже не думал. Ведь он сумел завоевать сердце Бехназ, а остальное было уже не важно. Но последний удар был очень уж сильным. Ему казалось, что грудь сейчас разорвет, подступила тошнота. Тогда он заметил, что изо рта у него идет кровь, и его охватила тревога. После стольких страхов он почти обрел храбрость и не хотел умирать. Но грабитель не сдавался и продолжал бить, пока не найдутся деньги. Главарь с тяжелой рукой теперь бил ногами не менее сильно. До чего довел его драгоценный шелк, подумал Айман. Кто знает, может, не стоило ему становиться купцом. Не на дорогах от Китая до Запада, а в Персии жил бы он бедно и спокойно. Он вспомнил семью и понял, как сильно по ним скучает. В глазах потемнело и поплыло. В последний раз он подумал о Бехназ, ее глазах, волосах, губах, снова почувствовал ее прикосновение на своем плече. К воспоминанию примешалась мечта, и он представил, как целует Бехназ. Вот теперь он мог умереть... Так и произошло

SELECTION

Nguyen Thuy Quynh

Children of The Village

NHỮNG ĐỨA CON CỦA LÀNG

ةيرقلا دالوا

村庄的儿女

CHILDREN OF THE VILLAGE

LES ENFANTS DU VILLAGE

Die Dorfkinder

I FIGLI DEL VILLAGGIO

村の子供たち

СЕЛЬСКИЕ ДЕТИ

Los hijos de la aldea

ҚАБИЛА БОШЛИҒИ

NHỮNG ĐƯA CON CỦA LÀNG

Làng Phì Mao mấy ngày này nhộn nhịp hẳn, đi đến đâu cũng nghe thấy tiếng người ta cười nói hò nhau ra bờ sông Quao. Một mùa lấy đất nữa lại tới.

Mỗi mùa lấy đất chỉ diễn ra khoảng nửa tháng trong năm, ngay sau khi con sông Quao quanh năm khô cạn đột nhiên hóa dữ tợn khi lũ ập tới, mang theo hàng ngàn lớp phù sa bồi đắp cho vùng đất bị mẹ thiên nhiên ghẻ lạnh này. Ở cái vùng đất nắng, gió là đặc sản thì người dân làng Phì Mao chỉ còn biết sống bám víu vào nghề làm gốm. Cái nghề ấy theo họ từ bao giờ? Ngay từ khi quốc gia Champa này được thành lập chăng? Chính họ cũng không rõ, chỉ biết là đã lâu lắm rồi. Trẻ con trong làng ngay từ khi sinh ra đã nhìn ông bà, cha mẹ của mình tay chân lấm lem đất nặn gốm mỗi ngày. Cái mùi đất sét ẩm nồng bám vào người làng không dứt. Tre già măng mọc, cuộc đời họ cứ thế nối tiếp nhau xoay vần bên gốm.

Một buổi trưa hè oi ả, mặt trời hào phóng thả nắng vương vãi khắp nơi. Cái nóng bốc lên hầm hập khiến chẳng ai buồn ra đường. Dưới gốc cây bàng già trong sân của ngôi nhà khuất sau mấy rặng trúc, Sa đang loay hoay trộn đều đất với cát, thỉnh

thoảng lại đưa tay quẹt vội giọt mồ hôi trên má khiến mặt cậu nhợt nhạt đầy vết đen sì. Giữa không gian oi nồng ngai ngái mùi đất sét ẩm, đôi tay cậu thoăn thoắt trộn, đôi mắt thỉnh thoảng lại len lén nhìn theo người mẹ đang nặn gốm bên cạnh.

Mẹ Sa là người làm gốm khéo nhất làng. Các ngón tay gầy mảnh khéo léo của mẹ miết cục đất thành vòng, xếp chồng lên nhau đặt lên trụ. Một tay áp giữ phía trong, một tay miết phía ngoài, cả thân hình mẹ uyển chuyển kết hợp cùng chân bước giạt lùi quanh bệ đỡ. Một vòng, hai vòng, ba vòng, chiếc bình gốm thân tròn lúm dấn tượng hình dưới bàn tay mẹ. Nhìn mẹ xoay tròn bên trụ gốm, Sa tưởng như mẹ đang nhảy múa theo một điệu nhạc bí mật nào đó. “Mẹ ơi sao nặn gốm phải đi giạt lùi thế này?”. “Không đi giạt lùi thì không phải gốm làng mình” – mẹ ân cần giải thích. “Đi giạt lùi, con mắt quan sát sẽ tốt hơn, bao quát hơn”. Điệu nhảy ngừng lại, mẹ cúi xuống nhặt lên một cành cây mảnh và bắt đầu tỉ mỉ vẽ. Dần dà, vài sợi dây lá đã vắn vít quanh thân bình, đầu cành còn có cả một bông hoa bung nở. Rồi mẹ dùng sợi chỉ mảnh, lia dứt khoát xuống để bình, khéo léo tách nó ra khỏi trụ kê. Sa giúp mẹ mang chiếc bình mới làm sang chái nhà để phơi cho khô. Cậu nhẹ nhàng đặt nó xuống khoảng sân đầy nắng, giữa muôn vàn cái bình mẹ nặn từ trước. Chỉ cần nung nữa là công đoạn làm gốm sẽ hoàn tất.

- Hai mẹ con đang làm gì đấy? – Một giọng nói khàn đục chọt cất lên.

Mẹ chưa kịp định thần lại thì đã thấy Sa vừa chạy như bay về phía cổng vừa reo ầm lên:

- A ông Thang, ông Thang về!

Hai bàn tay vẫn còn lấm lem đất của Sa vòng siết quanh cổ, ông Thang bế bổng cậu bé lên, đôi chân tròn nhỏ của cậu quắp ngang bụng ông. Đôi bạn một già một trẻ ôm chặt nhau cho bỏ mấy ngày tháng xa cách.

Nhà ông Thang và nhà Sa chỉ cách nhau vón vện một bờ xương rồng. Trước đây ông cùng vợ có một cuộc sống bình yên như mọi gia đình khác trong làng. Nhưng rồi trong một đợt lũ, sông Quao đã vô tình cướp đi người mà ông yêu thương nhất. Xác vợ ông được người ta tìm thấy trong bụi cây gần lưu vực con sông đổ ra biển. Không chịu nổi điều đó, ông bỏ làng ra đi cùng với các thương lái ngoại quốc và chỉ quay về giỗ vợ vào mùa lấy đất. Có thể nói ông là người đầu tiên đi khỏi làng.

Phía Đông ngôi làng, cách nhà Sa đầu tầm nửa ngày đường được bao bọc bởi một bãi biển rộng lớn. Nhưng người làng chẳng mặn mà gì với biển như sông Quao. Khi mùa lấy đất đã qua đi, khi công việc chỉ còn quần quanh nặn gốm, nung gốm, người ta mới bắt đầu tìm đến biển. Thuyền thúng cùng mái chèo sau bao ngày nằm buồn hiu lại được ra khơi. Chuyến hải trình ngắn ngủi trong ngày nên lượng cá bắt được chỉ đủ ăn, thỉnh thoảng đúng mùa cá về có dư dả đôi chút thì họ mang ra chợ để đổi lấy những thực phẩm khác. Biển đáng lẽ sẽ mãi lặng lẽ trong cuộc sống người làng Phì Mao như thế nếu chiếc thuyền lạ ấy không xuất hiện.

Chiếc thuyền ấy chẳng hề giống thuyền thúng của làng chút nào, nó to và dài bằng cả gian nhà, trên thân là hai cột buồm cao

sừng sững kéo căng đón gió. Thuyền cập bến, một đoàn khách lạ mặt đổ xuống, gương mặt vương đầy nét mệt mỏi sau chuyến đi dài ngày. Người làng vốn hiền lành thấy đoàn khách lạ chẳng có ý đồ xấu nên niềm nở đón tiếp. Đó là đoàn thương nhân đến từ phương Bắc, trên đường đi lấy hàng tinh cò thấy vùng đất lạ, lương thực và nước sạch gần cận kiệt nên ghé vào xem. Họ tỏ ra rất hiếu kì với cách làm gốm kì lạ của làng, bảo chẳng có thứ gốm nào lại chắc chắn như vậy. Rồi họ mua vài chiếc bình gốm mang đi. Nghe đầu bán được lắm. Dần dà ngày một nhiều các thuyền buôn cập cảng. Không chỉ là thuyền buôn của người phương Bắc, thuyền buôn của các xứ Ả Rập, Ba Tư cũng ghé ngang đây.

Cảng biển càng tấp nập bởi các tàu thuyền, lượng gốm bán ra càng nhiều. Giá của các thương lái trả tất nhiên cũng cao hơn hẳn giá của người làng bên. Các con thuyền đồng thời cũng xuất hiện cùng những món hàng quý giá khác. Lần đầu tiên người làng chạm tay vào thứ lụa mềm mượt của Trung Hoa, nhìn thấy các viên đá quý lấp lánh đủ màu sắc, và cả loại gốm phủ men bắt mắt. Có thể nói những con thuyền buôn ấy đã thay đổi hoàn toàn diện mạo của ngôi làng. Không chỉ mang lại nguồn thu nhập lớn cho người dân, mà nó còn phần nào mở ra cho họ thấy thế giới ngoài kia rộng lớn nhường nào, phong phú và thú vị ra sao.

Những câu chuyện ấy Sa hầu hết nghe kể từ ông Thang. Ông Thang về, những câu chuyện mới sẽ về cùng ông. Sa có thể ngồi trong lòng ông nghe ông rủ rỉ cả ngày mà không chán. Ông sẽ kể cho Sa nghe về những vùng đất có đủ bốn mùa, có mùa lạnh, mùa nóng, mùa mát mẻ, mùa cây cối đâm chồi nảy lộc, mùa phủ tuyết

trắng xóa. Sa thấy lạ lẫm lắm, vì ngôi làng này quanh năm chỉ có nắng, đất đai khô cằn làm bạn được với xương rồng. Những nơi mà ông đi qua không hẳn luôn tươi đẹp. Có những vùng đất mà sa mạc trải dài, vách núi dựng đứng cheo leo. Có vùng đất hoang tàn đổ nát vì bệnh dịch hạch hoành hành. Sinh ra từ làng, nên dù có đi xa đến đâu thì cái mùi đất sét nồng ngai ngái vẫn cứ vương vấn theo ông, nhắc nhở ông phải đem gổm làng mình đi thật xa. Thứ gổm tinh túy, chịu thương chịu khó ấy xứng đáng được biết đến nhiều hơn nữa. Nhưng trong mắt cậu bé Sa lúc ấy những chuyến hải trình dài xung quanh chỉ toàn màu xanh của trời và nước mới là thứ hấp dẫn hơn cả.

- Ông ơi, nếu xung quanh chỉ toàn là nước thì làm sao ông biết phải đi về hướng nào?

Ông Thang lấy từ trong túi ra sợi dây chuyền có mặt là hình một cái hộp nhỏ hình tròn, vừa trông nó vào cổ Sa ông vừa bảo:

- Đây là cái la bàn – một phát minh của người Trung Hoa. Cháu thấy cây kim này chứ? Nó luôn chỉ về phương Bắc, chỉ cần giữ nó cháu sẽ chẳng bao giờ bị lạc. Tặng cháu đấy, giữ thật kĩ nhé.

- Tuyệt quá ông nhỉ! Cháu cảm ơn ông ạ!

- Ừ! Nhưng trái tim con người cũng là một chiếc la bàn đấy. Nếu có một lúc nào đó cháu lạc lối, hãy đặt tay lên trái tim mình. Lắng nghe thật kĩ và nó sẽ chỉ đường cho cháu.

Chuyến về thăm làng ngắn ngủi kết thúc, đoàn thuyền nhỏ neo, ông Thang ra đi, cậu bé Sa lại đếm từng ngày đến mùa lấy đất năm sau.

Nhưng một mùa, hai mùa, ba mùa, nhiều mùa lấy đất trôi qua, Sa đợi mãi không thấy ông về, chẳng ai thấy ông Thang về nữa. Một đoàn lái buôn khác lại cập cảng, họ kể thuyền ông đụng độ với cướp biển. Bọn chúng quá dữ tợn, chẳng có thuyền viên nào còn sống sau cuộc chiến. Xác của họ bị ném xuống biển sâu. Ông Thang mãi mãi chẳng quay về được nữa.

Một buổi trưa hè oi ả, cái nóng bốc lên hầm hập, quen thuộc như bao buổi trưa khác ở ngôi làng này. Dưới gốc bàng già của ngôi nhà khuất sau mấy rặng trúc, Sa – bây giờ đã ra dáng một chàng thanh niên trưởng thành – đang xếp binh gổm vào mấy chiếc sọt đan, cậu còn cẩn thận dùng rơm lên lại cho chặt. Xong xuôi hết, Sa vào nhà chào từ biệt mẹ, rồi một bên gánh sọt gổm, một bên là túi quần áo nhỏ, cậu đi về phía biển nơi mấy chiếc thuyền buôn đang đợi sẵn.

Thuyền nhỏ neo, bất chợt Sa đặt tay lên ngực trái, nơi trái tim cậu vẫn đang đập từng nhịp.

Thình thịch...Thình thịch...

Sa nhắm mắt lại, mùi đất nồng ngai ngái vẫn quấn quanh. Nhưng cậu còn nghe đâu đó thứ mùi mặn mòi của biển nữa.

قيرقلا دالو

مك م نوب ي و نوک مکي ياسلا اممس امك ناکملا يا نلا بهاد و موپلا اذه آيچ
 رثکا "وام ياف" قيرق نلا
 برخا قرم ضرا لا نخال رخا سوم يتاي .واو رن نلا ض بلا
 يرم د نلا قسمسلا رام ناب الم واو رن و وري م ر مد بمهن يلاوح ضرا لا نخال
 مسوم مك كرقرمسي
 و قسمسلا ضرا لا ياف .مالا بيطلا نم ما ضرا لا يطلتا تاقبط نم الا لا مم ي
 وه و نامكي فلا يتاي ام سب عاجف
 هذه سيممسات دسم ؟ هو بتا مم لا اذه برم .قف را فلام طممسمرا نوممشي
 ي "وام ياف" قيرق ياف نوپورق و اياممصا حير لا
 م قاو يا او مميمم دالولا دسم قيرقلا ياف و امفطالا . يوط امروق نامك امنا
 نوپري قف نوپري ال نلا ؟ اميماممممشتت تمكامم
 نارزيخ ربي .بقوري ال نيپورقل لبمشر لا بطر لا نيطلا ة نار نلا .موي مك را
 فال بمضرا لام قرنق دءامالو هذا مال
 را فلا ووح ض بلا ك بم تايج بترت و نارزي لا بارم بمسيف

يري حا ال قطناقلا قرار لا م جت .ناكم مك ياف قرا اسر ملا ي مميممسا
 سميمممشلا ءاوممممضا و راح بيميمممص ر ظ
 اقرب حسمي انايحا و وامرلام قمرر لا ا ي "اس" و نارزي لا راجدا باخ نيپلا
 قحاس ياف قمي قلا قرجشلا ت ت .جور لا
 آي اي ي و بطر لا نيطلا ة نار و قرا لا اممممكقلا ياف .ءادوممممس تام م ة طام
 ا موم جي اذه و ه يم هدوخ باب
 ناياحلا ضم ياف ابناجم را فلا عسيت يرلا مالا نلا اقر رسم اسيب رطسي و
 قبرسم

و قرناد ياف نيطلا ةارك قفنا لاو ققيقر لا مالا عاممممصا مك مممشت .قيرقلا ياف
 قرا م رثكالا از لا يه "اممس" ما
 نلا م قلا تاوطخ عم نرم مالا ممسم مك و جرا لا مك مممشت ة حاوي و مخا لا
 زجرت ة حاوي .ة مبالا كوف قمممس كم
 ه امممشنا ت يرناد ا اكممم عم قسيطلا قيرزم نلا و تارود ث و و ناترودو و ة
 حاو قرو د .واشمرا ة باق ووح ءارولا
 طنا بجي اذمل و ما اي .قيرممس نقيممسومل اقفو صقرت تنناك انا قرباف
 واشمرا ة باق ووح روت مالا رطسي .مالا ي ت
 برمك تحرممشت - "صا لا اسيريق را ف سيف ءارولا نلا قبهاد ال" ؟"را
 فلا نيطة ااك ممم ام سب انكه ءارولا نلا قبهاد
 سرام ا بتوي ت اب رف قرا لا مالا يس ست و صقرا بقوت . "الومد رثكاو
 ممكفا رظن نوكميس ءارولا نلا باهذلا"
 م رممممست .راهدا قره اممممكيا ال اور فلا يار و قرجلا مميممسم ووح

بركذل قف دابو بناماً راجت عم قيرقلا
قيرقلا رداقي

بج ي ل نوپورقلا نكل ريبك طامشم قطام ابيرقت قيرطلا موي بمهن
"امس" تيم نب ا ي م قيرقلا كرمم
نأ ياسلا أ بف را فلا كرح و قف را فلا ووح مم لا نوكي ام سب و ضرأ لا نخل
سوم رمي ام سب واورن مثم ر بلا

شماً توص جرخ - ؟ن فت اذام -

خرهيو بابلا بلّ "اس" ضكريف مالا مباقرت ل

!ءام "غنا" يسلا و "غنا" يسلاو -

وواسرل يممممهملا يفكييف را سلا و خ قريممممق ءاخر ر بلا بلّ دوت
تسيزح مايا م ا جم عم براقلا ر بلا نوركفي
أنداه ر بلا نوكممس رخآلا ما طلا ماقمل كوممسا نوباجي هُ ياق رتكا ي ل
اممسألا ممسوم يف انّ ايحاً و قف ما طلا
بيرقلا براقلا ر ظي ل اذا ائناد "وام ياف" قيرق ءايح يف

ووح قريقهلا قري رسما ايافس تيكرو بيهلا "غنا" يسلا قرلا و اريقر ووح
ضرأ ءنياملا "اس" ي تناك
قماسلا يف رابهلا رابا ءفاسم بومس سيل امس و اريم مايا ءل ض بلا ام مك م
رقمص و ربك ناقنا ي ناقي مص اسطم
اب ي يذلا ص شلا واورن نخل و ناكيفلا يف نكلو قيرقلا يف برخأ ءاناب ياك
قنداه ءايح ناشي ي ارمو و وه ناك
رداقف ا ام ت عيطرسي ال ر بلا بلّ ر سلا ضوح نم برقلام تاريخشلا يف
ارمو ءثم باب روث لا ت هريا نم رتكا
ص مممم ووا ناك انا ووقلا نكمملا نم ضرأ لا نخل ممسوم يف امو ءافو

نخلأ ءقهاممشلا ارممشلا امه امممسم باب و تيبلا مك امك ميوطو ريبك اناو
قيرقلا بكرم مثم سيل براقلا اذه
ءمبومجم نويفطل نوپورق بار ءمايوط ءماحر م م امب رم مو و بميرقلا ءمبومجم
تملزنو برامق طوبه . اميرلا
نخلأ قيرطلا باب واممممشلا نم راجرلا ءبومجم به هذه ءفايمممكلا مركم
نوبحريف ءنيممممس تاين ا ي ل تمممسيل بيرقلا
عصص قيفيك ووح ا م نوپلوكف نا قرايزف دافرسا نم برقلام ءاملاو ءاذقلا و

راجمداً ممسوم ورتاف درام ممسوم و راح

اسه. ءايم امئاد تمسيل ام رمي يرلا نكامالا. رابممهلا عم ءاحاقلا ضرألاو

ئمسممشمملا ضرألا قف قسممسل را م باب

قيرقلا نم لو. يام لا نوباطلام ء ربملا ضرألا نم ضاقئاً اسه. تار م سمل عقترو و

ءار مممممهلا ام م مرمت قطامسم

اذه ق رممممسي. ا ي م اريرق را ف باجل هر كذي و بطرلا نيظلا ء نار ا

بريف نامكملا يا بلا امي م بمهزاء ءومممممس طملنمل

ءاملو ءاممسل كر ا ووح ءايوطلات حرلا تناك "امس" نويب يف نكلو. رثكا

ار ي نا داجلا مم لاو رهوجلا را فلا

. قئمذام رثكالا يه

؟ بهذت نيا ارت بيكف قف ءاملا يلوح تسك اذ ا و م اي -

"امس" قسب يف امضو ري رمسم ريقممص كو سممهل قروممص امو

يرلا قد قلا بويم نم "غنا" يممسل نحا

واقف:

نلو ام تظفرحاف و امممممشلا بلا امئاد ريممشت ؟ قزمءا هذه برت مه

. يسيمممص الررخا - ءاممصوبلا يه هذه -

. قيص ام ظافرحالا بمري و طلي ها. ا ما عيكت

. ركدا ! عئار اذه -

ايم عمرمسا. طباق باب ي عمكف يقيرطت قف ام تقو يف اذ ا. امك يا ءامصوم

بيرقلا ضرألا باب اروثب عنامكمبلا

ت ممس و قيفز لا تاير هزملا ضم ءارمشم اوماق. اذكه كامد را فلا يا موي ال

نا ووق و قيرقلا نم قبيرا را فلا

و و امممممشلا يف قيراجرلا نفمممممسل قف سيل. ءاسيملا بلا قيراجرلا

نفمممممسل نم يزملو يزمل ايجيرت. ام ريثكلا عيبب نا

. ربب اكيا يتأت يرافو و قيمر لا نا ابلا يف قيراجرلا نفسلا

قرواجملا قيرقلا رممممس نم بابا عبطلام راجرلا رممممس. قبابملا را فلا د

ب دا و براوقلام ءلوقمممشم ءاسيملا

يرير لا رير لا نوپورقلا سمل و قزم ووال. برخالا قسيمثلا عناممممبلا عم بسم

بلا اسم براوقلا ر ظلت امك. اممممكيا

نفمممسل هذه نا ووقلا نكملا نم. ني لا اسيملا را فلا اونا و ناولالام قنيام قيرم

قميركلا راجحالا بار و نيممهلا يف

قحورقم اممممكيا نا مم و بممممس ف ياسال مخ ال اميظب ار ممممهم

رفوت ال ي ف. امامت قيرقلا ر ظم ترياق قيراجرلا

. يسقلا و ريبكلا لا لا ءي رل ماما

يف ساجي نا نكمي "اس". ءي جلا صهقلا ايل يتارسف "غنا" يس داب. "غنا

" نم صهقلا طات "اس" عممس

مسموم و درم مسموم موي و ومهف ء مرأ ا ل يرلا ضرألا نب "امس" رب يمس

ناك. ءامم نود موپلا و اوط عممسيو اباق

قيرقلا هذه نال ام ببرا وه "اممس". تطا جوائلا مسمومو و باربلا تبست

اجمضان امامد نوکي نالا - "امس" نارزي لا

نم قريقمممصص قموک ابناوم حا و تاير هزم قماممصص ابناوم حا ات لاو قري

رل تييلا يف "اممصص" بهذي وي رنا قياس م

رطرست قيراجرلا نفسلا تناك ليح ر بلا بلا بهذ و سم ملا

قکبن مک اباق برض ليح رسيالا هر ص ناب ه ي "اس" عضو قجف نيفسلا

تاجر

...طي غسي...طي غسي

اکیا قلاملا ر بلا ق نار عمس اسکلو الوح وازت ال ضرالا ق نارو و ايسيب

"اس" ققا

يه نامسنة باق نکل ! ن -

قيرطلا طل ر ظلت اوسو

بلا موي مک بس ي "امس" ييمص و اي م "غنا" يمسلا بهذ و قسيقمسلا تاجر

و قيرقلا بلا قريمهق قاجر ت رنا

مبقملا ما لا يف ضرالا دخال سوم

بلا راطرنالا "امس" و ضرالا دخال ممصوم نم ي لا ترم و ممساوم ق و

نيمممصوم و حاو ممصوم يف نکلو

امراق نبا اولاقو ءاسيملا بلا برخا راجرلا قبومجم مممصوو برخا قرم "غنا"

يمممصلا قنوب بار حا ال و هاري ال مالا

نکمي ال "غنا" يسلا ر بلا کامبا يف تئم تيقلو بر لا نم اوجن قاطيا و ام

قمسرمده قسمصارقلام م طمصا

اما دوي نا

راجدا باخ تييلا يف قمي قلا قرجشلا ت قيرقلا هذه يف رخا ر ظ مئم قطناقلا

قزار لاو راح بيص ر ظ

اه ي مشرل شقلا م رممسي امکو و ممصلا ص م يف قسيطلا تاير هزم عممکي -

村庄的儿女

这些日肥茅村庄格外热闹，处处都可以听到嬉笑声相约前往郭傲河。取土的时节又来了。

一年中取土季在半个月左右，是在全年干枯的郭傲河突然迎来自然母亲赠与汹涌的洪水之时，它会来上千层淤泥孕育这片土地。在炎热的地区，风就是特产也因如此肥茅村庄的人就知道因地制宜地做起了陶器业。那这传统的手工艺自何时而起？难道是自占婆国成立之日？这可能连他们自己也不清楚，但却有了悠久的历史。这里的小孩子从小就天天可以见到看到家里父母、祖父母那满是陶泥的手和脚。附着在村庄里人身上潮湿又厚重的黏土味也未曾消失。花开花落，岁月轮回，他们制陶的生活周而复始地继承着、轮回着.....

一个闷热的夏日午后，太阳豪迈地广布着热量。在燥热下，没有谁愿意外出。在隐藏在山脊后面的房子的老榄仁树根下，阿沙正忙着混合沙子和黏土，时不时快速蹭掉脸颊上点点汗珠，他的脸上也多了些脏脏的污迹。在这炎热呛鼻满是泥土湿气的空气中，他那一双手灵活地混合着沙土，一对眼偶尔偷偷瞄向一旁正捏着

陶泥的母亲。

阿沙的妈妈是全村庄手艺最好的塑陶人。沙妈妈瘦而有力的手指精巧地一圈圈涂抹着缝隙，重叠几层成柱。一只手压着里面，另一只涂抹着外层，她曼妙的身形和她在倚墩边前后移动的脚步完美结合。一圈，两圈，三圈，在沙妈妈的手下，圆润的陶罐渐渐成型。看到在陶罐边旋转的母亲，阿沙甚至以为母亲好像跟着什么神秘的音乐起舞。他问道“妈妈为什么塑陶要这样前后的舞动？”“没有这样的动作称不上是咱村庄的陶艺。”妈妈和蔼地回答，“只有这样前后动，你才能更好的观察，才能统揽全局。”母亲停止了舞动，垂下身子拾起一只坚硬的树枝，拿它的顶端描画。渐渐，几丝咸水草已然环绕在陶罐身上，枝头还有一朵绽放的花朵。之后，沙妈妈用丝条画出花瓣，去掉瓶底，娴熟地把它从底座上拿起。阿沙帮着妈妈把刚做好的陶罐拿去烘干，他轻轻把它放在院子里母亲之前做好的那众多陶罐之中曝晒。只需要再煅烧，做陶的工艺就算是完成了。

- “母子俩在做什么呢？”突然传来一浑厚沙哑的声音。

- 母亲还没来得及定住身体，就看到阿沙飞一般欢呼着跑向大门：

- “汤爷爷，汤爷爷回来了！”

阿沙把两只沾满泥土灰尘的手抹在脖子上，汤爷爷把他抱起来，他那对圆润的小脚搂住爷爷的肚子。一老一小这对朋友紧紧抱在一起，这是几月未见的思念。

汤爷爷家和阿沙家只有一段距离。 之前,他和他的妻子和村庄里的其他家庭一样有着平静的生活。 但是在一次洪水中,郭傲河意外夺走了他最爱的人。他的妻子的尸体在河流盆地附近的灌木丛中被发现。由于无法忍受这般痛苦,他和几个外国商人离开了村庄,只有在收获季节才再回来祭奠妻子。可以说他是第一个离开村庄的人。

村子的东边,有一个距离阿沙家半天路程,被大海滩环绕地方。但是村民们并没有那样喜欢。只有当取土的季节过去了,当工作仅剩塑陶,烧陶时,人们才开始去到海边。在不知多久的沉闷过后,竹船和船桨得以回归大海。白天短暂的出海捕来的鱼只够自己吃,有时候恰逢鱼季可以捕到充足的鱼,他们就带到市场上换一些其他食物。如果奇怪的船不出现,在肥茅村的生活里这片海也将永远沉闷。

那艘船和村里传统的船完全不同,它又大又长堪比是一整件房,身上有两条高高的风帆向风中延伸。船到岸,一个代表团走下来,满是奇怪垂着脸的客人,长途旅行后他们的脸上显露疲惫。淳朴的村民看到代表团并没有恶意,所以就热情的迎接。那是从北方来的商人团在途中交换商品,偶然间看到这稀奇的土地,再加上他们粮食和干净的水将耗尽就靠近看看。他们很好奇村里陶器是怎么制作的,说从未见过这么坚固的陶罐。然后他们就买了一些陶罐回去。逐渐越来越多的商船到港口,不仅是北方的商船,连阿拉伯国家的商船,波斯也来到这儿。

港口越来越拥挤,陶器也越卖越多,贸易商的价格当然也高于他村人的价格,各种其他宝贵的商品也随着船只到来。村民们第一次摸到了中国柔软的丝绸,看到了五彩缤纷闪闪发光的宝石和熠熠生辉的珐琅彩陶。可以说这些商船完全改变了村庄的面貌。它不仅为人们带来了一笔巨大的收入,而且还让人们看到世界是多么广阔与多姿!

那些故事阿沙基本都是从汤爷爷那里听来的。汤爷爷回来了,那些新的故事也随着他一起回来。阿沙可以坐在汤爷爷怀里整天听都不会无聊。爷爷会给他讲那个有四季的地方,那里有有寒冷的季节、炎热的季节、凉爽的季节、树木萌芽的季节和那白雪皑皑的季节。阿沙觉也感到很奇怪,因为这个村子一年只有炎热,干燥的土地培育了仙人掌。但他走过的地方也并不总是那般美丽。有沙漠绵延,悬崖起伏的地方,也有被瘟疫摧毁的荒芜土地.....因为在这里出生,爷爷身上那潮湿而厚重的黏土味依旧伴随着他,这也提醒着他把村里的陶罐带到远方。陶器吃苦耐劳的精髓值得传播到更远的地方,值得被熟知。但是在阿沙的眼中,只有在蓝天和海水上出海的故事才最吸引人。

- “爷爷,如果周围都是无边的海怎么能知道方向呢?”

- 汤爷爷从口袋里拿出一项链有着小圆盒,把它戴在阿沙的脖子上,说道:

“这是一个指南针——中国的发明。你看到这只针了吗?它永远指向南方,只要你拿着它你永远都不会迷路的。送给你啦,好好

保存啊。”

- “太棒了!谢谢您!”

- “嗯。其实是人的心脏也是指南针啊。”

如果哪一刻你迷失了方向,就把你的手放在心上,细细聆听,它便会告诉你方向。”

短暂的旅行结束了,船起锚,汤爷爷也走了。阿沙又计算着明年取土的季节了。

但是一季、两季、三季.....很多取土的季节都过去了,没有人再看到汤爷爷。当另一个商团来到港口,他们说爷爷的船与海盗相撞,海盗太凶悍,船员在战斗中无一幸免。他们的尸体被扔进了深海。汤爷爷永远不会回来了.....

在闷热的夏日午后,热浪从地下升起,同往日一样熟悉。在隐藏在山脊后面的房子的老榄仁树根下,阿沙,已是个年轻小伙,正在把陶瓶放在几个编篓里,他还小心翼翼用稻草绑紧。完成后,阿沙进屋告别了母亲,背起陶罐篓和装着小衣服的袋子,去了商船正等待着的海边。

船起锚,阿沙突然把手放在左胸上,他的心,在有力地跳动。

噗通.....噗通.....

萨闭上了眼睛,这片土地的气味依旧萦绕,但他也听到了大海的咸味.....

CHILDREN OF THE VILLAGE

Phi Mao village has been bustling during these days. Every corner is filled with chatter, laughter, and incitement from those who go to the bank of the Quao River. One season of soil harvesting has just come.

A season of soil harvesting only lasts about half a month per year, right after the Quao River, usually dry and gentle, suddenly becomes ferocious when the flash flood strikes it, bringing thousands of alluvial soil to enrich the land normally shunned by Mother Nature. In this land where sunlight and wind are the only delicacies, the villagers have no other choice but earning their living by making pottery. How long have they been practicing this trade? Has it stated since the day this Champa kingdom was established? Even the villagers are clueless, and simply know that it was very long ago. Since their birth, children in the village have seen their grandparents and parents dirty their hand molding potteries. The punchy moldy smell of moist clay hangs on them persistently. Just like young shoots replacing old bamboos, generations after generations continue doing pottery.

It was in a hot summer afternoon, the sun generously

scattered its sunlight everywhere. The heat radiating from the ground made no one want to leave their house. Under the old Indian-almond tree in the yard of a house hidden behind a row of bambuseae, Sa was struggling to mix the soil and sand. Occasionally he used his hands to quickly sweep a few drops of sweat on his cheek, smearing several black blots on his face. In the midst of the ammonia smell of wet clay, his hands rapidly kneaded the clay while his eyes occasionally sneaked a peek at his mother, who was molding a piece of pottery next to him.

Sa's mother is the most skillful potter in the village. Her slender fingers shaped the clay into circles stacking on top of the pillars. One hand pressing out from the inside, the other pressing on the outside, she moved whole body gracefully as her feet stepped backwards around the pedestal. After one, two, three rounds, a round vase gradually took its shape under her hands. Seeing his mother going around the pedestal, Sa felt as if she had been dancing in a mysterious melody. "Mommy, why do you have to walk backwards like this when making pottery?" "Without our walk backwards, the pottery won't have what it owns to be the pottery by our village" – she explained gently. "When we walk backwards, our eyes can see things better and broader". Stopping her dance, she bent down to pick up a slender twig and started drawing meticulously. Gradually, the body of the jar was covered in leafy vines with a bunch of fully blossomed flowers on the top. Then she used a thin thread to cut decisively across the bottom of the vase, separating it from the pedestal. Helping

her, Sa carried the new vase to the wing of the house to dry it. He placed it tenderly on the ground in the sunlit courtyard, among the thousands vases his mother had made before. Firing would be the final step for the pottery completion.

- What are you two doing? – A hoarse voice is heard.

Before Sa's mother could give any reaction, he had started running at a full speed to the gate, yelling loudly:

- It's Uncle Thang. Uncle Thang has come back!

With Sa's dirt-covered arms around his neck, Uncle Thang lifted up the boy, whose chubby legs wrapped around his belly. Two friends, one old and one young, shared a tight hug to compensate for the time apart.

Uncle Thang is a cactus fence far from Sa's house. He and his wife used to enjoy a peaceful life like every other family in the village. After a flash flood, however, the Quao river mercilessly robbed the one he loved the most in life. The corpse of his wife was found in a bush near the river mouth. Unable to bear the pain, he left the village with some foreign merchants. He only returns to hold his wife's death anniversary on the occasion of the soil harvest season every year. He is said to be the first person ever to vacate the village.

The East of the village, half a day from Sa's house, is an endless stretch of beach. However, the villagers do not care about the sea as much as the Quao River. Only when the soil harvesting season has passed and all their work is nothing other than molding potteries and firing them, the villagers begin to

turn to the sea. The woven basket boats and the paddles are then allowed to return to the sea after months of lying still. Short daily boat trips can only give them enough fish to eat. They only have some spare fish to exchange for other food items when they can catch more fish in the occasional fishing seasons. The sea would have remained peaceful like that in the life of people in Phi Mao village if an unrecognized ship had not showed up.

The ship bore no resemblance to any basket boats in the village; it was as long as a house, with the sails along the two towering masts on the board stretching out for winds. When the ship arrived, a group of strangers disembarked, fatigue clearly shown on their faces after a long trip. The villagers, seeing no threat from these visitors, heartily welcomed them. They were merchants from China who happened to reach this new land, and dropped in here as food and water supplies were running out. The visitors were curious about the unusual pottery-making method of the villagers, saying that they had never seen such strong products. Then they bought a few ceramic pots, which were heard to be “hot cakes”. More trading ships reached the port over time, not only Chinese ones but also those from Arabia and Persia did.

The port turned more bustling with in-and-out vessels when the pottery sold increased in volume. What the merchants paid was far higher than those from the neighbouring village. The trading ships came in with a host of valuable commodities. It was the first time the villagers touched the long-heard soft Chinese

silk, and saw colourful glittering gemstones and enamel-painted pottery. It was no exaggeration to say that these trading ships transformed the village, not just by providing the villagers with a large income, but also opening their eyes to a much wider world of delights and richness out there.

Sa heard most of such stories from Uncle Thang. Whenever Uncle Thang returned to the village with his new stories, Sa wouldn't bother to sit in his lap to listen to him murmuring stories. He would tell Sa stories about lands with four seasons - cold, hot, cool ones, and even ones with flourishing plants, or with snow-covering landscapes . It was all strange to Sa, because there was nothing here but sunny skies and this barren soil being friendly only to the cactus. The places Uncle Thang had visited were not always enchanting. There were vast stretches of desert or lofty cliffs. There were ruined lands having been stricken with epidemics. Born in this village, Uncle Thang, no matter how far he had travelled, always felt the earthy odour of clay which reminded him to bring along the village's pottery. This quintessential, hard-made pottery was worth being more well-known. In little Sa's eyes, then, nothing was more attractive than long voyages into the blue.

- How can you navigate if you are in the middle of the sea?

Uncle Thang pulled out from his pocket a necklace, the pendant of which was a small round box, putting it on Sa's neck, saying:

- This is a compass, a Chinese invention. Do you see this

needle? It always indicates the north. It will help you avoid getting lost. Keep it as a gift, and keep it carefully!

- That's amazing! Thank you!

- Yes. The human heart is also a compass. If some day you get lost, put your hand on your heart. Listen to it carefully and it will show you the way.

His short home visit ended, the fleet departed. Uncle Thang continued his journey, and Sa began to count days down to the next year's clay sourcing.

But one season, two seasons, three seasons and many seasons had gone by. Sa waited but Uncle Thang never came back. Nobody ever saw him. One more group of merchants hit the port, telling how he clashed with pirates. They were so brutal that no crewmembers could survive after the fight. Their bodies were thrown into the depths. Uncle Thang never returned ever since.

It was a summer noon in the suffocating heat, not unlike any other noon in this village. Sitting under the old country-almond tree in the front yard of the house hidden behind a row of bambuseae, Sa, now a young man, was arranging ceramic pots into woven baskets, filling the gaps with straws; then Sa said goodbye to his mother. Carrying the basket on his one side and a small bag of clothes on the other, Sa headed toward the sea where a few trading ships were waiting.

The ship departed. Unexpectedly, Sa put a hand on his chest, feeling every heartbeat.

It was pounding, pounding...

Sa closed his eyes, the earthy smell was still lingering around him, but he could vaguely feel the salty smell of the sea too.

LES ENFANTS DU VILLAGE

Ces derniers jours, le village Phi Mao devenait très animé, les villageois allèrent ensemble à la rivière Quao en riant en plein cœur. Une nouvelle saison de récupération de l'argile arriva. Chaque saison ne prend environ qu'un demi-mois par an, juste après que la rivière toujours aride Quao devienne soudainement féroce quand les inondations arrivent en transportant des milliers de couches de sédiments sur la terre oubliée. Le soleil et le vent de cette région deviennent par hasard « spécialités locales », les villageois vivent grâce à la poterie. Depuis quand ont-ils commencé à suivre ce métier ? Depuis le Champa a été créé, n'est-ce pas ? Personne n'a de réponse mais ils ne savent que ce travail apparut depuis très longtemps. Dès la naissance, les enfants du village voient leurs grands-parents, leurs parents ayant des mains boueuses tous les jours. L'odeur d'argile humide collée aux villageois ne s'arrête pas. Quand le bambou est vieux, les pousses de bambou apparaissent, leur vie est associée à la poterie.

Par une chaude après-midi d'été, le soleil glissait sur tous les coins du village. Personne ne voulait sortir de la maison à cause de la touffeur. Sous le vieux badamier dans la cour de la maison

cachée derrière des phyllostachys (bambou d'hiver), Sa eut du mal à mélanger de l'argile avec du sable, parfois il essuya la sueur de son front avec les mains boueuses et son visage fut maculé de boue. En milieu humide et suffocant, il mélangea vivement de l'argile, parfois, il regarda furtivement sa mère faisant de la poterie à côté de lui. Sa mère est la plus habile ouvrière du village. Grâce à ses doigts minces et habiles, elle tourna une motte d'argile et la mit sur le tour de potier. Une main tint à l'intérieur, l'autre à l'extérieur, son corps fut flexible et les jambes reculèrent autour du socle. Un, deux, trois tours, le vase boule se forma progressivement sous la main de sa mère. En regardant la mère, Sa pensait que sa mère dansait sur une musique secrète. « Maman, pourquoi dois-tu faire de la poterie en reculant comme ça ? » « Sinon, ce ne sont pas nos propres poteries »

– la mère expliqua. « En reculant, notre vue sera meilleure, et plus complète ». La danse s'arrêta, la mère se pencha pour ramasser une petite branche et commença à peindre avec soin. Petit à petit, des brins de feuilles apparurent autour du corps du vase, la branche avait également une fleur. Puis elle utilisa du fil fin pour couper résolument, après elle sépara le vase du tour. Son fils l'amena à l'appentis pour le sécher. Il le plaça légèrement dans la cour ensoleillée, parmi les nombreux vases que sa mère fit avant. La dernière étape fut de le cuire.

-Vous faites quoi de beau ?

- Une voix rauque éclata.

La mère regarda d'un air de surprise, mais Sa courut très vite

vers le portail en criant :

-Monsieur Thang, Monsieur Thang, tu es arrivé !

Les mains boueuses de Sa mirent autour du cou M. Thang, ce monsieur porta Sa dans ses bras, les petits pieds de Sa serrèrent son ventre. Ce couple d'amis, un vieux et un jeune, s'étreignit après les jours lointains. La maison de Thang et celle de Sa n'étaient qu'à une distance d'un cactus. Auparavant, lui et sa femme eurent une vie paisible comme toutes les autres familles du village. Mais un jour, sa femme partit à jamais à cause de l'inondation de la rivière Quao. Le corps de sa femme fut trouvé dans des buissons près du bassin vers la mer. Incapable de supporter cela, il quitta le village avec des commerçants étrangers et y revint pour l'anniversaire de la mort de sa femme en saison de récupération de l'argile. Il est possible de dire qu'il fût le premier qui quitta le village.

À l'est, le village fut entouré par une très grande plage. Cependant, les villageois s'intéressèrent moins à la mer qu'à la rivière Quao. Lorsque la saison de récupération de l'argile sécoula, lorsque les travaux se limitèrent à mouler, à cuire la poterie, les gens commencèrent à penser à la mer. Après une longue période, les barques rondes et les pagaies purent partir à la mer.

À cause des courts séjours de pêche, la quantité de poisson servit à manger, parfois on échangea l'excès de poisson contre d'autres aliments. La mer aurait été calme dans la vie des villageois de Phi Mao si le bateau étrange n'avait pas apparu.

Ce bateau n'était pas du tout une barque ronde du village, il était grand et long comme une maison, les deux grands mâts

servirent à tenir du vent. Le bateau fut atterri, un groupe étranger descendit, ils eurent l'air fatigué après un long trajet. Comme les villageois sont aimables, ils les accueillirent chaleureusement. Ce groupe de commerçants vint du Nord, ils étaient en train de chercher des biens, cependant la nourriture et l'eau ne restèrent pas beaucoup, donc ils décidèrent de visiter le village de Sa. Ils étaient curieux de savoir comment fabriquer des poteries du village, ils ne virent jamais ce genre de la poterie dure comme celle-ci. Ensuite, ils achetèrent des vases en céramique. On entendit parler que les produits furent bien vendus. Progressivement, il y avait de plus en plus des navires de commerce qui se rendirent au port, non seulement ceux du Nord, mais aussi ceux des pays arabes, de la Perse.

Les ports étaient plus fréquentés par les bateaux, grâce à cela, plus de poteries furent vendues. Le prix des commerçants était bien sûr plus élevé que celui du village voisin. Les bateaux apparurent également avec d'autres objets de valeur. Pour la première fois, les villageois touchèrent la soie soyeuse de Chine, virent les gemmes colorées scintillantes et la poterie bien émaillée. Ces navires de commerce changèrent complètement l'apparence du village. Cela constitua non seulement une source de revenus importante pour les populations, mais aussi leur montra le monde étant vaste, riche et intéressant.

M. Thang raconta ces histoires à Sa. Elles furent bien renouvelées après le retour de ce monsieur. Le petit garçon Sa pourrait rester avec lui et entendre toute histoire sans ennuyer.

M. Thang parla du pays ayant quatre saisons : celle froide, chaude, fraîche, la saison où les bourgeons poussent, la saison où la neige tombe. Sa restait étrange, car son village posséda toute l'année des soleils, des terres sèches et bien des cactus. Les endroits que M. Thang passa n'étaient pas toujours beaux. Il y avait des zones où le désert s'étendait, des falaises se dressaient. Il y avait aussi des ruines à cause de la peste. Parce que M. Thang est de ce village, et l'odeur de l'argile colle sur son corps, tout cela rappela M. Thang de développer le métier traditionnel du village. La quintessence de la céramique mérite d'être mieux connue. Mais aux yeux du petit Sa, les longs voyages autour du bleu du ciel et de la mer étaient les plus attrayants.

- Autour de toi, il n'y a que de l'eau, comment tu sais quelle direction faut-il suivre ? M. Thang sortit du poche un collier avec une petite boîte ronde, il lui répondit en mettant le collier sur le cou de Sa :

- C'est la boussole inventée par les Chinois. Tu vois cette aiguille ? Il tourne toujours vers le Nord. Grâce à ça, tu ne te perds jamais. Tiens, pour toi. Garde- le bien.

- Super ! Je te remercie !

- Tu vois, notre cœur est comme cette boussole. Si un jour, tu te perds, mets ta main sur ton cœur. Entends-le bien, il te donnera la réponse.

Un court voyage au village prit fin, M. Thang partit avec le bateau, le petit garçon Sa compta chaque jour pour la saison prochaine.

Mais une, deux, trois, et de nombreuses saisons passèrent, Sa attendit toujours M. Thang mais il ne rentra plus et personne ne le vit. Un autre groupe de commerçants arriva au port, ils dirent que le bateau de M. Thang fut entré en collision avec les pirates trop féroces, donc aucun équipage ne survécut à la guerre. Leurs corps furent jetés dans la mer profonde. M. Thang ne put plus revenir.

Par une chaude après-midi d'été, la chaleur montait au creux comme tout autre après-midi dans ce village. Sous le vieux badamier de la maison cachée derrière des phyllostachys (bambou d'hiver), Sa - ressemblait maintenant à un jeune homme – était en train de mettre des vases céramiques dans le panier en bambou, il mit soigneusement la paille avec. Après avoir fini, Sa entra dans la maison pour dire « au revoir » à sa mère, il prit une palanche, un côté, il mit un panier de produits céramiques, l'autre côté ses vêtements, il partit vers la mer où les navires de commerce attendaient.

Le bateau partit, soudain, Sa posa sa main sur sa poitrine gauche où son cœur battait toujours à chaque battement.

Boum ... boum ...

Sa ferma les yeux, l'odeur de la terre traînait toujours. Mais il sentait quelques parts l'odeur salée de la mer.

Die Dorfkinder

Auf dem Phi-Mao-Dorf wird es sich unlängst getummelt. Überall hört man die Leute miteinander plaudern, lachen sowie gegenseitig auffordern, zum Quao-Ufer zu gehen. Die Zeit für die Lehmsammlung steht wieder vor der Tür.

Die Lehmsammlung kommt einmal im Jahr vor und dauert etwa einen halben Monat, gleich nachdem der Quao-Fluss, der sonst das ganze Jahr trocken ist, plötzlich auf Grund der Überschwemmung, die Tausenden von Schwemmlandschichten in dieses von der Mutter Erde vergessene Land mit sich gebracht hat, wild geworden ist. Auf solch einem vorrangig sonnigen und windigen Land ist die Töpferei alles, von der die Bewohner des Phi-Mao-Dorfes leben können. Seit wann wählen sie diesen Beruf „Töpfer“ aus? Wäre es möglich, als das Champa-Reich gegründet wurde? Sie selbst wissen das auch nicht genau. Gewiss ist es schon seit eh und je. Von Geburt an sehen Kinder auf dem Dorf schon ihre Großeltern bzw. ihre Eltern täglich in schmutzigen Händen und Füßen töpfern. Der starke Geruch von feuchtem warmem Lehm folgt jedem Dorfbewohner ständig. Seit Generationen geht ihr Leben kontinuierlich um die Töpferei herum.

An einem schwülen Sommermittag strahlte die Sonne großzügig überall. Bei drückender Hitze wollte niemand ausgehen. Unter dem alten Katappenbaum im Garten des Hauses, das hinter ein paar dünnen Bambushecken versteckt war, bemühte Sa sich, den Lehm und Sand zu mischen. Gelegentlich hebte er schnell seine Hände auf seine Wange, um sich die Schweißtropfen zu wischen, sodass sein Gesicht mit schwarzen Flecken verschmiert wurde. In einer von der drückenden Hitze überfüllten und nach Lehm stinkenden Umgebung mischte er mit seinen Händen schnell den Lehm, blickte gegentlich auf seine Mutter, die daneben töpferte.

Sas Mutter war die geschickteste Töpferin im Dorf. Die schlanken geschickten Finger der Mutter drückten die Lehme in Kreise, die auf der Säule aufeinanderlagen. Eine Hand blieb innen, eine Hand formte die Vase von außen. Der Körper der Mutter war flexibel und die Beine traten rückwärts um die Töpferscheibe herum. Eine Runde, zwei Runden, drei Runden und Schritt für Schritt erschien die kleine rundförmige Vase unter den Händen der Mutter. Als Sa sah, dass seine Mutter rückwärts um die Töpferscheibe herumging, kam es ihm vor, als ob sie nach einer geheimnisvollen Musik tanzen würde. „Mutti, warum muss man beim Töpfern immer rückwärts um die Töpferscheibe herumgehen?“. „Wenn wir nicht rückwärts herumgehen würden, wäre die Töpferei nicht von unserem Dorf“, erwiderte die Mutter freundlich. „Wenn wir rückwärts herumgehen, können wir das Produkt besser betrachten und einen besseren

Überblick verschaffen.“ Mit dem „Tanz“ aufhörend, beugte sich die Mutter vor und nahm einen dünnen Zweig vom Boden und begann kleine Verzierungen zu zeichnen. Allmählich entstanden an der Vase schon ein paar hängende Pflanzen mit Blättern, an deren Anfang sogar noch ein blühendes Blümchen zu sehen war. Dann verwendete sie eine dünne Saite, legte sie schell unter den Boden der Vase an der Scheibe und trennte im Nu die Vase von der Scheibe ab. Sa half ihr, die fertige Vase zum Trocknen in den Hof zu bringen. Er stellte vorsichtig die Vase in die Mitte des sonnigen Hofes, zwischen tausenden Vasen, die seine Mutter vorher getöpft hatte. Es fehlte nur noch der Brennprozess, bis die Herstellung der Töpfer fertig war.

Da klang eine tiefe Stimme: „Was macht ihr gerade?“

Kaum nahm die Mutter wahr, von wem der Klang stammte, da lief Sa schreiend rasch zur Eingangstür.

- „Onkel Thang, Onkel Thang ist zurück!“

Sas schmutzige Arme schlingten um den Hals von Onkel Thang. Er umarmte den Jungen, Sas kleinen Füße wickelten sich um seinen Bauch. Der Alte und der Junge drückten an sich nach einer langzeitigen Trennung.

Das Haus von Onkel Thang und von Sa sind nur einen Kaktusbusch voneinander entfernt. Vorher hatte er mit seiner Frau ein ruhiges Leben wie andere Familien im Dorf geführt, bis der Fluss Quao überschwemmte und ihm überraschend seine Geliebte nahm. Die Leiche seiner Frau wurde in einem Busch an der Flussmündung gefunden. Da er das so große Leid nicht

mehr ertrug, verließ er das Dorf, begleitete ausländische Händler und kehrte nur einmal im Jahr am Todestag seiner Frau an der Tonabbausaison zurück. Angeblich war er die erste Person, die das Dorf verließ.

Östlich des Dorfes, etwa um einen halbtägigen Gehweg vom Sas Haus entfernt, befand sich ein großer Strand. Doch die Dorfbewohner interessiert eher der Fluss Quao als das Meer. Erst gegen Ende der Tonabbausaison beschränkte sich die Arbeit nur auf das Töpfern und Brennen der Töpfer. Dann wandten sich die Dorfbewohner an das Meer. Nach einer langen beschwerlichen Zeit trieben die Boote und Paddel endlich wieder aufs Meer hinaus. Wegen der nur kurzen Tagesfahrten reichten die gefangenen Fische nur für den Tagebedarf aus. Ab und zu konnten sie in der Fischesaison mehr Fische fangen, sodass sie diese auf dem Markt gegen andere Lebensmittel tauschen konnten. Das Meer wäre ewig so ruhig im Leben der Phi Mao Dorfbewohner geblieben, wenn das fremde Schiff nicht erschienen wäre.

Dieses Schiff ähnelte den geflochtenen Schiffen der Dorfbewohner ganz und gar nicht. Es war so groß und breit wie ein ganzes Haus, auf dem Deck standen zwei unbewegliche Masten, an denen die Segel gespannt waren, um den Wind zu nehmen. Als das Schiff ankam, verließ eine Gästegruppe ermüdend nach einer mehrtägigen Reise das Schiff. Sie wurden äußerst herzlich von den gastfreundlichen Dorfleuten empfangen, die glaubten, dass die Gäste anscheinend ohne böse Absicht gekommen waren. Die

Gäste waren Händler aus dem Norden. Auf ihrer Handelsreise entdeckten sie zufällig ein fremdes Land. Auf Grund des Mangels an Lebensmitteln und Trinkwasser wagten sie, an das Land zu gelangen. Sie waren neugierig auf die Technik der Töpferei der Dorfbewohner und behaupteten, dass nirgends so feste Töpfer zu finden waren. Deswegen haben sie sich manche Töpfer gekauft und mit auf die Handelsreise gebracht haben. Die Töpfe dürften sehr gut verkauft werden. Demzufolge kamen allmählich immer mehr Handelsschiffe, nicht nur die aus dem Norden, sondern auch die aus arabischen Ländern und Persien.

Je überfüllter der Seehafen war, desto mehr Töpfer wurden verkauft. Der Preis, den die Händler bezahlten, war viel höher als der von den Bewohnern des Nachbardorfes. Die Schiffe kamen und brachten andere wertvolle Waren mit. Zum ersten Mal konnten die Dorfbewohner die aus China weiche und glatte Seide berühren, die blinkenden und bunten Edelsteine sehen, das chinesische Porzellan mit der ins Augen fallenden Keramikglasur. Die Handelsschiffe haben das Dorf sozusagen total verändert. Sie haben dazu beigetragen, dass die Dorfbewohner nicht nur ein großes Einkommen hatten, sondern ihr Wissenshorizont erweitert haben. Erfahren haben sie ja, wie großartig, vielfältig und interessant die Außenwelt war.

Jene Erzählungen hörte Sa meistens von Onkel Thang. Er brachte bei jeder seiner Rückkehren neue Geschichten mit. Es war Sa nie gelangweilt, den ganzen Tag auf seinem Schoss zu sitzen und ihn erzählen zu hören. Er erzählte Sa von den

Ländern, wo es vier Jahreszeiten gibt; die kalte Zeit, die heiße, die kühle, die Zeit, in der Pflanzen sprossen, und die Zeit, in der überall von Schnee bedeckt wird. Sa war alles so fremd, denn in diesem Dorf scheint die Sonne die Jahre hindurch stark. Das Land ist so trocken, dass nur Kakteen gut wachsen können. Nicht alle von Onkel Thang besuchten Länder sind schön und lebhaft. Es gibt Gegende, wo die Wüste sich ausdehnt; solche mit schroff abfallenden Berghängen, und auch die durch die ausbreitende Pest ruinierten Gebiete. Als einen Sohn des Dorfs begleitet ihn der strenge nicht unbedingt angenehme Geruch des Tones auf all seinen Wegen, egal wohin er geht. Es erinnert ihn daran, dass er der Außenwelt die Töpfe seines Dorfs bekannt machen muss. Solche hochqualitative, nuancenreiche Töpfe wie die aus seiner Heimat verdienen eine größere Anerkennung. Im Gegensatz zu ihm faszinieren den Jungen Sa vor allem die Seefahrten mit blauem Himmel und Meereswasser.

- Onkel, woher weißt du, in welche Richtung du gehst, wenn lauter Wasser um dich herum fließt?

Onkel Thang nahm eine Kette mit einem Anhänger in Form eines runden Kästchen aus der Tasche heraus, legte sie um und sagte:

- Hier ist ein Kompass – eine Erfindung der Chinesen. Siehst du die Nadel? Sie zeigt immer den Norden. Solange du ihn hast, kannst du dich nie verirren. Ich schenke ihn dir, bewahr ihn gut.

- Fantastisch! Ich danke dir sehr!

- Ja! Auch das Herz des Menschen ist ein Kompass. Wenn du

dich irgendwann verirrst, leg deine Hand an dein Herz. Hör ihm zu und es zeigt dir den Weg.

Sein kurzer Besuch endete, die Schiffe hievt den Anker, Onkel Thang ging wieder weg, und Sa zählte und zählte die Tage bis zur nächsten Tonabbausaison.

Aber ein Jahr, zwei Jahre drei Jahre und viele viele Tonabbausaisons sind vergangen. Sa wartete vergeblich auf Onkel Thang, aber er kam nicht zurück. Er wurde auch von keinem mehr im Dorf gesehen. Ein anderes Handelsschiff kam am Hafen an und die Händler erzählten davon, dass das Handelsschiff von Onkel Thang von Seeräubern überfallen wurden, die so brutal waren, dass keiner seiner Schiffsbesatzung nach dem Kampf überlebten. Ihre Leichen wurden ins tiefe Meer geworfen. Onkel Thang konnte nie mehr zurückkehren.

An einem schwülen Sommermittag - einem so üblichen wie anderen gewöhnlichen Mittagen - liegt die sengende Hitze über das Dorf. Unter dem alten Katappenbaum des hinter manchen dünnen Hambushecken versteckten Hauses ordnet Sa – der nun ein Erwachsener geworden ist – die Töpfe in einen Korb. Damit die Töpfe sich nicht bewegen, legt er noch Stroh hinzu. Nachdem alles fertig gewesen ist, kehrt er ins Haus zurück, um sich von seiner Mutter zu verabschieden. Dann geht er mit dem Korb voller Töpfe auf einer Schulter und einem Kleidersäckchen auf der anderen zum Meer, wo die Handelsschiffe auf ihn warten.

Sobald der Anker eingeholt ist, legt Sa seine Hand an seine Brust, wo sein Herz rast.

poch... poch ...

Sa macht die Augen zu. Der gewöhnliche etwas unangenehme Geruch der Erde umgibt ihn noch. Aber von irgendwoher riecht er noch den salzigen Geruch des Meeres.

I FIGLI DEL VILLAGGIO

Il villaggio Phi Mao questi giorni si trova in un'atmosfera molto piu' dinamica del solito, ovunque si sente le risate, le chiamate della gente ad andare al fiume Quao. E' iniziata una nuova stagione di prendere l'argilla.

Ogni stagione di prendere l'argilla dura soltanto mezzo mese ogni anno, inizia quando il fiume Quao, che soffre dall'aridita' tutt'anno, all'improvviso diventa feroce quando viene l'inondazione che porta con se' tonnellate di limo per arricchire il paese sembra abbandonato dalla Madre Natura. In questa terra nota soltanto con il sole e il vento, non si ha altro modo a sopravvivere che fare la terracotta. Ma questo mestiere esiste da quando? Da quando e' stato fondato il regno Champa? Non lo sanno esattamente, sanno solo che esiste da molto tempo. Bambini nel villaggio da quando sono nati sono abituati a vedere i loro nonni, i loro genitori con le mani sporche di terra a fare la terracotta ogni giorno. Il profumo tipico dell'argilla umida permea ogni persona del villaggio. E come i giovani bambu' che crescono quando i fusti grossi si invecchiano, le generazioni della gente del villaggio continuano cosi' attorno al tornio per terracotta.

Un pomeriggio caldo soffocante dell'estate, il sole diffonde i suoi raggi generosamente un po' dappertutto. Il calore diventa insopportabile e nessuno vuole uscire da casa. Sotto l'ombra del mandorlo indiano nel cortile di una casa nascosta dietro le file di bambu', Sa sta cercando di mescolare l'argilla e la sabbia, ogni tanto con la mano asciuga in fretta le gocce di sudore che stanno scendendo dalla fronte e sporca cosi' la sua faccia con le macchie nere. Nell'aria soffocante piena del profumo di argilla umida, le sue mani si muovono velocemente a mescolare, i suoi occhi ogni tanto volgono alla mamma che sta formando oggetti di terra accanto.

La mamma di Sa e' la piu' brava a lavorare con la terracotta nel villaggio. Le sue dita magre e astute formano un cerchio da un pugno di argilla, e ne mette l'uno sull'altro sul pilastro da lavorare. Una sua mano tiene il cerchio da dentro, l'altra strofina l'esterno, tutto il suo corpo si muove graziosamente in armonia con il ritmo dei suoi passi all'indietro attorno al pilastro. Un giro, due giri, tre giri, e il vaso rotondo basso si forma lentamente sotto le sue mani. Osservando la mamma che si muove attorno al pilastro della terracotta, Sa immagina a una danza misteriosa della sua gente. "Mamma, ma perche' devi muoverti all'indietro cosi'?" "Se non mi muovo all'indietro non verra' la terracotta del nostro villaggio" - lei spiega. "quando ti muovi all'indietro, puoi osservare meglio il tuo lavoro". La danza si ferma, la mamma si china a prendere un ramoscello sottile e comincia a disegnare meticolosamente. Dopo un po', alcuni fili di rampicante appaiono

e avvolgono il vaso, al punto del rampicante c'è anche un fiore che sboccia. E poi usa un filo molto sottile a tagliare sotto il vaso per staccarlo dal pilastro. Sa la aiuta a portare il vaso appena fatto al cortile per seccarlo al sole. Lo pone gentilmente sul pezzo del cortile dove riceve più raggi di sole, in mezzo a centinaia di vasi che la sua mamma ha fatto prima. Manca solo la cottura per finire la lavorazione di terracotta.

- Che state facendo voi due? – all'improvviso si sente una voce roca.

Mentre la mamma non riesce ancora a definire di chi è quella voce, Sa corre come vola verso il cancello gridando gioiosamente:

- Signor Thang, è tornato il signor Thang!

e con le sue braccia ancora sporche di argilla avvolte attorno al collo, il signor Thang lo prende e lo porta in alto, le gambe del ragazzo avvolgono attorno alle vite dell'uomo. I due amici, uno vecchio e l'altro giovane si abbracciano forte per ricompensare i giorni separati.

La casa del signor Thang e la casa di Sa si dividono da soltanto una fila di cactus. Lui e sua moglie hanno avuto una vita tranquilla come gli altri del villaggio. Sfortunatamente, in un'inondazione, il fiume Quao gli ha portato via la persona più amata. Il corpo morto di sua moglie è stata ritrovata in un cespuglio vicino alla foce del fiume. Non riuscendo a sopportare il dolore, ha lasciato il villaggio a partire con i commercianti stranieri, e torna solo una volta all'anno, nell'anniversario della morte di sua moglie, proprio nella stagione di prendere l'argilla. Si può dire che lui è

stato il primo a lasciare il villaggio.

All'est, a mezzo giorno di strada dalla casa di Sa, il villaggio è circondato da una spiaggia molto vasta. Ma la gente del villaggio non si interessano tanto del mare quanto del loro fiume Quao. Solo quando è passata la stagione di prendere l'argilla, quando non c'è più nient'altro da fare che lavorare l'argilla e cuocere la terracotta, allora cominciano a venire al mare. Le barche rotonde con i remi, dopo tanti giorni che dormono silenziosamente sulle spiagge, ora possono andare al mare. Fanno solo brevi itinerari che dura entro il giorno, quindi i pesci presi bastano solo per il bisogno quotidiano della famiglia, ogni tanto se incontrano buona stagione del pesce e prendono un po' di più, allora li portano al mercato a scambiare con altri cibi. Il mare sarebbe rimasto sempre così silenzioso nella vita della gente del villaggio di Phi Mao se un giorno non fosse venuta quella strana barca.

La barca non assomigliava a nessuna barca rotonda del villaggio, era grande ed era lunga quanto una casa, e sulla barca si vedevano due grosse colonne di vela che si gonfiavano nel vento. La barca arrivava così alla spiaggia, e scendeva un gruppo di gente strana, sulle facce si vedeva ancora la stanchezza di un lungo viaggio di tanti giorni. Le persone del villaggio, che di nascita sono le buone persone, a vedere nessun malintenzione dal gruppo di ospiti, li ricevevano con gran calorosità. Era un gruppo di commercianti venuti dal nord, sull'itinerario hanno per caso trovato questa terra nuova, proprio nel momento in cui hanno finito di acqua dolce e cibi, quindi hanno deciso

di fermarsi. Si sono trovati molto curiosi dal modo strano di lavorare la terracotta della gente del villaggio, e dicevano che non avevano mai visto dei vasi di terracotta così rigidi. Hanno comprato alcuni vasi e li hanno portati via. Dicevano che li hanno venduti con gran facilità. Man mano, arrivavano sempre più barche dei commercianti. Non c'erano solo barche dal nord, ma anche dagli Arabi, dalla Persia.

Il porto è diventato sempre più affollato dalle barche da ogni parte del mondo, e c'erano sempre più prodotti di terracotta venduti. Il prezzo dei commercianti era ovviamente più alto rispetto al prezzo della gente del villaggio accanto. Insieme alle barche, sono arrivate anche le altre merci preziose. Per la prima volta la gente del villaggio poteva toccare con la propria mano la famosa seta fine della Cina, vedere con i propri occhi le pietre preziose allucianti di tanti colori, e anche la ceramica con rivestimento colorato. Si può dire che le barche hanno completamente cambiato la faccia del villaggio. Hanno portato non solo il migliore guadagno per la gente, ma gli hanno anche aperto la porta al mondo che è tanto immenso, diverso e affascinante.

La maggior parte di queste storie è stato raccontato a Sa dal signor Thang. Quando torna il signor Thang, portano anche le nuove storie. Sa può stare nelle sue braccia a sentirle tutto il giorno senza annoiarsi. Il signor Thang gli racconterà delle terre con quattro stagioni, con la stagione fredda, la stagione calda, la stagione quando si sta bene, con la stagione quando

le piante crescono, e la stagione quando tutto sarà coperto dalla neve bianca. Sa lo trovano tutto strano, perché in questo villaggio tutto l'anno si ha soltanto una stagione del sole, con la terra secca su cui cresce solo il cactus. Le terre che ha passato il signor Thang in realtà non sono sempre belle. Ci sono le zone con il deserto immenso, con le montagne altissime. Ci sono anche le terre distrutte completamente dal peste. Lui è nato nel villaggio, quindi non importa quanto lontano può andare, il tipico profumo dell'argilla umida lo segue sempre e lo ricorda tutti i giorni di portare la terracotta del villaggio a più lontano possibile. Quella terracotta raffinata, rigida, che ha sofferto di tante difficoltà e dolore merita un ulteriore riconoscimento e apprezzamento. Comunque, negli occhi di quel ragazzino Sa, gli itinerari sul mare pieni dell'azzurro del cielo e dell'acqua sono le cose più affascinanti di tutto.

- Caro mio, se attorno c'è solo dell'acqua, come fai a sapere in quale direzione devi andare?

Il signor Thang prende dalla sua tasca una collana con il pendolo che è una piccola scatola rotonda, mettendola al collo di Sa, gli dice:

- Questa è la bussola – un'invenzione dei Cinesi. Vedi quest'ago? Punta sempre il nord. Basta tenere bene la bussola, non ti perderai mai. Questa è per te, tienila bene, va bene?

- Che bellezza! Ti ringrazio, nonnino.

- Sì, caro. Ma sai che è una bussola anche il nostro cuore. Se un giorno ti perdi, mettila la mano sul cuore, ascoltalò e ti

guidera' la strada.

La breve visita al villaggio finisce, la barca parte, il signor Thang parte, e il piccolo Sa torna a contare ogni giorno alla prossima stagione di prendere argilla.

Ma sono passate una, due, tre stagioni di prendere argilla, Sa continua ad aspettare ma il signor Thang non torna, nessuno lo vede tornare. Sbarca un altro gruppo di commercianti, raccontano quello che e' successo, la barca del signor Thang ha avuto uno scontro con le barche dei pirati. Erano troppo crudeli e feroci, nessuno dell'equipaggio e' sopravvissuto. I loro corpi sono stati lasciati al mare. Il signor Thang non potra' mai piu' tornare.

Un pomeriggio caldo soffocante dell'estate, il calore diventa insopportabile, il solito pomeriggio come tanti altri pomeriggi in questo villaggio. Sotto l'ombra del vecchio mandorlo indiano nel cortile di una casa nascosta dietro le file di bambu', Sa – che ora ha gia' un aspetto di un giovane adulto – sta mettendo i vasi di terracotta nei cesti di bambu', coprendoli con la paglia secca per evitare gli scossi che li potrebbero rovinare. Fatto tutto, Sa entra in casa a salutare la sua mamma, e con il cesto dei vasi di terracotta da un lato del bilanciare, e il piccolo pacco di alcuni vestiti appesi sull'altro lato, si reca verso il mare dove lo stanno aspettando alcune barche dei commercianti.

Tirano su l'ancora, le barche partono, all'improvviso Sa si mette la mano sul petto sinistro, dove sta battendo il suo cuore....

Tumtum... tumtum....

Sa si chiude gli occhi, il profumo dell'argilla umido e' ancora li'. Ma sente da qualche parte anche il profumo salato del mare.

村の子供たち

フィーマオ村では、ここ数日ずっとにぎわっている。どこへ行っても、クアオ川の岸辺にでかけようと人々が笑って声をかけあっているのが聞こえる。泥を採る時期がまたやって来たのだ。

泥が採れる時期は、年に半月ほどしかない。洪水が起きると、一年中乾いたクアオ川は一変し荒れしくなる。その後すぐ、母なる自然に冷淡な扱いを受けているこの土地に、何千もの豊かなデルタができる。この暑い土地は、風通りが良く、フィーマオ村の人々は焼き物作りに頼って生活している。彼らはいつからこれを生業にしているのだろうか。チャンパの国が建国されたときからだろうか。明確ではないが、唯一分かっているのは随分前からだということだ。村の子供が生まれて、祖父母を見たときから、自分の両親の手足は毎日焼き物を作るため、泥で汚れている。粘土の湿った強い匂いが村の人々について離れない。竹が老いて筍が出るように、彼らの人生は焼き物をめぐって引き継がれていくのだ。

うだるように暑い夏の昼、太陽は日光を惜しみなくあらゆる場所に放っている。むしむしする暑さで、誰も道へ出たがらない。竹に

囲われた家の庭にあるランカンの根元で、サーは苦労して泥と砂をかき混ぜている。時々、手で頬の汗を慌ただしく強くこするので、顔に真っ黒な汚れがたくさんついている。蒸し暑く、じめじめとした粘土の渋い匂いがするなかで、両手で機敏にかき混ぜ、目では時々、隣で焼き物を作っている母をひそかに見ている。

サーの母は、焼き物作りが村で一番上手だ。母はやせた細い指先で上手に泥を擦りつけ輪を作り、順序よく泥を台の上に積み上げる。片方の手は内側を押し、もう片方は外側をなす。そして、台の周りを後ろへ下がる歩調とあわせ、体全体をしなやかに動かしている。1回、2回、3回とぐりとまわり、丸みを帯びた壺が、母の手のひらのなかで少しずつ形づくられていく。台の周りをまわっている母を見て、サーは何か秘めやかな音楽に合わせて踊っているように思えた。「お母さん、なぜ焼き物を作るのにそんなふうに後ろに下がらないといけないの?」「こうやって下がらないと、村の焼き物にならないのよ。」と母は丁寧に説明した。「後ろに下がると、より良く、より全体を観察できるの。」ダンスをやめ、母は体をかがめて、小枝を拾い、細かく絵を書き始めた。ゆっくりと、いくつかのつる状の葉が壺のまわりからみつき、枝の頭のほうには花が咲き始めている。そして、母は細い糸をだけをつかって、強く押し壺の底を切り、台のうえから上手に離した。母は新しく作った壺を干すため、別の家屋の方へ運ぶのをサーは手伝う。彼は、軽々と日光が良く当たる庭の、前に母が作った多くの壺の間に置いている。あとは釜で焼けば焼き物

作りは完成である。

「母と子は二人で何をしているんだ？」はつきりしない濁った声がした。

母が気をとりなおそうとしている間に、サーが飛ぶように門の方へ走りながら喜んで叫んだ。

「あ、タンおじさんだ！ タンおじさんが帰った！」

サーは、まだ泥で汚れているふたつの手をタンおじさんの首にまわした。タンおじさんはサーを抱え上げ、小さな丸い足をつかんで自分の腹に引き寄せた。年を取った者と幼い者の2人の友人は、離れていた月日を埋め合わせるように、きつく抱き合った。

タンおじさんの家とサーの家との間にはサボテンがあるだけだ。以前は、タンおじさんと彼の妻も、村の他の家族と同じように平穏な生活を送っていた。しかし、洪水が起き、クアオ川は冷淡にも彼のもっとも愛する人をさらっていつてしまった。彼女の遺体は、川が海に流れ出る流域の茂みのなかで村の人 によって見つけられた。耐えられなくなり、彼は村を捨てて、さまざまな国の商人たちと外へ出て行った。そして、泥を採る季節になると妻の命日のためかえってくる。最初に村から離れた人物は、彼だと言っていいだろう。

村の東方に向かって、サーの家から一日半ほどの距離を行くと、大きな浜辺に包まれる。しかし、村の人はクアオ川のように海には魅

力を感じていない。泥を採る時期が過ぎ、仕事が焼き物を作り、窯で焼くだけの繰り返しになると、人 たちは海に向かう。オールが付いた小船で何日か寝泊りをし、さみしくなると離れる。日中、海に出るのは短く、魚は食べるのに十分なくらいしか捕らない。時 魚の季節になると少しあまるくらい魚を持って帰り、市場で他の品物に替える。フィーマオ村の人 たちの生活において、見慣れない船が出現しなければ、本来はこのように海はずっともの静かだ。

その船は村の小船とは全く異なっており、大きく家屋ぐらいの長さだった。船には2つの大きな帆があり、風を受けて立ちはだかっている。船が接岸し、見慣れない一団がどっと降りてきた。長い間移動してきたため、顔は疲れに満ちて苦しい表情をしている。村の人は、もとは善良で優しいため、見慣れない客人たちを何の思惑なく心暖かく迎えた。彼らは北から来た商人の一団で、買い付けの途中に食料と清潔な水が底をつき、偶然見知らぬ土地にたちよった。彼らは、村の焼き物作りに大変関心をもち、このような焼き物は他にはないと言った。そして、彼らは買って持ち帰った。どうやら大変売れるらしい。落ち着いた頃、ある日、多くの商船が接岸した。それは北の人 たちの商船だけでなく、アラブやペルシャからの船も来たのだ。

港は、船舶が何隻も集まって賑やかになり、焼き物も大変売れるようになっていった。商人たちは近くの村の人 よりも多くの金額を自然と払った。様々な船と同時に、他の大変高価な品物も見られ

るようになった。村の人が、最初に手に触れたのは中国の艶のある柔らかな絹、色とりどりに輝く宝石、目を釘づけにするような釉薬が塗られた焼き物であった。多くの商船は村の様相を完全に変えたと言える。村人の収入を増やしただけでなく、村の幾分かの人 外の世界はどれほど広く、豊かで、興味深いのだろうと感じさせた。

これらの話はサーがほとんどタンおじさんから聞いたものだ。タンおじさんは、いくつかの新しい話をもって帰ってくる。サーはタンおじさんの正面に座って、囁くように話すおじさんの話を飽きることなく一日中聞いている。タンおじさんは、4つの季節がある土地の話をサーにする。その土地では、寒い季節、暑い季節、涼しい季節、新芽が芽吹く季節、真っ白な輝く雪に包まれる季節があるという。サーは物珍しく聞いている。なぜならこの村は一年中暑いだけで、土地は乾いていてサボテンが深く根付くほどだ。彼は、美しい所にだけ行っているわけではない。大変長い砂漠や、そびえ立つ断崖にも行った。また、ベストが蔓延して荒れ果てている土地に行く場合もある。この村で生まれたため、どんなに遠くに行っても、粘土の暖かく湿った匂いはまとわりついている。そのため、自分が村の焼き物とともにあることを本当に遠くへ行っても忘れない。焼き物作りの真髄は勤勉で辛苦をいとわないことが、多くを知っていることよりも価値をもつ。しかし、サーの目はいつも青い空だけが続く長い航海や新しい国が魅力的に思っていた。

「ねえ、おじさん。もしも周りに水しかなかったら、進むべき方向

はどうやってわかるの？」

タンおじさんは、円形の小さな箱がついたネックレスをポケットからとりだして、サーの首にはめながら話した。

「これは羅針盤といって、中国人の発明したものだ。この針がみえるだろう。この針はいつも北を指しているの、これを持っていれば、決して迷うことはない。これをあげるよ。大切に持っているんだよ。」

「すごい!おじさん、ありがとう。」

「ああ。でも人の心臓も、羅針盤になるよ。もし、道に迷うことがあったら、自分の心臓に手を当ててみな。注意深く耳を澄ますと、道が示されるよ。」

村での短い滞在が終わり、船の団は錨をあげ、タンおじさんは出発した。サーは来年の泥を採る時期が来るのを、また一日一日数えた。

しかし、1回、2回、3回、泥を採る時期は何度も過ぎていった。サーはずっと待ち続けたが、タンおじさんは帰らず、以降、彼が帰ったのを見た者はいなかった。また別の商人の団が接岸した。彼らは、おじさんの船が海賊と衝突したと話した。海賊は、大変凶暴で戦った後、生き残った船員はいない。船員の遺体は、海の底に投げ込まれてしまう。タンおじさんは永遠に戻ってくることはなかった。

うだるように暑い夏の昼、むんむんするほど暑くなったが、この村ではどの昼もこのようなものだ。竹に囲われた家の庭にあるランカンの根元で、今は青年へと成長したサーが焼き物をかごの中に手順良くいれ、しっかりと固定させるため、藁を注意深く詰めている。手順よく終わらせ、サーは家に入り、母に別れをつけ、片方で焼き物の籠を担ぎ、もう片方は服の小さなポケットに入れ、何隻かの商船が出発の準備をしている海の方へ向かった。

船は錨をあげた。突然、サーは胸に手を置いた。心臓が一定のリズムを打っている。

ドクン…ドクン…

サーは再び目をつぶった。周りにはまだ温かな泥の渋い匂いがしている。しかし、どこかに濃厚な海の匂いも感じられる。

СЕЛЬСКИЕ ДЕТИ

На днях в поселке Фи Мао стало шумно, повсюду слышны смехи и голоса людей, вызывавших друг друга на реку Куао. Наступил новый сезон сбора глины с реки.

Каждый сезон происходит всего полмесяца в году, сразу после того как маловодная река Куао внезапно становится жестокой, когда бывает наводнение, несущее тысячи слоев ила на землю, забытую Матерью-природой. В поселке, свойственном жарой и ветрами, жители Фи Мао имеют только один выход: делать керамику. Когда появилось это занятие? С основания государства Чампа? Даже жители Фи Мао не имеют понятия, только знают, что это было давно. Сельские дети с рождения видят, как их дедки, бабки занимаются керамикой пыльными руками изо дня в день. Запах глины непрерывно прилипает к сельским жителям. Когда бамбук стареет, появляются бамбуковые ростки, жизнь жителей поочередно вращается вокруг керамики.

В жаркий летний день солнце щедро посылало свои тёплые лучи повсюду на землю. В такую душную жару никому не

хотелось выйти из дома. У подножья старого индийского миндального дерева во дворе дома, спрятанного за кустами бамбуковых листоколосников, Са изо всех сил пытался перемешивать массу из глины с песком, изредка вытирая руками капли пота на его щеке, оставляя на его лицо черные пятна. В жарком душном пространстве разносился запах влажной глины, Са быстро перемешивал, иногда глядя в лицо своей матери, формовавшей керамику рядом.

Мать Са - самый искусный гончар в поселке. Ее тонкие пальцы умело раскручивали глиняную массу, укладывая одну на другую на струне. Ладонью одной руки она держала массу изнутри, ладонью другой руки надавливала на нее наружу. Ее тело гибкое, а ноги двигались назад вокруг пьедестала. Один круг, два круга, три круга, глиняный горшок круглой формы постепенно формовался при движении ее рук. Глядя на мать, вращавшуюся вокруг пьедестала, Са думал, что ее мать танцевала под секретную музыку. «Мамуль, почему ты двигаешься назад, делая керамику?». «Керамика, сделанная не этим способом, не гончарные изделия нашего поселка», - любезно объясняла мать. «При этом движении зрение будет лучше, более всеобъемлющим». Танец кончился. Наклонившись вперед, она подобрала веточку и начала внимательно рисовать. Мало-помалу появились некоторые ветки с листьями вокруг горшка, на одной из которых даже цветущий цветок. Решительно отделив горшок от

шлифовального круга при помощи тонкой нитью, она умело сняла его. Приняв горшок из рук своей матери, Са принес его во двор для высыхания. Он тихонько положил горшок на солнечную площадку среди тех, что сформовано его матерью. При последнем этапе обжига и гончарные изделия будут готовы.

- Чем вы оба занимаетесь?, - чей-то хриплый голос звучит.

Пока мать не успела понять, чей это голос, Са, подбегая к воротам, кричал:

- Дядя Тханг! Пришел дядя Тханг!

Са обнимал шей мужчины пыльными глиной руками и его живот пухлыми маленькими ногами, пока мужчина брал его в своих руках. Пара пожилого и маленького друзей тесно обнимались после долгого времени расставания.

Дом дяди Тханга и дом Са расположены рядом друг с другом и разделены забором кактуса. Раньше у него со своей женой была мирная жизнь, как у всех пар в поселке. Но затем из-за наводнения на реке Куао у него потеряна своя любимая женщина. Ее тело было найдено в кустарниках у речной долины к морю. Не выдержав этого, он покинул родной поселок с иностранными торговцами и возвращался только по случаю годовщины смерти своей жены в сезон сбора глины. Можно сказать, что он был первым, кто покинул поселок.

Восточная часть поселка на расстоянии от дома Са

полдня ходьбы окружена огромным пляжем. Но жителям не так нравилось море, как река Куао. Когда кончался сезон сбора глины, осталось только формование и обжиг керамики, люди выходили на море. Круглые плоскодонные лодки с веслами использовались после долгого времени. На рыбалке в течение дня сельским жителям удавалось ловить достаточное количество рыбы, иногда в высокий сезон рыбы немного больше, люди приносили на рынок в обмен на другую пищу. Море, может быть, бывало вечно тихим в жизни поселка Фи Мао, если не появился незнакомый корабль.

Корабль был совсем не похож на сельскую круглую лодку. Он был таким большим и длинным, как дом, на его теле были два высотных паруса. Причалил корабль, вышла группа незнакомых людей, на лице которых выражены следы усталости после долгой поездки. Искренние жители поселка, не видевшие никакого плохого у гостей, с большим гостеприимством приветствовали их. Группа торговцев с севера по пути сбора товаров случайно увидела этот поселок и подплыла к нему, когда у них кончились пищи и чистая вода. Им стало любопытно, почему в поселке делали керамику таким странным способом. Сказали, что они раньше не знали никаких прочных гончарных изделий, как те, сделанные в поселке. Затем они купили некоторые керамические вазы. Было слышно, что все продано. Постепенно все больше торговых кораблей приплывали к

причалу. Это были торговые корабли не только с севера, но и из арабских, персидских стран.

Чем более переполнен кораблями морской причал, тем больше продались гончарные изделия. И конечно, иностранцы платили больше, чем жители соседних поселков. Вместе с кораблями в поселке появились разные ценные вещи. Впервые в жизни жители поселка пальцами потрогали нежный китайский шёлковые ткани, увидели разноцветные сверкающие драгоценные камни и также удивительные керамические изделия, покрытые глазурью. Можно сказать, что эти торговые корабли оказали большое влияние на жизнь поселка. Они не только приносили жителям большие доходы, но и в какой-то мере показали им, насколько велик мир, насколько он богат и интересен.

Об этих историях Са слышал в большинстве от дяди Тханг. Вернулся дядя Тханг и вместе с его возвращением новые истории появились. Са мог сидеть у него на коленях и весь день с интересом слушать его рассказы. Он рассказывает Са о незнакомых землях, где четыре сезона. Там есть сезон холодный, сезон жаркий, сезон прохладный и сезон, когда распускаются почки на деревьях, сезон, когда повсюду покрыто белым снегом. Рассказы дяди показались Са очень странными, потому что в его поселке солнце светит круглый год, сухая земля дружит с кактусом. Места, где дядя побывал, не всегда прекрасны. Бывают районы, где простирается пустыня или поднимаются крутые скалы.

Бывают и опустошенные бубонной чумой города. Родившись в поселке, куда бы дядя не ездил, приятный запах глины всегда был с ним, напоминая ему о том, что надо вывести гончарные изделия своего родного поселка за его пределы. Такая квинтэссенциальная керамика заслуживает большей популярности. Но длительные морские путешествия, где повсюду только синий цвет неба и моря, самые интересные вещи для мальчика Са.

- Дядя, если вокруг только вода, откуда ты знаешь, куда идти?

Дядя Тханг достал из кармана ожерелье с подвеской в виде маленькой круглой коробки, надевая его на шею Са, и говорил:

- Это компас - китайское изобретение. Видишь эту стрелку? Она всегда указывает на север. Пока у тебя в руке компас, никогда не потеряешься. Подарю его тебе, бережно сохрани.

- Прекрасно! Благодарю, дядя!

- Знаешь, человеческое сердце тоже компас. Если ты когда-нибудь заблудишься, положи руку на сердце, слушай его внимательно и сердце покажет тебе дорогу.

Короткое пребывание в поселке закончилось. Выкорчевали якорь. Дядя Тханг поехал. Мальчик Са подсчитывал каждый день, ждя сезон сбора глины следующего года.

Но один, два, три ... сезоны сбора глины прошли, дядя не

вернулся. Никто больше его не видел. Однажды зашла в порт одна торговая корабля, торговцы рассказали, что корабля дяди столкнулась с пиратами. Пираты были жестокими, никто из его экипажа не выжил. Их тела были выброшены в море. Дядя Тханг больше не вернулся.

Был летний жаркий полдень, жара была изнуряющая и знакомая как всегда в полдень в этом поселке. У подножия старого индийского миндального дерева во дворе дома, скрытого за кустами бамбуковых листоколосников, Са, выглядящий как молодой парень, клал гончарные горшки в корзины, он даже выкладывал солому между горшками для лучшей сохранности. Когда всё было готово, Са вошёл в дом и попрощался с мамой. Пошёл он на море к ждущим его торговым кораблям. На одном его плече были корзины с гончарными горшками, а на другом сумочка с одеждой.

Якорь поднимали. Вдруг Са положил руку на левую грудь, где бьется его сердце.

Тук тук...тук тук...

Са закрыл глаза, нежный приятный запах глины был вокруг него. Но он ещё почувствовал солёный запах моря.

Los hijos de la aldea

La aldea de Phi Mao se ha llenado de un ambiente bullicioso en estos días, por todos lados se pueden oír a las personas riéndose y llamándose para ir a la orilla del río Quao. La temporada para sacar la arcilla nuevamente llegó.

Esta temporada dura solo medio mes por año, justo después cuando el río Quao parece secarse, la aldea es golpeada de repente por severas inundaciones, por lo que traen miles de capas de aluvión a esta tierra donde la Madre naturaleza olvida dar las riquezas de sus recursos. Viven en un pueblo en que el sol y el viento son sus típicas especialidades, las gentes de la aldea de Phi Mao solo pueden aferrarse a la fabricación de la alfarería.

¿Desde cuándo han producido las cerámicas? ¿Desde la fundación de esta nación Champa? Ellos tampoco lo saben, solo saben que ha pasado mucho tiempo. Los niños en el pueblo desde que nacen, ya han visto a sus abuelos y a sus padres con las manos sucias de barro para hacer las cerámicas todos los días y el olor de arcilla se adhiere a la gente de esta aldea. De generación en generación, la vida del pueblo sigue girando alrededor de la fabricación de las cerámicas.

En una calurosa tarde de verano, el sol iluminaba fuertemente en todas partes. Hacía mucho calor y nadie quería salir a la calle. Debajo de un viejo árbol en el patio de una casa escondida detrás de los bambús, Sa luchaba por mezclar la arcilla con la arena, de vez en cuando levantaba las manos para quitar las gotas de sudor de su mejilla sin darse cuenta que su mano sucia ponía unas manchas negras en su cara. el espacio se llenaba del olor de la arcilla húmeda, sus manos amasaban, mientras que a cada instante sus ojos miraban a su madre quien estaba a su lado haciendo los jarrones.

La madre de Sa era la alfarera más habilidosa de la aldea. Sus hábiles dedos moldeaban las losas de arcilla en bolas y luego se apilaban a la rueda de alfarero. Una mano se mantenía adentro, y otra mano se estiraba fuera. El cuerpo de la madre era muy flexible, sus pies daban pasos hacia atrás y alrededor del torno de alfarero. Una ronda, dos rondas, tres rondas, el jarrón se formaba por las manos de la madre. Al mirar a su madre, Sa pensó que ella estaba bailando una danza misteriosa. "Mami, ¿por qué tiene que dar pasos por atrás para hacer las cerámicas? " Si no se camina por atrás, no son las cerámicas de nuestra aldea. - La madre explicaba amablemente. "Camina por atrás, nuestros ojos verán mejor, más completos". La danza se detuvo, la madre se inclinó para recoger una pequeña rama y comenzó a pintar con cuidado. Poco a poco, aparecía una ramita con las hojas alrededor del jarrón y con una flor encima. Luego usó un hilo fino y tirando decisivamente hacia abajo, separó el jarrón de la rueda con gran

habilidad. Sa ayudaba a la madre a llevar el jarrón al patio para secarlo. Lo colocó suavemente en la parte iluminada por el sol entre los numerosos jarrones hechos por la madre. Solo hacía falta hornearlos y así terminar los pasos de la alfarería.

- ¿Qué están haciendo? Una voz ronca preguntaba.

La madre no sabía aún de quien era aquella voz, cuando Sa corría hacia la puerta gritando:

- A, el abuelo Thang, el abuelo Thang vuelve.

Las manos sucias de Sa apretaban alrededor del cuello del abuelo Thang, el abuelo Thang lo levantaba y las pequeñas piernas de Sa se agarraban del vientre del abuelo Thang. Dos amigos, uno viejo y el otro joven se abrazaban para borrar la nostalgia de muchos días de lejanía.

Las casas de Thang y Sa solo estaban separadas por una fila de cactus. Hacía unos años, su esposa y él habían tenido una vida tranquila como otras familias en la aldea. Sin embargo, en una inundación, el río Quao se robó a la persona que él más amaba. El cuerpo de su esposa fue encontrado en un arbusto cerca de la cuenca del río al mar. Él no podía soportar ese sufrimiento, y se fue del pueblo con unos comerciantes extranjeros y solo regresó el día en que su esposa murió y que también era el tiempo para sacar las arcillas. El abuelo Thang fue la primera persona que había dejado la aldea.

En el Este de la aldea, había que caminar casi medio día desde la casa de Sa hasta donde se encontraba una gran playa. Pero a los aldeanos no les gustaba el mar tanto como el río Quao.

Pasado el tiempo para sacar las arcillas, cuando el único trabajo del pueblo era hacer las cerámicas, los aldeanos comenzaban a pescar en el mar. Los botes de remos y las paletas se utilizaban después de estar unos meses olvidados. El viaje solo duraba un día por lo que los pescados cogidos solo eran suficientes para comer, a veces en la temporada alta donde muchos peces llegan a este mar, se podía pescar mucho más que lo normal y podían llevarlos al mercado para intercambiar con otros alimentos. La vida del pueblo de Phi Mao era tranquila con el mar hasta que apareció aquel barco.

Ese barco no era en absoluto como el bote de remos del pueblo. Era muy grande y largo como una casa, tenía dos columnas de velas de gran altura estiradas al viento. Cuando el barco atracó un grupo de desconocidos bajó con unas caras cansadas después de un largo viaje. Los aldeanos vieron que ellos no vinieron con mala intención así que les dieron la bienvenida de todo corazón. Ellos eran comerciantes del Norte, y en su travesía para comprar mercancías encontraron esta tierra extraña, justo cuando la comida y el agua estuvieron a punto de acabarse así que se detuvieron. Tenían curiosidad sobre cómo hacer las cerámicas típicas de la aldea, nunca habían visto alfarería tan buena como la de aquí. Luego compraron algunos jarrones de cerámica. Se decía que ellos vendieron con buenos precios. Por eso, cada vez más comerciantes llegaban a este pueblo. No eran solo los buques mercantes del Norte, sino los buques mercantes de los árabes, los persas también habían pasado por allí. Los puertos

estaban más abarrotados de barcos, cuanto más se vendían las cerámicas. El precio que los comerciantes pagaban por supuesto también era más alto que el precio para vender al pueblo vecino. Los barcos también aparecieron junto con otros artículos valiosos. Por primera vez, los aldeanos tocaron la seda suave de China, las coloridas joyas vidriadas y las cerámicas plateadas por los esmaltes. Esos buques mercantes habían cambiado completamente la apariencia de la aldea. No solo proporcionaron una gran fuente de ingresos para las personas, sino que también les permitía ver cuán vasto y rico era el mundo.

El abuelo Thang era quien había contado esos cuentos a Sa. Cuando regresaba el abuelo Thang, traía consigo nuevas historias. Sa podía sentarse en sus brazos y le escuchaba todo el día sin aburrirse. Él le había contado a Sa sobre las tierras que tenían cuatro estaciones, la estación fría, la estación cálida, la estación fresca con los árboles florecidos, la estación cubierta por nieves blancas. Al principio, Sa estaba sorprendido porque este pueblo durante todo el año solo vivía con la tierra seca y el sol, muy conveniente para los cactus. Pero las tierras por donde el abuelo Thang pasó, no siempre eran hermosas. Había lugares donde el desierto se extendía o las montañas eran peligrosas. Había lugares que se convertían en las ruinas de tierra debido a enfermedades epidémicas. Era nacido en ese pueblo, tan lejos de donde iba, persistía el olor a arcilla, le recordó que se llevara las alfarerías del pueblo a los nuevos lugares. Las alfarerías habían sido hechas por las personas que trabajaban muy duro, merecían

ser mejor conocidas. Pero en los ojos de Sa en esos momentos, los largos viajes alrededor del cielo y del mar le resultaban más atractivos.

- Abuelo, si estás en un lugar rodeado por las aguas del mar, ¿cómo sabes qué dirección tomas?

El abuelo Thang sacó de su bolsillo un collar en el que colgaba una pequeña caja redonda y lo colocó en el cuello de Sa y dijo:

- Esta es una brújula- es una invención china. ¿Ves esta aguja? Siempre se apunta hacia el norte, si lo tienes, nunca perderás la dirección. Te la regalo. Cuídala bien.

- ¡Esto es genial! ¡Muchas gracias, Abuelo!

- Sí, nuestro corazón también es una brújula. Si en algún momento pierdes tu camino, pon tu mano en tu corazón. Escucha con cuidado, te mostrará el camino.

El viaje del abuelo Thang fue una visita rápida, el barco se fue, el abuelo Thang también se fue, Sa comenzó a contar cada día hasta el inicio de la próxima temporada de arcillas. Una temporada, dos temporadas, tres temporadas, muchas temporadas de arcillas habían pasado, Sa ha estado esperando, pero el abuelo Thang no regresaba, nadie volvió a verlo. Otro grupo de comerciantes llegó y dijo que el barco del abuelo Thang se encontró con los piratas en el mar. Ellos fueron demasiados feroces, y ningún miembro del barco sobrevivió después del ataque. El cuerpo del abuelo fue arrojado a las profundidades del mar. El abuelo nunca pudo regresar a la aldea.

Una calurosa tarde de verano, el sol ilumina fuertemente en todas partes. Hace mucho calor y nadie quiere salir a la calle. Debajo de un viejo árbol en el patio de una casa escondida detrás de los bambús, Sa- ahora es un joven adulto - está poniendo los jarrones cerámicos en la canasta, cuidadosamente usa la paja para apretarlo. Cuando termina todo, va a la casa para despedirse de su madre, luego carga a un lado una canasta y al otro lado, un bolsillo con sus ropas, y va al mar donde el buque está esperando.

El barco quita su ancla, de repente Sa pone su mano sobre su pecho izquierdo, donde su corazón está latiendo con fuerza.

Latiendo ... latiendo...

Sa cierra los ojos, el olor de la tierra está por todo lado. Pero por otro lado también siente el olor salado del mar.

ҚАБИЛА БОШЛИҒИ

Мао Феи Мао қишлоғи ҳаяжонда, ҳамма жойда одамларга Қуао дарёсининг кулгиси эшитилмоқда. Қайта қуриш учун яна бир мавсум бошланди.

Қуо дарёсининг қуруқ мавсуми тугаганидан сўнг, ҳар бир мавсумда фақат ярим ой давом этадиган сел фасллари келади. Қовоқлари осилган табиат бу совуқ ерга минглаб қатлам сувларини олиб киради. Қуёшли ерда шамол эсади, Миао қишлоғининг аҳолиси фақат қулолчилик ҳисобига яшайди. Буни қандай ўрганганла? Чампа халқи яратилганидан буёнми? Биламан, улар буни билишмайди, лекин бу жуда қадимий ҳикоя эди. Қишлоқ болалари туғилгандан буён бобоси, ота-онаси ва лой қуйқаларини кўради. Қишлоқга ўтириб қолган нам лой ҳиди аримайди. Қишлоқ аҳли қадимги бамбукдан ўз ҳаётлари акс эттирган асарларда қулолчиликни сир саноатлари билан ўртоқлашадилар.

Иссик ёз тушдан кейин қуёш ҳар хил жойларга тарқалган. Жазирама иссиқ ҳеч қимни ҳафа қилмади. Бамбук арчазорлардан ортида бургутсимон эски дарахт остида яширинган Сасунspoцга тегишли ҳовли бироз ирқит ва Сасунspoц ахлат қолдиқларининг қум билан аралашмасини

кураш билан овора. Орада юзидаги терни чанг қўллари билан артиб қўймоқда ва ора чора яширинча ғайрат ила меҳнат қилаётган онаси томон қараб қўймоқда.

Она Са - кишлоқда энг моҳир кулол. Онасининг ингичка бармоқлари бу майдондаги қанчадан қанча эркакларни мот қилган. Чамбар атрофида меҳнатда қотган қўллари бир ичкарига бир ташқарига қараб моҳирона чўзилар, танаси эгилувчан ва ихчам оёқлари чамбар атрофида эпчиллик билан айланарди. Бир айлана, икки айлана, уч айлана ва тўрт айлана онасининг қўлида аста секинлик билан сопол коса шакли вужудга кела бошлади. У онасини кузатиб туриб уни сирли мусиқа остида рақсга тушаётганини ўйлай бошлади. Ҳаёлларига эрк бериб мусикани хиргойи қила боя сополлар қандай қайтади, қайтиб кетманг сизнинг кулолчилик қишлоғингиз эмас орқага қараганизда кўзингиз янада яхшироқ ва ўткирроқ кўра бошлайди дея мулоимлик билан хиргойи қиларди. Рақс тўхтади, онаси кичкина новдани олиб, диққат билан расм чизишга киришди. Коса атрофида аста-секин барглар чиқа бошлади ва уларнинг баъзилари гуллаб бошлади. Кейин у нозик ипдан фойдаланиб косани чамбардан оқилона ажратиб олди. Са энди дунёга келган идишларни қуритгани махсус чуқурларга жойлашга ёрдамлашади. У янги идишни қуёш чараклаган жойдаги идишлар орасига осонгина жойлаштирди. Сопол идишлар гўё ёнарди.

– Нима қияпсизлар?– аччиқ овоз келди.

Она ҳали ўгирилишга улгурмасидан Са дарвоза олдига югуриб келиб бакира бошлайди:

– Тханг, Тханг!

Тхангнинг қўллари Санинг бўйнига чанг соларди, шу дамда у Сани кўтариб юмалоқ танаси узра бир айлантириб қаттиқ кучоқлайди. Қадрдон дўстлар бир-бирини анчадан бери кўрмаганди.

Тханг ва Санинг уйининг ораси атиги бир кактуслик масофа. Илгари у ва унинг хотини қишлоғдаги ҳар бир оила каби тинч ҳаёт кечирарди. Аммо, тасофидан Куао дарёси уни энг яхши кўрган одамидан жудо қилади. Хотинининг жасадини дарё ҳавзаси яқинидаги буталардан топишганди. Шу–шу у қишлоқни чет эллик савдогарлар билан тарқ этади ва фақат йиғим–терим мавсумидагина хотинини зиёрат қилишгагина қайтади. У қишлоқни тарқ эта олган биринчи инсон эди.

Кун ярмида, қишлоқнинг шарқида Садан арим кунлик масофада соҳил бор эди. Аммо килоқ аҳлига Куао дарёсини ёқтирганларидек денгизни ёқтирмасдилар. Ер юзи мавсуми тугаганида, фақат кулолчилик тирикчилик манбаи бўлиб қолганида одамлар денгизга эътибор беришга бошладилар. Узоқ кундан кейин қайиқ ғамгин денгизга қайтар, кун мобайнидаги қисқасеҳатда ёйиш учун етарли балиқ тутиб келиши керак. Баъзи мавсумларда балиқ бироз кўп бўларди ва улар уни бозорга бошқа озиқ-овқат маҳсулотларига алмаштириш учун олиб келардилар. Денгизда ўша ғаройиб

қайиқ пайдо бўлмагунича Фи Мао қишлоғи ҳаёти тинч эди. Қайиқ қишлоқнинг солидан умуман фарқ қиларди. У катта ва узун бўлиб кулбачаси ҳам бор эди. Танасида эса шамолга қараб чўзиладиган икки паруси ҳам бор эди. Қайиқдан тушган қайиқчиларнинг юзидан қаттиқ чарчагани билиниб турарди. Аммо, уларнинг кўзларидан ёмон ниятлари йўқлиги билиниб тургани учун қишлоқ аҳли бу жанобларни илиқ кутиб олди.

Улар шимолдан келган делегация бўлиб, ғаритабий ерларни, озиқ-овқат ва тоза сувни топиш билан шуғулланардилар. Улар ғаройиб кулолчилик намоёндалари билан қизиқиб қолгандилар, чунки уларнинг юртларида кулолчилик масхулотлари йўқ эди. Улар жуда кўп сопл идишлардан уларни бошқа юртларда сотиш учун сотиб олдилар.

Қишлоқда ғаройиб кулолчилик қилишни қизиқтирганлар, керамика йўқлигини айтишди. Кейин улар серамика ваза сотиб олдилар. Жуда кўп сотиладиган жой. Портга борган сари кўпроқ савдо кемалари. Бу истикбол, нафақат Шимолий Савдо кемаларида, Араб мамлакатларининг, Форснинг савдогар кемаларида юз беради. Шу тариқа савдо кемалари ва портлари пайдо бўла бошлади. Ривожланиш нафақат Шимолнинг савдо кемаларида, балки Персия каби араб мамлакатлари савдо кемасида ҳам учратиш мумкин.

Портлар энди янада кўплаб қайиқлар ва оломон билан

тўла бошлади ва янада кўпроқ чинни идишлар сотила бошлади. Нархлар албатта қишлоқ нархидан анча баланд. Қайиқлар яна бошқа ноёб қимматбаҳо нарсалар ҳам келтира бошлади. Шу тариқа қишлоқ аҳолининг қўли илк маротаба ипакка тегди.

Winners Translators Examiners

AWARD WINNERS OF WRICOS 2018

ESSAY

Grand Prize

English_No.1

Maria Georgousi
Aristotle University of Thessaloniki
Greece

Selection

Chinese_No.2

Deng Meng Fang
Beijing Foreign Studies University
China

Greek_No.3

Angelos Larisis
Aristotle University of Thessaloniki
Greece

Korean_No.4

Young-kyung Kim
Hankuk University of Foreign Studies
Republic of Korea

Russian_No.5

Alexandra Kiriichuk
Moscow State Linguistic University
Russia

Turkish_No.6

Merve Acat
Erciyes University
Turkey

Vietnamese_No.7

Nguyen Thuy Quynh
University of Social Sciences and
Humanities-Vietnam National University
Ho Chi Minh City
Vietnam

POEM

Grand Prize

Korean_No.1

Yejin Jin
Hankuk University of Foreign Studies
Republic of Korea

Selection

English_No.2

Lo Yueh Yea
University of Malaya
Malaysia

Mongolian_No.3

Chinbaatar Duiirima
Mongolian State University of Arts and
Culture
Mongolia

Persian_No.4

Amir Hossein Chegini
Imam Khomeini International University
Iran

Portuguese_No.5

Vittorio Bortolai Aranha Alves
University of Coimbra
Brazil

Romanian_No.6

GRECU ANA
University of Bucharest
Romania

Russian_No.7

Mariia Kushakova
Moscow State Linguistic University
Russia

Uzbek_No.8

Gulhayo Buriyeva
Uzbekistan State World Languages
University
Uzbekistan

TRANSLATORS OF WRICOS 2018

Beijing Foreign Studies University (China)

Pan Yiming

English-Chinese
Graduate School of Translation and
Interpretation

BAI Shuming

Russian-Chinese
The Russian Department

BAI Shuming

Korean-Chinese
The Russian Department

LI Yanjun

Persian-Chinese
School of Asia and Africa

WEI mengran

Portuguese-Chinese
School of Spanish and Portuguese

Pan Yiming

English-Chinese
Graduate School of Translation and
Interpretation

PAN Ziyang

Greek-Chinese
School of European Languages and
Cultures

BAI Shuming

Russian-Chinese
The Russian Department

Chang Yue

Vietnamese-Chinese
School of Asia and Africa

HUANG Yewen

Turkish-Chinese
School of Communication

BAI Shuming

Korean-Chinese
The Russian Department

Cui Shanshan

Chinese-English
School of English and International Studies

Liu Xin

Chinese-Spanish
School of Spanish and Portuguese Studies

Zhang Yakun

Chinese-French
School of French language and Literature

Zhu Haoran

Chinese-Italian
School of European Languages and
Culture

Sun Rui

Chinese-German
School of German Language and Literature

Huang Lingchen

Chinese-Portuguese
School of Spanish and Portuguese Studies

Zeng Ziwei

Chinese-Vietnamese
School of African and Asian studies

Yan Ruosu

Chinese-Arabic
School of Arabic Studies

Aerdake

Chinese-Kazakh
School of Chinese Language and Literature

Hankuk University of Foreign Studies (Korea)

Amalia Tziotis

Greek
Lecturer, Department of Greek Studies and
Bulgarian Studies

Sera Kwon

Greek
Graduate Student, Department of Greek
Studies

Kisun Kim

Mongolian Professor, Dean of Department
of Mongolian, Department of Mongolian

Moonjung Park

Italian
Lecturer, Department of Italian

Ji A Kim

Arabic
Korean-Arabic Department, Graduate
School of Interpretation and Translation

Yerkhodjaev Kamoliddin

Uzbek
Department of Central Asian Studies

Thanks to

Insu Jung

German
Korea National University of Arts
Instructor

Hyun Ho Yoon

Arabic
Lecturer, Department of Middle Eastern
Studies, Dankook University

Yeonglan Kim

English
PR Manager, Korea Medical Food Product
Cooperation

Moscow State Linguistic University (Russia)

Varvara Makhortova

Portuguese
Moscow State Linguistic University,
Russia

Irina Tresorukova

Greek
Moscow State Linguistic University,
Russia

Vladimir Koklikov

Persian
Moscow State Linguistic University,
Russia

Sabira Serazidinova

Turkish
Moscow State Linguistic University,
Russia

Elena Zubtsova, Huang Hong Hoa

Vietnamese
Moscow State Linguistic University,
Russia

Alena Chub

Korean
Moscow State Linguistic University,
Russia

Maria Semyonova

English
Moscow State Linguistic University,
Russia

Karina Bikmayeva

Mongolian
Moscow State Linguistic University,
Russia

Gulchehra Yusupova

Uzbek
Moscow State Linguistic University,
Russia

Viorica Cutulab

Romanian
Moscow State Linguistic University,
Russia

Milana Salimova

Chinese
Moscow State Linguistic University,
Russia

Tokyo University of Foreign Studies (Japan)

Chiaki OTA

English-Japanese
Master's Program Student, Graduate
School of Global Studies

Erina HAYASHI

English –Japanese
Master's Program Student, Graduate
School of Global Studies

Ayaka YOKOYAMA

Russian-Japanese
Master's Program Student, Graduate
School of Global Studies

Koon MURAKAMI

Chinese-Japanese
Doctoral Program Student, Graduate
School of Global Studies

Risa TOMITA

Korean-Japanese
Master's Program Student, Graduate
School of Global Studies

Chihiro UCHIYAMA

Turkish-Japanese
Undergraduate Student, School of
International and Area Studies

Kazuyuki OKADA

Mongolian-Japanese
Professor, Institute of Global Studies

Mayu YOSHIDA

Uzbek-Japanese
Undergraduate Student, School of
International and Area Studies

Yuko ARAI

Vietnamese-Japanese
Doctoral Program Student, Graduate
School of Global Studies

Naotoshi KUROSAWA

Portuguese-Japanese
Professor, Institute of Global Studies

Konomi MURAYAMA

Persian-Japanese
Doctoral Program Student, Graduate
School of Global Studies

University of Bucharest (Romania)

Ileana Mihăilă

French
Faculty of Foreign Languages and
Literatures.

Cătălina Stanciu

Korean
Faculty of Foreign Languages and
Literatures

Bogdan Ștefănescu

English
Faculty of Foreign Languages and
Literatures

Corina Nuțu, Daniela Mirodone

Portuguese
Faculty of Foreign Languages and
Literatures

University of Social Sciences and Humanities - Vietnam National University Ho Chi Minh City (Vietnam)

Nguyen Dinh Phuc

Chinese- Vietnamese
Faculty of Chinese Linguistics and
Literature

La Duy Tan

Korean- Vietnamese
Faculty of Korean Studies

Tran Cong Danh Korean- Vietnamese Faculty of Korean Studies
Tran Thi Thanh Truc Russian- Vietnamese Faculty of Russian Linguistics and Literature
Phan Ngoc Son Russian- Vietnamese Faculty of Russian Linguistics and Literature
Nguyen Thi Thanh Hoa Vietnamese- Arab Faculty of Oriental Studies
Khuc Hien Vietnamese- French Faculty of French Linguistics and Literature
Nguyen Thi Ngoc Hanh Vietnamese- Italian Department of Italian Linguistics and Literature
Nguyen Vu Huong Chi Vietnamese- Russian Faculty of Russian Linguistics and Literature
Nguyen Thi Loc Vietnamese- Spain Department of Spain Linguistics and Literature

National University of Mongolia (Mongolia)

O.Gan-Enkh
Mongolian-English
National University of Mongolia

Bat-Uchral, G
Mongolian- Italian
National University of Mongolia

Ts.Onon
Mongolian-Japanese
National University of Mongolia, School
of Sciences

Altangul Bolat
Mongolian- French
National University of Mongolia

A.Altanhuar
Mongolian- Chinese
National University of Mongolia

In Hwa Ha
Mongolian- Korean
National University of Mongolia

Kazakh National Agrarian University (kazakhstan)

Gulmira Satylkhanova
English-kazakh
Kazakh National Agrarian University

EXAMINERS OF WRICOS 2018

1st Evaluation

Hankuk University of Foreign Studies (Korea)

Prof. Chung Eun Gwi	English
Prof. Jeong Un Park	English
Jae Won Ryu	Greece
Maiya Lee	Russian
Mai	Vietnamese
Prof. Dae Seong Kim	Turkey
Prof. Heung Soo Park	Chinese
Prof. Yong Heo	Korean
Prof. Ki Sun Kim	Mongolian
Prof. Jeong Oh Park	Rumania
Prof. Sharma	Hindi
Prof. Dal Seung Ryu	Iran
Prof. Young Hoon Ko	Malaysia
Aziza Mashrabbekova	Uzbekistan
Prof. Sharma	Sinhala
Prof. Yong Gap Jeon	Spanish
Prof. Carlos Alfonso Macias	Spanish
Prof. Ki Soo Kwon	Portuguese

2nd Evaluation

Beijing Foreign Studies University

Tokyo University of Foreign Studies

University of Social Science & Humanities, Vietnam

Organized by



**SILK-ROAD UNIVERSITIES
NETWORK**

<http://www.sun-silkroadia.org>



**UNITED STUDENTS OF
SILK-ROAD UNIVERSITIES NETWORK**

Sponsored by

